

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

TAMI HOAG

Kill the messenger

GIẾT
NGƯỜI
ĐƯA THƯ

CHI BOOKS

VHSG

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA SÀI GÒN

www.dtv-ebook.com

**Tên eBook: Giết Người Đưa
Thư (full prc, pdf, epub)**

Tác giả: Tami Hoag

**Thể loại: Best seller, Tiểu thuyết,
Trình thám, Văn học phương Tây**

Công ty phát hành: Chibooks

Nhà xuất bản: NXB Văn Hoá Sài Gòn

Trọng lượng vận chuyển: 480 g

Kích thước: 14x20.5 cm

Dịch giả: Di Li

Số trang: 502

Ngày xuất bản: 12/2009

Nguồn: waka.vn

Ebook: Đào Tiểu Vũ's eBook
- <http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu:

Giết Người Đưa Thư sẽ được bổ sung vào danh sách những tác phẩm đỉnh cao khác của Hoag, đây là một **tác phẩm trinh thám hay**, lôi cuốn, hấp dẫn, gay cấn.

Cậu nhân viên đưa thư bằng xe đạp Jace Damon đã thực hiện chuyên giao hàng cuối cùng sau một ngày làm việc dài. Đó là một gói hàng do một trong những luật sư nhếch nhác nhất Los Angeles nhờ chuyển hộ, Lenny Lowell. Và khi Jace đang trên đường giao gói hàng đó, cậu đã bị rượt đuổi, bị bắn và cuối cùng đã thoát thân cùng với gói hàng. Cùng lúc đó, Lenny Lowell đã bị giết hại và Jace trở thành kẻ tình nghi số một. Thám tử

điều tra Kev Parker nhảy vào cuộc...

Ở một thành phố mà tiền bạc, sự nổi tiếng, xì căng đan là thứ đáng để gây chú ý thì một kẻ nằm dưới đáy như Lowell chẳng gây sự quan tâm của bất kỳ ai. Nên khi có rất nhiều quan chức quan tâm đến vụ này thì thám tử điều tra Kev Parker rất muốn tìm hiểu nguyên nhân. Parker bắt đầu tìm kiếm những câu trả lời mà hoặc sẽ dẫn anh tìm đến chỗ kẻ giết người, hoặc sẽ khiến anh sớm kết thúc sự nghiệp. Parker đã có một bài học từ nhiều năm trước, đó là trong một thành phố mà mọi thứ đều được xây dựng từ danh tiếng và những huyền thoại, kẻ cung cấp sự thật có thể sẽ không bảo toàn được tính mạng.

Báo Chí Giới Thiệu

Lời khen tặng:

“Hoàn mỹ và rùng rợn” –
Cosmopolitan

“Sống động và ly kỳ” – **Entertainment Weekly**

“Tami Hoag là nữ hoàng của tiểu thuyết trinh thám hình sự” - **New York Post**

“Giọng văn tốc độ và những tình tiết nghẹt thở đã làm tăng thêm tính hồi hộp... rất đáng thưởng thức”
–**Chicago Tribune**

“Đóng chặt tất cả các cánh cửa và cửa sổ, bật tất cả các ngọn đèn trong nhà... Những câu chuyện làm bạn phải nổi gai ốc” – **New Woman**

“Chứa đầy hấp dẫn, tráng lệ và mưu

mẹo... Lôi cuốn... một chiến thắng về phong cách... Một cuốn sách li kỳ có cấu trúc chặt chẽ Hoag là bậc thầy về tiểu thuyết trinh thám hình sự” –

Publishers Weekly

“Cuốn sách này lại một lần nữa chứng minh lý do vì sao Tami Hoag lại thành công” – **San Francisco Chronicle**

“Hoag đã tạo dựng được danh tiếng của mình trở thành một trong các nhà văn thể loại ly kỳ được yêu thích nhất nhờ cuốn sách này. Đó không chỉ là sự pha trộn giữa các tình tiết bí ẩn, hồi hộp nhiều tầng lớp mà còn ở lối xây dựng tính cách nhân vật tuyệt vời... một cuốn sách đầy kỹ thuật công phu dành thú vị không thể bỏ lỡ.” – **Curled Up with a Good Book**

“Giết người đưa thư sẽ được bổ sung vào danh sách những tác phẩm đỉnh cao khác của Hoag. Đây là một cuốn sách li kỳ với những tình tiết và những nhân vật tuyệt vời. Danh tính của kẻ giết người thực sự là một bất ngờ lớn”. - **Somerset (PA) Daily American**

“Mọi tình tiết đều diễn biến như thật, từ những câu bông đùa của cảnh sát, văn hóa của những người làm nghề đưa thư sống ngoài lề xã hội cho đến những mâu thuẫn tột cùng về tiền bạc, quyền lực và chính trường ở Hollywood.” –

Minneapolis Star Tribune

“Hoag không kể chuyện một cách ôn ào, huyên náo nhưng cô có khả năng khiến độc giả phải ấn tượng với những chiến thắng trong chính những nhân vật của mình.”- **Fort Lauderdale Sun-**

Sentinel

“Một cuốn sách hoàn hảo. Nó được viết rất tốt và có tất cả những gì mà độc giả trông đợi... Không thể bỏ cuốn sách xuống giữa chừng... Đừng bỏ lỡ cuốn này.” – **Kingston (MA) Observer**

“Cực kỳ hồi hộp... Những dữ kiện không ngừng chuyển động với tốc độ nghẹt thở khiến người đọc căng thẳng từ đầu đến cuối...” – **Romance Reviews Today**

“Những độc giả trung thành của Hoag và người hâm mộ thể loại tiểu thuyết điều tra hình sự chắc chắn sẽ yêu mến nó.” – **Booklist**

Tác giả:

Tami Hoag (sinh ngày 20 tháng Giêng,

1959 tại Cresco, Iowa) là một nhà văn Mỹ, được biết đến với các tác phẩm thuộc dòng văn học lãng mạn và hình sự. Sách của bà đã bán được hơn 22 triệu bản trên toàn thế giới. Sinh ra ở *Tami Mikkelson, Iowa, Tami Hoag* lớn lên ở một thành phố nhỏ thuộc bang *Minnesota*.

Do anh chị em của bà lớn hơn bà 10 tuổi và không có nhiều trẻ em để chơi cùng, *Hoag* đã tưởng tượng, tạo ra nhiều câu chuyện để giúp tự giải trí. Vào năm 1977, bà cưới người yêu thời trung học là *Daniel Hoag*, ngay trước khi ông tốt nghiệp đại học. Bản thân bà lại không có cơ hội để theo học đại học, khi họ chuyển đến sống ở một thành phố mà

việc theo học cao hơn rất khó khăn. Không lâu sau, hai vợ chồng bà đã ly dị. Trước khi xuất bản cuốn sách đầu tiên, *Hoag* đã trải qua nhiều ngành nghề, từ trợ lý nhiếp ảnh đến huấn luyện ngựa biểu diễn, phát hành báo, thậm chí nhân viên sales đồ trang trí trong phòng tắm. Bà bắt đầu sáng tác vào năm 1988 với thể loại lãng mạn cho *Bantam Books Loveswept Line*. Sau một vài năm thành công với thể loại lãng mạn, *Hoag* đã chuyển hướng sang thể loại tiểu thuyết hình sự. 13 tiểu thuyết của bà liên tục có tên trong danh sách sách bán chạy của tờ *New York Times*, trong đó có 5 cuốn đứng đầu trong danh sách bán chạy suốt 20 tháng. Cuốn tiểu thuyết *Night Sins* của

bà được chuyển thể thành series truyền hình với các diễn viên chính là *Valerie Bertinelli* và *Harry Hamlin*.

Hoag cũng đã được mời đến tham dự buổi đọc sách tại một trong những hoạt động văn học của *Barbara Bush*, sau đó ăn trưa cùng với Cựu Tổng thống *George H.W. Bush* và Bà Bush tại nhà riêng. *Hoag* và ba nhà văn khác, những người chuyển từ thể loại tiểu thuyết lãng mạn sang thể loại tiểu thuyết kinh dị cùng một lúc (*Eileen Dreyer*, *Elizabeth Grayson* và *Kimberly Cates*) đã lập nên nhóm *Divas*. Những người trong nhóm hỗ trợ và khuyến khích lẫn nhau, và *Hoag* thường cảm ơn họ trong mục Lời Cảm tạ trong các cuốn sách của mình.

Hoag sở hữu các chú ngựa và thường cưỡi ngựa khi muốn có ý tưởng cho các cuốn sách của mình. Bà đã từng tham gia cuộc đua ngựa mang tầm quốc gia, nhưng đã ngừng việc đó sau khi 5 xương cột sống của bà bị gãy khi đang huấn luyện ngựa cho một người bạn. *Hoag* đã nhanh chóng hồi phục lại sau chấn thương, và quay trở lại với giải đua. Bà hiện đang sống ở Malibu, California.

Các tác phẩm của nhà văn *Tami Hoag* đã được Chibooks mua bản quyền tiếng Việt là: *Kill The Messenger Prior Bad Acts Ashes To Ashes Dust To Dust Dark Horse*

Mời các bạn đón đọc **Giết người đưa thư** của tác giả **Tami Hoag**.

Chương 1

Tắc đường.

Giờ cao điểm.

Giờ cao điểm thường kéo dài tới 4 tiếng hoặc có thể hơn. Ai ai cũng cố gắng len lỏi giữa dòng xe cộ để trở về nhà trước khi bầu trời nở ra như một túi nước khổng lồ và từ đó mưa bắt đầu ào xuống. Cả ngày hôm nay thành phố bị đè nén dưới bầu trời âm u nặng nề. Hoàng

hôn vô tận u tịch lọt xuống những hẻm bê tông len giữa các tòa nhà chọc trời. Người ta đang chờ đợi một điều rất tồi tệ của thời tiết.

Đôi bàn chân dận lên bàn đạp. Những ngón tay xiết chặt trên ghi đông. Những đầu ngón tay tê liệt. Đôi mắt dán vào khoảng trống giữ chiếc Jag và chiếc xe tải của hãng FedEx. Những khuôn hình chữ nhật này như muốn nổ tung lên. Mắt cá chân trơ ra như đá tảng. Cảm giác kiệt sức. Đôi mắt khô khốc và đau nhói sau cặp kính bơi. Một chiếc túi đầy những bản vẽ thiết kế đựng trong ống hình trụ bằng bìa các tông lủng lẳng trên lưng.

Âm thanh của chiếc radio đang đeo trên đùi giống như tiếng súng nổ trong

thinh không hay giọng nói chát chúa của Eta Fitzgerald, người điều vận ở tổng đài. Nó không biết tên thật của cô ta. Người ta gọi cô là Eta bởi vì đó là những gì người ta phải nghe suốt cả ngày, ngày nọ qua ngày kia: ETA? ETA, 16 phải không? Đang gọi Jace, ETA? 20 thì thế nào, cung?

Nó có ba phút để đến phòng thiết kế nằm trên tầng 17 của tòa nhà sắp đến giờ đóng cửa. Tay bảo vệ là một kẻ đều cáng. Hắn khóa cửa đúng 6 giờ khi 3 kim chập một và không có vẻ gì là thông cảm với bất kỳ người nào muốn vào bên trong. Hắn ta là kẻ có thể quay lưng lại với chính mẹ đẻ của mình, nếu như hắn có một người mẹ, Jace ngờ là như vậy. Trông hắn giống như mấy thứ thực vật

đang tua tủa mọc lên trong sân. Một thứ nấm độc.

Nó nhòai người sang phải và cắt ngang đầu chiếc Jag.

Nó bấm còi khi dận pedal để bánh sau có thể cách đầu xe kia vài phân. Đứng lúc đó đèn vàng, nhưng chiếc xe tải của FedEx vẫn chạy cố. Nhân có chiếc xe tải vọt lên che cho xe của mình, Jace gò lưng đập và theo đó đi dần qua ngã tư.

Nó là bậc thầy trong việc lái xe qua điểm mù trên camera. Nếu có người nào đó đằng sau tay lái nhìn ra được thì cũng chỉ thấy nó lướt qua như một con bọ đậu trên cửa kính xe. Những gã lái xe FedEx thường rất điềm tĩnh. Kiểu dễ gây thiện cảm. Nó và họ đều là những người đưa

thư. Cả hai là những đường dây kết nối giữa người này với người kia, những kẻ chẳng thèm liếc mắt xem họ là ai trừ phi họ giao thư muện.

Tòa nhà kia rồi. Jace ngoái lại kiểm tra, rồi nhanh chóng vượt sang phải chiếc xe tải và rẽ vào một con hẻm, bấm còi. Nó tấp vào lề đường ngay trước cái bình cứu hỏa và sau đuôi chiếc Cadillac đang đậu ở vạch đỏ. Cửa sau xe bật mở đúng lúc chiếc xe đạp của nó vọt qua.

Rác rưởi.

Jace bẻ mạnh tay ghi đông sang phải và mông bị văng sang trái trong khi chiếc xe đạp đổ kênh xuống đất. Bà già vừa chui ra khỏi xe hét lên và ngã nhào trở lại vào chiếc Cadillac. Bánh trước của

chiếc xe đạp đâm sầm lên vỉa hè.

Jace vẫn giữ nguyên vị trí như con rận dán trên lưng chó. Nó đã phanh nông hơn mình tưởng, chỉ đủ để tránh được vụ lộn xộn.

Đừng sợ. Quên nỗi sợ đi nào. Nước đá kìa, Công ty Thép J.C kìa. Tập trung vào. Bình tĩnh.

Nó vẫn dán mắt về phía mục tiêu của mình và nhìn thấy tên bảo vệ đang bước ra cửa, tay cầm chùm chìa khóa.

Rác rưởi.

Sợ hãi. Không phải sợ vụ va chạm vừa rồi mà sợ tên kia không mở cửa. Khách hàng sẽ không thêm quan tâm đến lý do giao hàng chậm chễ hay việc người

đưa thư hút chết vì cánh cửa xe Cadillac vừa rời. Nếu kiện hàng không được giao đúng hẹn thì sau đó sẽ... quỷ tha ma bắt.

Nó dựng chiếc xe đạp cách cổng vào 10 feet, phát ốm lên vì ý nghĩ rằng ngay khi ra khỏi tòa nhà thì xe đã biến mất rồi, nhưng thậm chí không còn thời gian để khóa xe nữa. Nó nhào đến bên cổng, vấp ngã và lăn lông lốc như một viên cuội, cánh tay và cẳng chân đau điếng. Ông dựng bản vẽ văng ra khỏi túi và lăn xuống vỉa hè.

Không còn thời gian để định hình mức độ hư hại và những vết bản trên mẫu catalogue nữa.

Nó cố đứng lên, rồi lại sảy chân ngã tiếp trong khi cố với những bản vẽ đang

lăn ra xa theo đà. Tay bảo vệ đều giả thản nhiên nhìn qua cửa kính. Khuôn mặt xám xịt gồ ghề của hắn nhăn nhúm với vẻ khó chịu cay độc. Hắn tra chìa khóa vào ổ rồi quay đi.

- Này. – Jace hét lên, lao đánh sầm vào cửa kính. – Gượm đã.

Tên bảo vệ giả đồ như không nghe thấy gì. Đồ con hoang. Còn một phút nữa mới đến 6 giờ và thằng cha này chẳng nghĩ gì hơn là nhanh nhanh chóng chóng chuồn đến khu Pomona, Valley hay bất cứ vùng ngoại ô như nhóp nào mà hắn vẫn chui ra chui vào hàng đêm. Nó không thể kiếm đâu ra ba phút nữa để có thể giao hàng đúng hẹn. Cố gắng cất bước quay đi là điều duy nhất có thể làm được

trong tình trạng khôn khổ này.

- Đồ thôi tha. – Jace hét lên.

Nó đã định đá vào cánh cửa nhưng may thay câu rủa xả kìm lại được, nếu không khó mà tránh khỏi việc bị lôi ra tòa. Không phải vì sợ mà vì nó không quen với việc nghỉ ngơi ngày ba bữa. Trong cuộc đời Jace Damon, nghỉ ngơi là khái niệm thừa.

Tung tủy chiếc ống các tông trên tay, nó giật mạnh chiếc xe đạp khỏi vỉa hè và trèo lại lên xe. Lối vào tầng hầm bãi đậu xe của tòa nhà ở phía bên kia. Cánh cổng mắt cáo đã đóng lại nhưng ngay khi một chiếc xe hơi vọt qua, nó cũng linh theo được. Nếu như Chúa Trời có mặt trên thiên đường, nó vẫn nghi ngờ điều đó

ngoại trừ những lần cần ông ta khủng khiếp, thì may ra vẫn còn một người nào đó ở lại văn phòng trên tầng 17. Hy vọng đó sẽ là Lori, cô nàng lễ tân có mái tóc vàng hoe tính tình xởi lởi và cô ta sẽ cho nó một thanh kẹo Snicker vẫn giấu dưới đáy ngăn kéo. Từ sau bữa sáng đến giờ nó chưa được miếng gì vào bụng, mà bữa sáng chỉ vồn vện có chiếc bánh mì cũ và một thanh sô cô la Power Bar ăn trộm được ở cửa hàng.

Nó dừng lại ở bên phải lối vào gara, với một khoảng cách an toàn để không bị ai trông thấy khi họ đi xuống dốc. Nó đã học được cách lẩn ra khỏi tầm ngắm của những chiếc camera theo dõi từ lâu rồi. Những kỹ năng sinh tồn này là sở trường của những đứa trẻ lang thang.

Radio lại xì xoẹt. “16? Cậu vẫn ở ngoài à? Đang gọi Jace. Đang gọi Jace. Này, Chiến binh cô độc, cậu ở đâu? TIỀN đang cắn đít tôi đây này.

Tiền là từ mà Eta dùng để chỉ khách hàng. Người ở phòng thiết kế đang hét qua điện thoại với cô ta.

- Tôi đang lên cầu thang. – Jace đáp lời. Nó cứ tắt bật radio, tắt rồi lại bật.

Một chiếc Chrysler màu xanh lục trông có vẻ bản thủ vừa thở mũi ra khỏi gara. Tên bảo vệ ngồi sau tay lái. Jace chìa ngón tay giữa khi hấn ta của một vòng và đâm phải chiếc xe đạp khiến nó trôi xuống dốc.

Một cậu thanh niên Hàn Quốc ngồi sau

quầy vé nhìn chăm chăm khi Jace khua tay rồi rít đê ngăn những chiếc xe khác cán phải xe đạp. Nó phóng thẳng xe xuống khu vực cầu thang máy và nhảy tót xuống xe ngay khi cửa thang vừa mở ra, cùng lúc những nhân viên ăn vận đẹp đẽ cũng bước ra ngoài, chắc họ vừa thoát được bộ đồng phục ám lên người cả ngày. Một người phụ nữ tóc vàng đội mũ chụp và mặc áo mưa in hình con báo tặng cho nó cái nhìn như thể nó là một cục phân chó, rồi tức thì túm chặt chiếc túi vào mình khi bước tránh qua người nó.

Jace cố gắng nhe răng cười.

- Mọi việc thế nào?

Bà ta xịt mũi và quầy quả bước đi. Những nhân viên mặc đồng phục công sở

luôn nhìn những người đưa thư bằng xe đạp với một vẻ cảnh giác và nghi ngờ thấy rõ. Những tay đưa thư là những kẻ lang thang đầu đường xó chợ, ngang ngược, những công dân không được xếp hạng. Chúng ăn mặc lôi thôi và làm ô uế khu vực công sở sang trọng, trật tự này. Hầu hết những người làm nghề đưa thư như Jace đều có hình xăm trên người và lúc nào cũng dán mắt quanh những bảng thông báo tìm việc.

Jace không biết người ta đang đánh giá về mình. Nó mặc những gì nó kiếm được từ các trại cứu tế, quần soóc túi hộp, áo thun dài đã cắt ống tay thả ngoài quần và áo pull tay dài. Tóc nó xò ra lún phún khỏi khe hở của chiếc mũ sắt. Rồi lại thêm cả chiếc kính bơi khiến nó

trông như người hành tinh khác.

Nó kéo cặp kính bơi xuống và đưa tay dụi hạt bụi đang đọng ở mắt trong khi dắt xe vào cầu thang rồi nhấn mạnh vào số 17. Nó có thể ngửi thấy cái mùi của chính mình, mùi mồ hôi thiu thiu và bản thủ. Nó đã đưa được 23 gói hàng trong ngày hôm nay và cảm thấy tất cả những gì bản thủ nhất của thành phố này đang bám vào người mình. Nó bị trầy đầu gối sau cú ngã trên vỉa hè ban nãy. Máu vẫn tuôn ra chậm chậm. Những giọt máu đặc quánh chảy xuống ống chân trần rồi thấm vào gấu quần màu ghi xám.

Lát nữa nó sẽ về nhà và tắm vòi hoa sen. Cái ngày hôm nay sẽ được giải thoát như thể nó vừa chui lên từ vũng bùn và

rồi nhanh chóng trở lại thành thẳng nhóc da trắng tóc vàng. Nó sẽ chơi đùa hai tiếng với thằng em trai Tyler, rồi sẽ chúi mũi vào những cuốn sách cho đến khi ngủ gục trên sách, để rồi ngày hôm sau lại bắt đầu công việc vào lúc 5h30 sáng với những viên đá tảng trong thùng lạnh ở khu chợ cá phố Tàu nơi nó và thằng em đang ở.

Đời mình cút thật.

Có lần nó tự cho phép mình thừa nhận cái thực tế phũ phàng đó. Làm thế nào để thay đổi điều này? Nó không có kế hoạch làm thế nào để bám lấy những điều to lớn mà nó đã dự định, chỉ có ba điều thôi: thay đổi, cải thiện và tương lai.

Nó có tương lai. Tyler có tương lai –

Jace chắc như vậy và sẽ tiếp tục nghĩ như vậy. Và cái tương lai của chúng sẽ tốt hơn gấp ngàn lần những gì mà từ lúc ra đời đến giờ chúng phải hứng chịu. Giờ chỉ còn là vấn đề thời gian, sự tập trung và cầu nguyện nữa mà thôi.

Thang máy báo hiệu và cửa thang mở ra. Văn phòng môi giới bất động sản nằm ở sảnh dưới bên tay trái. Phòng 1701. Phòng thiết kế chính. Cô tiếp tân dễ thương Lori đã về mất rồi, thế là đi tong cơ hội được ăn những chiếc kẹo Snickers miễn phí. Ông trưởng phòng ngồi sau chiếc bàn của cô ta, đang hét lên trong điện thoại. Ông ta ngừng ngay lại và ném phịch ống nghe xuống ngay khi nhìn thấy Jace bước vào với những ống bản vẽ.

- Ô, muộn quá đồ khôn. – Ông ta hét lên. – Bà mẹ trẻ 8 tuổi của tao đi bộ đến đây cũng còn nhanh hơn.

- Xin lỗi. – Jace đáp, tay đưa cho ông ta tờ đơn kiểm kê hàng.

Nó chẳng tỏ vẻ hối hận hay giải thích gì hết vì theo kinh nghiệm, nó biết điều đó cũng chẳng ích gì. Vấn đề duy nhất đối với ông trưởng phòng bây giờ là ông ta đã nhận được bản thiết kế và xong việc của mình.

Ông trưởng phòng chớp tờ khai từ tay nó, ngoáy vội một chữ ký và quẳng trả lại. Không cảm ơn, không boa, không gì hết. Nếu là cô tiếp tân Lori thì hẳn là cô ấy đã nhìn thấy những vết chày xước trên đầu gối nó, sẽ lấy cho nó một chiếc băng

gạc và tỏ vẻ cảm thông bằng vài thanh Snickers. Tất cả chỉ là tưởng tượng mà thôi. Chí ít thì trong tưởng tượng, nó cũng sẽ có cơ hội đưa một cô bạn gái nào đó đi dạo ở một chỗ tử tế.

Lúc xuống phố, nó quay bộ đàm về tổng đài để báo tin hàng đã được giao. Nó sẽ phải quay về trạm trong vòng 15 phút nữa và mất nửa tiếng đồng hồ để ghép hóa đơn giao hàng với những nhân viên của Eta, đó là công việc ấn định thêm đôi với những người đưa thư. 7h15 thì nó có thể đứng dưới vôi hoa sen được rồi.

- 16 đang về trạm. Jace đang về trạm. Đã lấy được hóa đơn ký nhận từ thằng sếp cắt đá.

- Tuyệt. Rồi cậu sẽ lên thiên đường.

- Tôi không tin là có thiên đường.

- Này cưng, cậu nên tin tưởng vào một thế giới tốt đẹp hơn.

- Rồi. Đây là bãi biển Malibu. Tôi sẽ kiếm được một ngôi nhà ở đó khi nào tôi giàu có và nổi tiếng.

- Và tôi sẽ trở thành người giữ ví cho cậu, sẽ mang tặng cho cậu hẳn một hộp đường mật, nhóc ạ.

Eta nặng ngót nghét 200 pound, móng tay sơn màu mận chín dài tới 3 inch và tóc thì tết bện thùng như thần rắn Medusa.

- Thế thì nàng phải xếp hàng sau Claire Danes và Liv Tyler.

- Nay cũng, tôi có thể mang những cô nàng da trắng gây giờ xương ấy ra để đánh chén cho bữa trưa và lấy giò của họ để làm tắm xia răng.

- Eta, đừng dọa tôi chứ.

- Rồi, tôi còn điều khiển được cậu và bắt cậu chạy thêm một vòng nữa cơ. Sẽ thế nào nhỉ?

Một tiếng rên thoát lên từ nơi sâu thẳm nhất trong người Jace.

- Thôi đừng. Không phải tôi nay. Gọi người khác đi.

- Nhưng mà mọi người về hết rồi. Còn mỗi cậu thôi, Chiến binh cô độc ạ, cục cưng, cậu là người giỏi nhất.

Cô ta đọc địa chỉ giao và nhận rồi nói

thêm rằng nó có thể dùng tiền boa để mua tặng cô ta một chiếc nhẫn kim cương.

Jace ngồi trên yên xe đạp, dưới ánh đèn đang tỏa ra từ lối vào gara và nhìn trần trời vào dòng ghi chú có tên và địa chỉ với ý nghĩ duy nhất hướng về khoản tiền boa mà bất kỳ người nào sẽ quảng cho nó.

Khi nó gập tờ giấy lại thì trời đã bắt đầu đổ mưa.

Chương 2

Chiếc ti vi đặt trên giá sách vẫn đang bật trong khi Lenny Lowell chuẩn bị gói tập tài liệu để chờ người đến lấy. Phòng làm việc của gã như một ốc đảo đang tỏa ánh đèn màu hổ phách đối nghịch với những mặt tiền tối tăm của trung tâm yoga, nhà xem bói của bà đồng cốt, salon làm móng mà khách quen thường xuyên là những cô gái điếm. Bên kia hè phố, cuối khu nhà, quầy ký gửi và đôi tiền vẫn đang mở cửa, còn xa hơn nữa là trạm 76 sáng trưng còn hơn cả sân nhà tù.

Người phục vụ trạm ga ngồi thụt trong quầy y như một con bê ngồi sau cửa kính. Nhưng tối nay thì cả anh ta và người quản lý phòng đôi tiền chẳng phải lo lắng

gì về tình hình an ninh vì trời đang mưa. Ở LA thì ngay cả bọn tội phạm cũng phải tránh trời mưa.

Trên màn hình ti vi, một cô nàng da ngăm đen gợi tình tường thuật lại tội ác mới nhất của thế kỷ này. Thành phần ban bồi thẩm đang được lựa chọn cho phiên tòa sắp tới, xử vụ diễn viên Rob Cole, bị buộc tội đã bạo hành vợ là Tricia cho đến chết.

Lenny xem bằng một mắt, nghe bằng một tai. Rồi hẳn ta sẽ lại chỉ bị buộc tội ghen tuông mà thôi. Cole đã thuê luật sư Martin Gorman, mà khách hàng của Gorman thì toàn là những nhân vật mà “ai cũng biết là ai ấy” của Hollywood. Còn khách hàng của Lenny thì rất là

những thùng rác “ai cũng biết là ai ấy” của Phòng cảnh sát Los Angeles.

Chẳng phải là gã kém cỏi gì. Thế giới này phun ra tội phạm nhiều đến nỗi luật sư bào chữa không xuể, nhưng những kẻ bị bắt lại toàn là những tên đầu độn. Lenny vừa có một vụ khá, và vụ đó đã mang lại cho gã một chiếc Cadillac và một vé tới Tahiti. Dù sao thì gã cũng luôn ao ước được một lần đứng cùng hàng ngũ với Martin Gorman, Johnnie Cochran hay Robert Shapiro. Gã chẳng có cách nào với tới họ nếu như không có những mối quan hệ xã hội khác.

Tâm ảnh của Tricia Crowne-Cole to hết màn hình. Cô ta không đặc biệt hấp dẫn mà vừa mập vừa lùn vừa tẻ nhạt với

mái tóc nâu dài. Ở tuổi cô ta chẳng ai để tóc dài thế. (Cô ta quãng chừng 50, rõ ràng là già hơn Cole, theo những gì hẳn ta khai thì hẳn chỉ độ 40). Cô ta đeo kính, trông lại càng giống mấy cụ gái già trông giữ thư viện.

Ngay lập tức người ta nghĩ rằng cô ta là con gái của một tỷ phú chuyên dùng tiền để làm vui cuộc sống. Đặc biệt ở cái thành phố này, nơi mà phụ nữ luôn ghi phím tắt số điện thoại của mấy ông bác sỹ phẫu thuật thẩm mỹ và nhà tạo mẫu thời trang được ưa chuộng, thì tỷ phú đô la có thể biến một thứ tẻ nhạt thành một con công lông lẫy đến đáng ghét.

Một người bình thường thì khó có thể nghĩ ra lý do tại sao người ta lại muốn

cô ta phải chết. Cô ta đã hy sinh cả đời mình để nuôi dưỡng cái niềm tin nhân từ nơi người cha của cô. Chẳng có căn bệnh nào mà Norman Crowne lại không cố gắng cứu chữa, chẳng có hoạt động xã hội vì nhân quyền nào ông không bênh vực, không bộ môn nghệ thuật cao siêu nào ông không ủng hộ, thông qua Tricia. Cô đã trở thành cầu nối với thế giới của cha mình.

Cũng không người bình thường nào hình dung ra nổi lý do tại sao lại có kẻ đang tâm giết cô một cách dã man đến thế, bóp cổ và làm nát bộ mặt cô bằng một bức tượng to bằng quả bóng bowling. Lenny thì không phải là người bình thường. Gã đã nghe những câu chuyện như thế này đến hàng nghìn lần và

biết rõ có những kẻ chỉ vì lòng ghen tuông và hận thù mà dẫn tới hành động như vậy.

Quanh thành phố này người ta đồn rằng Tricia đã chán ngấy với cái tính trắng hoa của Cole, với những vở kịch lê thê không hồi kết, và đã định cho gã đi tàu suốt. Cole khởi đầu sự nghiệp bằng những vai diễn ngờ nghệch và nông choèn. Nên phần lớn tiền bạc đều từ vợ mà ra. Tiền của cô dành nhiều cho các quỹ từ thiện và bệnh viện, phần còn lại dồn cho Cole. Rob Cole không có những vai diễn đủ để hắn sống được một mình, cũng không đủ khôn ngoan để giữ bí mật những điểm yếu đáng che đậy.

Gã có thể tạo dựng được tên tuổi cho

mình nhờ vụ của Rob Cole, sẽ là một cái tên mà ngay cả những kẻ thô thiển nhất cũng phải nhận ra. Nhưng giờ Rob Cole đang là cơn đau đầu của Martin Gorman. Lenny đành tìm con cá khác để rán vậy.

Chuông cửa reo lên, báo hiệu người chuyên hàng đã đến. Lúc vòng qua chiếc bàn giấy, Lenny liếc nhìn thấy tập quảng cáo mà cô nàng tóc đỏ ở công ty du lịch dưới tầng hai đã đưa cho gã và tự hỏi rằng liệu gã có thể mang cô ta đi theo luôn được không. Đảo Cayman và một cô nàng nóng bỏng. Thiên đường.

Jace nhấn chuông cửa thêm lần nữa, cho dù nó đã nhìn thấy Lenny Lowell đi ra khỏi phòng và bước qua căn phòng tối tăm mà cả ngày cô thư ký cô Lowell ngồi

án ngữ ở đó. Đó là một cô nàng có mái tóc vàng mềm như viên kẹo bông, đeo kính mắt mèo, không khác gì một con búp bê. Còn Lenny thì trông giống một nhân vật trong các bộ phim kiểu cổ mà ở đó đàn ông thì đội mũ, mặc vest rộng thùng thình, phì phèo điếu thuốc và nói năng luôn mồm.

Jace đã đến văn phòng của Lowell vài lần. Có rất nhiều thứ phải giao, nhận ở các văn phòng luật sư và chẳng có người đưa thư nào thích đến đó cả. Các luật sư rõ ràng là những kẻ giả dối và khó tính. Vào những ngày lễ Tạ ơn, tất cả những người làm nghề đưa thư đều làm một con giống mang khuôn mặt gã luật sư đáng ghét nhất trong năm. Họ làm con giống bằng chất liệu thật bền chắc để tất cả mọi

người đều có cơ hội thui vào đó một cái.

Jace cũng tham gia trò chơi đó và đã thoáng nghĩ rằng sẽ có ngày nó gia nhập cái hàng ngũ ghê tởm ấy. Trong đời mình, nó từng chứng kiến công việc của các luật sư là chống lại con người, đặc biệt là những đứa trẻ. Nên nó đã xếp cái nghề ấy vào sở thích của mình, thay đổi kế hoạch của đời mình với hy vọng sẽ giúp đỡ được những người khác. Nhưng nó mới chỉ tham gia được hai khóa học ở trường đại học, thế thì chờ đến khi nó ra trường thì tụi đưa thư đã chết hết rồi. Nếu Jace mà giống như những con giống ngày lễ Tạ ơn kia thì nó cũng sẽ bị những kẻ lạ mặt đánh đến lòi cả bông nhồi ra.

Trong thời gian này, nó luôn cố gắng

trò chuyện với bất kỳ gã luật sư nào mà nó gặp, cố gắng gây ấn tượng tốt, cố gắng moi được mọi mảnh nghề liên quan. Nó cũng hay lướt mạng sau một ngày làm việc để tìm kiếm một công việc, một lời giới thiệu hay một lời khuyên về nghề nghiệp.

Lowell kéo cửa ra. Một nụ cười gượng gạo với hàm răng trắng nở ra trên khuôn mặt dài như ngựa.

- Đêm nay không mưa, không sương mù, không u ám. – Gã nở ra một tràng.

Ông ta say. Jace có thể ngửi thấy mùi rượu bourbon trộn lẫn nước hoa rẻ tiền.

- Này Lenny, - Nó lên tiếng, bước vào bên trong. – trời đang mưa người ạ.

- Đó là lý do để họ trả hậu cho chú mày.

- Vâng, tôi lặn như bóng vì nó đây. –
Jace lắc người như con chó ướt rũ lông.
– Tôi chỉ chạy nốt cuộc này nữa thôi.

- Mày có một cuộc sống giản đơn. –
Ông luật sư vừa nói vừa đi lúc lắc vào
trong phòng. – Có quá nhiều thứ để bàn
về chuyện đó.

- Vâng, chán mớ đời. Hãy tin tôi
Lenny. Tôi thích lái chiếc Cadillac mới
của ông hơn là đi chiếc xe đạp cà tàng.
Đặc biệt là tối nay. Sao mà tôi ghét trời
mưa thế không biết.

Lowell phẩy bàn tay xương xẩu.

- Ở miền Nam Cali có mưa bao giờ

đâu nhỉ. Nếu mày mà cũng tìm lợm như thằng Rob Cole thì mày có thể gạt hái được khỏi việc đấy.

Jace liếc nhanh quanh căn phòng chật ngất đầy sách báo và file đựng tài liệu. Trên bàn, cạnh chiếc cúp bowling đề năm 1974 là hai khung ảnh, một tấm chụp con ngựa đua đeo đầy hoa ở cổ đang đứng giữa những người chiến thắng, và tấm kia là cô gái trẻ xinh đẹp có mái tóc dài sẫm màu và nụ cười tự tin, con gái của Lenny, Abby. Một sinh viên trường luật, Lenny đã bảo nó như thế.

- Gorman sẽ cứu được hấn. – Jace nói, tay với chiếc cúp bowling để đọc kỹ những dòng ghi trên đó “Giải Hollywood Bowling lần thứ 2, năm 1974”. Không

khó khăn gì để hình dung ra Lenny đang mặc chiếc áo môn bowling kiểu của thập niên 50, tóc ép ngược ra sau. – Gorman rất giỏi. Còn hơn cả giỏi nữa.

- May mắn hơn là giỏi, nhóc ạ. – Lowell phản bác. – Trong những vụ của Martin, hết như trò chơi may rủi, thắng được là do tiền nói. Hãy nhớ lấy điều đó.

- Tôi cũng sẽ làm được thế nếu tôi có quyền lực ấy.

Jace đặt chiếc cúp trở lại chỗ cũ và cả cánh tay vào ống tay áo của chiếc áo mưa rẻ tiền. Nó đã mua 6 chiếc ở cửa hàng “99 Xu” bởi vì khi gập lại nó vừa vặn với chiếc xác nên không chiếm nhiều chỗ trong túi đưa hàng của nó. Một cơn

bão cũng đủ làm tiêu luôn chiếc áo mưa này nhưng 6 cái thì giúp nó đủ dùng đến tận mùa đông.

- Này, - Lowell ấn cho nó một tờ 20 đô la. – bù trừ cho thiệt hại của chú mày.

Jace định soi tờ tiền ra đèn nhưng Lowell khịt mũi.

- Tiền thật. Lạy Chúa tôi. Cái thằng buôn bạc giả cuối cùng mà tao bào chữa đã chui vào nhà tù San Quentin từ năm 1987 rồi. Giờ thì bọn xã hội đen người Nga đảm nhiệm cái trò này. Tao chẳng muốn tham gia vào mấy vụ ấy nữa. Mấy cái thằng con hoang ấy chẳng khác gì thằng cha Hannibal Lecter ăn thịt người. – Ông ta tự nâng cốc chúc mừng. – Đời

còn dài. Nào, mày có muốn bị tuyết còi phát không, nhóc?

- Không, cảm ơn. Tôi không uống rượu.

- Để còn lái xe à?

- Kiểu thế.

Nó đã là người lớn, nhưng nó không muốn nói cho Leonard Lowell điều đó. Nó không bao giờ kể cho ai bất kỳ điều gì về bản thân mình. Nó lẩn như lẩn những chiếc radar. Người ta càng biết ít về nó, người ta càng đỡ tò mò, người ta càng đỡ từ chối những sự giúp đỡ. Mà một đồng 20 đô la là sự giúp đỡ duy nhất mà Jace muốn.

- Cảm ơn Lenny. Tôi rất trân trọng.

- Tao biết mày sẽ làm thế. Hãy về nói với mẹ mày là bà ta đã nuôi dạy con cái rất tốt.

- Tôi sẽ nói thế.

Nhưng nó sẽ không làm thế. Mẹ nó đã chết cách đây 6 năm rồi. Nó gần như phải tự nuôi sống bản thân mình, nuôi cả Tyler nữa.

Lowell đưa cho nó một phong bì 5x7 inch. Ông ta ngậm điều thuốc trên môi và nó cứ nảy lên nảy xuống khi ông ta nói. Ông ta lùa tay vào túi quần thụng để tìm bật lửa.

- Tao rất hài lòng nếu chú mày giao cái này đúng hẹn. Có địa chỉ chưa?

Jace đọc lại địa chỉ theo trí nhớ.

- Giữ cho khô đây. – Lowell nói, miệng nhả khói lên trần nhà dơ dáy.

- Sẽ giữ như giữ mạng sống của tôi vậy.

Chương 3

Câu nói vừa rồi thật kinh điển, Jace sẽ nghĩ thế khi đêm về nằm nhớ lại mọi chuyện trong ngày. Nhưng lúc bước ra ngoài mưa thì nó chẳng nghĩ được gì hết. Nó mở khóa xe đạp.

Thay vì cho gói hàng vào trong túi, nó lại nhồi vào trong ngực áo pull rồi dắt cả áo lẫn gói hàng vào trong thắt lưng. Khô và ấm.

Nó trèo lên xe, dưới ánh đèn neon xanh lét đang tỏa ra từ biển hiệu Đoán Vận Mệnh, rồi nhấn pedal, cảm thấy chân nặng như đeo chì, lưng đau như dằm, 10 đầu ngón tay cồng lại và trơn trượt trên ghi đông sũng nước. Trọng lực của nó di chuyển từ pedal bên này sang pedal bên

kia. Chiếc xe hết nghiêng theo lực nhân. Cảm giác nghiêng ngả dần thay thế bởi sự tập trung hướng về phía trước khi nó tăng dần tốc độ. Những cơn đau cũng trở nên tê liệt.

Chạy nốt lần này thôi.

Nó sẽ để lại bài tập đến sáng hôm sau vậy. Giao gói hàng này, về nhà, chui vào buồng tắm nước nóng. Nó cố tưởng tượng: Dòng nước ấm áp đang xối lên vai, mơn man những nốt cơ chai sần, gột sạch những hôi thối của thành phố đang đọng từ lỗ mũi cho đến cuống phổi. Nó tưởng tượng ra món canh chua nóng hổi của bà Chen, những chiếc ga sạch sẽ trên đệm bông và cố hết sức để quên đi cơn mưa lạnh buốt đang tấp vào mặt và khiến

mặt đường trơn trượt như dầu loang.

Trí não nó bắt đầu loạn xạ. Nó đi như một cái máy. Vượt qua trạm 76, rẽ phải. Đi xuống hai khối nhà nữa rồi lại rẽ trái. Những vỉa hè vắng vẻ và tối thui. Chẳng ai lang thang trên đường vào giờ này để làm gì. Những cửa hàng kinh doanh như cửa hàng kính, hàng bán điều hòa nhiệt độ, hàng bán đồ gỗ lắp ghép, hàng bán linh kiện xe hơi nằm trong những tòa nhà mái bằng thấp lè tè và dơ dáy đã đóng cửa từ lúc 6 giờ tối.

Lẽ ra nó nên nghĩ đến cái nơi giao hàng kỳ quặc khi nó nhận gói hàng từ một tay luật sư, đây là chưa kể gã luật sư đó là Lenny và khách hàng của Lenny thì toàn những tên tội phạm rẻ tiền.

Nó kiểm tra địa chỉ khi đi tới đoạn sáng đèn hơn một chút. Chỗ này nằm ở vị trí đầu tiên, bên phải của tòa nhà kế đây. Nhưng nếu nó nhớ không nhầm thì địa chỉ đó là một căn bỏ hoang mà.

Jace đạp dần tới, kiểm tra những số nhà nằm trên tòa nhà tối om, chỉ lờ mờ một ngọn đèn treo lối cổng vào.

Tự nhiên gáy nó gai lạnh. Nó lộn đi lộn lại trên phố rồi đạp chậm chậm qua căn nhà bỏ hoang một lần nữa.

Bỗng có ánh đèn pha bật sáng, làm lóa cả mắt nó.

Gói hàng quý quái này là thứ gì vậy? Ma túy à? Hay một khoản thanh toán? Cho dù đó là thứ gì thì Jace cũng không

chẳng giao. Chỉ có thằng ngọc mới chui vào đó mà lấy ký nhận vào đơn giao hàng.

Giờ thì nó đang vãi tè ra quần. Sợ đến vãi tè. Mang hàng đến một căn nhà bỏ hoang trong một đêm khốn kiếp thế này. Mẹ kiếp. Mẹ cái lão Lenny Lowell. Nó sẽ mang cái gói hàng này về và nhồi vào đít lão.

Jace bắt đầu dận pedal.

Chiếc xe ô tô lừ lừ tiến về phía trước, tiếng động cơ rú lên như thể một con quái vật đang lao thẳng vào người nó.

Trong khoảnh khắc, dường như Jace không thể đứng dậy được nữa. Nhưng rồi sau đó nó bỏ chạy, đôi chân đạp quáng

quàng như pít tông. Lốp xe trượt trên mặt đường ẩm ướt. Nếu nó chạy thẳng thì chiếc xe kia sẽ dễ dàng tóm lấy nó như mèo vồ chuột nhất. Vì thế nó rẽ ngoặt sang trái. Bánh sau trượt trên vỉa hè. Nó chống một chân cho khỏi ngã rồi chỉnh chiếc xe lại cho thẳng. Đúng lúc đó, nó đối mặt với chiếc ô tô.

Tim nó chui lên tận cổ. Nó quay ngoắt sang phải, suýt không còn kịp nữa, rồi quay trở lại căn nhà hoang, phi như tên bắn qua chiếc xe to kèn còi và tôi om om. Nó nghe thấy tiếng kim loại va vào vỉa hè khi chiếc xe lao xuống lề đường. Bánh xe rít trên mặt đường ẩm ướt khi nó cua một vòng rộng.

Jace chui vào con hẻm để thoát thân,

bụng cầu Trời rằng đó không phải là ngõ cụt. Nếu là giữa trung tâm thành phố thì Jace y như con chuột đồng thuộc đến từng ống cống, thùng rác, kẽ nứt trên tường để dễ dàng tẩu thoát hay tìm một nơi ẩn náu. Nhưng ở đây nó hoàn toàn lúng túng và bị động, giống con thỏ đang bị phơi mình ra giữa chốn đông người. Một con mèo thì đúng hơn.

Chiếc xe hơi đã đuổi theo nó sát nút. Kẻ săn mồi. Đèn pha loáng lên loáng xuống trong bóng đêm khi chiếc xe lướt dưới lề đường.

Jace cũng đã từng bị đuổi trên đường, đó là khi những đứa trẻ lang thang hay gây rối bị những kẻ giận dữ rượt đuổi để dọa cho sợ chết khiếp. Nhưng nó chưa

bao giờ bị săn đuổi.

Nếu nó chạy được đến cuối con hẻm trước khi chiếc xe đuổi kịp thì nó có cơ hội 50/50 để thoát thân. Con hẻm này ảng chừng còn dài ba chục mét nữa.

Nhưng đã muộn rồi.

Số phận đã đập bàn tay lên lưng nó như những móng vuốt xòe ra túm lấy gáy. Chiếc xe đã tấp tới, gầm rú như thể một chiếc tàu hỏa. Nó xô đổ cả những thùng rác như đang trong một trò chơi bowling.

Rác rưởi. Rác rưởi. Rác rưởi.

May mắn của nó chạy ra khỏi con hẻm còn nhanh hơn cả nó. Nó không thể chạy nhanh hơn ô tô được. Nó cũng không thể quay lại và đối mặt với chiếc xe hồng

tìm đường tẩu thoát. Bên trái là những tòa nhà cao tầng san sát với đầy những thùng rác, vỏ hộp và rác thải. Bên phải là một hàng rào mắt cáo với những chĩa gai tua tủa. Và sau mông là Thần chết.

Jace với một tay ra sau và giật mạnh chiếc khóa xe hình chữ U ra khỏi túi. Chiếc xe đã sém chạm nhẹ vào bánh sau của nó. Nó gần như ngã nhào lên mui xe ô tô. Cố gắng nép sát vào hàng rào, Jace phanh gấp và nhảy xuống ngay sau đít xe của kẻ săn mồi.

Jace vung mạnh chiếc khóa chữ U vào cửa kính. Những vết rạn như mạng nhện kêu răng rắc. Chiếc xe lao thẳng vào nó, định kẹp nó vào giữa hàng rào. Jace quay người và chộp lấy những mắt hàng

rào bằng cả hai tay, cố gắng đu người lên trong khi chiếc xe đạp bị giật mạnh ra khỏi người. Mũi giày phải mắc vào pedal còn người bị văng ra một phía lúc chiếc ô tô lao thẳng vào xe đạp.

Mắt hàng rào đâm vào vào những ngón tay nó đau nhói trong khi chiếc xe đạp đang cố gắng lôi nó đi. Nó cảm thấy cánh tay mình sắp rụng ra khỏi người còn đôi bàn chân như muốn gãy đôi ở chỗ mắt cá, rồi sau đó thấy hẫng và rơi bịch xuống đất. Lưng nó bị đập xuống mặt nhựa đường lồi lõm, người lặn lông lốc, nó cố quỳ gối đứng lên, mắt dán vào chiếc ô tô đang nghiêng bánh sau lên chiếc xe đạp của nó. Chiếc xe của nó đã ra đi một cách thê thảm rồi.

Phương tiện đi lại duy nhất của nó. Cái cần câu cơm của nó. Tiêu mất rồi.

Nó đã đứng được lên, nhưng một chân bị mất giày. Con đau đội lên nơi mắt cá chân trật khớp khi Jace cố gắng chạy như băng về phía tòa nhà trước khi bị chiếc xe cán nát.

Một tiếng nói đang thét gào từ bản năng sinh tồn. “Chạy, chạy, chạy”

Nó còn trẻ, nhanh nhẹn, đầy động lực để chạy. Một bức tường lưng nổi liền khoảng trống giữa hai tòa nhà đã chặn ngang đường nó. Nó sẽ trèo qua đó, nhảy sang bên kia bờ tường rồi thoát. Có làm nên trò trống gì với cái mắt cá chân này không nhỉ. Nó sẽ thoát khỏi tầm ngắm của chiếc xe khôn kiếp.

Nhưng không thể thoát khỏi tầm ngắm của những viên đạn.

Phát súng đã trúng thùng rác cách Jace chỉ 20 phân về phía bên trái, cùng lúc đó nó nghe thấy tiếng chửi “Mẹ kiếp”.

Nó phải trèo qua bức tường kia. Nó phải trèo qua đó.

Tiếng những bước chân rầm rập sau lưng nó.

Phát súng thứ hai vang lên phía tay phải và trúng một thùng rác khác.

Giọng đàn ông hét lên “Mẹ kiếp”.

Nó đến gần quá rồi.

Tiếng những bước chân vẫn rầm rập.

Jace đã quăng mình lên tường nhưng

ngay lập tức bị kẻ truy đuổi giật ngược trở lại bằng cách túm lấy chiếc túi đưa thư mà nó đang đeo ngang lưng.

Nó ngã vào người tên kia khiến hắn loạng choạng. Jace nhân đó lồm cồm bò dậy rồi luồn lách hông thoát thân. Gã kia túm chặt lấy chiếc túi của Jace.

- Mẹ mày.

Jace vung khuỷu tay trúng mặt gã đằng sau. Tiếng xương vỡ cũng to ngang tiếng súng nổ, và trong khoảnh khắc thảng đốn mặt đó đã nói lỏng gọng kìm giúp Jace có cơ tâu thoát. Jace thụp người xuống, chui khỏi chiếc túi đang khoác trên lưng để vùng ra và nhanh như chớp quay trở lại bờ tường.

Con chó săn tức thì chộp lấy chiếc áo đi mưa của Jace bằng một tay. Chiếc áo rẻ tiền rách toạc như giấy bản. Một viên đạn nữa lại xẹt qua mũi sắt. Mắt nó tóe hoa cà hoa cải nhưng nó vẫn không ngừng lại.

Nó vẫn chạy, vấp ngã dúm dúm, lăn tròn qua những vũng nước lầy lội ngập đầy rác rưởi. Cái hẻm giữa hai tòa nhà đen thui, chỉ có vệt sáng mờ nhạt duy nhất tỏa ra từ ngọn đèn bão phía đằng xa. Nó chạy về phía đó, không chắc có đến nổi đó hay không. Nó đang cảm thấy viên đạn nóng rất đang chuẩn bị xuyên qua lưng, xé toạc cơ thể, xẻ đôi từng phân lục phủ ngũ tạng và các mạch máu. Rồi nó sẽ chết trước khi ngã lăn ra mặt đất.

Nhưng nó vẫn chạy.

Chưa thấy viên đạn đâu.

Nó đã ra khỏi con hẻm, rẽ trái, phi qua những tòa nhà tối om, nhảy qua những bụi cây và bức tường thấp chắn ngang đường. Khi nó chạy qua phía bên kia rặng cây um tùm, mắt cá chân như muốn vụn ra và nó khụy xuống. Cát sỏi cửa vào tay lúc nó chống xuống đất. Nó đang chờ đợi những bước chân rầm rập xung quanh, một viên đạn xéo qua lưng, nhưng chẳng có ai cả.

Hụt hơi và chóng mặt, Jace đứng dậy và lại sụm xuống khoảng trống chật hẹp giữa hai tòa nhà. Nó dừng lại, tựa lưng vào bức tường bê tông, muốn nôn mửa, nhưng lại sợ tiếng động sẽ dẫn đường

cho con thú săn mồi.

Hai lần liền, nó khum tay lên miệng để chặn hơi thở lại. Tim nó đập như thể sắp văng ra khỏi lồng ngực và rơi luôn xuống đất rồi vừa nảy chơi chơi vừa co giật như một con cá mắc cạn. Đầu nó quay cuồng. Não nó xoáy tròn như dòng nước trong bồn cầu vừa bị xả giạt để nhân chìm mọi thứ.

Ôi Chúa. Ôi lạy Chúa tôi.

Nó kêu tên ông Trời, người mà nó chẳng bao giờ tin tưởng.

Có người đang muốn giết con.

Ôi Chúa ơi.

Nó run lẩy bẩy, vì lạnh, vì nhận ra cơn mưa mùa đông đang trút xuống người và

thấm ướt quần áo. Con đau nhói lên và rất bỏng nơi mắt cá chân. Bàn chân còn bị một vết đau nữa do một vật sắc cứa vào. Nó lăn theo ống quần ướt sũng và lôi ra được một mảnh thủy tinh. Nó ngồi xồm trên nền đất, hai tay bó gối và tựa lưng vào tường.

Chiếc bộ đàm radio vẫn đeo trên đùi. Nó có thể gọi về trạm, nhưng Eta đã về nhà với lũ trẻ từ lâu rồi. Nếu nó có một chiếc di động thì ngay bây giờ có thể gọi cho cảnh sát. Nhưng nó không có tiền mua điện thoại. Có gọi cho cảnh sát thì cũng không ai tin nó. Không ai tin nó ngoại trừ bản thân nó. Nó chưa bao giờ có được lòng tin từ bất kỳ ai.

Con chóng mặt cuối cùng cũng qua đi

và thay vào đó là sự kiệt sức, đó là sự kiệt quệ sau nỗ lực hết sức để thoát thân. Nó căng tai xem may ra có thể nghe được những âm thanh khác qua hơi thở của chính mình. Nó cố gắng lắng nghe xem có kẻ nào truy đuổi không. Cố gắng nghĩ xem sẽ nên làm gì tiếp theo.

Tốt nhất là cứ ngồi ở đây. Nó sẽ biến rất nhanh và tìm đường thoát nếu thấy tên kia đuổi theo, trừ phi chúng có tận hai người. Một trong hai tên sẽ chạy lên đầu kia để chặn, tên còn lại sáp vào thì lúc ấy nó mới giống con cá nằm trên thớt.

Nó nghĩ đến Tyler, chắc giờ này đang rất sốt ruột. Chẳng có đứa trẻ nào cứ ngồi đó một mình và chờ đợi. Tyler không một mình. Một thằng nhóc da trắng

sống ở khu phố Tàu nói tiếng Quan thoại như cháo chớp là một thứ rất thú vị. Mọi người thích nó và lúc nào cũng muốn kéo nó về nhà chơi. Gia đình nhà bà Chen coi nó như một cục vàng mang lại niềm lành.

Gia đình nhà Damon thì chỉ có hai anh em. Sợi dây liên hệ với thằng em Tyler là thứ mạnh mẽ nhất mà Jace từng biết đến. Nó sống vì điều đó, có mọi động lực từ điều đó sau tất cả những gì nó phải chịu đựng và coi đó là cái đích sống.

Minh sẽ thoát khỏi đây.

Có những bước chân vang lên trên vỉa hè. Từ chỗ này, Jace không thể biết nó xuất phát từ con hẻm? Hay trên đường?

Nó cố gắng thu mình lại hết sức có thể. Một bóng người thấp thoáng ở đầu kia tòa nhà. Nó có thể đếm được từng nhịp đập trong lồng ngực.

Bóng đen dừng lại và đứng im đó, hai tay chống hông, có vẻ lưỡng lự quay bên nọ bên kia. Ánh sáng mờ mờ chỉ đủ để nó nhận ra đây là một bóng người. Nhưng không nhận dạng. Không màu sắc.

Jace áp chặt tay lên ngực và chạm phải gói hàng đang nhồi trong áo. Lenny đã giúi cho nó thứ quý quái gì thế này?

Bóng đen phía đầu kia đã quay lại đường cũ.

Jace chờ đợi, đếm thầm trong đầu cho đến khi chắc chắn con chó săn không

quay lại nữa. Sau đó, nó trườn dọc bức tường, qua những đồng rác, những vũng nước sền sệt và lổn nhổn thủy tinh vỡ. Nó quan sát xung quanh hết sức thận trọng. Một thùng rác to cản mất tầm nhìn. Nó chỉ nhìn thấy một phần đèn pha ô tô, trông như con mắt quỷ đỏ lờm đang thấp thoáng phía cuối con hẻm tối đen.

Chiếc xe đạp chắc đang nằm đâu đó trên nền đất phía sau bánh xe. Jace lại lóe lên một tia hy vọng rằng bộ khung hẳn vẫn còn nguyên, có thể chỉ mỗi bánh xe là bị cán lên thôi. Nó có thể chỉnh lại được. Nó đã từng sửa rất nhiều thứ hỏng hóc. Nhưng nếu bộ khung gãy đôi thì đó lại là chuyện khác.

Nó có thể nghe thấy giọng của Mojo

nói rằng chiếc xe đã tiêu rồi. Mojo là một gã người Jamaica cao lêu đêu và gầy nhom, tóc bện thừng dài đến tận móng và luôn mặc áo choàng đen. Mojo chắc cũng phải 30, so với những người làm nghề đưa thư thì anh ta già cõi rồi. Mojo được mọi người coi là thầy phù thủy. Anh ta sẽ có khối thứ để nói về chiếc xe đạp này.

Jace được thừa kế chiếc xe, nói một cách văn hoa thì là như vậy. Hai năm trước đây chẳng ai dám động đến nó. Người chủ trước là một anh chàng tự đặt tên cho mình là Hoàng đế. Anh ta kiếm sống bằng cách đêm đêm đóng vai Elvis và nhảy múa. Một hôm anh ta bị mất lái thể nào đó và tông thẳng vào bánh xe chở rác. Chiếc xe đạp thì còn nguyên. Nhưng Hoàng đế thì tiêu tùng.

Những người làm nghề đưa thư thường rất mê tín. Hoàng đế chết đường. Không ai muốn sử dụng lại chiếc xe của một kẻ đã bị chết đường cả. Chiếc xe đã nằm ở sân sau của trạm điều phối đưa thư đến hàng tuần trời để chờ người nhà Hoàng đế đến nhận, nhưng cuối cùng chẳng có ai, chí ít thì cũng chẳng có ai muốn liên quan đến Hoàng đế.

Jace không tin vào những điều mê tín dị đoan. Nó tin vào triết lý “trăm sự tại nhân”. Hoàng đế nằm bẹp dưới lớp xe là vì anh ta lúc nào cũng chạy quá tốc độ và không biết tự kiểm điểm mình. Jace tin ở sự tập trung và công việc. Nó đã ngắm nghía chiếc xe và nhìn thấy bộ khung Cannondale chắc chắn, hai lớp còn tốt, yên xe êm. Nó nhìn thấy chiếc xe có thể

giúp nó giao được nhiều hàng hơn, chạy được nhiều hơn, kiếm được nhiều tiền hơn. Nó phớt lờ mọi lời cảnh báo, dựng cái mẩu sắt vụn mà nó vẫn đi vào hộp tin của tờ LA Times cho bất cứ kẻ nào muốn ăn trộm nó, cưỡi con xe Cannondale về nhà và đặt tên cho nó là Quái vật.

Tiếng động cơ ô tô rú lên và ánh đèn pha biến mất khỏi tầm nhìn. Tên chó săn chắc đang đi về nhà để gọi điện thoại sau một ngày nỗ lực giết người, Jace nghĩ thế. Cơ lạnh và nổi căng thẳng làm người nó run rẩy. Lúc này nó cho phép mình nôn thốc nôn tháo.

Ánh đèn pha lại quét qua lề đường. Tên chó săn vọt qua. Chiếc ô tô lừng lững lướt đi như một con báo và rồi

tiếng còi hú vẳng xa dần.

Jace quay trở lại chỗ cũ, cái bánh xe như đang than khóc cầu cứu. Nếu đó là một con ngựa thì có lẽ người ta đã cho nó một phát đạn để chấm dứt cuộc đời khốn khổ. Nhưng đây lại là một chiếc xe đạp, và khung xe thì vẫn còn nguyên vẹn. Một phép màu do Chúa Trời ban tặng, John – Người truyền giáo đã nói như thế. Lúc chạy ngang dọc trong thành phố, nó vẫn thấy John đứng ở góc Fourth and Flower, trước khách sạn Bonaventure sang trọng và ngâm nga những câu kinh thánh cho những không may phải đi qua mặt anh ta.

Jace không tin vào những phép màu. Nó đã hai lần đổ vỡ niềm tin rồi. Hai lần

liên, nhưng may thay nó vẫn còn sống sót.

Nó nhìn quanh để tìm chiếc túi nhưng không thấy. Chắc tên chó săn đã chắc mặ́m đó là chiến tích, coi như một cái giải an ủi. Hoặc có thể hắn nghĩ là hắn đã hoàn thành nhiệm vụ khi túm được chiếc túi đó. Kẻ nào đã muốn gói hàng quý quái của Lenny Lowell, cái thứ mà giờ vẫn đang nằm trong bụng Jace.

Cho dù đó là cái gì đi chặ́ng nữa thì Jace cũng phải xem bằng được. Lenny sẽ phải trả lời về chuyện này.

Nó dựng chiếc xe đạp chỉ có thể đứng được bằng bánh trước và bắt đầu dắt bộ.

Chương 4

- Đừng có dẫm lên óc. – Kev Parker cảnh báo.

Kev Parker 43 tuổi, thám tử số 2, kẻ đang bắt đặc chí với nghề nghiệp.

Renee Ruiz, cô thực tập sinh mới nhất của anh nhìn xuống đôi giày da thuộc màu hồng lốm đốm sành điệu. Đế giày gót nhọn đã vấy đầy chất lỏng màu ngà văng ra từ cái xác.

- Lạy Chúa tôi, Parker. – Cô ta ré lên.
– Tại sao anh không bảo tôi chứ.

- Tôi vừa bảo rồi đấy thôi.

- Thế là tiêu mất đôi giày của tôi rồi.

- Thế à? Chí ít thì đôi giày khôn kiếp

của cô cũng đã gây ra chuyện. Ngay từ lúc cô bước chân vào đây kia. Tôi nhắc lại: Khi làm việc đừng có đi giày cao gót. Cô chuẩn bị trở thành thám tử chứ không phải gái gọi.

Ruiz nheo mắt nhìn anh và làu bàu vài câu bằng tiếng Tây Ban Nha.

Parker thản nhiên.

- Mẹ cô dạy cô mấy cái câu ấy đấy à.
- Anh chuyển hướng sang cái xác đang nằm dưới sàn.

Cô thực tập sinh bước vòng ra khỏi đồng nhầy đó và trở vào mặt Parker.

- Anh nên tôn trọng tôi hơn một chút, Parker.

- Được rồi, khi nào cô trở nên xứng

đáng hơn. – Anh nói, thậm chí còn không thèm liếc nhìn Ruiz. Cái xác đang thu hút sự chú ý của anh. Chấn thương lớn ở vùng đầu. Kẻ nào làm việc này hẳn đã rất hứng thú.

Lại một tràng tiếng Tây Ban Nha.

Parker chịu trách nhiệm huấn luyện các thám tử mới vào nghề và cô nàng này đứng top đầu trong cái danh sách khốn kiếp của anh. Anh không khó chịu với phụ nữ. Anh không khó chịu những công dân nói tiếng Tây Ban Nha. Nhưng anh khó chịu với kiểu thái độ như vậy, thái độ cứ như thể bản sao của cô nàng Jennifer Lopez bốc lửa. Cô ta đừng nên mặc những chiếc váy bó sát như vậy. Parker mới cộng tác với cô ta chưa đầy

một tuần nhưng lúc nào anh cũng muốn đánh cho cô ta một trận rồi ném vào thùng hắc ín.

- Cô vẫn đang tập trung đấy chứ? – Anh có vẻ mất hết kiên nhẫn. – Hình như đầu óc cô đang ở trên mây thì phải. Chúng ta đang điều tra một vụ giết người. Có một xác chết nằm trên sàn, đầu bị đánh nát như quả súp lơ thối. Thế cô có định làm gì thay vì loay hoay với đôi giày khốn kiếp ấy không?

Ruiz bĩu môi. Cô ta sẽ đốn gục bất kỳ gã đàn ông nào. Thân hình của cô ta đủ khiến những gã nghiêm túc nhất trở thành thằng ngốc nói năng lảm cẩm. Đôi môi dày và gợi tình. Cô ta thậm chí còn biến nó thành điểm nhấn bằng cách tô rộng

viên môi ra ngoài với nước son bóng. “Siêu thị Mexico” là cách mà thám tử Kray đã miêu tả về cô nàng.

Kray, một thám tử trong đội hình sự, luôn khó chịu với phụ nữ, những công dân nói tiếng Tây Ban Nha, người da màu, người Do Thái và bất kỳ tộc người thiểu số nào. Parker vẫn gọi Kray là kẻ phân biệt chủng tộc, gã nông dân đến từ Bumfuck, Louisiana.

- Giấy bút của cô đâu? Cô cũng phải ghi chép cái gì đó chứ. Ý tôi là phải ghi tất cả mọi thứ. Lẽ ra cô đã phải ghi chép từ lúc cô nhận được cuộc gọi. Cuộc gọi lúc mấy giờ, ai gọi, nói gì, rồi ghi chép thời gian cô xỏ mông vào cái váy và đi đôi giày ngớ ngẩn kia. Mấy giờ cô có

mặt tại hiện trường, cô nói chuyện với ai đầu tiên, cô nhìn thấy gì khi cô bước qua cửa, cô nhìn thấy gì khi cô bước vào trong phòng. Vị trí của tử thi, hung khí, làm thế nào mà óc anh ta bị phụt ra và phụt ra bao xa. Đủ mọi thứ chết tiệt mà cô nhìn thấy. Cô đã quên hết tất cả mọi quy tắc và tôi đảm bảo với cô rằng thẳng luật sư biện hộ bản thủ sẽ lôi cô lên để hỏi về những chi tiết mù mờ này. Rồi hẳn sẽ lại gỡ vụ này dễ như mua cái áo sơ mi. Và sẽ có hai từ tôi tệ nhất trong từ điển tiếng Anh, nàng ạ: Nghi ngờ hợp lý.

Parker từ chối gọi cô nàng là “thám tử” Ruiz. Cô ta không thể ngang hàng với anh, và anh sẽ nhắc đi nhắc lại với cô ta điều này trong suốt thời gian thực tập. Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ bị mất

tập trung hay mất bình tĩnh, thế mà từ khi cô ta xuất hiện, mọi việc cứ loạn cả lên.

- Còn cả việc đo khoảng cách nữa. – Anh nói tiếp. – Nếu cô có ngó ngang đến tầm thăm, thì tôi muốn biết chính xác vị trí của cái xác. Cô phải ghi chép tỉ mỉ vào sổ tay cá nhân, đó là những gì cô sẽ khai trước tòa. Nếu sau này số liệu cô nói không khớp với số liệu chính thức đến từng milimet thì cô nên sớm tìm cho mình một luật sư biện hộ để lo cho cái thói cầu thả của cô.

Ruiz vẫn giữ thái độ cũ.

- Anh là lãnh đạo. Đây là vụ của anh. Tại sao anh không làm việc của mình đi, Parker?

- Được rồi, nhưng chỉ vì tôi dám chắc là cô sẽ không làm điều đó. Nhưng rồi cô cũng sẽ phải làm thôi, khi nào cô phải lãnh lấy một vụ.

Anh nhìn quanh căn phòng đang âm ỉ những nhân viên giám định pháp y. Người lúc nãy nhận được cú điện thoại đang đứng ở cửa trước để chặn đám người muốn ngó vào hiện trường. Một người khác, già và hói, đứng ở góc bên kia và đang chỉ cho giám định viên một thứ gì đó mà anh ta nghĩ là chúng có hiển nhiên. Đó là Jimmy Chewalski. Jimmy tốt bụng, nói nhiều nên mọi người gọi anh là Jimmy Chew*.

Ruiz đứng ngắm những dụng cụ khám nghiệm và đám người mặc sắc phục. Đã

vượt qua kỳ thi thám tử, giờ cô coi mình cao cấp hơn họ mà chẳng thèm quan tâm đến việc chỉ mới cách đây không lâu cô vẫn còn mặc đồng phục giống họ. Giờ thì cô như nàng công chúa giữa đám thần dân thấp kém. Đối với Ruiz, Jimmy Chew (Choo) chẳng đáng giá bằng một đôi giày.

Parker đi về phía các nhân viên cảnh sát, bỏ mặc Ruiz đang cố gắng nghĩ xem làm cách nào để cúi được xuống tìm chứng cứ mà không bị hờ mông.

- Jimmy, điều tra viên đâu rồi nhỉ? – Parker hỏi, chân bước vòng quanh cái xác, cẩn thận tránh cuộn giấy đang nằm lẫn lóc trên mặt sàn.

Điều tra viên các vụ chết người bắt

thường phải được ưu tiên. Không ai dám kiểm tra các túi áo của nạn nhân vì đó là nhiệm vụ của họ.

- Chắc sắp đến rồi. – Chewalski đáp.
– Nàng ta đang bận một vụ giết người khác.

- Nicholson à?

- Ừ, một gã đã sát hại vợ và hai đứa con chỉ vì người vợ mua về một gói KFC chứ không phải là gà rán. Sau đó hắn đi vào nhà tắm và tự đập nát đầu mình. Tôi nghe vụ đó nhiều lắm rồi, các thám tử phải mang theo ô vào buồng tắm vì mặt thằng cha đó nát bầy ở trên trần nhà. Và ai chẳng biết là cái gì bay lên thì phải rơi xuống chứ. Nghe nói một con người đã rơi trúng phải đầu Kray.

Parker cười khúc khích.

- Lẽ ra lão ta không nên mức thêm vài thìa óc nữa. Dù sao thì lão cũng đã có một nửa óc rồi mà.

Chew nhe răng cười. Parker quay sự tập trung trở lại cái xác.

- Thế còn vụ này thế nào?

Chew nhướn mắt.

- Ô Kev, cái xác đang nằm trên sàn này là loại cặn bã không cần phải thương tiếc.

- Nào Jimmy, một kẻ vô lương tâm không có nghĩa là đáng phải chết.

- Xin lỗi, ai chịu trách nhiệm ở đây vậy?

Parker ngoái cổ lại và nhìn thấy một cô gái da ngăm đen xinh đẹp quãng hai mươi tuổi, mặc chiếc áo khoác chèn Burberry đang đứng cách đó vài bước chân.

- Là tôi. Thám tử Parker. Còn cô?

Không mỉm cười, cô gái nhìn thẳng vào anh bằng đôi mắt đen kiên định, rồi nhìn sang cảnh sát Chewalski.

- Abby Lowell. Cái xác đang nằm trên sàn này, loại cặn bã không cần phải thương tiếc, một kẻ vô lương tâm, là cha của tôi, Leonard Lowell.

Chú thích:

* Chew: Nhai

Chương 5

Jimmy Chew kêu lên như thể anh ta vừa bị một cái que xiên qua người. Parker thoáng do dự. Anh bỏ mũ xuống và chìa tay ra. Abby Lowell nhìn nó như thể cô nghĩ rằng anh không bao giờ rửa tay sau khi đi cầu.

- Xin chia buồn với cô, cô Lowell. – Parker nói. – Tôi rất tiếc khi nghe tin này.

Cô gái nhướn đôi lông mày xinh đẹp.

- Chứ không phải tiếc vì đã nói câu vừa rồi à?

- Đó cũng phải là chuyện gì đặc biệt. Chắc cô không ngạc nhiên khi các cảnh sát hay nói chuyện về những luật sư biện

hộ như thế.

- Không. – Chất giọng khỏe và hơi trầm khàn đặc biệt sẽ giúp đỡ cô khi nói trước phiên tòa. Ánh nhìn héo hắt vẫn không nao núng. Cô vẫn chưa nhìn cái xác của người cha. Cô ta ngẩng cao đầu để tránh nhìn vào ông ta, Parker nghĩ vậy. – Tôi đang học trường luật. Vì thế anh nên nghĩ ra một cách xúc phạm khác để miêu tả tôi.

- Cô Lowell, tôi có thể đảm bảo với cô rằng chúng tôi xử lý mọi vụ án như nhau và không quan tâm đến việc nạn nhân là ai hay đã làm gì.

- Tôi chẳng tin tưởng mấy vào điều này, ông thám tử ạ.

- Tôi đã xử lý gọn đến 86% các vụ việc.

- Thế còn 14% còn lại?

- Tôi vẫn đang giải quyết nốt. Tôi sẽ điều tra cho đến khi nào ra vấn đề thì thôi. Tôi không quan tâm nó sẽ mất của tôi bao nhiêu thời gian, cho dù lúc đó tôi có trở thành một ông già gù lưng đi chẳng nữa. Chẳng có gã cảnh sát hình sự nào trong thành phố này cừ hơn tôi.

- Thế tại sao cậu không làm với chúng tôi nhỉ, Parker?

Bradley Kyle, thám tử chuyên về các vụ cướp của giết người là thành viên của đội đặc nhiệm Phòng cảnh sát Los Angeles, tài năng nhưng kiêu ngạo.

Parker biết điều này vì trước đây anh đã từng là một thành viên của nhóm, thậm chí còn tài năng và kiêu ngạo hơn cả hẳn, không bao giờ chịu bước chân vào sảnh Trung tâm Parker. Hồi ấy anh hay nói đùa rằng người ta lấy tên anh để đặt cho tòa nhà. Cái sự ngông nghênh ấy lại chính là định mệnh. Hồi ức đang bốc hơi lên từ trong người anh như một nồi acid bỏng rát.

Parker quắc mắt nhìn Kyle đang bước về phía anh.

- Gì thế? Có tiếc à? Cậu lại có tên trong danh sách khách mời à, Bradley? Hay cậu chỉ chạy nhăng lên thế thôi?

Kyle lờ đi và bắt đầu quan sát hiện trường. Người đi cùng anh ta, một gã béo

đền rụt cổ, tóc vàng, đeo kính gọng sừng cứ hí hoáy ghi chép mà chẳng nói năng gì. Parker nhìn họ trong giây lát với một cảm giác đang cuộn lên trong bụng. Những cảnh sát đặc nhiệm phụ trách những vụ cướp của giết người không cần phải nhúng mũi vào những vụ như thế này. Họ lo những vụ quan trọng hơn, giống như vụ O.J., Robert Blake, rồi Rob Cole – những kẻ giết người nổi tiếng ở LA.

- Đừng có chen vào hiện trường của tôi, Bradley. – Parker nhấn mạnh cái tên, kéo dài giọng ra, biết rằng Kyle sẽ rất khó chịu về điều đó.

Anh ta muốn được gọi là Kyle hoặc chí ít thì cũng là Brad. Bradley là cái tên

kiểu thợ uốn tóc chứ không phải tên của những thám tử chuyên nghiệp.

Kyle liếc nhìn anh.

- Ai bảo đây là hiện trường của cậu?

- Cú điện thoại của tôi, thằng giết người của tôi. – Parker tiến về phía tay thám tử trẻ.

Kyle lờ đi và ngồi xôm xuống đất để quan sát hung khí. Đó là một chiếc cúp bowling cũ kỹ, giờ dính đầy máu và tóc và da đầu Lenny Lowell.

Kyle tiếp tục con đường tiến thân của mình ở đội cảnh sát đặc nhiệm trong khi Parker bị sa thải khỏi đó. Giờ thì anh ta tranh thủ tiến ra ánh đèn sân khấu bất cứ khi nào có thể.

Kyle là một gã điển trai, một khuôn mặt kiêu mạn bạc, nước da rám nắng. Anh ta có một cơ thể cường tráng nhưng vẫn gọn gàng. Parker cũng ngồi xuống bên cạnh.

- Cậu làm cái quái gì ở đây thế? – Anh hỏi khẽ. – Phòng đặc nhiệm mà cũng quan tâm đến một gã rở tiền như Lenny Lowell cơ à?

- Người ta cử chúng tôi đi đâu thì chúng tôi đi đấy. Đúng không, Nai? – Kyle ngó lên người đồng nghiệp đi cùng. Con nai càu nhàu và vẫn tiếp tục ghi chép.

- Cậu bảo sao? - Parker hỏi. – Cậu nói cậu thụ lý vụ này à? Tại sao? Thậm chí vụ này không cần ghi chép cũng làm

được mà. Khách hàng của thằng cha này thì toàn là dạng cận bã.

Kyle đứng lên, giả đồ như không nghe thấy gì. Ruiz đang đứng sát anh ta. Đi đôi giày cao gót kỳ cục, cô cao đến ngang mắt anh chàng.

- Thám tử Kyle, - Cô thì thâm bằng giọng của những cô gái trò chuyện trong đường dây điện thoại sex trong khi chìa tay về phía trước. – Tôi là thám tử Renee Ruiz. Tôi thích công việc của anh.

Cô ta vẫn nói bằng tông giọng như kiểu cô ta vẫn thường nói “Em thích anh vào sâu hơn nữa”. Parker thì chẳng quan tâm quái gì đến vẻ gợi tình của cô ta. Anh đứng thẳng lên và nhìn cô đồng nghiệp với ánh mắt lạnh lẽo.

- Thực tập sinh Ruiz, cô đã vẽ sơ đồ hiện trường chưa?

Cô ta nhìn Parker bằng vẻ giận dữ và xác xược, sau đó lại đá ánh mắt gọi tình về phía Kyle và bỏ đi với dáng vẻ của một phụ nữ biết chắc chắn rằng anh chàng phía sau đang dán mắt vào mông mình.

- Quên đi Kyle. – Parker nói. – Cô ta sẽ nghiền nát cậu ra như thịt đông. Hơn nữa, cô ta quá cao so với cậu.

- Xin lỗi các quý ông. – Abby Lowell xen vào, chìa tay cho Kyle. – Giá mà tôi có thể tham gia cái trò chơi vật vãnh của các ngài. – Tôi là Abby Lowell. Nạn nhân là cha của tôi.

- Tôi rất tiếc thừa cô Lowell.

- Anh thuộc đội đặc nhiệm săn bắt cướp. Tôi đã nhận ra anh trên các bản tin.

- Vâng, - Kyle trông có vẻ giống diễn viên sân khấu phòng trà hạng hai đang rất hài lòng vì có người đến xin chữ ký.

Parker tưởng rằng Abby Lowell sẽ nói “Ôn Chúa anh đã ở đây” nhưng cô lại nhìn thẳng vào mắt Kyle.

- Thế anh ở đây làm gì?

Kyle ngẩn mặt.

- Xin lỗi?

- Thôi nào, ông thám tử. Cả đời tôi quanh quẩn với công việc của cha tôi.

Khách hàng của ông và những tội ác mà họ phạm lẽ ra phải luôn được các ông theo dõi. Thế ông nghĩ chuyện gì đã xảy ra ở đây? Ông có biết điều gì mà tôi không biết không?

- Một người đàn ông bị giết hại. Chúng tôi là những cảnh sát hình sự. Thế cô có biết điều gì mà chúng tôi không biết không? Vậy cô nghĩ đã xảy ra chuyện gì?

Abby Lowell nhìn những đồng hồ độn như thể lần đầu tiên nhìn thấy nó. Giấy tờ rải rác khắp mọi nơi, chiếc ghế bị đổ nhào, có lẽ là do vật lộn, cũng có thể là sau khi tên giết người lục lọi khắp trong phòng.

Parker nhìn kỹ cô gái, chắc rằng đang

sau khuôn mặt diêm tĩnh kia hẳn đang có những xung động ghê gớm. Anh có thể đọc được điều đó trong mắt cô, qua đôi môi thoáng run rẩy. Sợ hãi, choáng váng, cố gắng điều khiển cảm xúc. Cô khoanh chặt cánh tay về phía trước như để giữ chính mình, giữ cho đôi tay không bị run rẩy. Cô cũng tránh không nhìn xuống mặt đất.

- Tôi không biết. – Cô nhỏ nhẹ. – Có lẽ là một tay khách hàng bất đắc chí nào đó, hoặc thành viên gia đình một nạn nhân trong vụ nào đó mà cha tôi đã thắng cuộc. Hay một kẻ nào đó đã muốn thứ gì mà Lenny không chịu đưa.

Ánh mắt của cô dừng lại trên kệ tủ ở đằng góc bàn làm việc của cha cô. Một

chiếc kết sắt hình lập phương màu đen rộng chừng 40 cm vuông dựng sát trong hộc, cánh vẫn mở.

- Cha tôi để tiền trong cái kết kia.

- Anh đã kiểm tra kết chưa, Parker? – Kyle hỏi bằng giọng quan cách.

Parker quay sang Jimmy Chew.

- Jimmy, lúc cậu mới đến có ngó vào cái kết không?

- Sao chứ, thám tử Parker, tất nhiên là có rồi. – Chew cũng nhại theo cái giọng quan cách, nhưng mắt không nhìn Kyle. – Khi chúng tôi đến cách đây 19 giờ 14 phút, chúng tôi đã giữ nguyên hiện trường và gọi cho đội đặc nhiệm. Lúc quan sát căn phòng này, đồng nghiệp của

tôi đã nhìn thấy cái két đang mở mà chỉ còn có mấy thứ tài liệu. Tuy nhiên chúng tôi chưa kiểm tra tài liệu đó.

- Không có tiền à? – Parker hỏi.

- Không thưa ngài, không có tiền. Nhưng cũng không trống rỗng.

- Tôi biết trong đó có tiền mà. – Abby Lowell kêu lên. – Rất nhiều khách hàng hay thanh toán cho cha tôi bằng tiền mặt.

- Ngạc nhiên thật. – Jimmy Chew lẩm bẩm và rút lui về công việc của mình.

- Ông ấy không bao giờ để dưới 5000 đô la trong két. Thường thì còn nhiều hơn. Ông để nó trong một cái cặp của ngân hàng.

- Cha cô có khúc mắc gì với các

khách hàng của mình không? – Kyle hỏi.

- Ông ấy chẳng bao giờ kể chuyện cho tôi về các khách hàng, thám tử Kyle ạ. Ngay cả những luật sư vô lương tâm nhất thì vẫn có những nguyên tắc nghề nghiệp nhất định.

- Tôi không có ý đó, cô Lowell. Tôi đại diện cho các cảnh sát xin lỗi cô nếu bất kỳ người nào trong số chúng tôi có ý đó. Tôi chắc rằng cha cô là người rất có tư cách.

Và ông ta giữ tư cách đó trong cái lọ sau tủ buýp phê, cạnh những củ hành muối và cá hồi đóng hộp 10 năm tuổi chưa bao giờ được mở ra, Parker nghĩ bụng. Anh đã từng chạm trán Lenny Lowell trong phòng xử án. Thận trọng và

nguyên tắc, Lowell có thể sẽ công kích chính mẹ đẻ của mình nếu như điều đó khiến cho thân chủ vô tội.

- Chúng tôi sẽ phải xem hết hồ sơ các khách hàng của Lowell. – Kyle nói.

- Chắc chắn rồi. Nếu như có ai đó định viết lại Hiến pháp. – Những thông tin đó phải được bảo mật.

- Thế danh sách khách hàng thì sao?

- Tôi vẫn còn đang đi học nhưng không ngốc nghếch. Trừ phi tòa án chỉ định tôi làm việc đó, còn thì anh không thể lấy đi bất cứ thông tin bảo mật nào từ căn phòng này được.

Màu đỏ tía lan dần từ cổ còn trắng của Kyle lên đến tận mặt.

- Cô có muốn chúng tôi điều tra ra vụ này không, cô Lowell? Hay là có lý do nào khiến cô không muốn chúng tôi làm điều đó?

- Dĩ nhiên là tôi muốn các ông tìm ra thủ phạm. – Cô ngắt lời. – Nhưng tôi cũng biết rằng giờ tôi phải chăm nom cho các khách hàng của cha tôi và làm bài tập mà ông giao một cách tốt nhất. Nếu tôi giao cho các anh những thông tin tuyệt mật kia, điều đó có thể khiến những vụ việc của cha tôi quay trở lại tòa, vô hình chung là thỏa hiệp với tòa án và tôi chấm dứt sự nghiệp của mình. Tôi không muốn mình bị tước quyền luật sư ngay từ trước khi vượt qua kỳ sát hạch gia nhập ngành, thám tử Kyle ạ.

- Cô không cần phải thỏa hiệp với chính mình, cô Lowell. Tên và địa chỉ thì chẳng có gì phải bảo mật. – Parker nói bằng giọng ôn hòa. – Và chúng tôi cũng không cần thiết phải xem hết các tài liệu của cha cô. Biên bản các vụ vẫn còn nguyên đây thôi. Lần cuối cùng cô nói chuyện với cha mình là khi nào?

Anh nhận thấy lợi thế khi lôi kéo Abby Lowell về phía mình hơn là cứ dồn cô vào thế đối nghịch. Cô gái không phải túyp phụ nữ yếu đuối, dễ bị kích động, sợ sệt cảnh sát như Kyle vẫn nghĩ thế. Cô sẵn sàng cho anh ta đo ván ngay lập tức.

Cô gạt mồ hôi trên trán bằng bàn tay sơn móng hơi run rẩy, cùng lúc một tiếng thở dài nào nề thoát ra, y như một kẽ nứt

trên giáp sắt.

- Tôi vừa nói chuyện với cha tôi lúc sáu rưỡi. Chúng tôi còn hẹn nhau đi ăn tối ở Cicada. Tôi đến đó trước, gọi đồ uống, rồi gọi điện cho cha. Ông nói có thể ông sẽ đến muộn một chút. – Giọng cô nheñ lại, mắt mờ lệ. Nhưng dường như cô đang cố nuốt nước mắt vào trong. – Ông ấy bảo còn đang đợi người phát chuyển hàng đến.

- Ông ấy còn nói gì nữa không?

- Không.

- Lúc ấy mà chờ người phát chuyển hàng thì quá muộn.

Cô nhún vai.

- Có thể ông cần chuyển gấp thứ gì đó

cho khách hàng.

- Cô có biết ông sử dụng dịch vụ gì không?

- Bất cứ dịch vụ nào có thể chuyển giao hàng nhanh nhất và rẻ nhất.

- Nếu chúng ta tìm ra được công ty đó thì văn phòng của họ sẽ cung cấp địa chỉ và gói hàng được giao. Có thể lấy được tên của người đưa hàng nữa. – Parker nói. – Cô có biết sau đó người đưa thư có đến không?

- Không, tôi đã nói với ông rồi. Lúc nói chuyện với cha tôi thì ông vẫn đang ngồi đợi.

Parker liếc về chiếc két và cau mày.

- Ngốc thật đấy, - Cô nói như đọc

được ý nghĩ trong đầu Parker. – Đúng như ông nói, văn phòng của họ sẽ cho biết tên của người phát chuyển nhanh.

Điều này không lấy gì làm chắc chắn, Parker nghĩ bụng. Những người làm nghề phát chuyển bằng xe đạp thường sống một mình và không ổn định, họ lập đi, sống ngày nào biết ngày đó, tay làm hàm nhai. Họ rong ruổi hàng ngày trên đường phố, chẳng lo lắng gì cho tương lai, cũng không quan tâm đến bất kỳ ai khác, chẳng khó khăn gì để hình dung ra những kẻ như vậy sẽ nhảy dựng lên khi nhìn thấy một thứ giá trị.

Có thể một tay đưa thư nghiện ngập nào đó đến lấy gói hàng và liếc thấy chiếc kết đang mở của Lowell, mới nảy

đã tâm giết Lowell, lấy tiền và biến mất trong bóng đêm, rồi lặn một hơi. Có thể giờ này gã đã bắt một chuyến xe buýt lên Las Vegas trong khi họ thì cứ đang đứng đây mà bàn bạc.

- Tôi chưa thể kết luận được điều gì, cô Lowell. Nhưng tôi vẫn phải cân nhắc đến tất cả các khả năng.

- Thế ai đã gọi cho 911? – Anh quay sang Jimmy Chew.

- Một người vô danh.

- Lúc ấy xung quanh đây có cửa hàng cửa hiệu nào mở cửa hay nhà dân nào sáng đèn không?

- Đêm hôm qua thì không. Chỉ có trạm gas 76 và một tiệm đổi tiền ở cuối phố,

bên kia đường, và tiệm giặt tự động 24/24 giờ nữa.

- Thử qua tiệm giặt hỏi xem có ai biết gì về chuyện này không?

- Họ đóng cửa rồi.

- Cậu vừa nói họ mở 24/24 cơ mà.

- Nhưng mà trời đang mưa. – Chew nói bằng giọng hồ nghi. – Tôi và Stevie đã qua đó lúc 6h50 mà cửa vẫn khóa. Với lại họ cũng không muốn mở cửa 24/24 giờ nữa sau khi một cô nhân viên trực đêm của họ bị cướp và cưỡng hiếp hồi nửa năm trước.

Kyle cười điệu.

- Anh cộng tác với hàng xóm tốt đấy, Parker.

- Tội phạm là tội phạm, cho dù là hàng xóm kiêu gì đi nữa, Bradley. – Parker nói. – Điểm khác biệt duy nhất chỉ là cậu không thể khai thác thông tin về kẻ giết người ở đây được.

Anh quay sang Abby Lowell.

- Cô được thông báo về cái chết của cha mình như thế nào, cô Lowell?

Cô nhìn anh như thể cô biết rằng anh đang muốn lôi kéo cô.

- Một nhân viên cảnh sát đã gọi cho tôi.

Parker nhìn Chew, anh ta giơ tay ra dấu phủ nhận, sau đó lại nhìn sang đồng nghiệp của Chew, người này cũng lắc đầu.

- Có ai đó đã gọi cho cô vào máy cầm tay?

Abby Lowell đưa mắt nhìn hết người nọ sang người kia vẻ nghi ngờ.

- Vâng, sao cơ?

- Thế người gọi nói gì?

- Nói rằng cha tôi đã bị giết và tôi nên đến văn phòng của ông. Thì sao nào?

- Cho tôi xem điện thoại của cô một chút được không?

- Tôi không hiểu. – Cô rút máy điện thoại ra khỏi túi áo khoác một cách lưỡng lự.

- Vì phòng cảnh sát hình sự Los Angeles sẽ không bao giờ nói với cô qua

điện thoại theo cách như vậy, cô Lowell ạ. – Parker nói. – Một cảnh sát hay một thám tử sẽ đến gặp cô để thông báo.

Đôi mắt cô gái mở to.

- Ý anh muốn nói rằng chính cái tên giết người đó đã gọi điện cho tôi?

- Cô nhận được cuộc gọi lúc mấy giờ?

- Khoảng 20 phút, lúc tôi đang ở nhà hàng.

- Cô còn lưu lại danh sách cuộc gọi không? – Parker hát đầu về chiếc điện thoại đang nằm trong tay cô gái.

- Có chứ. – Cô bấm máy và để màn hình hiển thị những cuộc gọi đã nhận được. Bàn tay cô run rẩy. – Tôi không nhận ra số nào nữa.

- Cô cũng không nhận ra giọng nói sao?

- Không. Dĩ nhiên là không rồi.

Parker giờ tay.

- Tôi mượn được không?

Abby Lowell đưa cho anh chiếc điện thoại, rồi rút nhanh tay lại như thể đây là một loài bò sát sống. Parker kiểm tra số điện thoại, nhấn một nút để gọi lại nhưng đầu dây bên kia không trả lời.

- Lạy Chúa tôi. – Cô con gái của Lenny Lowell thở hắt hắt. Cô đưa tay lên miệng để cố chặn vài giọt lệ đang tuôn.

Parker quay sang Chew.

- Thử đi tìm chủ tiệm giặt xem nào. Hỏi xem lúc đó ai đang trực và họ đóng cửa lúc mấy giờ. Tôi cũng muốn biết liệu có ai lảng vảng gần đây vào khoảng giữa 6h30 và 7h50 không. Cho dù một con chuột cống chui vào qua cửa sau mà có người nhìn thấy thì tôi cũng muốn có thông tin.

- Đã nhận, thưa ông chủ. – Chew nhại lại nụ cười điệu của Kyle.

Parker đi về phía bàn làm việc của nạn nhân. Cuốn gài danh thiếp vẫn đang đóng. Anh gảy nhẹ cái bìa bằng một đầu bút rồi quay sang kỹ thuật viên lấy dấu vân tay.

- Cynthia, tôi muốn cô lấy giùm các dấu tay ở cả trong và ngoài cái giá này.

Tất cả các danh thiếp, nhưng ưu tiên cái này trước.

Đó là danh thiếp của Abby Lowell. Phía dưới tên của cô là số điện thoại nhà, số di động và địa chỉ.

- Cứ tiến hành và thu thập những thông tin cơ bản cho chúng tôi, Parker. – Kyle cũng bước đến chiếc bàn làm việc. – Nhưng đừng để xảy ra sơ xuất, nếu không anh sẽ bị loại đấy.

Parker trừng mắt nhìn anh ta, cùng lúc đó một giọng nói cất lên từ cửa trước.

- Parker, hãy nói với tôi là nạn nhân của anh bị đau tim. Tôi cần một cái chết tự nhiên đơn giản để có thể về nhà được. Trời thì mưa thế này.

Diane Nicholson, giám định pháp y của hạt Los Angeles, 42 tuổi, trông giống một chai rượu gin ướp lạnh. Thái độ làm việc của cô khiến cảm ở cả thành phố này đều khiếp vía và tôn trọng. Không ai có thể làm ăn câu thả ở hiện trường của Nicholson.

Cô dừng lại ngay khi bước chân qua cửa và nhìn xuống cái xác của Lenny Lowell.

- Ô, mẹ kiếp.

Thái độ này thể hiện sự thất vọng hơn là ghê sợ. Trên đời chẳng có gì làm cô sốc được cả. Cô nhìn Parker bằng đôi mắt vô cảm, chẳng biểu lộ điều gì, sau đó nhìn sang Kyle và dường như bị xúc phạm bởi ánh mắt của anh ta.

- Parker là một thám tử tài ba, Bradley. Chừng nào một kẻ nào đó quan trọng hơn anh nói không phải như thế thì tôi sẽ truyền đạt lại cho Parker.

Cô không chờ phản ứng của Kyle. Những gì anh ta nói cô sẽ chẳng quan tâm. Cô làm việc cho phòng giám định pháp y. Những nhân viên ở trung tâm của Parker hẳn sẽ nhảy dựng lên khi bắt gặp một án mạng, còn Diane Nicholson thì không.

Cô xỏ đôi găng tay latex vào và quỳ gối xuống để khám nghiệm tử thi. Túi quần của Lenny Lowell có 43 xu, một vỉ kẹo cao su Chiclet, và một thẻ cá cược ở trường đua ngựa Santa Anita.

- Ông ấy giữ nó để cầu may.

Giọng nói mạch lạc và mạnh mẽ. Parker nhìn Abby Lowell, nhìn đôi mắt cô lại ngập đầy lệ khi cô nhìn thấy mẫu giấy nhỏ trong tay Nicholson. Lần này cô không cố gắng chặn dòng lệ lại nữa. Nước mắt thấm đầy mi và lăn xuống hai gò má. Khuôn mặt cô trắng bệch. Nước da trở nên trong suốt như sứ. Parker tưởng cô ta sắp ngất nên ra hiệu cho Kyle.

- Chiếc vé. – Cô cố gắng ép một nụ cười để mĩa mai trò chơi đó, nhưng đôi môi hơi run rẩy. – Ông ấy mua để cầu may.

Parker khẽ chạm vào tay cô.

- Cô có người bạn nào đó qua ở cùng không, cô Lowell? Tôi sẽ bảo một nhân

viên cảnh sát đưa cô về. Mai tôi sẽ gọi lại và sắp xếp thời gian để cô qua sở cảnh sát và nói nhiều hơn về cha mình.

Abby Lowell giật mạnh tay ra, mắt không nhìn anh mà dán xuống sàn, chỗ đôi giày da của cha cô.

- Đừng giả bộ lo lắng cho tôi, ông thám tử. – Cô nói bằng vẻ cay đắng. – Tôi không muốn nhận lòng thông cảm giả tạo của ông. Tôi sẽ tự đi về được.

Không ai nói gì khi cô gái bước ra khỏi cửa, vội vã xuống sảnh và khuất sau cánh cửa.

Nicholson nhét chiếc vé may mắn của Lenny Lowell vào một phong bì phòng khi cần đến. Cô phá tan sự im lặng.

- Tôi nghĩ là ông ta sẽ thắng cuộc nếu còn có cơ hội.

Chương 6

Jace đi qua những con hẻm xen giữa các tòa nhà để quay trở về chỗ Lenny Lowell, cố gắng tránh các cột đèn đường nơi công cộng. Cứ mỗi lần có chiếc ô tô vọt qua là nó lại thót tim. Nó không làm cách nào để biết liệu kẻ săn đuổi đã đi hẳn chưa. Nó cũng không biết liệu thằng con hoang đó có đi nửa đường rồi tấp vào một lề đường, mở chiếc túi ra tìm thứ mà hắn đang cần, rồi phát hiện ra rằng chẳng có gì hết, hẳn chưa hoàn thành nhiệm vụ.

Nó đang cố gắng dắt Quái vật về khu vực quen thuộc. Nó cố giữ cho chiếc xe khốn khổ được thăng bằng trên bánh trước còn nguyên vẹn đồng thời cũng coi

chiếc xe như một chỗ dựa để lấy lại cân bằng. Chỉ ít thì nó cũng đã xỏ lại được đôi giày nhưng chỗ mắt cá chân sưng khiến nó không thắt chặt được dây giày. Nó thấy mình giống như con linh dương trong chương trình Thế giới động vật mà thằng Tyler hay xem, đang bị con sư tử đuổi theo sát nút.

Nó đã về đến trạm ga 76, đứng im trong hẻm và dựng Quái vật sát vào bức tường tòa nhà, sau đó lượn quanh góc phố để đi về phía khu vực sáng quắc bao quanh trạm xăng. Chẳng có ai mua ga giờ này hết. Chỉ có vài chiếc xe hơi qua lại trên phố. Hình như những chiếc xe đều có chung một mục đích là đang tìm chỗ đổ xăng.

Trời vẫn đang mưa. Jace rùng mình vì lạnh vì sợ hãi và vì kiệt sức. Nó đồng thời cảm thấy mệt mỏi như sắp ngất và chua chát nữa. Nhà nó cách xa đây. Ngay khi nhìn thấy một bộ điện thoại, nó sẽ gọi về nhà bà Chen để được nói chuyện với Tyler. Nhà Damon không có điện thoại. Jace không thể lấp nổi một cái và dẫu sao cũng chẳng ai có nhu cầu gọi đến nhà nó.

Nó ước gì buổi tối hôm nay chỉ là một cơn ác mộng. Lẽ ra nó phải gọi cho một đứa bạn để nhờ đưa về. Nhưng nó không có bạn, chỉ có một vài người quen mà thôi. Mà cũng không nên kéo người ta vào chuyện này. Nó thường có một ý nghĩ bản năng thường trực về sự cô lập, điều đó khiến cuộc sống của nó đỡ phức tạp

hơn là khi phải dính lấy một ai đó như đã từng. Nếu mà tối nay nó không dính phải Lenny Lowell thì cũng đâu đến nỗi.

Dạ dày nó sôi réo và bắt đầu cuộn lên. Nó cần phải bỏ thứ gì vào đó, cần năng lượng để bù đắp lại tất cả những chuyện vừa rồi. Đồng 20 đô la của Lenny Lowell vẫn nằm trong túi. Nó có thể mua một lon sô đa và một thanh kẹo. Không giống như những người đưa thư khác, Jace không bao giờ để tiền hay bất cứ thứ gì có giá trị trong túi đựng thư hàng. Nó hiểu quá rõ cái việc mình sẽ bị lấy đi mọi thứ vào bất cứ lúc nào.

Có một quầy hàng với mái hiên nhô ra trong màn mưa. Một gã thanh niên tối tăm, gày gò chít khăn da cam đang ngồi

sau cửa kính chống đạn. Gã giật nảy mình vì sự xuất hiện bất ngờ của Jace. Gã chộp lấy microphone và nói bằng âm điệu Anh nặng nằng.

- Cảnh sát sẽ đến ngay bây giờ đây.

Cứ như thể gã sẵn sàng gọi họ khi bị cướp vậy.

- Cho một thanh Snickers và một Mountain Dew. – Jace lấy tiền ra khỏi túi và đặt lên khay thanh toán.

- Trong ngăn kéo của tôi có không quá 50 đô la đâu. – Gã thanh niên tiếp tục, giọng vang vang nhỏ xíu qua cái phone rẻ tiền.

Gã chỉ một dấu hiệu dán trên kính trong số chi chít đề can dán ở đó. Nào là

rò rỉ khí ga có thể gây ra quái thai. Nào là thuốc lá có thể gây ung thư nhưng nếu bạn không quan tâm đến điều đó và nhất định muốn mua thì trạm ga sẽ cung cấp cho bạn với điều kiện phải trình thẻ bảo hiểm. Và cả dấu hiệu người trực đêm có không hơn 50 đô lẻ trong khay đựng tiền.

- Và tao còn có cả súng nữa.

Gã rút một khẩu súng ngắn ra khỏi ngăn kéo và chĩa thẳng vào mặt Jace, trong khi tay kia chộp lấy 2 đô la trong khay đựng tiền.

- Thế đây không phải kính chống đạn à? – Jace hỏi.

Gã bán hàng quắc mắt lên.

- Chống đạn đấy, nên mày không bắn

được tao đâu.

- Tôi có súng đâu. – Jace đáp. – Và nếu anh cứ cố bắt tôi, thì cái kính chống đạn này sẽ ngăn viên đạn của anh lại rồi bật ngược thẳng vào mặt anh đấy. Anh đã bao giờ nghĩ thế chưa?

Jace xòe hai bàn tay ra để người bán hàng có thể nhìn thấy.

- Dù sao thì tôi cũng không cướp gì của anh đâu. Tôi chỉ muốn mua Snickers và Mountain Dew thôi. Nhanh lên nào người ơi. Trời đang mưa đây này.

Chợt Jace thoáng thấy ánh đèn pha của xe cảnh sát loang loáng trên phố. Tim nó đập liên hồi. Chiếc xe đang đứng im một chỗ và những xe xung quanh cũng vậy.

- Có chuyện gì ở dưới kia vậy?

Có khi Lenny đã gọi cho cảnh sát khi phát hiện ra gói hàng chưa được giao. Có thể đây là một phong bì đầy tiền và mọi người đoán rằng người đưa thư đã biến mất cùng với nó. Có khi trong lúc nó cứ đứng đây để mua kẹo của cái gã chít khăn da cam đang chĩa súng vào mặt nó thì các xe cảnh sát đang lượn lờ trên phố để truy tìm nó.

Gã bán hàng cất súng vào ngăn kéo, động tác quen thuộc như thể rút xì gà ra khỏi môi để đặt lên gạt tàn.

- Có vụ giết người. Tôi nghe nói thế.

Jace cảm thấy mạch máu trên đầu sắp vỡ tung.

- Ai? – Nó vẫn nhìn chăm chăm vào đám xe cộ đang tập hợp ở khối nhà bên kia.

- Có khi là mày đấy. – Gã kia trả lời.

Jace nhìn gã, một tia chớp kỳ lạ lóe qua đầu. Có khi nó bị giết rồi chăng? Có khi nó chết rồi cũng nên. Có khi nó chưa thoát. Viên đạn của kẻ săn đuổi đã xuyên qua người nó và những gì mà nó đang cảm thấy đây chỉ là linh hồn sau khi chết. Và cái gã kia chính là người gác cổng địa ngục.

- Có khi chính mày là kẻ giết người đấy. – Gã bán hàng nói rồi cười phá lên cứ như thể không phải 3 phút trước đây hắn còn đang tưởng nhầm Jace là kẻ cướp.

- Ai bị giết? – Jace hỏi lại. Con run mà nó cho là do đói bụng giờ càng mạnh mẽ hơn, nhưng nó đã quên hẳn cái dạ dày rỗng ròi.

- Họ không gọi tên mà chỉ gọi mã số thôi. – Người bán hàng đáp. – Mã số và địa chỉ.

Hắn nói to địa chỉ. Miệng Jace há ra như động tác của người nói tiếng bụng, từ ngữ và con số đã thành hình nhưng nó không phát ra được một âm thanh nào.

Đó là địa chỉ của Lenny Lowell. Và chẳng có ai ở văn phòng Lenny để bị giết ngoại trừ Lenny.

Jace phân vân không biết ông luật sư bị giết trước hay sau khi kẻ săn đuổi rượt

theo nó trên đường phố. Chắc là phải sau đó rồi, nếu như những gì mà tên giết người kia cần là thứ đang nằm trong ngực áo Jace. Hay là chính Lenny đã giết kẻ săn đuổi đó. Có thể lắm chứ, chưa kể là tay luật sư còn say xỉn đến nỗi đi không vững và giật nhâm cò súng khiến ai đó phải bỏ mạng.

Một nhân viên cảnh sát hình sự Los Angeles mặc đồng phục đen trắng thất thủ bước trên phố và biến mất sau trạm ga. Jace cố tìm mình để không có giờ chạy. Tay nó run lên khi quơ bữa tối thăm hại trên khay trả tiền. Nó nhét thanh kẹo vào túi, mở lon soda và tu hết một nửa.

Rất nhiều cảnh sát đứng ngay trước cửa tòa nhà. Một cảnh sát nữa đeo súng

ngăn mở cửa bước ra ngoài. Người này có khuôn mặt trắng bệch, toàn thân che kín trong chiếc áo mưa.

- Này, Habib. – Gã cảnh sát gọi bằng âm điệu vui vẻ khác thường so với cái thời tiết ảm đạm này. – Đúng là một đêm của nợ nhỉ?

- Jimmy Chew. – Habib la lên, mặt mũi nhăn nhó. Một chiếc răng cửa trên đã ngả màu xám xịt và được viền vàng. – Mưa quá, lẽ ra tôi không nên bỏ Luân Đôn mà đi mới phải.

Gã cóm cười to.

- Mẹ kiếp cái cơn mưa này.

Jimmy Chew lục tìm chiếc ví dưới áo mưa. Đầu cúi xuống nên nước mưa thi

nhau chảy thành dòng từ mũ. Anh ta lấy ra hai đồng tiền lẻ rồi liếc mắt về phía Jace.

- Đúng là một đêm khôn kiếp. – Anh ta nhắc lại.

- Ủ, - Jace đáp. – Khôn thật.

- Ô tô của mày bị hỏng hả nhóc?

- Kiểu thế. – Jace lại đưa lon sô đa lên miệng, cố gắng không để xảy ra sơ xuất, nhưng tay nó cứ run lên và nó biết gã cóm đã để ý thấy.

- Mặt mày bị làm sao thế?

- Sao?

Chew chỉ vào cằm và hàm nó.

- Cứ như bị dao cạo chà vào ấy.

Jace đưa tay lên mặt và lập tức co rúm lại vì đau khi chạm phải chỗ cảm bị chà xuống đá rậm lúc chạy trốn. Khớp ngón tay của nó cũng như rụng ra khỏi da thịt.

- Tôi biết rồi.

- Bị sao thế?

- Không có gì, đó là chuyện riêng của tôi.

- Mà có chỗ ở chưa nhóc? Cha Mike ở phòng Trục đêm có thể cho mày một bữa nóng hôi và chiếc giường khô ráo đấy.

Chắc cha cóm này cho rằng nó là một đứa trẻ vô gia cư. Anh ta cũng đoán rằng Jace chỉ sống bằng nghề lừa đảo hay

buôn bán ma túy vặt, rằng những tay trùm ma cô đã hành hạ nó đến nông nổi ấy. Jace cho rằng bộ dạng thê thảm đã nói lên điều đó khi nó đứng giữa trời mưa với bộ quần áo rách như xơ mướp.

- Tôi ổn mà.

- Mà có tên không?

- John Jameson. – Nó nói dối trơn tru.

- Mà có số bảo hiểm không?

- Không có đâu. Anh định nhờ tôi mua một thanh Mountain Dew chứ gì?

- Mà bao nhiêu tuổi?

- Hai mốt.

Nó biết gã cóm sẽ không tin nó. Gã đang nghĩ rằng nó lách luật bằng cách

tăng tuổi. Với dáng người gầy gò ron ron như vậy, trông nó trẻ hơn tuổi thật. Giờ lại còn ướt sũng nước và đứng đó như con chó cún, trông còn nhóc tí hơn nữa.

- Đêm hôm thế này mà ra ngoài làm gì? Không mũ, không áo mưa.

- Tôi đói bụng. Tôi cũng không nghĩ là mưa to thế.

- Mà sống gần đây à?

- Ừ. – Nó đọc địa chỉ cách đó hai khối nhà và chờ đợi gã cóm sẽ gọi về cái số bíp bọm đó.

- Ông được điều đến vì vụ án mạng ấy à Jimmy Chew? – Habib vẫn hỏi bằng giọng nói dễ chịu như thể đang hỏi bạn mình rằng cậu đi dự tiệc đấy à. – Tôi

nghe nói thế.

Chew trả lời câu hỏi bằng một câu hỏi khác.

- Cậu có nhìn thấy sự gì lạ ở khu vực quanh đây lúc chập tối không, Habib? Khoảng 6h30, 7h ấy?

Habib bĩu môi và lắc đầu. Anh ta lấy thanh kẹo Baby Ruth cỡ to và hai lon Coca trong ngăn kéo cho Chew.

- Thấy xe chạy qua chạy lại thôi. Chẳng có xe nào chạy quá tốc độ. Thấy một thằng con hoang rẽ rách đi xe đạp nữa. Sao vậy?

- Lúc mấy giờ?

- Thì cái lúc mà ông hỏi ấy. Tôi có nhìn đồng hồ đâu. Lúc ấy tôi còn đang

viết kịch bản phim. – Anh ta chỉ vào đồng giấy in trên bàn.

- Nó đi hướng nào? – Chew hỏi.

- Hướng mà ông vừa đi ấy. Nó phóng qua rồi rẽ phải qua góc kia.

Jace cảm thấy tim mình nghẹn lên tận cổ. Nó đập mạnh đến nỗi Jace không thể nuốt trôi xuống được.

- Trông nó như thế nào?

Habib nhún vai.

- Trông rõ là thằng con hoang khốn khổ đang đạp xe giữa trời mưa. Thực ra thì tôi cũng không để ý lắm đâu. Chúa ơi, ai lại lái xe đạp đi giết người bao giờ?

- Chúng tôi đang tìm kiếm bất cứ kẻ

nào lảng vảng ở đây vào giờ đó, bất kỳ kẻ nào chúng kiến được điều gì. – Gã cóm nói một cách vô tình, như thể tính cả gã bán hàng kia vào nữa, sau đó lại liếc sang Jace. – Còn mày thì sao? Lúc sáu rưỡi, bảy giờ mày có loăng quăng ở đây không?

- Tôi không có đồng hồ. – Jace nói dối. – Và tôi chẳng nhìn thấy gì cả.

- Mày không nhìn thấy cái thằng đi xe đạp ấy à?

- Ai lại ngu đến nỗi đi xe đạp dưới trời mưa cơ chứ.

- Một tên đưa thư bằng xe đạp. Mày có biết thằng nào như thế không?

- Tại sao tôi lại phải biết mới được

chứ?

- Bọn nó hay vát vường dưới gầm cầu Fourth and Flower. – Chew nói. – Tao lại cứ nghĩ mày hay qua lại những chỗ đó.

- Tôi có việc phải đi. – Jace nói, cố ghìm nỗi sợ hãi. – Tôi có thể đi được chưa? Hay là tôi bị giữ lại đây?

- Nếu có lý do.

- Ừ. Tôi đã cướp vài thanh kẹo cao su. Tôi đi được chưa? Con mưa khôn kiếp.

Gã cảnh sát đứng ngẫm nghĩ vài giây mà lâu như cả tiếng đồng hồ. Jace vẫn giữ cái nhìn chăm chăm ngang ngạnh và kiên định.

- Chờ một phút. – Gã cóm nói.

Jace nhìn theo Chew đi về phía xe và tự hỏi không biết có nên bỏ chạy không. Nếu nó bỏ chạy, có thể những gã cóm sẽ nghĩ rằng nó là một đứa trẻ vô gia cư ngại liên quan đến luật pháp. Hoặc giả Chew đã nhìn thấy bàn tay run rẩy của Jace và nghĩ rằng nó có ít cocain bánh trong túi để xài hoặc để bán.

Nếu gã quyết định khám người nó để tìm ma túy thì ắt sẽ tìm thấy cái gói hàng có địa chỉ của nạn nhân.

Cả người Jace đông cứng lại. Nó dồn hết trọng lượng lên đôi bàn chân, hy vọng cái mắt cá vô dụng sẽ giúp nó chạy hết tốc lực.

Tay cảnh sát chui đầu vào trong xe, nói vài câu với người đồng nghiệp và quay trở lại với một thứ gì đó trên tay.

Jace dồn tiếp trọng lượng để chuẩn bị co giò chạy.

- Này nhóc.

Chew tung cái thứ đang cầm trong tay, và Jace bắt lấy theo phản xạ. Khi nó kịp định thần được đây là cái gì thì suýt tí nữa nó cười phá lên. Một chiếc áo mưa màu xanh nước biển loại dùng một lần vứt đi ngay mua ở cửa hàng 99 Xu.

- Méo mó có hơn không. – Gã cóm nói. – Nếu cần thì qua phòng Trục đêm mà xin quần áo khô.

- Chắc chắn rồi. Cảm ơn. – Jace lẩm

bấm.

- Mà chắc là không cần đưa về chứ?
Tao đưa mày về được...

- Không, tôi tự đi được. Dù sao thì cũng cảm ơn.

- Đi cẩn thận nhé. – Gã cồm nhún vai.
– Habib, nếu có thông tin gì thì nhớ báo
nhé.

- Ông sẽ là người đầu tiên được báo
tin. – Giọng nói vui vẻ vang qua phone.

Có lẽ anh ta đang nghĩ rằng mình sẽ
tìm được thông tin gì đó có thể phá được
vụ án này. Có lẽ tên giết người sẽ đứng
xung tội khi hắn trả tiền ga. Sau đó
Habib sẽ viết được một vở kịch về câu
chuyện này và trở thành ngôi sao điện

ảnh hoặc chỉ ít thì tên anh ta cũng xuất hiện ở phần giới thiệu. Ở thành phố Los Angeles này, dường như tất cả mọi người đều muốn trở thành người của công chúng.

Chiếc xe tuần tra lăn bánh về phía cuối phố và rẽ phải. Jace vừa quan sát họ vừa chóp chép nhai thanh kẹo Mountain Dew. Sau đó nó quẳng vỏ hộp sô đa vào thùng rác, chào Habib và bước đi như thể trên thế giới này chẳng còn gì đáng để quan tâm nữa.

Đi qua đến tận năm khối nhà rồi mà đầu gối Jace vẫn chưa hết run lên bần bật.

Chương 7

- Thật ghê tởm.

Parker bước vào phòng ngủ, trần như nhộng, mỗi tay cầm một ly rượu. Rượu Peru cực ngon. Trong suốt hai tháng trời, kể từ khi rời khỏi phòng Cảnh sát đặc nhiệm, anh hầu như lúc nào cũng say xỉn. Cho đến một ngày, sau khi thức dậy vào buổi sáng, anh nghĩ rằng thế là đủ, và ngừng uống rượu, thay vào đó là các bài tập khí công.

- Anh chẳng nói thế rồi còn gì?

Người phụ nữ đang nằm trên giường vẫn không rời mắt khỏi vô tuyến.

- Rob Cole là đồ cặn bã. Em ước gì hắn bị lên giá treo cổ và sau khi hắn

chết, em hy vọng chúng ta sẽ đào hẩn lên để giết hẩn thêm một lần nữa.

- Đó là những gì khiến anh thích em đây, Diane. Chứ lúc nào cũng bắt thế giới phải được phủ kín bởi dòng sữa của tính nhân văn.

Anh đưa cho cô một ly rượu và đặt ly của mình lên táp đờ luy rồi chui vào chần.

Anh và Diane Nicholson đang có một mối quan hệ mà cả hai đều nghĩ rằng nó rất hoàn hảo. Họ thích nhau và tôn trọng lẫn nhau, là một cặp trời sinh khi ở trên giường, và hơn thế nữa, còn là những người bạn.

Parker không quan tâm đến hôn nhân.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng nó tốt đẹp. Cha mẹ anh đã sống trong chiến tranh lạnh đến 45 năm. Hầu hết những nhân viên cảnh sát anh biết đều ly dị ít nhất là một lần. Bản thân anh cũng chưa bao giờ có mối quan hệ lãng mạn nào mà lại không rạn nứt hay tan vỡ, trước hết là vì lý do nghề nghiệp.

Diane lại có những lý do khác, nhưng cô chưa bao giờ giải bày với anh bất kỳ điều gì. Cô từng kết hôn với giám đốc tập đoàn Crowne Enterprises và vài năm trước ông này đã chết vì bệnh tim. Nhưng khi kể với anh về điều đó, cô nói bằng giọng vô cảm, như thể ông ta chỉ là người quen, hay một đôi giày. Trong đời cô không tồn tại một tình yêu vĩ đại.

Kẻ nào đã khiến cô hoài nghi về một tình yêu vĩnh cửu sau hôn nhân? Tính tò mò cả bẩm sinh lẫn nghề nghiệp đã khiến Parker cố gắng trả lời câu hỏi đó sau khi họ gặp nhau lần đầu tiên cách đây gần một năm. Tuy nhiên anh chưa khám phá được điều gì. Tuyệt đối không người nào biết Diane đã hẹn hò với ai sau khi chồng chết. Họ chỉ nghĩ rằng Diane đã gặp được người nào đó và rồi kết cục cũng không ra gì.

Parker đoán có lẽ cái gã đó đã đi lấy vợ hoặc một vụ bê bối đã xảy ra ở phòng điều tra những cái chết bất thường, hoặc cả hai. Nhưng rồi anh bỏ qua cái ý định tìm hiểu điều bí ẩn này vì nghĩ rằng, nếu Diane đã cẩn trọng đến mức ngay cả bạn bè cô cũng không được biết thì đó không

phải việc của anh. Cô có quyền giữ bí mật riêng của mình.

Anh cũng muốn mình giữ những bí mật riêng tư. Anh luôn nghĩ càng ít người hiểu về mình càng tốt. Sự hiểu biết chính là quyền lực, và cũng là thứ để chống lại chính mình. Anh đã có được bài học khôn khổ đó. Giờ thì anh luôn giữ kín mọi bí mật đời tư. Không ai ở Phòng cảnh sát đặc nhiệm Los Angeles biết được anh hẹn hò với ai hay làm gì sau khi hết giờ làm.

Cô nhại lại cái ý tưởng “dòng sữa của tính nhân văn” của anh.

- Còn cái gã này xứng đáng được tắm trong a xít.

Họ đang xem bản tin của CNN. Diane đề ti vi khắp nhà đề khi cô đi từ phòng nọ qua phòng kia thì sẽ không phải bỏ sót bất kỳ tin tức gì.

Đã khá muộn, nhưng vẫn cần phải thu giãn đôi chút sau vụ án mạng hồi đêm. Các nhân viên cảnh sát đã gõ cửa những ngôi nhà xung quanh văn phòng của Lowell, nhưng các cửa hàng đều đóng im ỉm cả đêm và chẳng có ma nào để mà hỏi. Nếu có thì Parker đã sẵn sàng làm việc đến sáng rồi. Cuối cùng, anh đành rời khỏi hiện trường, đi về phía trạm ga để làm công việc ghi chép. Anh bắt Ruiz đi theo mình thay vì cứ đứng đó mà chòng gheo Bradley Kyle như ả mèo cái đến mùa động dục. Sau đó, anh đi về nhà Diane ở phía bờ Tây.

- Một cái thùng chứa 55 gallon và 40 gallon a xít. – Anh nói giọng đều đều. – Cứ giữ cái thùng chứa trong nhà để dành cho chủ nhà sau, rồi chủ nhà sau nữa.

Hầu hết phụ nữ đều thất kinh vì những ý tưởng trong đầu anh nhưng Diane chỉ gật đầu vô thức.

Bài bình luận xoay quanh việc lựa chọn ban bồi thẩm cho phiên tòa của Cole và tóm tắt toàn bộ cái vụ ghê tởm này, từ việc phát hiện ra cái xác của Tricia Crowne Cole, đám tang mà ở đó ông bố Norman Crowne thổn thức bên quan tài đóng kín của con gái, con trai dựa đầu vào vai ông, cố gắng an ủi cha, cho đến những dòng nhắc lại về đám cưới của Rob Cole. Một bức ảnh được

trung lên trông rõ chênh lệch: Cả hai đang đứng trước bàn thờ. Cole trong tư thế của người mẫu với trang phục Armani, còn Tricia trông như bà chị gái lạc hậu của anh ta.

- Nhìn cái thằng hề kia. – Diane thốt lên khi màn hình chiếu một trích đoạn trong bộ phim truyền hình ngắn mà Cole đóng vai, có tên “Kíp bom” – Cứ như thể hẳn nghĩ hẳn là ai ấy.

- Hẳn vẫn thế mà.

- Thằng cha này chỉ nghĩ đến một điều duy nhất là bản thân mình thôi.

Với Diane thì gã này không có tí chất xám nào. Trong các cuộc tranh luận thì Rob Cole y như nút play. Cô đã theo vụ

này đến hơn một năm trời. Và kể từ đó cô và Parker có vô số cuộc nói chuyện xoay quanh nó. Cứ khi nào cái tên Cole được nhắc đến thì y như rằng cô lại nổi trận lôi đình.

- Anh biết không, đã có lần em gặp hắn trong một bữa tiệc. – Cô nói.

- Anh hình dung ra y như anh đang có mặt ở đó rồi. – Parker nói một cách lạnh nhạt. Lẽ ra cô phải nói với anh một trăm mười lần về điều này rồi chứ, kể từ sau vụ giết người. Có thể cái tên Cole đã làm trí não cô đi vắng tạm thời. – Rồi nó đánh em à.

- Hắn bảo với em là hắn đang chuẩn bị ra một seri phim mới và liệu em có thể giúp hắn nghiên cứu vai diễn được

không, vì nhân vật chính là một cảnh sát điều tra những cái chết bất thường. Thực ghê tởm.

- Hấn chỉ muốn chui vào ống quần em thôi mà.

- Trong khi vợ hấn chỉ đứng cách đó chưa đầy mười thước. – Cô nói với vẻ ghê tởm. – Mà hấn cứ để mắt đến em. Đồ tồi tệ. Hấn quỵn rũ và luôn cười nhe nhớn.

- Hấn là túyp đàn ông mà bất kỳ thằng cha nào đều ao ước được như thế và mọi đàn bà nào cũng muốn đi theo về nhà. – Parker nói.

- Hấn là tên lưu manh.

- Anh đoán là em vẫn chưa đăng ký

vào trang web của Rob Cole – Parker đưa tay mát xa từ lưng đến cổ Diane. Những múi cơ của cô căng lên như của nam giới.

Cô cau có.

- Toàn là lũ ngốc.

Parker choàng tay qua người cô. Cô khẽ thở dài khi ngả đầu mình vào vai anh.

- Không được cãi nhau ở đây. – Anh thì thầm. – Cho dù nó có thối tha cỡ nào, cho dù tội ác có ghê tởm cỡ nào thì vẫn có khối người không muốn nghe đâu.

- Thì đúng như em nói mà. Đây cũng là những kẻ không thể thoát khỏi trách nhiệm trong phiên tòa. Cole sẽ chấm dứt

việc trở thành Ted Bundy của thiên niên kỷ mới và sẽ có vài con đàn bà ngu ngốc kết hôn với hắn sau khi đứng ra làm nhân chứng cho hắn trước tòa.

Parker không quá quan tâm đến Rob Cole. Los Angeles là một thành phố kiểu “việc anh làm chẳng liên quan gì đến tôi” và ngoài việc bị buộc tội giết người thì trong suốt cả thập kỷ qua Cole chẳng làm gì nên tội. Rồi các hợp đồng làm phim vẫn được đưa ra sau khi vụ án qua đi. Không vai diễn lớn thì cũng là một vai khách mời vô thưởng vô phạt trên truyền hình hay hàng đống những bộ phim tầm tầm trên kênh “Cuộc sống và nước Mỹ”.

Sự chú ý của anh đối với vụ Cole chỉ

bắt đầu khi một xe cảnh sát đặc nhiệm đổ bộ về trung tâm Parker, trong đó có cả Bradley Kyle và gã đồng nghiệp Nai sùng. Cole, tức giận đến đỏ mặt tía tai và lòi cả mắt, hình ảnh này rất tương phản với chiếc áo bowling hàng hiệu màu rượu nho mà hắn đang mặc trên người. Những gã cảnh sát đặc nhiệm mặt sắc lạnh với bộ đồng phục nai nịt gọn gàng và đôi mắt giấu sau những cặp kính râm.

- Tại sao đêm nay Kyle và cái Tàu thủy kia lại có mặt ở đó? – Diane hỏi.

Parker nhún vai như thể đó không phải là việc của anh.

- Anh không biết. Anh có mời họ đến đâu.

- Anh có nghĩ là cái xác chết ấy lại liên quan đến vụ gì to tát và hấp dẫn hơn không?

- Những gã như Lenny Lowell thì vẫn là Lenny Lowell thôi bởi vì chúng không thể liên quan đến cái gì to tát và hấp dẫn được, cho dù có dúi chúng vào trong đó.

- Lão vô tình bị dúi vào thì sao, và chính điều đó đã giết chết lão ta. Một vụ gì đó nặng mùi đến nỗi những gã ở trung tâm Parker cũng phải đánh hơi thấy.

- Đó là vụ của anh, trừ phi cấp trên ra lệnh bỏ nó đó thì anh mới đi được.

Diane cười vang, một âm thanh gọi tình thoát ra từ cổ họng.

- Anh đúng là kẻ nói dối. Anh muốn tống cổ Bradley ra khỏi đó y như con hổ bảo vệ con mồi của nó.

- Ủ, anh thực sự ghét thằng cha đó.

- Anh thú nhận rồi nhé. Hấn là một cái gai. Em cũng ghét thằng cha đó. Mọi người đều ghét hấn. Em cực là chính mẹ đẻ của hấn cũng ghét hấn không kém. Nhưng đó chỉ là quan điểm ngoài lề thôi. Em không hiểu phòng cảnh sát đặc nhiệm muốn gì ở một thằng ăn bản như gã luật sư đó.

- Anh không biết. – Parker đáp lời khi bản tin thời sự đã chuyển từ câu chuyện Cole sang thông báo về doanh thu tăng vọt khi tiêu thụ những chiếc áo bowling màu rượu nho ở Los Angeles. – Nhưng

mà anh sẽ tìm ra. Ngay khi trời sáng, anh sẽ tìm ra cái tên đưa thư bằng xe đạp.

Chương 8

Khu Phố Tàu ở Los Angeles không giống các Phố Tàu ở San Fransisco. Không có cáp treo. Shop bán đồ lưu niệm lật vật và túi xách thời trang giảm giá cũng ít hơn.

Đây là khu Tàu hiện đại đầu tiên do chính người Trung Quốc thiết kế, với 15.000 người châu Á cư trú. Gần đây thì nhiều nghệ sỹ và các tay đua chuyên nghiệp cũng chuyển đến đây để sinh sống, trở thành một mô hình tiên phong trong việc hỗn hợp dân cư cùng chung sống và làm việc. Trên phố, những quầy bán thịt sắp hàng với thịt vịt tươi treo trong tủ kính, những người bán cá cầm trong tay con dao pha sắc lẹm và những

quầy bán lá thuốc mà người Trung Hoa đã sử dụng tới hàng ngàn năm nay. Những biển hiệu ở đây đều được viết bằng tiếng Hoa. Ngôn ngữ giao tiếp chủ yếu là vô số tiếng địa phương Hoa ngữ. Nhưng bên cạnh những tiệm bán hàng truyền thống của người Hoa thì vẫn có những gallery nghệ thuật, tiệm thời trang và trường dạy yoga.

Jace và Tyler đã chuyển đến đây sau khi mẹ chúng qua đời. Chúng gói ghém gia tài khôn khéo vào hai cái túi đựng đồ giặt lấy trộm được ở một thùng xe chở hàng đậu sau nhà, rồi cùng nhảy tót lên xe buýt. Cứ tối tối, khi quay về khu phố Tàu, Jace lại hồi tưởng về cái ngày mà nó dẫn thằng em trai đến cổng Filial Piety, một nơi mà sẽ không ai tìm thấy

chúng.

Bà Alicia Damon đã chết trong bệnh viện Good Samaritan như nhân vật Jane Doe khôn khổ. Jace biết điều này bởi vì chính nó đã đưa bà vào bệnh viện. Nó “mượn tạm” chiếc xe của gã hàng xóm nghiện ngập lãng trí không để ý đến đứa trẻ gầy như que củi đã nâng mất chiếc chìa khóa.

Mẹ nó không đăng ký tên hay địa chỉ nhà ở lễ tân bệnh viện. Cũng không cho phép Jace đi cùng hay tiết lộ cho bất kỳ người nào về chỗ ở của họ.

Alicia không bao giờ tin tưởng ở bất kỳ nhà chức trách nào. Điều bà sợ nhất là Trung tâm Gia đình và Trẻ em sẽ đến mang các con trai của bà đi. Đến cái địa

chỉ thư tín bà cũng đặt ở một hộp thư đi thuê chứ không bao giờ hé lộ về căn hộ tồi tàn mà họ đang ở. Họ không có điện thoại. Jace học ở trường công với cái tên giả là John Charles Jameson. Họ sống nhờ khoản tiền mà Alicia được trả cho những công việc phục vụ nặng nhọc và trợ cấp từ Quỹ Bảo trợ xã hội.

Họ không có bạn bè hay người thân. Jace không bao giờ đưa bất kỳ đứa bạn cùng lớp nào về nhà. Nó cũng chưa bao giờ được gặp cha hay nhìn thấy một tấm ảnh nào của ông ta. Hồi còn nhỏ, nó vẫn thắc mắc, nhưng cho đến năm 6 tuổi thì nó thôi không hỏi điều đó nữa, bởi vì điều đó làm mẹ nó buồn đến nỗi bà phải bỏ sang phòng khác và ngồi khóc.

Đôi khi nó cũng thử nghĩ xem cha của Tyler là ai, có phải gã phục vụ quầy bar ở cái quán mà mẹ nó đã làm việc tạm thời chẳng. Nó cũng đã nhìn thấy gã hai lần liền, khi bí mật đi theo mẹ đến chỗ làm, bởi vì nó rất sợ phải ở lại một mình trong căn hộ đi thuê đó. Hai lần nó bắt gặp họ qua cửa sổ. Họ hôn nhau sau khi những người ở quán đã đi về hết. Sau đó bất ngờ cả nhà Damon phải chuyển đi nơi khác trong thành phố. Vài tháng sau, Tyler ra đời. Còn Jace không bao giờ gặp lại gã phục vụ quầy đó nữa.

Bất cứ khi nào Jace hỏi mẹ về nguồn gốc của mình và Tyler thì bà chỉ nói một câu duy nhất “Con không phải quá cần thận như vậy”.

Jace ghi nhớ lời mẹ. Sau khi bà chết, nó cũng không hề khai báo gì về cái chết của mẹ, sợ rằng người ta sẽ hỏi han, và những câu hỏi không bao giờ đem lại điều lành. Lúc đó nó chỉ mới 13 tuổi và không cần đến ban Bảo trợ Gia đình và trẻ em thông báo thì cũng biết rằng chúng sẽ bị tống vào các trại nuôi dưỡng và như vậy sẽ vĩnh viễn không được gặp nhau nữa.

Không có tiền để lo đám tang. Mẹ của nó và Tyler đã chết rồi. Xác chết thì không thể nào sống dậy được nữa, không làm gì được nữa để mà tự lo cho mình. Cuối cùng, xác mẹ nó được chuyển đến nhà xác của hạt Los Angeles và nằm đó cùng với 300 cái xác vô thừa nhận khác đang chờ đợi trong vô vọng xem liệu có

người nào chợt nhớ ra hay đủ quan tâm để đi tìm họ hay không.

Jace và Tyler xin được mấy cây nến cứng mập lùn màu xanh cô ban từ nhà thờ Thiên chúa giáo cách đó ba khối nhà và vài bông hoa héo bị bán ế ở khu chợ Hàn quốc dưới phố, tất cả chỉ có vậy để tưởng nhớ mẹ chúng. Chúng cũng làm một bàn thờ nhỏ trong phòng khách, ở giữa bày ảnh của Alicia, chụp đã lâu lắm rồi, từ quãng thời gian đỡ tòi tệ hơn một chút.

Tyler đã bới được tấm ảnh đó trong chiếc hộp bọc vải mà mẹ chúng có từ lúc Jace bắt đầu nhận thức được sự vật. Nó đã rình xem chiếc hộp đó mấy lần nhân lúc mẹ đi vắng. Bà không muốn cho ai

xem nó. Đó là một chiếc hộp đựng đồ lưu niệm không có tuổi, trong đó có những bức ảnh của những người mà Jace không quen biết, chụp ở những nơi nó chưa bao giờ đến. Những bí mật ấy mãi mãi vẫn còn là bí mật.

Jace đọc một bài điều văn ngắn, rồi nó và Tyler, từng đưa một nhắc lại những phẩm chất của mẹ mà chúng yêu quý nhất. Chúng nói lời vĩnh biệt mẹ và thấp nển lên. Sau đó Jace nắm chặt lấy tay thẳng em và cả hai cùng khóc. Jace cố gắng không khóc to bởi vì giờ nó là trụ cột, là sức mạnh của cả hai anh em.

Alicia đã nói với Jace rằng nó đừng lo lắng nếu có chuyện gì xảy ra với bà, rằng nếu gặp chuyện bi kịch, nó phải gọi

đến cái số điện thoại của Alli và bà đã bắt nó phải thuộc lòng số điện thoại ấy. Nhưng khi Jace gọi điện đến số đó ở trạm điện thoại công cộng, tổng đài thông báo rằng số điện thoại đó không còn tồn tại nữa. Chẳng có Alli nào hết, lại đây những nỗi lo ập đến.

Ngay ngày hôm sau, Jace vội đi tìm một nơi ở khác cho cả hai. Nó chú ý đến khu Phố Tàu vì nhiều lý do khác nhau. Thứ nhất là vì nó muốn Tyler lớn lên ở một nơi mà nó không phải lo lắng rằng những gã nghiện cứ dúi đầu thẳng bẻ để cướp vài xu lẻ hoặc bán nó cho một tên đòi truy thích trẻ con để đổi lấy tiền chích hút. Thứ hai, đây là một cộng đồng trung dung, sẽ chẳng ai để ý đến nguồn gốc của chúng. Thứ ba, nó nghĩ rằng nếu

sống giữa những người Trung Quốc, nó sẽ chẳng phải lo lắng đến chuyện có kẻ nào đó rình tống chúng đến Trung tâm bảo trợ Gia đình và Trẻ em. Những người Trung Quốc sinh hoạt trong cộng đồng theo cách của họ, họ không bao giờ thích có sự xâm nhập của những kẻ lạ mặt từ thế giới bên ngoài. Gia đình còn có ý nghĩa hơn những mệnh lệnh từ các nhà chức trách Los Angeles. Vấn đề chỉ là làm sao được chấp nhận mà thôi.

Jace đi khắp các phố, cố tìm một công việc tạp vụ nào đó nhưng chẳng ai muốn thuê nó. Không ai tin tưởng nó, và hầu hết những người này nói chuyện với nhau bằng thổ ngữ của họ.

Sau ba ngày chẳng được tích sự gì, khi

mà Jace hầu như đã sẵn sàng từ bỏ ý định thì Tyler lôi nó vào chợ cá để xem những con cá bông lau đang bơi lội trong bể trước quầy hàng.

Đúng kiểu Tyler, nó tìm một người trông có vẻ dễ tính và hỏi hàng tỷ câu về cá bông lau. Chúng từ đâu ra, bao nhiêu tuổi, chúng là giống gì, là con trai hay con gái, hay ăn món gì, bao nhiêu lâu dọn bể một lần.

Cái người mà nó nhắm để hỏi han là một phụ nữ Trung Hoa nhỏ bé có phong cách của một nữ hoàng, bà ta ăn mặc đẹp, mái tóc đen búi cao. Bà ta quãng chừng 50 tuổi, trông người thẳng thớm như thể giữ được thẳng bằng một ly sâm panh trên đầu và bước đi bước lại mà

không rơi vỡ.

Bà lắng nghe hàng loạt câu hỏi của Tyler và nháy mắt với nó, dặt tay nó ra cạnh bể cá và trả lời từng câu hỏi một. Tyler như uống lấy từng câu trả lời, như thể nó chưa bao giờ nghe thấy cái gì hay hơn thế. Nó ngược nhìn người đàn bà bằng đôi mắt mở to đầy háo hức khiến trái tim của bà chùng xuống.

Tyler rất dễ lấy lòng người khác. Ở nó vừa có sự khôn ngoan vừa có sự ngây thơ. Một tâm hồn già dặn, bà Chen đã gọi nó như thế. Bà ta cho nó ăn tối trong một nhà hàng nhỏ ngay cạnh đó, tất cả nhân viên trong nhà hàng ủa ra chào bà bằng tiếng Trung Quốc.

Bà kiểm tra tiểu sử của Jace và Tyler.

Nó trả lời qua quýt tất cả các câu hỏi trừ việc nói về cái chết của mẹ chúng và tóm lại rằng hiện giờ chúng không có bất cứ người thân nào cả. Nó cũng thú nhận việc nó sợ bị tống vào các trung tâm từ thiện vì như thế hai đứa sẽ phải xa nhau vĩnh viễn. Tyler thì sẽ được nhận vào đó vì nó còn bé, nhưng một đứa trẻ ở tuổi thanh thiếu niên lại là cả một vấn đề.

Bà Chen cân nhắc mọi tình huống trong khi ngồi nhấp chén trà. Bà giữ im lặng rất lâu. Jace đề rằng bà lại chuẩn bị an ủi chúng. Nhưng cuối cùng bà cất lời, hết nhìn sang Jace rồi lại Tyler.

- Gia đình là tất cả.

Những lời này cứ dội đi dội lại trong đầu Jace trong khi nó đi cà nhắc dọc theo

con hẻm để về khu phố Tàu trong sự tĩnh lặng của bóng đêm. Những lúc dễ chịu nhất chính là lúc nó cảm thấy mình tách hẳn ra khỏi thế giới này và những con người bên ngoài kia. Nó không dựa dẫm vào ai, không tin tưởng ai, không mong chờ điều gì từ bất cứ người nào. Nó cũng được nuôi dưỡng bằng đức tin này, nó đã nhìn thấy quá nhiều thứ không đáng để tin cậy, và đó chính là bằng chứng.

Nhưng nó quý gia đình nhà Chen và trong lòng luôn nuôi một sự biết ơn sâu sắc đối với họ. Nó cũng thích giao tiếp với những người đưa thư khác, mặc dù không nghĩ rằng mình có thể coi họ là bạn. Những mối liên hệ của nó chỉ có thế. Những người liên quan đến nó và Tyler, nó kết nối với họ bằng sợi dây

mỏng mảnh sẵn sàng tan biến lúc nào không biết.

Có kẻ đã muốn giết nó. Cảnh sát chắc chắn sẽ thẩm vấn nó, và tệ nhất là sẽ gán cho nó tội danh giết Lenny Lowell. Nó không thể chia sẽ gánh nặng này cho bất kỳ ai. Dựa vào người khác cũng đồng nghĩa với sự phụ thuộc một cách vô cùng mạo hiểm. Và tại sao người ta lại phải liều mạng vì nó mới được chứ?

Nó hình dung ra những người quen hiếm hoi ngã dần ra và rồi họ sẽ chỉ đi qua đời nó y như sao băng va vào bầu khí quyển của Trái đất. Nó ngạc nhiên nhận ra rằng ngay cả những mối quan hệ bình thường ấy đối với nó cũng có ý nghĩa biết bao nhiêu. Nhờ họ, nó đã tránh

được nổi trông trái, cô đơn kể từ sau ngày mẹ mất.

Gia đình là tất cả.

Nhưng gia đình duy nhất của nó chỉ là một thằng nhóc 10 tuổi và Jace sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ em trai nó khỏi nguy hiểm.

Nó cố gắng quay về khu Phố Tàu mà không gọi nghi ngờ từ bất cứ người nào ngoài đám dân cư lang thang sống trong những căn lều dựng ở con hẻm. Nhưng ngày mai, cảnh sát sẽ kiểm tra tất cả các đại lý phát chuyển nhanh để lần theo dấu vết người đưa thư đã lấy gói hàng từ văn phòng của Lowell. Nó sẽ trở thành kẻ tình nghi số 1. Theo những gì Jace biết thì cái kẻ suýt giết chết nó cũng sẽ lúng

sục như thể để tìm kiếm tên và địa chỉ của nó, cố gắng đoạt lại gói hàng đang nằm trong ngực áo nó.

Nhưng ai cũng vậy thôi, tìm nó không phải là dễ. Địa chỉ nó để lại trung tâm môi giới việc làm không phải địa chỉ thật. Nó không bao giờ đưa địa chỉ thật cho bất kỳ ai. Tiền lương của nó cũng được trả chui bằng tiền mặt, chuyện này rất bình thường trong các dịch vụ chuyên phát làm ăn không đúng luật. Trả bằng tiền mặt nghĩa là nó không phải đóng thuế một đồng nào cho nhà nước, vì thế chính phủ cũng không hề biết đến sự tồn tại của nó và các đại lý cũng không phải đóng bảo hiểm y tế và lao động cho nó.

Điều này chỉ mới nghe qua đã biết là

rất nguy hiểm. Nếu nó bị tai nạn trong lúc làm việc, nó sẽ không được hưởng bất kỳ sự chăm sóc về mặt y tế nào, mà tai nạn là không thể tránh khỏi. Các con số thống kê chỉ ra rằng những người đi xe đạp cứ trung bình 2000 dặm lại gặp tai nạn nghiêm trọng một lần. Jace tính ra thì cứ 2 tháng là nó lại đi được 2000 dặm. Nhưng nếu làm như thế thì nó sẽ kiếm được nhiều tiền hơn. Nó sẽ được hưởng trọn vẹn 50% triết khấu trên mỗi gói cước đưa hàng, còn nếu chủ đại lý mượn nó theo cách danh chính ngôn thuận, có thể nó sẽ được chi trả tiền viện phí, nhưng mà nguy cơ bị mất việc sau khi rời viện là rất lớn. Công ty đó sẽ xem nó như một thứ rủi ro và sa thải ngay tức khắc.

Cũng không ai có thể lần ra nó qua những hóa đơn thanh toán các dịch vụ công cộng, bởi vì nó trả tiền điện, nước, cáp truyền hình cho bà Chen. Còn tiền thuê nhà của nó cũng chỉ đủ mua đá ướp cho mấy cái thùng trong chợ cá. Nó chưa bao giờ dẫn khách khứa về nhà, cũng là do nó chưa đủ thân với ai để làm việc đó. Nó hiếm khi hẹn hò, không có thời gian cho bất kỳ mối quan hệ nào. Nó cũng đã từng đi chơi với một vài cô nhưng họ biết rất ít về nó và nơi ở của nó. Nói chung, ngay từ nhỏ, nó đã được dạy rằng không được để bất cứ dấu vết nào khiến người ta tìm được nó và Tyler.

Nhưng ngay cả khi biết rõ điều này, Jace vẫn cảm thấy sợ hãi khi phải về

nhà. Mặc dù không nhìn thấy bóng dáng của tay cảnh sát nào cũng như chiếc xe của kẻ truy đuổi, nó vẫn không thể thoát khỏi cảm giác rằng có ai đó đang theo dõi đằng sau. Hoặc cũng có thể nó đang hạ thân nhiệt khi đi vào cửa sau của chợ cá và trèo lên những thang gác dẫn vào căn hộ tí hon nên mới run thế.

Khi bước lại gần cửa, nó nghe thấy có tiếng người nói. Giọng đàn ông, rất giận dữ. Jace nín thở, áp tai vào cửa và cố gắng phân biệt được tiếng nói bên trong với âm thanh của mạch đập đang lung bùng trong tai. Những giọng nói nhỏ dần và tim nó đập mạnh hơn. Sau đó giọng nói to hơn hét lên đòi mua một chiếc xe ở phòng trưng bày ô tô Cerritos.

- Chúng tôi đã tiết kiệm được cho bạn.
Cerritos Auto Square.

Jace thở hắt ra và bước vào phòng.

Ánh sáng duy nhất đang phát ra từ chiếc ti vi để ở góc nhà, phản chiếu màu sắc trong không gian nhỏ hẹp và chiếu lên hai bóng người trên giường: Tyler, cuộn tròn, đầu và một cánh tay thò ra khỏi đệm, chân vắt chéo lên nhau và một ông già mà Tyler gọi là ông Chen, ông bố già nua của người chồng đã quá cố của bà Chen. Ông Chen thì ngồi trên đệm, đầu ngả ra sau, mồm há ra, cánh tay bỏ xuôi xuống với lòng bàn tay ngửa lên, giống hệt bức tranh vị thánh cứu khổ đang cầu xin Thượng đế hãy cứu rồi.

Jace bước lại gần em trai, ùi cái thân

hình bất động của thằng em vào sâu trong đệm rồi với cái chần đã rụng xuống nền đất để đỡ cho nó. Tyler vẫn không động đây, không cả mở mắt nữa. Ông già Chen chột bưng tỉnh, hét lên thất thanh và khua tay ra trước thủ thế.

- Được rồi, cháu đây mà. – Jace thì thầm.

Ông già hạ tay xuống và cau có nhìn Jace. Ông ta mắng Jace xa xả bằng một tràng tiếng Trung nhanh như điện, cái ngôn ngữ mà trong suốt 6 năm trời sống ở khu phố Tàu, Jace không cố học được một từ nào. Nó chỉ nói được câu chào và cảm ơn, chằm hết. Nhưng nó cũng đủ hiểu đại ý rằng ông già Chen nói nó về khuya quá làm thằng Tyler lo lắng. Ông

già cứ nói tăng tăng như súng máy tự động. Ông ta chỉ vào chiếc vô tuyến, chỉ vào thẳng Tyler, rồi lại trở vào mặt Jace.

Jace giơ hai tay lên hàng.

- Cháu xin lỗi. Đã xảy ra chuyện và cháu về muộn. Cháu biết. Cháu xin lỗi

Ông già Chen thậm chí nói không kịp thở nữa. Như bị xúc phạm, ông già giơ hai ngón tay lên tai ra dấu gọi điện thoại.

- Cháu đã cố gọi. – Jace đáp như thể ông già có thể hiểu được. Hơn 50 năm sống trên đất Mỹ, ông già này không hề nỗ lực học tiếng nhưng vẫn cứ xía vào tất cả mọi việc, giống như người ta cần học tiếng Trung Quốc của ông hơn là ông phải học tiếng Anh. – Nhưng mà đường

dây bị bận suốt.

Jace làm động tác gọi điện và đường dây bị kẹt. Ông già gất lên một tiếng giận dữ và phẩy tay về phía Jace như muốn tống cổ nó ra khỏi phòng. Tyler choàng tỉnh dậy, chớp chớp mắt nhìn Jace.

- Anh về muộn thế?

- Anh biết, nhóc ạ. Anh xin lỗi. Anh đã cố gọi cho bà Chen nhưng mà máy bận.

- Tại vì ông Chen cứ ngồi lì ở máy tính để xem các trang có cô gái Trung Quốc.

Jace bất bình nhìn sang ông già lúc này đã trở lại vẻ bình thản và khó hiểu như một pho Phật đá.

- Anh không muốn em xem những trang bản đó.

Tyler nhướn mắt.

- Họ không cưới trường đâu. Ông ấy đi tìm cô dâu trên mạng.

- Ông ấy 112 tuổi rồi, làm gì có chuyện đi tìm cô dâu trên mạng.

- Ông ấy mới 97. – Tyler chữa lại. – Theo cách tính của người Trung Quốc thì cái ngày người ta ra đời đã được tính là một tuổi rồi, nên theo cách tính của mình thì mới chỉ 96 thôi.

Jace kiên nhẫn lắng nghe hết bài học. Nó cố gắng không bao giờ ngắt lời thằng em trai. Tyler rất hồn nhiên nhưng vô cùng nhạy cảm với thái độ hưởng ứng

hay phản đối của anh nó.

- Dù sao, ông ấy cũng già quá rồi, muốn tìm cô dâu trẻ để làm gì?

- Thực ra thì ông ấy cũng chưa quá già vì đã đến 100 tuổi đâu. Mà đối với cô dâu... - Tyler nhún vai vẻ cường điệu. – Người ta đã nói: Nếu cô ta chết thì cô ta cứ chết thôi.

Nó ngược lên ông già bên cạnh và nói vài câu gì đó bằng tiếng Trung. Ông già Chen cũng đáp lại và cả hai phá lên cười. Ông già vuốt tóc Tyler một cách âu yếm, vỗ vỗ vào đùi cậu rồi đứng dậy. Ông ta cao bằng Jace, người ông thẳng như một cái đường ray và gầy như một bộ xương khô. Má ông hóp vào tận xương, da trong suốt như giấy bản thấm

nước, những đường gân xanh nổi lên từng thớ. Ông ta nhăn nhó nhìn Jace, tay chỉ vào những vết thâm tím, xước xát và nói câu gì đó với vẻ nghiêm trọng, nói nhỏ đủ để Tyler nghe thấy thôi. Ông ta lo lắng, Jace nghĩ thế. Lo lắng. Không hài lòng. Ông già Chen chắc chắn đang nghĩ rằng nếu nó về muộn, vì bất cứ lý do gì đi chăng nữa, thì cũng đều là không tốt. Sau rốt, ông già chúc Tyler ngủ ngon và ra khỏi phòng.

Tyler bật ngọn đèn bàn và quan sát thằng anh trai.

- Mặt anh bị làm sao thế?

- Anh bị tai nạn.

Nó tháo giày ra, cố gắng gượng nhẹ

bàn chân phải. Mắt cá chân nó nhói lên.

- Tai nạn thế nào? Em muốn biết chính xác chuyện gì đã xảy ra?

Có lần cả hai đứa đã ngồi trên sàn nhà này. Tyler hỏi tỉ mỉ đến từng chi tiết về công việc của Jace và đặc biệt luôn bị ám ảnh bởi những hình ảnh tai nạn của thằng anh trai, hoặc của những người làm nghề đưa thư khác.

Jace sẽ không nói cho nó biết. Nó đã mắc phải sơ xuất ấy một lần rồi, sau đó mới phát hiện ra rằng thằng em bị ý nghĩ ấy dẫn dắt đến phát ốm lên, nó không thể dứt được cái nỗi sợ rằng một ngày nào đó Jace sẽ đi và không bao giờ quay trở lại nữa.

- Anh bị ngã, thế thôi. – Nó lẩn tránh cái nhìn đầy lo lắng của Tyler. – Bị va vào cánh cửa xe Cadillac đúng lúc bà già mở ra, mắt cá bị trọ và bị xước mấy chỗ. Ghi đông con Quái vật bị gãy nên anh phải đi bộ về nhà.

Chỉ thuật lại ngắn ngủi thế nhưng Tyler cũng đủ hiểu. Đôi mắt ứa ra những giọt lệ.

- Em cứ nghĩ anh sẽ không trở về nữa. Mãi mãi.

Chẳng thềm để tâm đến việc người đang ướm sưng, Jace bước lại gần chiếc giường và ngồi xuống cạnh thằng em.

- Anh luôn trở về nhóc ạ. Trở về vì em.

Một giọt lệ tràn ra mí mắt và chảy xuống má Tyler.

- Mẹ cũng đã từng nói như thế. – Nó nhắc Jace. – Và cuối cùng thì không phải thế. Mọi chuyện đều có thể xảy ra mà con người không thể can thiệp được. Đó là nhân quả.

Nó nhắm nghiền mắt và nhớ lại những gì đã đọc trong cuốn sách vào mỗi tối.

- Nhân quả là định mệnh do con người tạo ra trong vòng luân hồi và những điều nhân đức sẽ quyết định kiếp sau.

Jace muốn nói rằng tất cả chỉ là đồ phân bò, rằng mấy cái vớ vẩn đó chẳng có ý nghĩa gì, rằng chẳng có “kiếp sau” nào. Nhưng nó biết rằng khi Tyler đã tin

tưởng vào điều gì thì việc ấy rất quan trọng. Nó tìm kiếm một logic từ một thế giới phi logic.

- Và nếu anh không quan tâm đến những điều đó thì một ngày anh bước ra phố và sẽ tông phải một chiếc xe buýt.

- Những gì anh làm được là anh yêu em và sẽ ở đây với em, cho dù anh có phải bò bằng cả tay và gối trên thủy tinh để về nhà đi chăng nữa.

Nó kéo thẳng bé lại gần và ôm thật chặt. Tyler đã đến cái tuổi nhận thức được rằng một người đàn ông đích thực thì không nên ôm ấp và mặc dù việc vẫn thích được ôm làm nó xấu hổ, nhưng nó vẫn áp tai vào ngực Jace để nghe nhịp tim đập.

Jace ôm thẳng em trai một lúc, lòng tự hỏi rằng nhân quả nào sẽ xảy ra nếu nó giấu Tyler toàn bộ sự thật. Không đêm nào như đêm nay, nó lại ý thức rõ ràng về cái chết đến như vậy. Thần chết sẽ vẫy gọi và nhấn chìm nó vào vùng xoáy tối tăm khiến nó không còn điều khiển được nữa ngoại trừ ý muốn được sống mãnh liệt. Thậm chí ngay cả khi Tyler dựa hẳn vào người, nó vẫn cảm thấy gói hàng của Lenny Lowell đang ép vào thành bụng dưới lớp áo sơ mi.

Sáng mai nó sẽ giải thích, nhưng không phải bây giờ. Giờ thì tất cả những gì nó muốn chỉ là được đứng dưới vòi nước nóng rồi ngủ sâu một giấc. Ngày mai thế giới cũng chẳng tươi sáng hơn tẹo nào nhưng nó sẽ mạnh mẽ hơn để đối

mặt với mọi thứ.

Sau khi Tyler lên giường ngủ trở lại, Jace vào cái buồng tắm nhỏ xíu và nheo mắt nhìn mình rất kỹ trong tấm gương nhỏ xíu treo trên chiếc bồn rửa nhỏ xíu và dưới ngọn đèn nhỏ xíu chỉ như một chấm sáng gắn lên tường.

Trông nó rõ là bơ phờ đến thảm hại. Khuôn mặt xanh như tàu lá, mắt thâm quầng, bần bết đầy trên má, cằm thì xước đỏ. Môi dưới của nó bị rách, máu đã khô đen. Bảo sao gã cóm Jimmy Chew lại chẳng muốn tống nó vào trại trẻ vô gia cư.

Nó rửa tay, người co rúm lại khi xà phòng chà xát lên những vết rách. Nó thoa bột xà phòng lên mặt và tiếp tục rúm

người lại. Xà phòng và nước lạnh làm nó như ngừng thở. Sau đó nó đứng thẳng lên và khẽ khàng cởi chiếc áo sơ mi sũng nước. Vai nó đau, lưng đau, ngực cũng đau. Chẳng có chỗ nào trên cơ thể là không đau, không sưng, không thâm tím, không chảy máu.

Gói hàng của Lenny Lowell vẫn nằm trong thất lung. Chỉ có phần giấy gói là có vẻ như nhàu nát. Jace kéo nó ra và nhìn chăm chăm trong khi lật lên lật xuống. Người nó run lên. Bình thường nó không bao giờ mở các gói hàng của khách, cho dù đó là thứ gì đi chăng nữa. Rocco, gã điều hành công ty Speed Couriers sẽ sa thải nó mất. Nhưng giờ thì nó phát cười lên. Vấn đề của nó còn lớn hơn Rocco.

Nó ngòi xuống bệ toilet và tách dần đường gờ của chiếc phong bì cho đến khi lách được ngón tay vào trong để xé tung ra.

Chẳng có chữ nghĩa gì bên trong. Cũng không có tập tiền dày cộm nào. Chỉ có hai miếng bìa các tông cứng kẹp giữa một phong bì có gấn sấp khác. Đó là một tấm phim âm bản. Jace kéo nó ra và giơ lên dưới ánh đèn. Trong hình là hai người đang đưa cho nhau thứ gì đó hoặc đang bắt tay. Nó không chắc lắm.

Người ta sẵn sàng giết chóc chỉ vì thứ này.

Một vụ tổng tiền.

Và mình bị kẹt vào đó.

Nó không còn đường lui nữa. Nó không thể đến đồn cảnh sát. Nó không bao giờ tin những gã cóm. Thậm chí nếu đưa tấm phim âm bản cho họ, nó vẫn sẽ là mục tiêu của kẻ săn đuổi kia. Hấn không thể không phân vân rằng liệu Jace đã biết được điều gì hay chưa, hấn không biết liệu Jace đã xem tấm phim, hay vẫn chưa mở phong bì, hay đã giao nó cho cóm. Nó là một sợi dây mà kẻ truy đuổi không thể bỏ đầu mối.

Nếu đó là nhân quả thì hãy để định mệnh làm nốt phần còn lại.

Nó sẽ không ngồi ì ra đó mà chờ đợi. Nó sẽ không bao giờ chịu để mình trở thành nạn nhân hay bất cứ cái gì khác. Mẹ nó sẽ không bao giờ cho phép điều

đó. Chuyện rác rưởi này đã xảy ra và Jace phải đối mặt với nó, phải đương đầu và tiến về phía trước. Nó đành phải làm như vậy. Phải tiến về phía trước.

Chuyện rác rưởi này đã xảy ra. Và nó đã gí cổ vào. Chẳng thể làm gì khác ngoài việc nhúng mình trong đó.

Chương 9

Jace đi cà nhắc một cách chậm rãi từ trên gác xuống, đôi bít tất và ủng buộc vào nhau vắt lủng lẳng ngang vai. Nó mới ngủ một giấc chừng tiếng rưỡi đồng hồ. Nó chập chờn ngủ lại được khoảng 4 tiếng thì Tyler lại bò đến bên giường và nói rằng nó đang rất sợ hãi. Jace bảo không có gì đáng sợ cả và nhắc nó đi ngủ tiếp.

Tyler vẫn còn bé nên tuyệt đối tin tưởng nó mọi điều. Jace không thể nhớ nổi mình lúc bé như thế nào. Nó chưa bao giờ được tận hưởng sự xa hoa của một chiếc giường. Alicia muốn che chở cho nó nhưng lại không cho rằng đó là điều cần làm. Thay vào đó, mẹ đã tặng

nó món quà tốt nhất mà bà cho là cần thiết: kỹ năng để tồn tại.

Bà luôn khuyên nó không được lãng phí thời gian quý giá vào nỗi sợ hãi. Sợ hãi chẳng đem lại điều gì cả. Nhưng một phần sợ hãi cộng thêm đau đớn khiến cho đầu óc nó quay cuồng trong suốt vài tiếng đồng hồ mà nhẽ ra nó nên dành để ngủ. Vào lúc 4 rưỡi, nó trườn từ giường xuống nền nhà bằng tay và đầu gối, khắp mình đau ê ẩm.

Mắt cá chân nê lên, rất khó cử động. Nó đã phải chườm chỗ sưng trong túi đá cả đêm, cố gắng để giảm sưng tấy và hy vọng có thể đi được bằng cách gõ nhẽ vào mắt cá xem các dây chằng có đau thêm không. Thật chậm rãi, thật từ tốn, nó

cô gắng chống một tay xuống chiếc ghế đầu kiêu Tàu, hít một hơi thật sâu, và lấy hết sức để đứng lên.

Thậm chí ngay cả một ngày làm việc bình thường, vui vẻ vào sớm ngày hôm sau cũng chẳng làm tình hình khá hơn được. Lưng đau ê ẩm, các gân kheo chặt cứng, gân nối bắp chân với gót cứng như đá. Các vết tím bầm, vết cắt, rồi thì vết cào xước. Mắt sưng tấy, các ngón tay tê cứng do ghi chặt ghi đông.

Ngày hôm nay không tồi tệ hơn bất kỳ một ngày thất bại tồi tệ nào, ngoại trừ cái ý nghĩ là có kẻ nào đó đang muốn giết chết nó.

Nó đi vào phòng tắm, tắm nhanh bằng nước lạnh, gội sạch cái đầu đau như búa

bổ, sau đó lại gõ mạnh vào mắt cá chân. Cái mắt cá chân đã bớt sưng đi một nửa, nó vẫn có thể đặt vật nặng lên được, và cũng chỉ cần có thể.

Nó ngồi xuống phía dưới chân cầu thang và đi ủng, mím chặt quai hàm đầy vẻ khó chịu. Những giọt mồ hôi lăn xuống trán. Nó có thể nghe thấy tiếng máy nổ của toa xe chở đá phía bên ngoài bãi chát hàng. Tiếng gọi đầu tiên của buổi sáng ở phố Tàu, và những việc mà Jace phải làm là: giao hàng tới các nhà bán tạp phẩm nhỏ, các chợ bán thịt, nhà hàng. Mỗi tuần một lần người bán thịt lợn bên kia phố nhận được những thùng gà và vịt còn sống, góp thêm phần vào âm thanh đánh thức dậy mỗi sáng. Jace thấy tiếng ồn ào và lễ thói thường ngày

thật dễ chịu. Như thế này nó có cảm giác như thể mình được sinh ra trong một gia đình lớn.

Tiếng lách cách của dây xích. Tiếng kêu ken két của động cơ mô tô nâng cánh cửa lên cao. Tiếng của Chi, cháu trai bà Chen, đang la ó ra lệnh cho thằng em họ Boo Zhu. Có tiếng kêu rền rẹt của kim loại cọ vào xi măng khi Boo Zhu nhảy lò cò xuống vũng đậu hũ và kéo lê cái xẻng.

Jace hít một hơi thật sâu hơi ẩm ướt tanh mùi cá rồi bắt đầu làm việc. Nó chẳng nói gì với Chi về việc nó bị thương. Chi cũng không hỏi. Chi, người quản lý công việc kinh doanh hàng ngày của chợ cá, không thích Jace và không

tán thành quyết định của bác nó nhận anh em Damon vào làm. Trong suốt sáu năm trời nay hắn vẫn không hề thay đổi thái độ.

Jace không để tâm đến Chi. Nó có công việc của mình và không làm gì để Chi phải phàn nàn ngoài việc Jace không phải là người Hoa và không nói tiếng Hoa. Có cái gì đó khiến cho Chi không thể cảm thông mặc dù nó sinh ra ở Pardena và nói tiếng Anh thạo như mọi người.

Bà Chen đã nói thẳng với Chi rằng nói thạo 2 thứ tiếng cũng không phải cao đạo gì khi làm cái việc xúc đá bào từ chỗ này sang chỗ khác. Boo Zhu 27 tuổi và bị thần kinh, hoàn toàn chẳng nói được thứ

tiếng nào nhưng vẫn làm được việc mà chẳng gặp rắc rối gì.

Trời mưa nặng hạt và lạnh, nhưng Jace vẫn đỏ mồ hôi như một con ngựa thồ hàng nặng, cảm thấy buồn nôn và đuối sức do vết thương cháy rất mỗi khi xẻng đá chạm phải mắt cá chân. Làm việc được 15 phút, bà Chen bước vào khoang chở hàng, vóc người nhỏ bé bị nuốt gọn trong chiếc áo choàng to, tay cầm chiếc ô lớn kẻ sọc vuông hiệu Burberry. Bà ta gọi Jace tới văn phòng, và nó bắt gặp cái nhìn khinh miệt của Chi.

- Bố chồng tôi nói cháu bị đau. - Bà nói, cụp cái ô vào để lấy đường đi trong cái không gian chật hẹp, tù túng.

- Cháu ổn ạ, thưa bà Chen.

Cau mày, bà ta nhìn chăm chăm vào mặt nó, đẫm nước, nhợt nhạt, xước xước, bầm tím.

- Ôn ư? Cháu không hề ôn.

- Đó chỉ là một vụ tai nạn. Làm công việc của người giao hàng đôi khi cũng có chút nguy hiểm. Bà biết điều đó.

- Ta biết cháu không bao giờ đi làm về muộn. Có phải cháu đã gặp điều gì đó phiền phức?

- Điều phiền phức? Tại sao bà lại hỏi vậy? Ngày xưa cháu cũng vẫn bị thương như thế. Có gì lạ đâu cơ chứ.

- Ta không thích những câu trả lời mà lại không đem lại câu trả lời, Jace.

Chống tay lên hai bên hông, Jace nhìn

đi chỗ khác, dán mắt vào tấm lịch treo tường có dòng chữ chúc mừng năm mới của một ngân hàng địa phương. Bà Chen bật lò sưởi phía dưới bàn, tiếng lò sưởi chạy rền và phả ra hơi nóng khó chịu. Nó suy nghĩ một lúc xem sẽ nói gì với bà. Vì lòng kính trọng riêng đối với bà, bà đáng được biết sự thật, nhưng nó lại không muốn kéo cả nhà bà Chen vào vụ này. Bản thân nó cũng chẳng thể hiểu nổi điều đó. Không ai có thể tìm theo nó đến đây, vì thế dường như chẳng có lý do gì để phải cảnh báo bà ta cả.

- Sự thật thì không mất nhiều thời gian để kể. - Bà nói dứt khoát. - Chỉ có điều bịa đặt mới mất nhiều thời gian để suy nghĩ.

Jace thở dài.

- Tối muộn hôm qua, khi cháu đang đi giao hàng thì một người suýt đâm vào cháu. Cháu bị ngã đau.

- Và cháu gọi cảnh sát đến để nói về việc này, và đó là lý do tại sao cháu trở về nhà quá muộn? - Bà ta nói, rõ ràng là không hề tin vào câu chuyện.

- Không ạ. Trời rất tối. Mọi việc lại diễn ra quá nhanh. Cháu không nhìn được biển số xe.

- Thay vì gọi cảnh sát, cháu đến phòng cấp cứu để gặp bác sỹ?

Jace lại nhìn đi chỗ khác, tỏ ý chọc tức hơn là lảng tránh. Bà Chen là người duy nhất ngoài mẹ nó là không thể nói

dôi đợc. Nó có thể đánh lừa hay chơi khăm bất kỳ ai để bắt họ phải tin vào bất kỳ điều gì mà nó muốn. Cũng bởi vì không ai thèm để ý tới những gì mà nó nói với họ. Nó chỉ là một đũa giao hàng, và họ nghe những điều họ muốn nghe, nghe những thứ dễ nghe.

- Cháu đi bộ về nhà. - Nó nói. - Cháu đi lâu bởi vì đường thì xa, mà xe đạp thì bị hỏng.

Bà Chen nói câu gì đó bằng tiếng Hoa nghe có vẻ không giống những lời nói đẹp đẽ của bà thường ngày.

- Sao cháu không gọi taxi?

- Taxi rất đắt tiền ạ.

- Thế sao cháu cũng không gọi ta? -

Bà nói giọng khó chịu.

- Cháu đã cố gọi, nhưng máy bận.

- Cháu không tôn trọng ta. - Bà nói, ép chặt tay vào hông. - Sáu năm trời ta lo lắng cho cháu. Cháu không hề tôn trọng ta chút nào cả.

- Không phải là như vậy ạ. - Jace phản đối. - Cháu rất tôn trọng bà, bà Chen ạ. Nhưng cháu không muốn làm bà phải lo lắng.

Bà ta sực sực như con rắn và chỉ một ngón tay về phía nó.

- Cháu bây giờ cũng giống Boo Zhu sao? Đầu óc đầy những ý nghĩ quẩn? Hay cháu tưởng ta cũng như Boo Zhu à?

- Không ạ, thưa bà.

- Ta coi cháu như người trong nhà, JayCee. – Bà nói khẽ.

Jace cảm thấy nóng bỏng phía trong hốc mắt. Nó không bao giờ cho phép mình muốn điều đó, không theo bất cứ cách nào dù ít trù tượng hơn cái cảm giác mơ hồ về cộng đồng mà trước đây nó đã từng nghĩ đến. Tyler mới là gia đình của nó.

- Cháu xin lỗi.

- Về việc gì, về việc cháu xúc phạm ta hay về việc ta coi cháu như người trong gia đình?

Một nụ cười méo mó làm miệng nó xệch đi.

- Cháu cho là cả hai. Cháu không

muôn làm gánh nặng của bà.

Bà ta lắc đầu một cách buồn rầu.

- Cháu già dặn từ trong trứng. Cháu không giống như em trai cháu, cháu như một người đàn ông từng trải rồi.

Đó không phải lần đầu tiên bà ta đưa ra lời nhận xét đặc biệt này. Jace không bao giờ đáp lại. Chẳng có lý gì khi phản ứng trước một điều hiển nhiên.

- Bà Chen, cháu phải đi. Cháu đang có việc cần làm. Cháu phải đi sửa cái xe.

- Và cháu đi bằng gì tới đó? Bằng một tấm thảm bay à?

Nó không trả lời bà. Bà ta lấy ra một bộ chìa khóa đang treo trên chiếc đinh tường.

- Lấy ô tô của ta mà đi. Và đừng có nói với ta là cháu không thể.

- Vâng, thưa bà. Cháu cảm ơn.

Bà Chen có một con Mini Cooper đã sử dụng được hai năm, thân màu đen với mũi lửng màu kem. Jace cẩn thận lèn chặt Quái vật vào xe và lái đi từ sớm. Chiếc ô tô giúp nó cải trang phần nào. Kẻ săn đuổi sẽ không để ý đến một chiếc Mini Cooper.

Nó phải dùng mảnh để vào và ra khỏi các trạm gác tốc độ mà không bị ai quan sát. Nó cần phải đến được chỗ Eta trước bọn cớm.

Chương 10

- Công việc rác rưởi mà anh giao đây.
- Ruiz nói, quăng đống một mẩu giấy lên bàn Parker. Mảnh giấy rơi lật phật rồi nằm gọn trên đống tài liệu, thể hiện rõ thái độ xác xược.

Parker liếc nhìn mảnh giấy. Một danh sách các công ty giao hàng trong phạm vi cách văn phòng của Lenny Lowell 5 dặm. Cô ta chỉ mất cả thảy 3 phút để load chúng từ Yahoo.

- Cô không nhận thấy rằng chơi đẹp với người khác là một phần khiến người ta đánh giá cô hay sao? - Anh nói rồi đi tới chỗ máy pha cà phê.

Lúc đó là 6 giờ 43 phút sáng. Anh đã

ngủ được khoảng chừng 2 tiếng. Trong phòng còn có hai thám tử khác. Yamoto và Kray đã tóm được Nicholson trước khi cô xuất hiện ở văn phòng Lowell. Vô số các vụ giết người và tạt sạt. Thức thâu đêm để giải quyết công việc bàn giấy.

Yamoto, một thám tử tập sự, đang viết các báo cáo bằng cái laptop rất sành điệu mà tự anh ta đem tới. Anh ta ăn mặc gọn gàng, lịch lãm, nhà nghề, với bộ comple khá đẹp. Kray rõ là không xứng đáng có được một nhân viên tập sự như Yamoto.

Kray gục mặt xuống bàn, ngủ say sưa, đầu gối lên tờ thông báo màu xanh nhạt nhắc nhở mọi người vẫn còn kịp thời gian đăng ký cho buổi hội thảo về chủ

đề: Sự sống và cái chết. Đừng để nó giết chết bạn.

Parker quay trở lại ghế và ngồi xuống.

- Cô cần phải học cách kìm nén thái độ tức giận. - Anh nói một cách nghiêm túc. - Chuyện gì sẽ xảy ra khi cô tóm được một tên giết người hèn hạ trong phòng và hắn giở trò với cô? Hắn gọi cô bằng những cái tên bẩn thỉu mà thậm chí cô chưa từng nghe tới. Hắn sẽ còn gạ gẫm để cho hắn thể hiện 83 chiêu làm tình quái dị với cô. Cô cần phải thoát khỏi hắn và sẽ gọi hắn là đồ khốn kiếp gì đó chứ?

- Tôi sẽ không làm điều đó. - Cô ta trề môi ra.

- Cô đã làm điều đó với tôi.

- Anh có phải là kẻ tình nghi đâu.

- Không, hiện giờ tôi là ông chủ của cô. Cô phải tôn trọng điều đó cho dù cô có thích hay không. Theo cái nghề này, cô luôn luôn có một ông chủ, và nhiều người trong số họ sẽ khiến tôi trông giống như một giải thưởng. Cơ hội tốt hơn bao giờ hết, là từ bây giờ, cô sẽ phải trả lời tuần tự từng câu hỏi cho đến khi nào cô cải tạo được cái đầu của mình đôi chút.

Anh đứng lên và đổ bã cà phê vào thùng rác. Chỉ hai ngụm cà phê cũng đủ để khởi động một động cơ xe tải.

- Có nhiệt huyết là một điều tốt. Hãy

tận dụng khi có được nó. Nhưng nếu cô không học cách kiềm chế, cô sẽ không theo được cái nghề này đâu. Chỉ có sự tức giận không thôi thì không làm cô xúc tiến công việc được. Nó sẽ khiến cô mù mịt, không đánh giá đúng được sự việc. Cô sẽ xa lánh những người mà cô cần.

- Anh có kinh nghiệm về việc đó qua nhỉ.

- Ủ. - Parker khẽ nói. - Đúng là tôi có kinh nghiệm. Cô đang học hỏi từ một người thầy.

Anh cảm giác như mình già đến trăm tuổi, suốt bao nhiêu năm chạy lên các đỉnh danh vọng, tự mãn và tin tưởng vào chính mình, và rồi lại trượt xuống bên kia dốc.

Parker nhún vai mặc chiếc áo mưa màu than chì kiểu cổ. Với một cử chỉ lịch lãm đầy phô trương, anh bung cổ áo lên, và với lấy chiếc mũ đội đầu từ khi bắt đầu làm thám tử. Một thám tử khác đã dùng nó trước anh, và rồi lại thám tử nữa trước đó, cứ như vậy kể từ những năm 30. Những ngày tươi đẹp khi mà Los Angeles vẫn còn là một thị trấn vùng biên và lời gangster ngay khi chúng bước xuống máy bay từ New York tới Chicago, cho chúng một trận trời bời, rồi quy hồi cố hương.

- Tiếp tục đi. - Anh nói với Ruiz. - Chúng ta đang bắt đầu với những công ty giao hàng này. Chúng ta sẽ bắt đầu từ những công ty gần văn phòng của Lowell nhất và triển khai rộng ra cho tới khi tìm

ra kẻ đã gọi điện.

- Sao lại không thể làm bằng cách gọi điện thoại? - Cô ta than vãn. - Ngoài trời thì đang mưa.

- Cô không đọc được suy nghĩ của người khác qua những đường dây điện thoại khôn khéo. - Parker ngắt lời. - Cô muốn giải quyết, khám phá những điều bí mật qua điện thoại ư, hãy đi mà làm việc cho Đường dây nóng của những người bạn tâm tình nhé.”

Cô ta chõ ngón tay vào anh.

Đúng là một con bé lão xược.

Công ty mà họ tìm tới đầu tiên đã sáu ngày nay không còn kinh doanh nữa, theo như lời một phụ nữ lang thang ở trong cái

lấn dưng ngay lồi ra vào vắng vẻ của văn phòng. Parker cảm ơn, đưa bà ta danh thiếp và 20 đô la.

- Tại sao anh lại làm thế? - Ruiz hỏi khi họ quay trở vào xe. - Thật là điên rồ, một con mẹ ăn xin thần kinh. Này anh, liệu anh có bị bà ta mê hoặc không vậy?

- Ít ra thì bà ta cũng không vào dịch vụ tắm hơi và xoa bóp khi làm nhiệm vụ lúc nửa đêm. Thêm vào đó, bà ta không phải là người bị tâm thần. Bà ta minh mẫn, ít nhất là trong ngày hôm nay. Ai có thể biết bà ta đã nhìn thấy cái gì lảng vảng quanh đây. Nếu một vài đô la khiến bà ta nghĩ tới việc tử tế hơn khi nói chuyện với cảnh sát... - Parker ngừng lại và liếc xéo về phía Ruiz. - Cô làm nghề này được

bao lâu rồi?

- Năm năm.

- Và trong năm năm qua, cô chẳng học được thứ gì hay sao? Cô có chụp được bức ảnh nào của ông sếp đang với gia súc không?

- Tôi thuộc loại rẻ tiền ấy sao. – Cô ta quay lại, cố kìm chế cơn giận.

- Tôi thậm chí còn chưa nhắc đến điều đó cơ mà.

- Ý tôi là, tôi không thừa tiền để chạy quanh mà phát cho những kẻ lang thang trên phố.

- Đúng vậy. Việc đó có thể làm cô lồm túi.

- Và anh thì đủ sức để phát tiền bừa phứa?

Parker cau mày nhìn cô ta.

- 20 đô la? Điều đó không có nghĩa là tôi phải từ bỏ việc ăn thịt. Đầu tư vào một người như thế cũng giống như nạp vài viên đạn trong cả băng đạn dài. Có thể cô thất bại, nhưng cũng có thể cô sẽ thắng và nhận được một khoản tiền lớn. Không ai chỉ cho cô điều đó hay sao?

- Không phải việc của tôi. Tôi làm việc một mình và không cần chỉ bảo. – Cô ta nói giọng quở trách.

Parker rướn đôi lông mày.

- Tôi có thèm nói gì đâu.

- Thế thì đừng có nói với tôi về những

đôi giày nữa nhé. Tôi chưa từng biết gã cóm nào mà đi đôi giày tới những sáu trăm năm mươi đô la cả.

- Cả cô nữa đấy.

- Chuyện ấy khác.

- Khác sao? Tôi cực là phòng cô chả đây những đôi giày hàng hiệu Manoló và Jimmy Choos. Tôi chưa hề thấy cô đi đôi giày nào hai lần trong một tuần cả. Còn tôi, chỉ có năm đôi là cùng.

- Tôi có một anh bạn cứ thích sắm đồ cho tôi. Quần áo, giày dép...

- Cô cũng có bạn cơ à?

Cô ta nhanh chóng trả miếng với vẻ ranh mãnh.

- Biết đâu anh cũng có một người như thế thì sao. Có thể anh có những tài năng ẩn giấu. Anh thấy thế nào Parker? Anh có phải là thứ đồ chơi của một quý bà giàu có không? Đó có phải là nơi mà anh kiếm được con Jag để lái vào ngày cuối tuần?

- Cô biết cái quái gì về chiếc xe của tôi?

Cô ta nhún vai giả vờ bẽn lễn.

- Tôi chỉ nghe đồn vậy thôi.

Parker liếc nhìn rồi quay đi khi phía trước là đèn xanh.

- Tôi không biết có phải là không khôn ngoan khi một cảnh sát nhận những món quà đắt tiền. Cô không bao giờ lường

trước được đâu. Rồi đến một ngày khi gặp phải vấn đề. Có thể người đó sẽ đề nghị được giúp đỡ. Thậm chí nếu cô không nhận hối lộ xe cộ gì của người ta, thì nếu không may có người nào đó phát hiện ra cô đeo chiếc đồng hồ vàng nhãn hiệu Rolex bị đơn tặng, lúc đó cô sẽ rơi vào thảm họa. Sai lầm, ăn hối lộ. Điều gì tiếp theo cô biết rồi, cô sẽ còn phải giải quyết những hậu quả nặng nề khác.

- Nếu anh chưa hề làm điều gì sai cả, thì anh chẳng có gì phải che giấu? - Ruiz nhận xét.

- Con người ta ai cũng có điều cần che giấu, cưng ạ.

- Vậy sao? Thế anh có điều gì cần che giấu vậy hả Parker?

- Nếu tôi nói ra với cô, thì đó đã chẳng phải là điều mà tôi che giấu nữa rồi. Đừng bao giờ để lộ sự sợ hãi hay yếu đuối, cô bé ạ. Một kẻ nào đó sẽ lượn vòng quanh và quật cô ngã chính vào lúc mà cô ít chú ý tới nhất.

Họ đi tiếp trong yên lặng, xe vào thành phố lúc sáng sớm. Nào là các luật sư, rồi kế toán viên, nhân viên ngân hàng đang tập nập đi đến các văn phòng ở các tòa nhà lớn trên phố. Bao nhiêu là xe Mercedes, BWM, và Porsche. Chiếc xe mà các thám tử đi thuộc loại xe mui kín hàng nội địa kiểu cũ. Xe của đội cảnh sát hình sự thì xịn hơn nhiều. Ngay trên ti vi người ta đã thấy rõ điều đó. Yêu cầu chính về ô tô trong phòng của Parker là chúng phải không quá hấp dẫn với những

tên trộm xe.

Ở đại lý giao hàng thứ hai là Reliable Couriers, một gã thanh niên trẻ trông khá điển trai diện hàng J.Crew và đeo kính màu đôi kính có tên là Rayne Carson. Anh ta đánh vắn tên mình với hy vọng biết đâu để lại được danh tiếng trong một bản báo cáo tương lai nào đó. Anh ta nói rằng Leonard Lowell có trong danh sách những khách hàng gây khó chịu, những khách hàng tiêu thụ hàng với hàng hóa đơn đồng tiền rồi thì không chịu thanh toán. Họ không còn làm ăn với ông ta nữa.

- Ông có thể tin là hầu hết những khách hàng trong danh sách đó lại là luật sư? - Anh ta nói riêng với Parker, chỉ tay về

bản danh sách dính trên tường phía sau cái bàn.

- Món nợ duy nhất mà các luật sư muốn được thanh toán là những giờ làm được ghi vào hóa đơn. - Parker tỏ vẻ thương xót.

Chuông điện thoại reo. Rayne Carson giơ một ngón tay lên xin lỗi rồi bấm một nút trên bảng điều khiển điện thoại và tiếp chuyện người gọi bằng tai nghe không dây, tay cầm bút lơ lửng trên một tờ giấy.

Parker chột nghĩ anh ta trông giống như là nhân viên gác cửa ở một khách sạn hay một nhà hàng sang trọng phía tây Hollywood. Nhưng thời cuộc luôn khắc nghiệt. Các nghề được bo hậu hĩnh đã

chật kín những nhà văn và nghệ sỹ thất nghiệp.

Ruiz nhìn Parker, cup mắt và thở dài ngao ngán.

- Tôi nghĩ là anh ta muốn tống cổ anh ra ngoài. - Cô ta làm bầm.

Carson ra hiệu cứ tiếp tục nói chuyện, rồi chỉ vào Parker và nói to.

- Một con người vĩ đại.

- Mọi người đều yêu thích tôi đấy, cô bé ạ. - Parker thì thầm với Ruiz bằng giọng kiêu Bogart. - Đó cũng chính là tai họa của tôi đấy.

- Tôi thì chẳng khoái anh tí nào.

Rayne Carson kết thúc cuộc nói

chuyện điện thoại với về khổ sở.

- Joel, tôi đang có việc, cảnh sát muốn nói chuyện với tôi về một việc rất quan trọng... à không, không phải về anh. Nhưng tôi có thể làm điều đó đây.

Anh ta cúp điện thoại và xin lỗi Parker.

- Thăng cha đại lý của tôi. Gã lúc nào cũng thế. Tôi rất phù hợp với một vai trong show diễn Fox, và trong vai này thì cái gã lỗ mãng kia không thể nào bắt tôi được.

- Chúng tôi có thể giúp anh. - Ruiz đáp ngọt ngào.

- Cô có thể cho tôi tham gia chương trình Những người được yêu thích nhất

nước Mỹ không? Chỉ cần vài ngày đóng một vai tội phạm nào đó. Để lấy cái đó ghi vào lý lịch.

- Dịp khác đi. - Parker nói. - Anh có nghĩ liệu người như Lowell thì có thể đến đặt hàng ở công ty nào?

- Một công ty nhỏ thôi. Cũng ghê rợn và tai tiếng như thế. Rẻ tiền và bản thủ.

- Ví dụ công ty nào?

- Right Fast, Fly First, Speed Couriers chẳng hạn.

Chương 11

Eta Fitzgerald là con người của thói quen. Mỗi sáng vào lúc 6 giờ kém 15 phút cô đổ nốt chỗ cà phê vào chậu, hôn lên má người mẹ già và lao ra đường.

Cô sống cùng bà mẹ già và bốn đứa con nhỏ trong ngôi nhà hình ống chật hẹp ở một khu dân cư lao động tốt bụng, dưới một trong những đường bay khá quen thuộc qua lại LAX. Gia đình Fitzgerald di cư từ New Orleans tới Los Angeles được tám năm, trong thời kỳ kinh tế đang phát triển kinh tế, trước khi những nỗi lo sợ về khủng bố và phá sản tạo rào cản đối với sự phát triển của ngành hàng không. Roy, anh chồng cô ta, là một thợ cơ khí máy bay làm việc ở Delta và chưa

từng nghỉ ngày nào trong suốt sáu năm làm việc tại đó, cho đến tận lúc một cái bục đổ sập xuống người khi đang làm việc trên chiếc 747 khiến anh vĩnh viễn từ giã cõi đời..

Từ 6 giờ kém 15 phút thì Eta không mất mấy thời giờ để đi xuống phố. Nhưng chỉ cần đến 7 giờ kém 15 phút thì phải mất gấp đôi thời gian. Và đến 8 giờ kém 15 phút thì đường phố chật ních xe cộ nối đuôi nhau thành hàng dài tới mức cô có thể đọc hết cả tờ LA Times trước khi tới được nơi định tới.

Điểm dừng đầu tiên của cô khi tới phố luôn là quán Carl's Jr ở tòa nhà Fifth and Flower, nơi cô thường ngồi nhâm nhi ly cà phê thứ hai trong ngày và ăn món

trứng béo ngậy chứa đầy calo cùng với bánh sandwich. Khoảng trước 10 giờ cô gặp gỡ vài người đưa thư ở đó khi họ đang nạp năng lượng cho cả ngày. Đôi khi cô nói chuyện phiếm với họ và xâm nhập vào cuộc sống của họ bằng cách đi xe đạp bên cạnh. Đôi lúc thì cô chỉ đứng ngoài quan sát.

Nhẽ ra cô đã tìm được một công việc hậu hĩnh hơn. Trước đó cô từng làm công việc vận tải cho Phòng Cảnh Sát New Orleans, và đôi ba năm làm cho một công ty cứu thương tư nhân ở Encino. Nhưng ở đó cô gặp qua nhiều tình huống đối mặt giữa sự sống và cái chết. Hơn nữa cô cũng không cần kiếm tiền triệu. Tiền bảo hiểm và trợ cấp của Roy cũng đã đủ cho cả gia đình. Eta muốn làm việc

ở Speed. Những nhân viên đưa thư đều là những con người thú vị và lạ lẫm, toàn những cậu bé và thanh niên mới lớn, những người chẳng bao giờ có cơ hội tìm được việc làm nào ngoài công việc không ai thèm làm. Dầu sao thì họ cũng đã tạo nên một gia đình, và Eta là con gà mái mẹ.

Majo giơ tay chào cô. Gã đang đứng ở góc bên kia của quán, một chân ghếch lên ghế, nghiêng người về phía trước kể cho hai cậu đưa thư của một đại lý khác những câu chuyện lý thú của cuộc đời mình. Mojo trông rất hoang dã. Tóc tết cuốn thừng, da đen bóng với vóc người cao và gầy gơ xương. Gã mặc cả mớ quần áo lôi thôi, trông chẳng khác nào một kẻ vô gia cư. Và khi gã mở to mắt thì

trông không khác gì đang lên cơn.

Người ta biết Mojo đã từng phù phép vài người lái taxi và điều đó đã suýt làm cho gã bị tổng vào tù sau khi đuổi theo một người lái xe vào tận trong cửa hàng bán mỳ, túm lấy cổ áo anh ta và chửi rửa như thể đang nắm trong tay đám xương và chân gà, và có Chúa mới biết được về mặt của người lái xe lúc đó ra sao.

Đó chính là điều khiến cho mọi người không mấy khi nhìn gã bằng con mắt thân thiện. Eta tình cờ biết tên thật của gã là Maurice. Gã còn đọc thơ và chơi kèn saxophone ban đêm trong một câu lạc bộ nhạc jazz ở phía tây LA.

Cô nhâm nhi ly cà phê và ngó quanh xem còn đứa nào quen không. Gemma,

một con bé tóc đỏ hoe, mặc quần bó sát và chiếc áo len sặc sỡ, đang vừa mút ống hút của cốc Coca cỡ đại, vừa xem lướt nhanh tờ LA hàng tuần. Nó bỏ học đã một năm nay để đi kiếm tiền và trải nghiệm cuộc sống nơi thành thị.

Qua cửa sổ, Eta nhìn thấy thuyết giảng John đang chạy lên, chạy xuống vỉa hè, bắt đầu thói khoa trương. Mojo luôn thích đùa, và bác John kia thực là một đối tượng thú vị, nhưng dẫu sao thì gã cũng phải giao hết thư đã. Có thánh mới giúp được, Eta nghĩ vậy. Gã phải làm việc đến khi nào đưa hết thư. Khi xong việc rồi thì thế nào gã cũng sẽ biến mất vài tuần. Ông chủ Rocco, vẫn nuôi John bởi vì đây là cháu chắt họ hàng gì đó của ông ta.

Eta đổ cái khay vào thùng rác và quay ra ngoài trong không khí buổi sáng ảm đạm. Thuyết giảng John đi về phía cô, vẫy vẫy cuốn Kinh thánh cũ nhoèn của gã về phía cô và gọi.

- Chị gái! chị gái!

- Đừng có lại gần ta. - Eta giơ tay lên cảnh báo. - Ta là người kính chúa, lúc nào cũng đến nhà thờ Thiên chúa, John Remko ạ.

Gã ngừng lại, nghiêng hẳn đầu sang bên, tỏ ra bẽn lễn.

- Eta, Eta, nữ hoàng châu Phi của tôi.

- Nữ hoàng cái đít người ấy. - Cô sừng cồ. - Tốt hơn là hãy mang những viên thuốc hạnh phúc về chỗ của mình đi,

cung ạ.

Cô lắc đầu đi về phía xe tải, vừa đi vừa lẩm bẩm “Thật không thể hiểu nổi, sao mà cái thằng đó không bị tai nạn mà chết đi chứ.”

Cô ngồi vào ghế lái và tra chìa khóa khởi động xe. Bất thần một bàn tay che ngang mồm trước khi cô kịp nhận ra nó.

- Không được hét.

Chết tiệt, ta không hét làm gì, cô nghĩ bụng, cố vùng lên phía trước để thoát khỏi hắn. Cô nhìn vào phía gương chiếu hậu, muốn xem đó là thằng nào để có thể tả lại cho cảnh sát trước khi đánh đập cái mặt thảm hại của nó ra.

- Là tôi đây.

Bàn tay buông ra và cô thấy nhẹ cả người.

- Cậu nhóc, cậu làm tôi sợ hết hồn. -
Cô cúi kính và vẫn nhìn qua gương hậu.

- Tôi xin lỗi. - Jace nói. - Tôi biết là cô sẽ phản ứng. Nếu cô hét lên, cô có thể làm ai đó chú ý. Một tên cớm chẳng hạn.

Eta quay người lại, quắc mắt nhìn thằng bé đang nấp trên chiếc ghế sau. Thằng nhóc. Nó nói nó hai mươi một tuổi, nhưng cô không tin và mỗi lần nhìn cái mặt đáng yêu của nó thì không thể gọi bằng cái từ gì khác hơn là cậu bé.

- Tại sao cậu lại sợ bị cảnh sát nhìn thấy. - Cô hỏi nó và nhận ra những vết cào xước tím bầm. - Có chuyện gì thế?

- Một kẻ nào đó đã cố giết tôi trong chuyến đưa hàng cuối cùng tối hôm qua.

- Những người ở thị trấn này toàn hóa điên khi trời mưa.

- Cô có biết tin tức gì về luật sư Lenny Lowell không?

- Tôi không quen chờ đợi tin tức. Mà Lenny là ai, có chuyện gì vậy?

- Tiền. - Jace nói. - Gói hàng cuối cùng. Ông luật sư.

- Ôi chao, ông ta bị làm sao?

Nó quảng mặt gấp của tờ Times lên ghế.

- Mọi chuyện đều đã tường thuật trên đó. Có kẻ đã giết chết ông ta đêm qua.

Sau khi tôi đến nhận thư

Eta nhìn nó chăm chăm. Thằng bé này không thể giết người được. Nhưng nó sợ cốm, và một người nào đó đã bị giết chết.

- Cảnh sát đang tìm tôi.- Nó nói. – Có lẽ tôi là người cuối cùng nhìn thấy ông ta lúc còn sống. Tất nhiên là trù kẻ đã giết ông ta.

- Thế thì cậu phải nói cho họ những gì cậu biết.- Eta nói

- Không, không đời nào tôi đến chỗ cảnh sát. Tôi hôm qua, tôi đã có mặt ở văn phòng đó, đã sờ vào mọi thứ. Dầu vân tay vẫn còn đấy. Họ sẽ đưa tôi về đồn, lấy dầu vân tay... thật là kinh khủng.

Không.

- Nhưng, cậu nhóc yêu quý ơi, có kẻ đã cố giết cháu mà. - Eta lý giải.

Jace đầy vẻ hoài nghi.

- Và cô cho rằng họ sẽ tin tôi ư? Tôi chẳng có một tí chứng cứ nào hết, cũng không có ai làm chứng cho tôi cả.

- Cung ạ, hôm nay cậu đã soi gương chưa?

- Thế thì nhiều khả năng họ sẽ càng coi tôi là kẻ tình nghi. Đã có một cuộc vật lộn. Eta, cô phải giúp tôi thoát ra khỏi đây. Sớm muộn gì thì cảnh sát cũng sẽ tới Speed. Họ sẽ hỏi rất nhiều câu hỏi.

- Cậu muốn tôi nói dối cảnh sát ư? -

Cô cau mặt. – Thế là không tốt đâu cậu bé ạ. Nếu cậu không có gì phải giấu diếm, thì hãy đừng che giấu điều gì. Tôi quen biết rất nhiều cảnh sát và các thám tử điều tra những vụ giết người. Khi họ đã đánh hơi được cái gì đó, thì họ sẽ lần theo dấu vết của nó. Và nếu cậu càng cố gắng ngăn cản, thì họ càng dễ dàng tìm đến cậu.

- Cô Eta, cô làm ơn giúp tôi đi. Cô không cần phải nói dối họ, chỉ là... chỉ là chặn họ lại thôi.

Cậu bé này có đôi mắt xanh nhất, sáng nhất mà cô từng gặp. Và giờ đây, đôi mắt ấy đầy ắp sự sợ hãi.

Nó nhào về phía cô và đặt tay lên cánh tay cô.

- Cô chỉ cần nói với họ là cô không biết gì về tôi cả.

Mà đúng là tôi cũng không biết gì về cậu thật, cô nghĩ bụng. Trong vài năm quen biết thằng bé, đúng là cô không biết một điều gì về nó cả. Cô không biết nó có gia đình hay không, sống ở đâu, ngoài công việc này ra nó còn làm gì nữa. Thằng bé vẫn còn là một bí ẩn với cô. Nó không phải là người khó gần gũi, nhưng khá trầm tính. Nó cũng không hẳn hướng nội, mà rất hay quan sát. Nếu nó có một cô bạn gái, thì cũng chẳng ai ở Speed biết điều đó cả. thỉnh thoảng nó cũng cười, nhưng đa phần lúc nào cũng có ánh mắt thận trọng. Nó không quá đa nghi, nhưng cũng không thân thiện.

Eta thở dài.

- Vậy cậu định sẽ làm gì, J.C? Sẽ bỏ trốn à?

- Tôi cũng không biết nữa.

- Đó không phải là giải pháp hay. Cậu mà trốn đi, tôi đảm bảo là họ sẽ đổ riệt chuyện này cho cậu. Và sau đó, điều gì sẽ xảy ra nào? Cậu sẽ chạy trốn cho đến hết đời ư?

Nó nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi thở dài.

- Tôi sẽ phải tính toán chuyện đó. Sẽ tính. Chỉ cần có chút thời gian.

Eta lắc đầu buồn bã.

- Cậu không muốn ai giúp đỡ mình

sao?

- Thì tôi đang nhờ cô giúp đây. Cô làm ơn giúp tôi đi.

- Cậu cần gì nào? Một nơi trú ẩn à?

- Không, cảm ơn cô, Eta. - Nó nhìn đi chỗ khác, bối rối. – Nếu cô có thể ứng trước cho tôi một ít tiền mặt. Cô biết đấy, tôi đang rất cần tiền.

- Tôi không biết gì về cậu cả. – Cô bắt đầu cho xe chạy. – Nhưng tôi có chút tiền ở két sắt văn phòng.

- Tôi không thể tới đó.

- Cậu cứ để nguyên cái mông gây giờ xương của cậu một chỗ. Tôi sẽ đỗ xe ở cửa sau và đem tiền ra cho cậu.

- Nhưng nhờ cảnh sát đang mai phục ở đây thì sao?

- Cậu muốn tôi làm gì nữa đây, cưng? Tôi hiểu về cớm còn hơn cậu ấy. - Cô đang suy nghĩ. Đột nhiên cô muốn hỏi thằng bé những điều mà cô không biết về nó, nhưng cô biết chắc nó sẽ không trả lời. - Cậu nhóc ạ, cái ông luật sư đã chết ấy, ông ta không phải là nhân vật chính trong màn tội ác này. Ông ta không điều hành những tên xã hội đen bên ngoài cái văn phòng bản thu của ông ta. Ông ta cũng chẳng có giá trị gì để những đóng thuế phải mất công theo dõi ở các dịch vụ đưa thư Los Angeles. Điều đầu tiên họ nghĩ đến sẽ là ai đã chuyển gói hàng đó. Nếu gã đàn ông đó không thuộc loại ngăn nắp, cẩn thận, ghi chú cụ thể ai đã

làm việc đó, khi nào, và tại sao. Gã có làm thế không?

Jace lắc đầu.

- Nào hãy nằm xuống sàn xe cho tới khi tôi bảo cậu phải làm gì.

- Cô là người tốt nhất, cô Eta ạ.

- Cuối cùng thì cậu cũng hiểu ra điều ấy. Tôi không biết liệu cậu có thể làm được gì đây nếu như không có tôi.

Chương 12

Speed Couriers. Một logo kiểu cách. Đúng kiểu trang trí của thập niên 40. Tất cả chữ cái đều nghiêng sang phải, rồi một dãy dài những dòng nằm ngang chạy sang trái gợi vẻ chuyên động nhanh. Cái biển có khi đắt giá hơn cả một tháng thuê chỗ treo biển.

Nơi này trước đây từng là một quán ăn Ý và giờ vẫn còn mùi nhà hàng. Parker đề ý điều này khi họ đi vào bên trong. Một ít bột cari cũ kĩ, mùi chua, ôi thiu đã thấm vào những bức tường xanh đẹp đẽ và trần nhà sơn vàng. Ruiz nhăn mũi và nhìn Parker như thể đó là lỗi của anh vậy.

- Chào mừng quý khách đã tới chỗ

chúng tôi. – Một gã ra mở cửa và đứng lùi về phía sau để nhường đường cho họ vào. Gã có vóc dáng cao gầy và đôi mắt đen sáng quắc của kẻ cuồng tín.

Một thằng nhóc đeo đến ba chiếc vòng khâu mũi và mặc một chiếc áo thổ dân Bắc Mỹ màu xanh ngòi hút thuốc ở chiếc bàn nhỏ gần cửa sổ phía trước. Sau khi quan sát Parker và Ruiz, nó xỏ đôi patin vào chân, trượt ra khỏi cửa trong khi những người khác đang bước vào phòng.

- Chào mừng quý vị. – Người gác cửa cất lời. Anh ta cau mày vẻ khó chịu khi nhìn xoáy vào Ruiz và chiếc nịt ngực ren màu đỏ lấp ló trong chiếc áo vest màu đen của cô. – Cô có biết câu chuyện về người vợ của Heber không?

Parker nhìn quanh. Bức tường chạy dọc căn phòng hẹp được phủ bởi những tấm gỗ giả đục lỗ, loại chất liệu rẻ tiền được dùng làm tấm bảng thông báo cỡ bự. Các áp phích quảng cáo và những khẩu hiệu tuyên truyền chính trị dán đầy trên tường. SỰ PHÂN NỘ VỚI MÁY MÓC - CHIẾN TRANH TIỀN LƯƠNG CHỐNG LẠI VĂN HÓA XE HƠI. Một hình ảnh chiếc xe quảng cáo cho cuộc đua của những người đưa thư diễn ra cách đây 2 tháng. Một tấm áp phích vận động mọi người hiến máu để đổi lấy tiền mặt. Những hình ảnh hoạt động của các nhóm người đưa thư, người thì đang tham gia một bữa tiệc, người thì đang trên xe đạp, nhào lộn xung quanh. Những dòng chữ nguệch ngoạc trên các mẫu quảng

cáo sản phẩm. Rồi tin rao vặt, có người đang tìm bạn chung phòng không hút thuốc. Rồi hình ảnh một người đang chuyển tới Hà Lan “ Nơi đây ma túy và tự do quan hệ tình dục được coi là hợp pháp”.

Parker chìa tấm thẻ cho anh ta.

- Chúng tôi cần nói chuyện với người điều hành ở đây.

Người gác cửa mỉm cười và hát cầm về phía căn phòng lắp ráp bằng nhựa, ở đó có một phụ nữ to béo đầu đầy những bím tóc quấn ngược ra sau bằng các sợi thun sáng màu. Cô ta kẹp chiếc điện thoại vào giữa vai và tai, một tay ghi chép còn tay kia thì với lấy micrô.

- Eta, nữ hoàng châu Phi.

Giọng người phụ nữ oang oang.

- John Remko, lấy xe đạp đi ngay đi. Đi đưa thư đi. Cầm lấy bảng kê và rút khỏi đây mau.

Mặt cau có, kẻ kia bước tới cái cửa sổ trông ra sảnh cạnh căn phòng lắp ghép.

- Cô Eta, đúng là cái giọng...

Mắt người phụ nữ lồi ra.

- Không nói thêm một lời nào nữa, John thuyết giáo. Anh không phải là con trai của ông bác của ông anh họ tôi. Anh hãy đi ngay khỏi đây nếu không thì cho dù có là họ hàng kiểu gì tôi cũng sẽ giết chết anh đấy.

John thuyết giáo cầm lấy bản kê và biến mất khỏi căn phòng tối.

Parker bước tới phía cửa sổ. Người phụ nữ không nhìn anh. Cô ta đánh tờ ghi chép lên bảng nam châm. Mỗi cục nam châm có in một cái tên: MOJO, JC, GEMMA, SLIDE. Cô ta đánh tờ giấy vào miếng nam châm có tên JOHN.

- Anh muốn tìm việc sao, vậy thì hãy điền vào cái mẫu màu vàng này. - Cô ta với lấy chiếc điện thoại đang reo. - Còn nếu anh muốn thứ gì khác, thì hãy đi khỏi đây, vì anh sẽ chẳng nhận được gì đâu.

- Speed Couriers xin nghe. - Cô hét vào điện thoại. - Có việc gì vậy?

Parker đi vào phía bên trong cửa sổ,

đẩy tâm thế vào tâm nhìn của cô ta.

- Thám tử Parker, thám tử Ruiz. Chúng tôi cần nói chuyện với cô vài phút thôi. Chúng tôi muốn hỏi bà vài câu.

Cô ta vừa nhìn tâm thế, chứ không nhìn Parker, vừa lắng nghe người ở đầu dây bên kia.

- Được rồi, cho dù cậu đi bằng gì, Todd ạ, thì cũng phải sống chết làm được việc đó. Tôi không muốn cậu đi bộ. Cậu phải đi xe đạp. – Cô ta nghe một lúc, có vẻ đang tức điên lên – Cậu không yêu quý gì tôi cả.

Cô ta ném phịch ống nghe xuống, xoay ngoắt cái ghế cao và nhìn Parker với vẻ đầy hồng hách.

- Tôi không có thời gian dành cho anh đâu. Anh chắc chỉ đem lại phiền toái thôi. Tôi có thể nhìn thấy điều đó. Một người đàn ông ăn mặc chải chuốt với một chiếc mũ đội đầu chỉ đem lại phiền phức. Anh sẽ làm tôi mất thời gian và tiền của.

Parker bỏ mũ phớt ra, cười toe toét, và để phanh chiếc áo khoác.

- Cô thích bộ này không? Hàng Canali đấy.

- Tôi sẽ thích hơn nếu anh tránh ra đằng kia. Thôi anh hỏi gì thì hỏi đi. Đây không phải là văn phòng của tờ GQ. Tôi còn có việc phải làm.

- Có phải cô đã cử một người đưa thư

tới văn phòng của ông Leonard Lowell ở Esquire, vào lúc khoảng 6 rưỡi tối hôm qua không?

Cô ta ngênh cằm ra và không chớp mắt.

- Chúng tôi đóng cửa lúc sáu giờ tối.

- Biết rồi. - Parker tươi cười, lộ lúm đồng tiền bên má phải. - Nhưng đó không phải là điều mà tôi hỏi.

- Mỗi lần cho đưa thư, chúng tôi cử đến cả đội.

- Bà có muốn chúng tôi phải hỏi từng người một trong số họ không? - Parker hỏi lịch sự. - Tôi có thể bỏ hết mọi việc khác để làm điều đó. Tất nhiên là họ sẽ phải đến sở cảnh sát. Bọn họ có tất cả

bao nhiêu người? Cộng sự của tôi sẽ gọi một chiếc xe tải.

Sự trả đũa của anh làm cô ta nheo mắt lại.

- Cô gọi những tờ ghi chép trên bảng kia là gì? - Parker hỏi.

- Bảng chấm công.

- Mỗi đơn đặt hàng nhận được sẽ được dính lên bảng dưới tên của người chịu trách nhiệm chuyển đơn hàng đó. Có phải thế không?

- Anh thích công việc của chúng tôi à? Anh cần một công việc khác à? Anh có muốn tôi đào tạo cho anh không? Anh có thể làm giúp tôi việc này. Còn tôi thì hàng ngày sẽ đi giữa móng tay và xem

Oprah với Dr. Phil.

Các móng tay của cô ta dài như vuốt gấu, với những họa tiết hoa hồng và đánh bóng đỏ.

- Tôi muốn cô trả lời câu hỏi một cách đơn giản. Chỉ có thể thôi. Cô trả lời tôi, hoặc tôi gỡ tất cả những bảng chấm công cô ghi chép từ hôm qua xuống, đem về văn phòng và nghiên cứu từng cái một. Thế còn các bản kê khai thì sao? Tôi đoán là đến cuối ngày thì cô sẽ khớp chúng lại. Tôi cũng sẽ đem đi nốt để cho cô còn làm việc.

- Chỉ khi nào trình ra một cái lệnh khám xét khốn kiếp anh mới có thể làm được điều đó. - Eta nổi cáu. Cô ta chộp lấy micrô ở chiếc radio và hét oang

oang. – 19, 19, John? cậu bảo cậu lạc đường là cái kiểu khi gì thế? Cậu vừa đi được có 2 phút, làm thế nào lạc đường được chứ? Cậu mất trí à. 20 đâu? Nhìn vào cái biển phở chết tiệt ấy..

Người đưa thư trả lời và Eta đảo mắt.

- Cậu chưa đi qua cái phở chết tiệt ấy. Tôi đảm bảo như vậy, John Remko, nếu cậu không đưa hết đồng chuyển phát nhanh ấy, tôi sẽ tự mình làm điều đó. Hãy làm đi trước khi tôi nghĩ lại.

Ruiz chen vào đám hỗn độn.

- Chúng tôi sẽ xin được lệnh khám xét.
– Cô ta nói một cách hùng hổ.- Chúng tôi sẽ làm cho công việc của chị trở nên khó khăn đấy. Chị có hiểu ý nghĩa của từ

“phá rôi” không hả?

Eta nhìn lên như thể Ruiz là một đứa trẻ đang làm cô ta bực mình.

- Có, tôi hiểu chứ. Nhưng cô cần một ít Metamucil để làm được điều đó. Có một cửa hàng thuốc ở khu nhà bên cạnh đây.

Ruiz đỏ mặt. Bà ta tảng lờ với vẻ khinh thường.

- Cô này, tôi chuyển phát thư từ cho phòng cảnh sát New Orleans được tám năm rồi. Cô không làm tôi sợ được đâu.

Chuông điện thoại lại reo và cô ta chộp lấy nó.

- Speed Couriers nghe đây. Sao vậy cưng?

Parker nháy mắt với Ruiz, một khoe miệng hơi nhếch lên.

- Cô ấy là thế đấy.

Ruiz trề môi, tức giận vì bị đem ra làm trò cười.

- Đừng quá căng thẳng thế. - Parker thì thầm. - Chúng ta đang muốn cô ta đứng về phía mình. Muốn đánh bại đàn bà thì phải dùng đến mưu mẹo.

- Chính anh đe dọa cô ta trước chứ. - Ruiz càu nhàu.

- Nhưng tôi làm điều đó một cách lịch sự và với một nụ cười duyên.

Bà quản lý chuyển từ điện thoại sang micrô, một tay viết nguệch ngoạc đơn đặt hàng.

- Gọi số 8, gọi số 8. Gemma, có đó không, Gemma?

Người đưa thư trả lời và được tổng đài phái đi lấy gói hàng ở một văn phòng luật dưới thị trấn rồi chuyển nó tới một vị luật sư ở tòa nhà liên bang trên phố Los Angeles. Một tờ giấy nữa lại được dán lên bảng dưới cục nam châm có dính tên Gemma.

- Tôi thật lầy làm tò mò.- Parker nói, chống cả hai khuỷu tay để dựa người vào quầy. – Cô không hề hỏi chúng tôi một câu nào rằng tại sao chúng tôi lại muốn biết có phải cô đã phái một người đưa thư tới văn phòng đó? Tại sao thế nhỉ?

- Vì việc đó chẳng liên quan gì tới tôi.

- Một người đàn ông đã bị giết chết ở đó đêm qua. Con gái ông ta cho chúng tôi biết lúc đó ông ta đang đợi một người đưa thư đi xe đạp. Chúng tôi nghĩ rằng người đưa thư đó có thể nói cho chúng tôi biết một vài điều có thể có giá trị với vụ án.

Eta thốt ra tiếng thở dài.

- Lạy chúa ban phước lành cho anh ta.

- Cho nạn nhân? Hay người đưa thư? -

Ruiz hỏi

- Cô biết không, cô đang làm tôi thấy nghi ngờ. - Parker thản nhiên nhìn cô ta từ đầu đến chân như thể họ đã quen biết nhau nhiều năm nay rồi và trước đây anh vẫn nhìn như vậy. - Vấn đề đang trở nên

phức tạp. Cô khiến tôi nghĩ rằng cô đang có điều gì đó che giấu tôi.

Người phụ nữ nhìn đi chỗ khác, suy nghĩ, như đang cân nhắc xem nên tán thành hay phản đối, có vẻ như cô ta đang nhận ra rằng mình đã sai lầm.

- Chúng tôi sẽ tìm cách này hay cách khác. – Parker kiên quyết. – Sẽ tốt hơn cho cả đôi bên nếu chúng ta làm việc một cách thân thiện. Cô không muốn chúng tôi đưa ra các lệnh khám xét, kéo đi cả nửa văn phòng của bà cùng toàn bộ những người đưa thư chứ. Mà cô có phải là người sở hữu doanh nghiệp này không vậy, thưa cô...?

- Cô Fitzgerald. Không, tôi không phải là chủ.

- Vậy thì cô sẽ phải trả lời ông chủ, giải thích cho ông ta hay tại sao ông ta lại mất cả một ngày thu nhập, tại sao tài liệu của ông ta lại bị tịch thu, tại sao cảnh sát lại muốn xem hồ sơ các nhân viên của ông ta và cả bảng theo dõi lương của họ. – Anh lắc đầu buồn bã. – Điều đó sẽ chẳng có lợi cho cô đâu.

Cô ta nhìn chằm chằm vào anh, có lẽ đang phân vân liệu có dám đối đầu với điều đó không.

- Tôi biết những cậu bé này. - Cô ta nói. - Chúng chỉ làm mọi việc theo lệnh chứ không phải là những kẻ xấu.

- Chúng tôi chỉ cần hỏi họ vài câu thôi. Nếu họ không làm gì sai thì chẳng có gì phải lo sợ cả.

Eta Fitzgerald nhìn đi chỗ khác và lại thở dài, mặt cô ta xẹp xuống như tự thú nhận sự thất bại. Điện thoại reo, cô ta nhấc máy lên và lịch sự bảo người gọi chờ.

- Đó là một cuộc gọi muộn. - Cô ta nói với Parker, mắt nhìn dán vào quầy.

- Bản kê đâu?

- Người đưa thư vẫn đang giữ nó. Nó chưa đem về để khớp. Lúc đó trời đang mưa to và tôi đóng cửa để về nhà với bọn trẻ.

- Thế hôm nay nó có làm việc không?

- Nó vẫn chưa đến.

- Tại sao lại thế?

Cô ta làm bộ mặt chanh chua.

- Tôi không biết. Tôi có phải là mẹ nó đâu. Một vài đứa cứ vào làm rồi lại thôi. Một vài đứa thì làm thêm cả những công việc khác ngoài việc này. Tôi không theo dõi chúng.

Parker lấy từ túi bên trong áo khoác ra một cuốn sổ.

- Tên nó là gì?

- J.C

- J.C là viết tắt của chữ gì?

- Nó là viết tắt của J.C. – Cô ta có vẻ lo lắng.- Đó là tên mà chúng tôi gọi nó: J.C. Số 16.

- Nó sống ở đâu?

- Tôi không biết.

- Phải có gì đó trong hồ sơ nhân viên chứ?

- Nó là người thứ 1099 rồi. Chúng tôi không có hồ sơ.

- Nó là nhân viên ký hợp đồng tự do.
- Parker nói.- Không hợp đồng giấy tờ, không bảo hiểm y tế?

- Đúng vậy.

- Tôi đánh bạo đoán thử và có thể nói rằng nó thậm chí được thanh toán lương bằng tiền mặt.

- Việc đó phòng tôi không phụ trách. -
Eta cái kính nói.

- Anh có muốn tôi gọi về để lấy lệnh

khám không? - Ruiz hỏi Parker, tay rút điện thoại di động từ trong túi ra.

Parker giữ tay cô ta xuống. Anh vẫn chú ý tới người điều vận.

- Cô có số điện thoại của nó không?

- Nó không có điện thoại.

Ruiz bực tức và bắt đầu bấm số.

- Nó không có điện thoại. Tôi không có số của nó.

Parker nhìn vẻ hoài nghi.

- Nó chưa bao giờ gọi điện cho cô sao? Gọi báo ốm, hỏi xin một thứ gì đó, hay báo cho cô biết là nó đến muộn?

- Nó gọi bằng điện thoại hai chiều. Tôi không có số của nó.

Ruiz nói vào điện thoại.

- Thám tử Renee Ruiz, phòng cảnh sát LA đây. Tôi cần nói chuyện với ADA Langfield để xin lệnh khám.

- Có thể tôi có địa chỉ. – người điều vận nói về miễn cưỡng.

Chiếc điện thoại lóe sáng, một đầu gọi đi, đầu kia gọi đến. Cô ta chộp lấy ống nghe, bấm nút ở đường dây thứ hai.

- Gọi lại sau nhé cưng. Tôi đang bị cảnh sát quấy rầy.

Cô ta đi tới chỗ tủ đựng hồ sơ ở góc phòng và mở một ngăn kéo, lấy ra cái gì đó trông giống một tệp hồ sơ trống rỗng.

- Chỉ là địa chỉ của một hộp thư thôi. – Cô ta chìa nó ra. - Đó là tất cả những

gì mà tôi biết. Tôi chẳng thể cung cấp thêm gì cho dù anh có tra tấn tôi.

Parker rướn mày.

- Tôi hy vọng chúng tôi sẽ không phải mất công tìm kiếm. Cô có thể tả lại hình dáng của nó được không?

- Một thằng bé da trắng, mắt xanh, tóc hoe vàng.

- Có bức ảnh nào của nó trên tường không? - Anh hát đầu về phía bức tường dán panô.

- Không có, thưa ông.

- Cảm ơn sự cộng tác của cô, cô Fitzgerald. Cô quả là một công dân tốt.

Eta Fitzgerald quắc mắt nhìn anh và

chộp lấy điện thoại đang reo, về muốn tổng cô anh đi chỗ khác. Parker mở tập hồ sơ, nhìn lướt chỉ có mỗi độc một mẫu giấy. Đó là một tờ đơn xin việc. Tên - J.C. Damon

Parker gấp tập hồ sơ lại và đưa nó cho Ruiz. Thay vì quay ra cửa trước, anh lại đi xuống sảnh phía sau của khu chuyên phát kiêm nhà hàng. Người điều vận giật mạnh cái ống nghe ra khỏi tai và quát lên.

- Anh nghĩ là mình đang đi đâu đấy?

Parker khoát tay.

- Chúng tôi sẽ tự tìm cách ra được, cô Fitzgerald ạ. Không phải lo lắng cho chúng tôi. Chúng tôi đỗ xe ở gần phía

đăng sau.

Anh liếc nhìn chỗ trước đây từng là phòng ăn riêng, giờ biến thành văn phòng cho những người điều hành của Speed, nhưng chưa ai trong số họ sử dụng đến khoảng không gian này. Nhìn vào thì có thể đoán chắc rằng chẳng có nơi nào tồi tệ hơn được nữa. Có hai chiếc bàn cũ kỹ bày bừa các loại giấy tờ và một chiếc khay màu xanh bản thủ nằm trên bàn pha cà phê mà phía trước là chiếc ghế sofa trông như đồ nhặt được ngoài đường.

Phía cuối sảnh, nơi mà trước đây là phòng để áo khoác giờ kê một chiếc tủ màu đỏ sẫm chứa đầy những giá đựng hồ sơ.

Parker đẩy chiếc cửa lửng để đi vào

khu bếp đầy khói thuốc quện mùi khó tả của chai lọ. Một thằng nhóc có chỏm tóc mào gà nhuộm xanh đang ngồi vắt vẻo trên chiếc bàn dùng để chuẩn bị đồ nấu làm bằng thép không gỉ. Nó co người như một con vật nhỏ biết rằng mình đã bị con thú ăn thịt phát hiện và sẽ giết chết nếu như nó nhúc nhích. Một người Rasta trông có vẻ hoang dã đang đứng dựa người vào chiếc chậu rửa và hút thuốc. Anh ta chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên hay lo lắng khi nhìn thấy hai cảnh sát bước vào.

- Tôi giúp gì được cho các người nào? - Anh ta hỏi bằng âm điệu Jamaica.

- Có ai biết J.C. Damon không?

Thằng nhóc tóc mào gà không nói gì.

Người đàn ông Rasta rít một hơi dài.

- J.C à? Có biết.

- Hôm nay nó có đến đây không?

- Không, hôm nay không thấy nó ở đây.

Parker lướt quanh cái không gian mà những người đưa thư cho là của riêng họ. Hai chiếc xe đạp cà tàng dựa vào góc tường. Các phụ tùng xe đạp, vỏ lon bia và nước soda vớt bừa bãi khắp nơi. Căn phòng đầy những đồ dùng cũ kỹ. Một chiếc tủ lạnh bản thủ của hãng GE mà trước đây có màu trắng kê ở một góc phòng. Một chiếc ghế sofa nằm ở chỗ trước đây kê bệ bếp. Một chiếc bàn với mấy cái ghế khập khiễng kê gần phía cửa sau, trên mặt bàn giải đầy tạp chí và giấy

tờ. Ở giữa là một cái trục bánh giò được dùng làm chiếc gạt tàn khổng lồ.

- Anh có biết cậu ta sống ở đâu không?

Gã Rasta lắc đầu.

- Anh cần cậu ấy làm gì vậy?

Parker nhún vai.

- Cậu ta biết vài việc xảy ra vào đêm qua.

Không có phản ứng gì.

Ruiz bước về phía thẳng nhóc tóc mào gà.

- Thế còn cậu thì sao? Cậu có gì để nói không?

- Tôi chẳng biết gì về ai ở đây hết. Áo ngực đẹp quá.

Ruiz kéo cao chiếc áo khoác.

- Nó làm ở đây. Làm sao mà cậu lại không biết gì về nó mới được chứ?

- Tôi không nói là tôi không biết nó. Tôi nói tôi không biết gì về nó cả.

- Liệu cậu có định nói là cậu biết rõ nó nếu tôi nhắc cậu lên tường và tìm thấy ma túy trong túi áo của cậu?

Thằng nhóc cau mày.

Parker lắc đầu.

- Tôi xin lỗi thay cho người cộng sự của tôi. Cô ta rất dễ nổi nóng. Hết lần này đến lần khác đều vậy.

Ruiz cắt lời anh bằng một cái nhìn khó chịu.

- Nó đang làm lãng phí thời gian của chúng ta. Anh định làm gì bây giờ? Cứ quanh quẩn ở đây và hút thuốc cùng họ à?

- Làm thế là vi phạm quy định. – Parker nói rõ ràng.

Cô ta lại gọi anh là đồ đê tiện bằng tiếng Tây Ban Nha.

Gã Rasta hít một hơi thuốc qua mũi.

- Chúng tôi gọi J.C là Lính biệt kích cô độc.

- Tại sao lại thế? - Parker hỏi. – Cậu ta đeo mặt nạ à? Hay có đạn bạc? Hay ở cùng với người da đỏ?

- Bởi vì nó thích một mình.

- Không có người nào lại thích một mình cả.

Người đưa thư rời cái chậu rửa. Dưới mái đầu toàn những lọn tóc xỉn màu nâu xám là một cơ thể cường tráng. Những cơ bắp đùi ẩn dưới quần đen bó chẽn, trông như thể được tạo bởi một nhà điêu khắc bậc thầy. Anh ta bước tới chỗ chiếc gạt tàn làm từ trục bánh xe, những chiếc ghim ở đầu mũi giày đi xe đạp kêu lách cách trên nền xi măng.

- Nhưng nó thế đấy. - Anh ta nói

Parker bới tìm một tấm danh thiếp trong ví và búng nhẹ nó lên bàn làm việc, về phía thẳng tóc mào gà.

- Nếu cậu có tin tức gì của nó thì bảo hãy gọi điện cho tôi.

Anh cất ví đi và đi ra ngoài qua lối cửa sau. Ruiz suýt thụi cho anh một cái.

- Mẹ kiếp, chuyện gì thế? - Cô ta nói nhỏ vẻ chua chát.

- Chuyện gì là chuyện gì?

- Nhẽ ra anh nên ủng hộ tôi cái vụ ma túy. Chúng ta đáng lẽ có thể đốn hạ thứ rác rưởi ấy.

Parker nhìn hai chiếc xe đạp đang xích vào đồng hồ đo gas.

- Tôi có thể làm như thế, nhưng đó không phải là cách mà tôi muốn làm. Đây là vụ án của tôi, vì thế cô nên nghe theo chỉ dẫn của tôi. Vụ nào của cô thì lúc đó

tôi sẽ để cô hạ bao nhiêu người tùy ý.

Con ngõ này trông giống bất kỳ cái ngõ nào khác trong thành phố, một lối vào bản thủ, chật hẹp nằm giữa những tòa nhà xây tường bao. Mảnh trời phía trên chỉ là màu muội bám dày đặc. Bãi đỗ chật hẹp sau các khu làm việc chật ních những xe giao hàng tụm vào nhau như lũ ngựa xúm dưới mưa.

- Và chỉ dẫn của anh là mua chuộc tất cả mọi người? - Ruiz nói.

- Tôi không biết cô đang nói gì, cô Ruiz ạ. Ngay cả tiền bạc cũng không mua được sự thật đâu.

Một chiếc xe tải nhỏ màu tím than đỗ lèn vào bãi đỗ xe giữa bức tường và một

chiếc Dumpster màu xanh lá cây. Dòng chữ Bạc phụ huynh kiêu hãnh của một học sinh xuất sắc được dán ngay ngắn ở cửa sổ phía sau. Chính là xe của Eta Fitzgerald.

- Ý tưởng dùng tiền để mua chuộc lúc nào chẳng sẵn.- Parker vừa nói vừa đi vòng quanh chiếc xe tải. – Điều đó chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả. Tôi có đề nghị gì đâu. Cô không bao giờ biết được rằng cái thằng tóc mào gà đó có thể nghĩ rằng chúng ta đang mua chuộc nó. Điều đó có thể cản trở việc nó nói cho chúng ta biết điều gì đó mà nó không muốn nói.

Ruiz không muốn giữ bình tĩnh. Parker nghĩ là cô ta thích thú với những cơn nóng giận. Sự tức giận luôn sẵn như năng

lượng trong người cô ta. Và dường như nó khiến cô ta cảm thấy mạnh mẽ hơn vậy.

- Và sau đó thì sao nào? - Cô ta hỏi. - Nó gặp anh, phun ra và anh ăn tươi nuốt sống lời của nó.

- Nó đến gặp tôi và như thế là tôi đã cứu nó thoát khỏi tay cô. Nếu cũng có ai làm điều đó giúp tôi thì thực may mắn cho tôi quá.

Anh lén nhìn qua cửa sổ vào bên trong chiếc xe tải. Toàn những thứ đồ vật vĩnh cho gia đình. Một chiếc mũ đội khi chơi bóng, vài chiếc siêu nhân, một con búp bê Barbie màu đen. Vài chai nước Arrowhead lăn lông lốc như những trái bowling khi mà chiếc xe chuyển động.

- Thê anh cứ chạy nhăng lên với đồng tiền để làm gì? - Ruiz hỏi giọng gắt gỏng

- Cô không hề biết tôi có bao nhiêu tiền. Tôi có thể có 20 đô la, và đó là tất cả những gì cô biết. Mà việc đó chẳng liên quan quái gì đến cô cả.

Cô ta trề môi, vất chéo tay ngang ngực, xô nửa người về phía trước, chiếc áo nịt ngực đỏ rực trông gợi tình.- Anh đang tìm gì thế?

Parker nhún vai.

- Tìm một hướng đi.

- Đi thôi. Tôi đang chết cứng rồi đây này.

- Vì 60 % nhiệt độ cơ thể cô đã bốc hết lên đầu rồi còn gì.

- Anh im đi.

Anh rời khỏi chiếc xe tải, nhìn ra sau, có cái gì đó khiến anh chú ý. Anh cau mày và đi ngược trở lại khu nhà. Ruiz theo anh sát gót.

Eta Fitzgerald ngồi bất động và nhìn chăm chăm khi họ bước tới cửa sổ.

- Cái gì nữa đây? - Cô ta hỏi. - Sao anh không đi đâu đó xả hơi cho sướng hơn nhỉ?

Parker cười toét miệng và đưa một tay lên ngực.

- Cô không vui khi gặp lại tôi sao? Thật thất vọng quá.

- Tôi đang muốn nghiền nát mọi thứ ra đây. Chấp nhận điều đó đi thôi. Anh còn

tẻ nhạt hơn cả một đũa con nít.

- Tôi nhìn thấy xe của cô ở ngoài kia.-
Anh nói. - Cô có thể đi ra ngoài với chúng tôi một lát được không?

Khuôn mặt cô ta trở nên tái mét. Cô ngắt micro và dập điện thoại.

- Xe của tôi ư? Xe của tôi làm sao?

Parker ra hiệu cho cô ta đi ra ngoài. Họ quay trở lại phía cuối sảnh.

Bên ngoài, sương mù dày đặc và mưa bắt đầu nặng hạt. Parker chỉnh lại mũ và đi ra phía đằng sau xe.

Người điều vận đi theo một cách miễn cưỡng, hơi thở hỗn hển, gấp gáp như thể đang trong cuộc chạy đua.

- Cái đèn hậu.- Parker chỉ tay. - Nó bị vỡ, cho dù không hư hại nhiều, nhưng... cô vẫn lái được vào một ngày như thế này hay sao.

Eta Fitzgerald dán mắt vào phần hậu. Trông cô tái mét như say sóng.

- Tôi chỉ nói thế thôi. - Parker tiếp tục. - Chứ tôi không ghi thẻ phạt đâu. Nhưng tôi nhắc cô thế, sợ nhớ đâu cô đi trên đường.

- Cảm ơn ông thám tử. - Cô nói khẽ. - Tôi cảm kích về việc đó.

Parker chìa mũ ra.

- Chúng tôi sẵn sàng phục vụ.

Chương 13

Jace quan sát phía bên kia con hẻm từ trong một cái thùng các tông sũng nước mà ai đó đã quăng ở đằng sau cửa hàng đồ nội thất Ý. Những mẩu vụn xóp dính chặt lấy nó như mấy con bọ chết.

Ngồi trên băng ghế sau xe của Eta thực quá mạo hiểm. Ở đó nó có thể bị mắc bẫy hoặc bị tấn công. Không ổn. Nó cần không gian như một lợi thế để có thể tẩu thoát bất cứ lúc nào. Ngay sau khi Eta đi vào trong nhà, nó đã trườn ra khỏi chiếc xe tải và lăn sang bên kia con hẻm. Cái thùng để ngửa, nửa đóng nửa mở và nằm ngay phía trước chiếc xe tải chở hàng của cửa cửa hiệu nội thất. Cửa hiệu này đã đóng cửa suốt hai tiếng đồng hồ.

Nó vẫn còn an toàn ngồi trong đó được một lúc nữa.

Eta hứa sẽ mang tiền ra ngay lập tức nhưng chỉ nửa phút sau khi cô biến vào trong thì John thuyết giáo cũng xuất hiện, nó xích cái xe đạp vào thùng rác rồi cũng đi vào. Sau đó là Mojo rồi đến thằng nhóc được mệnh danh là Ổ cứng do có hàng tá những cái khuyên trên người. Chúng đã được phân công việc từ ngày hôm trước, do muốn về nhà tránh mưa nên hôm nay phải đến sớm để làm trước khi vất chân lên cổ mà chạy.

Chẳng thấy Eta đâu.

Tất cả những gì cô ta làm chỉ là nhét tiền vào trong một chiếc phong bì rồi đi ra ngoài bỏ vào chiếc xe tải. Không thấy

bóng dáng lão chủ Rocco hay Vlad, người bạn tri kỷ của lão, kẻ cả ngày chỉ biết hút thuốc, buôn chuyện điện thoại với mấy tay người Nga hoặc đánh golf ngay trong văn phòng. Rocco thường chín giờ mới đến. Vlad thì phải tầm trưa mới thềm ló mặt với bộ dạng bơ phờ của một kẻ mới nốc rượu đầy tể.

Thôi nào Eta. Thôi nào

Jace rúc vào chiếc áo quân đội quá khổ và tranh thủ đọc trang báo mà nó đã chỉ cho cô ta thấy lúc còn ở trên xe. Nó đọc đi đọc lại mẩu báo đến lần thứ một trăm rồi. Cái chết đột ngột của Lenny Lowell đã được thu nhỏ thành hai cột báo bé tí chìm khuất giữa hàng tá những bài báo của tờ Thời báo LA. Người ta

nói rằng chính con gái của gã luật sư đã tìm thấy hấn ta, cô Abigail (một sinh viên hai mươi ba tuổi của trường luật Tây Nam) và nguyên nhân dẫn tới cái chết là do hấn bị nện dùi cui. Họ đang tiến hành khám nghiệm tử thi. Các thám tử của phòng hình sự Los Angeles đang lần theo tất cả các đầu mối.

Abby Lowell. Cô gái xinh đẹp có làn da ngăm đen trong tấm ảnh đặt trên bàn của Lenny là một sinh viên luật. Jace tự hỏi liệu cô ta có nhìn thấy gì không. Có khi cô ta đã thấy tên sát nhân bỏ chạy khỏi hiện trường. Có thể cô ta biết ai là kẻ muốn cha cô ta phải chết và nguyên nhân của án mạng đó, hoặc biết những kẻ trong thước phim đó là ai.

Cửa sau của văn phòng Speed bật mở, có hai người bước ra ngoài. Người đàn ông đi ra trước, dáng người tầm thước với chiếc áo khoác thoát nhìn đã thấy là đắt tiền và chiếc mũ hết như thám tử trong những bộ phim của thập kỷ 50. Kiểu thám tử Sam Spade. Philip Marlowe. Theo sát là một phụ nữ mảnh dẻ bận đồ đen, ánh đỏ lấp ló trên khe ngực. Khiếp đảm thật. Chắc thám tử Sam Spade cũng chẳng thèm để ý đến cô ta.

Cảnh sát. Ít nhất là gã kia, dù hẳn ăn mặc rất bảnh chọe. Jace đã sáu lần nhìn thấy cớm. Bọn họ có một cung cách y hệt nhau, từ đi đứng, hành động, đôi mắt không bao giờ ngừng sục sạo xung quanh mỗi khi đến một địa điểm mới. Họ chú ý đến mọi thứ xung quanh đề phòng sau

này cần nhớ lại mọi chi tiết.

Hắn từ từ đi vòng quanh chiếc xe tải của Eta rồi ngó vào trong. Toàn thân Jace bỗng ớn lạnh, nó nổi da gà. Người phụ nữ có vẻ khoái việc cần nhảu gã kia hơn là phải chui vào trong chiếc xe. Cả hai đều không muốn thử mở cánh cửa đó ra mà lại quay vào trong tòa nhà.

Jace rùng mình. Tại sao bọn cớm lại quan tâm đến xe của Eta, trừ phi có ai nói gì đó. Lúc đầu cô ta còn khuyên nó nên đến gặp cảnh sát. Biết đâu cô ta lại muốn quyết định thay cho nó chứ?

Nó tự nhắc bản thân không được thất vọng vì nó có bao giờ thực sự chờ đợi điều gì từ ai đó đâu. Ngoại trừ một chuyện là nó đã cảm thấy thất vọng rồi.

Người ta không bao giờ nói đúng như những gì họ nghĩ. Hoặc thực ra họ cũng định giữ lời hứa khi nói ra điều đó, nhưng với điều kiện là không có áp lực nào.

Eta đối xử với những người đưa thư như thể cô ta là bà mẹ cau có của họ vậy. Cô ta tốt bụng. Nhưng tại sao cô ta phải mạo hiểm vì nó? Cô ta có cuộc sống riêng và những đứa con. Nó lại chẳng phải bà con thân thích gì. Hoặc có lẽ cô ta là kiểu bà mẹ luôn hành động vì con cái, “vì muốn tốt cho con”, mà kết cục hóa ra lại cực kì tồi tệ.

Jace trách bản thân đã thật ngu ngốc khi đến cầu xin sự giúp đỡ của cô ta, bảo cô ta nói dối cho nó. Dính dáng đến

người khác nghĩa là sẽ không thể hoàn toàn kiểm soát được tình huống. Nhưng nó chỉ nghĩ ra được mỗi cách ấy để có thể kiếm được hai trăm đô la, khoản tiền đủ để nó có thể sống lay lắt thêm một thời gian nếu cần thiết. Nó không muốn rút tiền ra khỏi cái ngân hàng của nó, mà thực chất là một chiếc hộp sắt chịu nhiệt giấu trong đường ống dẫn khí ở buồng tắm. Số tiền đó để dành cho cuộc sống của Tyler, phòng khi có chuyện không hay xảy ra.

Có chuyện xảy ra thật rồi.

Đã đến lúc phải chuồn thôi.

Nhân có chiếc xe tải chuyển hàng che trước mặt, Jace vội chui ra khỏi cái hộp. Nó dựng cổ áo lên, co vai lại, che tờ báo

thành hình cái lều trên đầu rồi bắt đầu đi ra khỏi con hẻm. Nó cố gắng không đi tập tễnh và ra cái vẻ chẳng vội vàng gì, như thể chẳng biết đi đâu và không hề muốn co giò chạy. Mắt nó dán xuống đất.

Giờ thì sao nào, J.C.?

Chiếc phong bì đựng tấm phim âm bản được dính quanh người nó bằng băng dính cứu thương. Nó phải tìm chỗ giấu, một nơi nào đó cách xa Tyler và gia đình nhà Chen. Rõ ràng nó rất có giá trị đối với một vài kẻ nào đó. Jace có thể dùng nó như một thứ bảo hiểm nếu như mọi chuyện đi xa hơn. Nó cần tìm một nơi an toàn. Một địa điểm công cộng. Và nó cần gặp Abby Lowell.

Một chiếc ô tô rẽ vào đầu con hẻm rồi

từ từ trườn về phía nó. Có thể là hai tên cóm đó.

Ô tô mũi kín màu đen.

Kính chắn gió bị rạn.

Nỗi sợ hãi lan đến tận huyết quản nhanh như thuốc độc, bụng nó quặn thắt. Nó chột muốn nhìn gương mặt của kẻ truy đuổi để biết đâu có thể nhận diện được con quái vật đó. Dưới ánh sáng ban ngày có khi hắ ta chỉ là một gã nhỏ bé chẳng có gì đáng sợ. Nhưng dĩ nhiên đó không phải là sự thật. Hắ muốn thứ mà Jace đang có, mà nếu Jace có đưa cho hắ thì đằg nào cũng bị khử vì nó biết quá nhiều, dù sự thực là nó hoàn toàn chẳng biết gì.

Chiếc xe đi chậm lại khi đến gần nó. Ngực Jace thắt lại. Nó ở ngay bên cạnh gã lái xe. Liệu gã có nhớ mặt nó không? Cảnh tượng đêm qua chợt lóe lên trước mắt nó. Nó ngồi trên xe đạp, giáng thẳng chiếc khóa chữ U vào kính xe. Nó không thể nhớ nổi gương mặt gã lái xe, còn gã thì sao? Khi ấy nó đội mũ bảo hiểm và đeo kính bảo hộ.

Nó liếc mắt khi chiếc xe đến sát gần.

Cái đầu như một tảng đá vuông vức, cặp mắt ti hí lộ vẻ tàn bạo, mái tóc húi cua sẫm màu. Dưới bộ râu quai nón là làn da nhợt nhạt xanh tái. Trên sống mũi hấn là một mẩu băng y tế màu trắng. Hấn có một nốt ruồi màu đen phía sau cổ. Loại nốt ruồi giống như cục u chồi lên, to

cỡ cái tây bút chì.

Chiếc xe bò qua như một con báo trong khu rừng nhiệt đới, lặng lẽ, khéo léo, dấu hiệu của điềm gở.

Jace vẫn cứ đi, cố kiềm chế không ngoái đầu lại. Chân nó lúc này giống như hai tảng thạch vậy.

Gã đó đi qua văn phòng Speed. Dĩ nhiên hắn biết nơi Jace làm việc. Hắn có cái túi đưa thư của Jace. Trí nhớ lại lóe lên: hắn đã chộp lấy nó và cái quai túi bị kéo giật lại. Trong túi cũng chẳng có gì nhiều nhận, một cái bơm xe đạp, đồ sửa xe, hai phiếu hàng để trống... với lô gô của Speed và địa chỉ màu đỏ phía trên tờ giấy.

Cũng giống như bọn cớm, tiếp theo gã đó sẽ đi tìm nơi ở của Jace. Nhưng không ai có thể làm được điều đó, nó tự trấn an mình như vậy. Địa chỉ duy nhất của nó mà Speed có là hộp thư bưu điện cũ. Và cái địa chỉ duy nhất mà họ lưu trên giấy tờ là một căn hộ cũ kĩ, nơi hắn đã từng sống với mẹ trong một thời gian ngắn trước cả khi Tyler ra đời. Không ai có thể tìm ra nó.

Nhưng những con cá mập vẫn lượn lờ dưới nước để săn mồi.

Hai cảnh sát và một tên giết người.

Mình chưa bao giờ muốn trở thành một người nổi tiếng, nó nghĩ khi đi sang đường. Cái vị trí ấy kéo theo quá nhiều rắc rối.

Nó đánh liêu nhìn ra phía sau. Đèn hậu của chiếc xe mui kín nhấp nháy ở mãi tận cuối con hẻm.

Jace vùng chạy. Mắt cá chân nó nhói đau. Nó không còn đủ sức để cảm thấy điều đó nữa. Bỏ thời gian ra để chữa lành vết thương thì quả là xa xỉ. Lúc này tất cả năng lượng của nó là để dành cho sự đấu tranh sinh tồn.

Nó cần phải gặp Abby Lowell.

Chương 14

- Cô nghĩ sao? - Parker hỏi khi họ lên xe.

- Vui mừng vì tôi không vớ phải một vụ chết tiệt như thế. - Ruiz soi gương để chỉnh lại phần tóc đặng sau chiếc mũ lưỡi trai chống nắng.

- Giờ chúng ta đã xác định được nơi làm việc của đối tượng. - Cô ta nói. - Nhưng hắn sẽ không quay lại đó ngay đâu. Chúng ta biết nơi hắn đến lấy thư nhưng không biết nơi ở của hắn. Chẳng ích gì.

Parker huýt sáo theo nhạc nền của một chương trình game-show.

- Sai rồi. Trước hết, chúng ta đã có

được dấu vân tay của hắn trên tờ đơn xin việc. Chúng ta biết tên, hay chí ít là biệt danh của hắn. Chúng ta có thể lật tung khăn trải giường của hắn lên. Nghiên cứu xem hắn có tiền án tiền sự gì không. Có khả năng chúng ta có cả tiểu sử của hắn nữa đấy. Hắn luôn mua bán bằng tiền mặt, chỉ có một hòm thư, không địa chỉ, không điện thoại. Tên này hoạt động y như một thằng lừa đảo.

- Có khi nó chỉ là kẻ vô gia cư thì sao.

- Ruiz nhắc nhở. - Và nhờ hắn còn không có cả khăn trải giường thì sao?

- Nếu chúng ta có thể lấy dấu vân tay từ lá đơn xin việc và khớp với dấu vân tay trên vũ khí giết người thì chúng ta cũng sẽ làm được điều đó. Còn người

điều vận hã biết nhiều hơn những gì cô ta vừa khai.

- Chắc rồi, nhưng mẹ ta sẽ không nói đâu.

- Cô ta là loại người có lương tâm và không thích phá luật. Nhưng bà ta lại che chở cho mấy thằng đưa thư. Giống như đó là một gia đình còn cô ta là mẹ. Chúng ta cho cô ta thêm thời gian suy nghĩ rồi sẽ quay lại. Tôi nghĩ cô ta cũng muốn làm điều đúng đắn thôi.

- Còn tôi thì thấy mẹ ta đúng là đồ chó cái. - Ruiz càu nhàu.

- Cô không thể chèn quan điểm cá nhân vào công việc được. Nếu cứ làm việc theo cảm tính như thế thì cô sẽ

không có triển vọng đâu. Tốt nhất trong trường hợp này là hãy tự gạt mình sang bên. Cô có thể trở thành một cảnh sát giỏi hoặc dờ ẹc, Ruiz. – Anh nói. – Cô có công cụ rồi thì phải học cách không được ném gạch vào đầu nhân chứng.

Từ khước mắt anh có thể thấy cô ta đang nhìn anh. Có lẽ cô ta đang không biết nghĩ sao về anh nữa. Cô ta thấy tức giận vì lời ám chỉ và cũng chẳng tin vào mấy

lời tán dương ấy. Tốt thôi. Cô ta cần lấy lại thăng bằng. Phải học cách hiểu người khác và thích nghi. Lẽ ra cô ta nên học điều đấy từ cái ngày vẫn còn khoác trên mình bộ đồng phục.

- Chúa ơi, - Anh lâm bẫm. - Mình cứ

như giáo viên ấy.

- Anh đã là thầy rồi mà. Nghe nói thế.

Parker không đáp lại. Phần lớn thời gian anh dành cho việc theo đuổi mục tiêu của anh ở cái phòng này. Anh chưa bao giờ nghĩ mình là một giáo viên. Anh đang đợi cơ hội quay trở lại.

Lẽ ra anh có thể kết thúc. Anh không cần tiền hay những thứ phức tạp khác. Công việc này đã giúp anh trả hết nợ, mua được một chiếc Jag và một tủ quần áo. Nhưng bỏ thì thật khó. Và mỗi khi có một vụ mới, tim anh lại rộn lên, tự nhắc nhở rằng anh yêu công việc của mình. Là túyp người cổ hủ, anh tự hào rằng mình đang đeo một chiếc huy hiệu và làm công việc phục vụ cho cộng đồng.

Mỗi khi nhận một vụ mới, tự trong sâu thẳm anh vẫn tin rằng đây có thể là vụ án làm thay đổi tất cả. Đó có thể là vụ án khiến anh có cơ hội chứng tỏ bản thân, giải thoát cho chính mình và giành lại được sự tôn trọng của đồng nghiệp cũng như những kẻ đối đầu với anh.

Nhưng nếu đây là vụ án có khả năng xoay chuyển sự nghiệp của anh thì thế nào Phòng phụ trách cướp của giết người cũng sẽ nhảy vào và giật nó khỏi tay anh.

Anh rẽ vào bãi đậu xe bé tí với một tòa nhà nhỏ có đủ các quầy đồ ăn: Noah's Bagels, Jamba Juice, Starbucks. Cánh lái xe thì chọn đài phát thanh, còn hành khách thì chọn quán ăn. Parker thường ăn sáng ở nơi mà đám cảnh sát

thường lui tới, chẳng phải vì thích cảnh sát mà anh khoái nghe lỏm, nhặt nhạnh những câu chuyện ngoài đường, biết đâu những chuyện ngòi lê đôi mách ấy lại có ích. Ruiz chọn Starbucks. Việc gọi món ăn của cô ta lúc nào cũng mất thời gian và rất phức tạp, mà nếu cuối cùng không đúng như sở thích, cô ta sẽ bắt người phục vụ làm lại bằng cách làm loạn lên, hoặc đôi khi chỉ bằng một cái nháy mắt. Đúng là loại đàn bà rắc rối.

Parker đến quầy Jamba Juice, sau khi mua một cốc sinh tố trái cây protein và lúa mạch, anh quay ra quầy Starbucks, gọi một bàn ở phía sau để có thể nhìn ra cửa. Anh chọn chiếc ghế cạnh lò sưởi và đọc tờ tạp chí Thời đại mà người khách trước đã bỏ lại.

Anh không thể thoát khỏi cái ý nghĩ rằng Phòng Cướp của giết người đã đến hiện trường để đánh hơi. Điều đó hẳn phải có nguyên do nào đó. Họ là những gã chuyên giải quyết các vụ án trên trang nhất. Lenny Lowell thì không xuất hiện trên trang nhất. Tạp chí Thời đại chắc chắn sẽ không tốn giấy mực vì lão.

- Đang ngắm cơ thể phụ nữ hả? - Ruiz ngồi xuống cạnh anh.

Parker vẫn không rời mắt khỏi tờ báo.

- Cơ thể tôi cũng là một ngôi đèn đáng tôn thờ đấy, cưng ạ. Đến đây mà ngắm tôi đi nào.

Anh chưa từng gặp hay nói chuyện với một phóng viên nào ở hiện trường ...

... nhưng nó ở đây, hai dòng chữ hiện lên ở góc trang bên trái, cạnh một mẫu quảng cáo đồ trang sức. TÌM THẤY XÁC CỦA MỘT LUẬT SƯ.

Leonard Lowell, nạn nhân của một vụ giết người. Con gái ông ta (một sinh viên trường luật Tây Nam hai mươi ba tuổi) đã tìm thấy xác cha mình, bị đánh chết bằng dùi cui trong văn phòng, vân vân...

Parker nín thở khi nhớ lại buổi tối hôm trước. Abby Lowell đến hiện trường và chỉ dẫn rất chu đáo. Jimmy Chew xác định đó là một cuộc gọi nặc danh. Abby Lowell nói rằng đã nhận được một cuộc gọi từ văn phòng cảnh sát hình sự Los Angeles thông báo về cái chết của người cha khi cô ta đang đợi

ông ấy ở Cicada.

Còn quá sớm để gọi đến nhà hàng kiểm tra chứng cứ ngoại phạm của cô ta.

Cuối bài báo là dòng chữ “phóng viên”.

Ruiz không để ý vì còn đang bận nhấm nháp món cà phê mocha vani không kem với một viên đường màu xanh, một viên màu hồng, và nháy mắt với anh chàng phục vụ.

- Ruiz. - Parker chồm người lên bàn và chộp lấy tay cô. - Cô đã có tên người gọi cuộc điện thoại mà tôi đã bảo cô kiểm tra chưa? Số điện thoại trong danh sách cuộc gọi của Abby Lowell ấy?

- Chưa.

- Thế thì làm ngay đi.

Cô ta lại bắt đầu màn phản đối quen thuộc. Parker đẩy tờ báo qua phía bên kia và gõ ngón tay vào bài viết. Anh đứng dậy, rút điện thoại ra và vừa tìm số vừa bước ra ngoài bầu trời xám lạnh.

- Kelly đây. - Andi Kelly là phóng viên điều tra của tờ thời báo Los Angeles. Một viên đạn lửa có mái tóc đỏ rực. Gan lì, ương ngạnh và tôn thờ rượu Ê cốt mạch nha.

- Andi. Kev Parker đây.

Đầu dây bên kia im lặng một cách nặng nề. Anh hình dung ra khuôn mặt bối rối rồi sau đó giãn nở khi đã nhận ra anh.

- Ồ, - Cuối cùng cô cũng lên tiếng. -

Tôi đã từng biết một anh chàng Kev Parker.

- Ngày xưa thì cái tên tôi luôn được cho lên tít đầu. – Parker nói một cách khô khốc. – Còn bây giờ cô chẳng bao giờ gọi, chẳng bao giờ viết. Tôi cảm thấy như mình đang bị lợi dụng ấy.

- Anh đổi số điện thoại rồi còn gì, và em cũng không biết là anh đang sống ở đâu nữa. Em cứ tưởng anh chuyển đến cộng đồng Idaho để sống với Mark Fuhrman rồi chứ. Chuyện gì xảy ra vậy? Em không ủng hộ cái cung cách ngạo mạn, yếu đuối rồi rượu chè, thuốc lá của anh đâu nhé.

- Anh ân hận lắm. Đã từ bỏ hết để gia nhập thế giới của thầy tu rồi.

- Thì cũng chẳng còn cách nào khác nữa. Anh vẫn là Kev Parker điềm tĩnh, lạnh lùng đấy chứ? Rồi lần sau thế nào anh cũng nói với em là anh đang tập yoga.

- Anh đang tập khí công rồi.

- Mẹ kiếp. Thần tượng của mình biến đi đâu hết cả rồi.

- Cái con người ấy đã vỡ vụn lâu rồi em ạ.

- Ủ, - Kelly nói một cách nghiêm túc.
- Em đã đọc trên báo rồi.

Viên cảnh sát kiêu căng ngạo mạn của phòng án hình sự, Parker, đã bị biến thành cái bung xung bởi một gã luật sư cũng kiêu căng không kém trong phiên

tòa xử một vụ án giết người nghiêm trọng.

Việc tố tụng của ủy viên công tố rất có sức thuyết phục, không hẳn là chặt chẽ nhưng chắc chắn và rõ ràng. Hàng tá những chứng cứ được tập hợp chống lại gã sinh viên con nhà giàu trường đại học California bị buộc tội giết người dã man mà nạn nhân là một nữ sinh trẻ tuổi.

Parker là người thứ hai trong nhóm thám tử được cử xuống hiện trường vụ án và chỉ huy cuộc điều tra. Anh nổi tiếng là kẻ ba hoa, thích gây sự chú ý, nhưng chết tiệt, anh lại là một thám tử xuất sắc. Sự thật là anh đã không chịu đầu hàng trong suốt phiên tòa khi mấy gã trong nhóm biện hộ định phá tan thanh danh của anh

bằng những sự việc không hề liên quan và những lời nói dối thô thiển. Bọn chúng đặt dấu hỏi về sự liêm chính của anh, buộc tội anh giả mạo chứng cứ. Chúng không thể chứng minh được bất kì điều gì nhưng điều đó cũng chẳng cần thiết. Người ta luôn sẵn sàng tin vào những điều tồi tệ nhất.

Anthony Giradello, phó ủy viên công tố định leo lên nấc thang sự nghiệp nhờ vụ này, thấy Parker ngã thuyền thì đã làm một việc tàn nhẫn mà chắc chắn bất kì một ủy viên công tố nào cũng sẽ làm: hấn cũng nhảy lên thuyền và đập lại anh.

Giradello làm mọi thứ để tách Parker khỏi vụ này và hạ thấp vai trò của anh đối với cuộc điều tra. Chắc chắn rồi,

Parker là đồ của nợ, nhưng anh là thứ của nợ không thể lực, người không thể làm được gì nhiều với việc điều tra hay thu thập và nghiên cứu bằng chứng. Những phóng viên tự do của Los Angeles cũng nhảy vào mớ hỗn độn ấy và lấy làm sung sướng vì được xé xác một viên cảnh sát.

Andy Kelly là tiếng nói duy nhất dám chống lại đám đông, đã chỉ ra rằng gã luật sư bào chữa đang dở cái mảnh cũ rích nhưng cực kì hiệu quả, đó là “Khi tất cả đều thất bại, hãy đổ lỗi cho một tên cảnh sát”. Trò tung hỏa mù nhằm đánh lạc hướng sự chú ý khỏi những chứng cứ pháp lý chặt chẽ và gieo mồi nghi ngờ trong suy nghĩ của hội thẩm đoàn. Tất cả những gì bọn chúng cần là thuyết phục

được một thành viên ban hội thẩm rằng Parker là một gã ma cà bông, rằng anh không cần nghĩ đến lần thứ hai về những bằng chứng được đặt ra, rằng anh có thành kiến về mặt xã hội và chủng tộc với bị đơn. Chỉ cần một thành viên ban hội thẩm thôi, và sau đó chúng sẽ treo cả ban hội thẩm lên.

Chúng thuyết phục được tất cả mười hai người thì sẽ có một tên sát nhân nhơn nhơ đi lại ngoài kia.

Còn một tác động bên ngoài nữa. Phòng công tố đang gây sức ép để sa thải Parker, tiếp tục đánh lạc hướng dư luận khỏi một sự thật rằng họ đang lạc đường và một tên sát nhân đang nằm ngoài vòng pháp luật. Cảnh sát trưởng đã sẵn nổi ác

cảm với phòng công tố và e ngại sức ép của hội liên hiệp cảnh sát nên từ chối việc sa thải Parker, bất chấp thực tế rằng tất cả những huy hiệu đồng thau trong cái phòng này đều muốn anh biến đi. Người ta đã tô vẽ anh thành một kẻ nguy hiểm chuyên gây rắc rối cho tổ chức và không chịu phục tùng mệnh lệnh cấp trên. Dư luận đang chĩa mũi rìu vào anh. Anh là khối u trong một tổ chức đã quá tải những scandal.

Trong suốt thời gian ấy, cuộc phỏng vấn duy nhất mà Parker đồng ý là với Andi Kelly.

- Anh thế nào, Kev? - Kelly hỏi.

- Già và khôn hơn, như tất cả mọi người. - Parker chậm rãi bước trên vỉa

hè.

- Anh có biết diễn biến vụ Cole không?

- Biết nhiều hơn những gì mình nên biết. Em thì ngày nào mà chẳng có mặt ở tòa án. Em biết đấy, bây giờ anh chỉ là thằng làm công ăn lương thôi. Đào tạo thế hệ sói con kế tục. Dù sao đi nữa, anh có căn cứ khi nói rằng thằng Cole đúng là một cục cứt.

- Tin mới đấy à? Nó đã nện vào đầu vợ nó bằng một tác phẩm điêu khắc trị giá một phần ba của một triệu đô la.

- Nó còn sấn đến chỗ một cô bạn của anh khi bà xã nó đứng ngay đấy.

- Ai mà chả biết nó lừa bà vợ. Dù cố

lắm thằng Robbie cũng không đủ thông minh để kiềm chế được cái thói tự do của nó. Không hiểu sao Tricia Crowne chịu đựng được cái thằng hề ấy, thật khó tin là cô ta không xử hấn giống vụ Bobbitt hồi trước. - Kelly nói rồi thở dài thườn thượt. - Ấy dà, nếu anh không còn tin sốt dẻo nào nữa thì anh đúng là đồ chết tiệt.

- Em nhận tâm quá đấy. Giờ vận may của anh cạn rồi, anh đang phải sống trong ông công và lục thùng rác, em không thể tỏ ra yêu quý người bạn cũ này một chút được hay sao?

- Nếu là bạn tốt thì anh đã ngăn cản đám cưới của em với Goran.

- Em đã cưới gã nào tên là Goran à?

- Em tin là anh cũng nghĩ giống em. Nhưng đừng bận tâm, không có anh em vẫn cứ li dị được anh ta. Vậy anh muốn gì, hả người đàn ông mà em đã mất liên lạc nhiều năm qua?

- Không có gì nhiều. - Parker nói. - Anh đang điều tra vụ án mạng xảy ra tối qua. Tờ Thời đại sáng nay có đăng hai dòng tin và anh tò mò muốn biết tác giả của nó. Em có tìm ra được không?

- Tại sao chứ? - Giống như mọi phóng viên xuất sắc khác, Kelly luôn thích thú với những loại chuyện này. Nếu là một chú chó săn, hẳn cô ta đã tìm ra ngay rồi.

- Nó khiến anh giật mình. - Parker nói. - Vì anh chưa hề nói chuyện với ai cả. Anh đến hiện trường vào lúc giữa đêm

qua và không thấy bất kì một phóng viên nào.

- Chắc một gã cảnh sát bợ đỡ nào đó lại tuồn thông tin ra ngoài chứ gì. Nạn nhân là ai vậy?

- Một luật sư bào chữa hạng hai. Anh thấy ngạc nhiên vì tờ Thời đại lại tốn giấy mực vì vụ đó.”

- Và?

- Và cái gì?

- Và tại sao anh lại quan tâm đến mẩu tin đó nếu như cái gã kia chẳng là kẻ vô danh tiểu tốt?

- Vì có vài chi tiết sai.

- Vậy thì đã sao nào?

Parker thở dài và xoa tay lên mặt.

- Chúa ơi, tôi đã không nhớ ra rằng cô là một kẻ lảm chuyện.

- Ừ, em lúc nào chẳng thế.

- Anh đang tự hỏi sao lúc cô hai tuổi mẹ cô không nhét cô vào bao tải rồi dìm chết đi nhỉ.

- Em nghĩ chắc bà có thử rồi. - Kelly đáp trả. - Em còn lưu vài bài báo về vụ đó.

- Cung ơi, anh có thể thổi bay mấy cái bài báo chết tiệt của em đi bất cứ lúc nào.

- Giờ anh lại muốn làm cho em thấy mình thấp kém đấy.

- Tại sao tôi lại gọi cho cô nhỉ? -
Parker tỏ vẻ bức tức.

- Vì anh đang cần điều gì đó, và anh nghĩ em là một cô gái điểm cho một câu chuyện hay ho.

- Chẳng phải em đang là phóng viên đây à?

- Chúng ta hãy quay trở lại câu hỏi cuối cùng nhé. Anh quan tâm gì đến hai dòng tin trên tờ Thời đại đó?

Parker liếc vào cửa hàng Starbucks. Ruiz vẫn đang bận rộn với chiếc điện thoại và ghi chép gì đó. Sau một thoáng suy nghĩ Parker quyết định sẽ không kể với Kelly về cuộc viếng thăm hiện trường không chính thức của Phòng

Cướp của - Giết người.

- Nghe này, Andi, anh vẫn chưa thể nhúng tay vào bất kì việc gì bởi họ vẫn đang nhốt anh trong lồng.

- Anh vẫn còn trong tuổi vị thành niên hả?

- Ừ, thật mỉa mai phải không? Họ muốn tống khứ anh đi bởi họ cho rằng anh là một thằng cảnh sát tha hóa. Và bản án dành cho anh là công việc đào tạo những thám tử mới.

- Kiểm soát đến từng chân tơ kẽ tóc. - Kelly nói. - Thử nghĩ xem phương pháp đó có phải là điên rồ không. Họ cứ người đến đây để điều tra những tên tội phạm chết người và biết anh đang đánh

đông đẹp bắc. Họ có thể khiến anh phải nghỉ việc bằng cách quấy rầy anh đến chết thì thôi.

- Ủ, đúng, anh đã cho chúng thấy rồi. -

Parker nói. - Vậy em nghĩ sao? Em có thể gọi giúp anh vài cú điện thoại được không?

- Và nếu nhớ xảy chuyện gì...?

- Máy của anh có lưu số em và anh sẽ mua cho em một chai Glenmorangie.

- Em sẽ gọi lại cho anh nhé.

- Cảm ơn em.

Parker nhét chiếc điện thoại vào túi rồi quay vào quán cà phê.

- Đây là số máy điện thoại trả trước. -

Ruiz nói. - Không điều tra được gì.

- Đây là thứ đồ chơi yêu thích của bọn tội phạm. Bọn buôn bán ma túy, những tên hiệp dân tập thể, lũ du côn, đứnà nào cũng phải có một cái. Sim được bán kèm điện thoại. Không cần giấy tờ gì. - Anh chụp lấy tờ báo. - Đi thôi.

- Anh vừa nói chuyện với ai đấy? - Ruiz hỏi khi họ quay trở lại ô tô.

- Tôi vừa gọi cho một người bạn cũ. Tôi muốn biết ai đã viết mẩu tin đó.

- Họ viết sai à?

- Giả sử họ không sai thì sao? Nếu chính cô gái đã tìm thấy cái xác...

- Vậy thì cô ta là kẻ khả nghi.

- Dù sao cũng phải để ý đến cô ta. Phần lớn nạn nhân của những vụ án mạng đều bị người thân quen giết. Cô luôn phải lưu ý đến gia quyến của họ.

- Nhưng cô ta có chứng cứ ngoại phạm mà.

- Hôm nay tôi muốn cô kiểm tra điều đó. Cô sẽ phải nói chuyện với người hầu bàn và ông chủ của Cicada. Cô ta có ở đó không, cô ta đến đó lúc mấy giờ, mấy giờ rời khỏi đó, cô ta mặc gì, có nói chuyện với ai không, có sử dụng điện thoại cố định không, cô ta có rời khỏi bàn ăn trong một thời gian dài không.

- Nhưng nếu đúng là cô ta đã tìm thấy cái xác thì tại sao gã phóng viên đó lại biết được chứ không phải chúng ta?

- Đó cũng chính là câu hỏi của tôi. - Parker nói và khởi động xe. - Đó là một sai sót nghiêm trọng. Một gã ma lanh nào đó của tờ Thời đại đã gọi đến bộ phận ghi hình và moi được thông tin chi tiết từ một trong những chuyên viên máy tính của hiện trường trong khi chúng ta đang ngồi ở quán bar. Ai mà biết được? Một nửa trong số những gì đăng tải trên báo đều là thứ vớ vẩn. Mẹ kiếp, cô có thể đứng đó và kể một câu chuyện tỉ mỉ đến từng từ với một gã phóng viên, thế rồi thế nào hẳn cũng vẫn viết sai hết cả.

- Tôi cho là anh rành điều đó lắm. - Ruiz nói.

Parker liếc xéo cô.

- Cung ơi, anh có thể viết được cả một

cuốn sách đây. Nhưng bây giờ chúng ta còn có nhiều việc hay hơn để làm.

Chương 15

Theo người phụ nữ Pakistan đã quản lí bưu điện từ ba tháng qua, hộp thư 501 thuộc về một người phụ nữ tên là Allison Jennings, ngoài ra bà ta không có thêm bất kì thông tin nào về người này. Cô Jennings đã thuê hòm thư này vào năm 1994. Tiền thuê hàng năm được trả bằng ngân phiếu phổ thông để lại trong hộp. Những thông tin này đều được ghi lại trong hồ sơ, mỗi năm một chữ viết khác nhau. Có vẻ như đã rất nhiều người sử dụng Box-4-U để nhằm một mục đích nào đó.

Box-4-U là một địa điểm hẹp và sâu nằm kẹp giữa cửa hàng bán đồ ăn mang về Lebanese và một bà đồng chuyên hành

nghe bói bài. Những hòm thư kéo dài thành hàng từ cửa trước đến khu vực quầy thu ngân với những chiếc kệ chất đống hộp các tông, những chiếc phong bì chuyên đường bộ, những quận băng dính, giấy xấp hơi gói hàng, những chiếc túi không lồ đựng vụn xấp.

Từ phía đằng sau, nếu người ta muốn theo dõi ai đang ra vào thì phải cố lắm mới nhìn được qua đống đồ ấy. Chắc chắn phần lớn những người thuê hộp thư từ trước đến giờ cứ đến rồi đi mà chẳng bị ai để ý. Miễn họ trả tiền thuê đúng hạn, còn chẳng ai quan tâm họ là ai.

Người quản lý cho Allison Jennings thuê hộp thư 501 và đã sao lại bằng lái xe của cô ta rồi kẹp vào phiếu thuê theo

đúng qui định. Bằng được cấp tại Massachusetts. Tám ảnh trên bản sao nhòe nhoẹt mực đen. Parker nhờ người quản lý sao chép hai thứ giấy đó rồi họ quay lại bãi đậu xe vận chuyển hàng.

Ngồi vào xe, Parker bỗng dừng lại ngó nghiêng quây xem bói của bà đồng. Một tấm biển đèn neon màu hoa ỏai hương nhấp nháy hàng chữ “Quý bà Natalia, nhà chiêm tinh học” Bà ta vui lòng chấp nhận cả thẻ visa và thẻ tín dụng.

- Anh có muốn vào xem một chút không? - Ruiz hỏi. - Có khi bà ta xem được tương lai cho anh đấy.

- Tại sao vẫn có người đi xem bói ở một nơi chết tiệt thế này nhỉ? Nếu quý bà

Natalie biết trước tương lai thì tại sao bà ta không trúng số xổ đi?

- Có lẽ bà ấy không có số trúng số xổ.

Parker vào số rồi lùi xe lại. Anh định nói rằng số phận là do con người quyết định, nhưng sự thật điều đó lại không phản ánh bản thân anh, vậy là anh đành nín thinh. Anh đã tự đứng dậy sau thất bại ở Phòng chống Cướp của - Giết người bằng cách cố tỏ ra vênh váo tự mãn. Và anh đã lựa chọn ở lại nơi này để né tránh. Anh cũng định sẽ chứng minh bản thân thêm một lần nữa và trở thành người chiến thắng. Nhưng theo cái logic của Ruiz thì có vẻ như đó không phải là số mệnh của anh.

Ruiz đã kịp lấy tấm bằng lái xe của

Allison Jennings. Ai biết được? Có khi người phụ nữ ấy hóa ra là kẻ bỏ trốn thì sao?

Địa chỉ của người phụ nữ mà Box-4-U còn lưu lại trên máy là một tòa nhà gạch đỏ ở khu vực lân cận thành phố, nơi mà tất cả mọi thứ, kể cả người dân đều đã bị lãng quên từ hàng thập kỉ nay. Tô điếm cho khung cảnh ấy là những kẻ vô gia cư chuyên đi bới thùng rác, đến đêm thì lăn ra ngủ trước cửa một căn nhà nào đó. Phía bên kia tòa nhà của Allison Jennings, một thằng điên trong chiếc áo paca đã từng là màu trắng đi điều hành trên vỉa hè và gào thét với nhóm thợ xây đang làm việc trên tòa nhà.

Nơi này đã bị phá và đang được xây

dựng lại do cuộc xâm lấn của người dân thành thị. Tám biển quảng cáo những căn hộ xa hoa từ một, hai đến ba phòng ngủ hứa hẹn sẽ biến nơi đây thành một quận mới. Trên bản dự án hoàn thiện của người nghệ sĩ ấy không thấy sự xuất hiện của gã vô gia cư đang gào thét kia.

- Họ bị điên à? - Ruiz nói. - Ai đầu óc bình thường mà lại chịu chuyển đến đây. Ở đây có cái gì ngoài những ngôi nhà nứt nẻ và mấy gã tâm thần không nhà không cửa chứ?

- Cứ đợi đây, chờ họ mở quầy Starbucks ở góc phố. - Parker nói. - Rồi sẽ có những người hàng xóm mới, những dân đô thị trẻ tuổi. Rồi cô sẽ phát hiện ra giá cả của những vật liệu trái phép đang

rót xuống mái nhà. Rồi thì những người có thu nhập trung bình sẽ không có khả năng sống ở đây đâu. Đó là một thảm kịch của xã hội.

- Anh nghĩ người phụ nữ đó vẫn còn quanh quẩn ở đây sao?

Parker nhún vai.

- Ai biết được? Cô ta khai tờ phiếu đó từ mười năm trước. Giờ cô ta chết rồi cũng nên. Thằng nhóc Damon này có thể đã mua lại hòm thư của cô ta hoặc là người thuê sau. Nó phải ở đâu đó quanh đây nếu như đang sử dụng hòm thư ấy.

- “Đâu đó quanh đây” là một phạm vi rộng lớn. Trung tâm Los Angeles rộng bốn dặm rưỡi bao gồm Chinatown, Little

Tokyo, khu vực tài chính, khu vực thời trang sặc sỡ và trung tâm hội nghị. Rất nhiều khu, rất nhiều người.

Parker lái xe vào bãi đỗ của nhà ga rồi quay sang người cộng sự của mình.

- Đầu tiên, hãy đưa tờ đơn xin việc của Damon cho phòng xét nghiệm dấu vân tay. Xem họ có thể phát hiện điều gì trùng khớp với vũ khí giết người không. Rồi hãy gọi đến Massachusetts. Tìm trong địa phương tất cả những người có tên Allison Jennings. Sau đó kiểm tra trên máy tính xem có vụ nào tương tự vụ Lowell ở Los Angeles trong hai năm qua. Và gọi đến công ty điện thoại kiểm tra chi tiết cuộc gọi từ những người đưa thư của Speed.

Ruiz tỏ ra hết sức chịu đựng.

- Gì nữa không thưa ông chủ?

- Hãy kiểm tra tất cả các cuộc gọi. Thằng nhóc Damon có thể đã gọi điện mà cũng có thể không. Hãy lấy ghi âm cuộc gọi từ văn phòng và nhà riêng của Lowell nữa.

- Và ngài sẽ làm gì trong khi tôi thực hiện những thứ chết tiệt ấy?

- Tôi sẽ nói chuyện với Abby Lowell và tìm ra lý do tại sao tên cô ta lại xuất hiện trên báo. Cô ta sẽ thích nói chuyện với tôi hơn với cô.

- Làm sao anh lại biết chắc điều đó được nhỉ?

Anh toét miệng cười, nụ cười trứ

danh của Kev Parker.

- Bởi vì đó là tôi, búp bê ạ.

Tổng khứ được Ruiz, Parker lái xe đến thẳng văn phòng của Lenny Lowell. Anh muốn đi quanh hiện trường vụ án và con phố đó vào ban ngày, khi không có những bộ cảnh phục cùng những nhà tội phạm học, các thực tập sinh và mấy thằng ngu của Phòng chống Cướp của Giết người quanh quần làm anh rối trí. Anh cảm thấy bình tĩnh và thật tập trung khi làm việc theo cái cách rùng rợn này, dành thời gian ở nơi mà nạn nhân đã chết.

Anh không chắc mình có tin vào ma quỷ không, nhưng anh tin rằng có những linh hồn. Anh tin vào điều căn bản tạo

nên sự sống ấy, thứ năng lượng quyết định sự tồn tại của mỗi người. Thỉnh thoảng khi còn lại một mình ở hiện trường, anh nghĩ rằng mình có thể cảm thấy những trường năng lượng vẫn nấn ná đâu đó quanh anh. Nhưng cũng có những lúc không có gì ngoài sự vắng lặng đến trống rỗng.

Quãng đời trước đây, khi vẫn còn là một thành viên của Phòng chống Cướp của - Giết người, anh chỉ biết đến bản thân mình mà không cảm nhận được gì về những người xung quanh, còn sống hay đã chết. Điều tốt đẹp mà anh nhận được sau thất bại của mình đó là sự quan tâm, anh đã biết lùi lại để nhìn rõ hơn những gì xung quanh.

Dưới ánh sáng ban ngày, quang cảnh chẳng có gì hấp dẫn hơn buổi đêm, nhất là khi trời đang mưa. Thực ra còn không bằng ban đêm nữa. Trong một buổi sáng ảm đạm thế này, vẻ cũ kĩ, bản thủ và mệt nhọc của nơi này càng không thể che giấu.

Văn phòng của Lowell nằm trong một tòa nhà nhỏ hai tầng dường như được xây dựng từ cuối những năm 50. Góc nhà sắc nhọn, mái bằng, những ô cửa bằng kim loại bạc phéch màu xanh nhờ nhờ, màu hồng, màu vàng nhạt, khung cửa sổ bằng nhôm. Bên kia đường, tiệm giặt là mở cửa 24/24 giờ trong tuần nằm chồm hổm, một căn nhà gạch thấp tè không ra phong cách gì.

Những loại luật sư bào chữa cặn bã khâm khá hơn thì có văn phòng ở Beverly Hills hay Century City, những nơi xinh đẹp bậc nhất thế giới. Chốn này chỉ dành cho những sinh vật ăn thịt hạng bét treo biển hiệu. Tuy nhiên đối với Parker dường như Lenny đã làm rất tốt công việc của hắn.

Chiếc Cadillac của Lowell đã được mang đi để điều tra. Chiếc xe vẫn còn mới nhưng lại bị đập phá. Địa chỉ nhà riêng của hắn là một căn hộ cao cấp ở một trong những khu mới nhất thành phố gần trung tâm Staples, một nơi xa xỉ đối với một gã mà khách hàng của hắn thường phải dùng đến cánh cửa quay ở văn phòng bảo lãnh.

Parker tự hỏi tại sao tên sát nhân lại mạo hiểm đập vỡ cửa kính chiếc Cadillac trong khi hẳn chỉ muốn số tiền trong két sắt?

Liệu đó có phải một hành động trả đũa? Một khách hàng cũ hay người nhà của khách hàng không thoát tội và đổ lỗi cho Lowell? Động cơ giết người là trả thù và số tiền chỉ là thứ phụ? Hay tên sát nhân đang săn đuổi thứ gì đó mà hẳn không tìm thấy trong văn phòng? Nếu đúng là như vậy thì vụ án mạng này quả là phức tạp hơn nhiều. Ngoài số tiền trong két, một gã như Lenny Lowell liệu còn có thứ gì đáng giá để đến nỗi bị giết?

Parker gỡ giấy niêm phong hiện

trường ra rồi bước vào cửa sau của văn phòng. Mùi khói thuốc lâu ngày ám vào những tấm ván tường giả gỗ và nhuộm vàng cái trần nhà ốp gạch cách âm. Chủ nhân có vẻ rất thực dụng khi chọn một tấm thảm lót sàn màu đất.

Bên trái là phòng tắm. Các giám định pháp y đã kiểm tra một lượt bằng cách lấy dấu vân tay, nhặt những sợi tóc trong ống cống nhưng không tìm thấy vết máu. Nếu tên giết người bị dính máu của Lowell, hẳn hẳn đủ thông minh để không lau rửa ngay tại đây.

Kế đó là văn phòng của Lowell. Một nơi diện tích vừa phải giờ tràn ngập giấy, phần chuyên dụng lấy dấu vân tay và những mẫu giấy đánh dấu vị trí chứng cứ

trên tấm thảm. Máu của gã luật sư thấm vào tấm thảm thành những vệt loang mờ không nhìn rõ (một quảng cáo hay cho những nhà sản xuất: Giấu được cả những vệt máu lớn). Những chiếc ngăn kéo bị lôi tuột ra khỏi tủ hồ sơ và bàn làm việc.

- Cô đang làm xáo trộn hiện trường vụ án đấy. - Parker nói.

Phía sau bàn làm việc, Abby Lowell giật mình, há hốc miệng vì kinh ngạc.

- Ôi Chúa ơi. Ôi Chúa ơi, anh làm tôi sợ. - Cô đặt tay lên ngực như để giữ cho tim khỏi vọt ra khỏi lồng ngực.

- Tôi phải đặt câu hỏi rằng cô đang làm gì ở đây, cô Lowell? - Parker nói và kéo chiếc ghế từ phía bên kia bàn ra. Tay

vịn của ghê lôm đôm những vệt máu. - Chúng tôi đã phải niêm phong hiện trường là có lí do.

- Các anh đã thu xếp xong việc chôn cất chưa? - Cô gái đã bình tĩnh trở lại. - Anh có biết cha tôi để hợp đồng bảo hiểm ở đâu không? Anh gọi đến công ty đó cho tôi được không? Còn chúc thư của ông? Tôi chắc là ông có để lại di chúc nhưng chưa biết ở đâu. Tôi không biết ông muốn được chôn hay hỏa táng. Anh giúp tôi được chứ, thám tử Parker?

Parker lắc đầu.

- Không, tôi không thể. Nhưng nếu trước đó cô gọi cho tôi thì lẽ ra tôi có thể đến đây gặp cô và giúp cô tìm kiếm. Tôi sẽ biết cô đã chạm vào và di chuyển

những gì hay có lấy gì khác ngoài di chúc và hợp đồng bảo hiểm của cha cô không.

- Anh đang buộc tội tôi đây à? - Cô nhướn đôi lông mày nhỏ cong duyên dáng.

- Không. Tôi chỉ nói thế thôi. Đó là nguyên tắc, cô Lowell. Tôi không quan tâm việc nạn nhân là cha của cô. Tôi cũng không quan tâm đến chuyện cô cho rằng mình có quyền vào cái văn phòng này. Công việc đối với tôi rất rõ ràng. Từ giây phút cha cô tắc thở, ông ta trở thành trách nhiệm của tôi. Tôi trở thành người bảo vệ của ông ta.

- Thật không may cho cha tôi vì các anh không ở đây để bảo vệ ông ấy khỏi

bị giết. Tôi không định nói cá nhân anh, tôi muốn nói tới phòng hình sự Los Angeles.

- Chúng tôi không thể đoán trước tội ác xảy ra ở đâu và khi nào. - Parker nói. - Nếu mà điều đó xảy ra thì có khi tôi phải rời khỏi ngành mất. Và thành thật mà nói, cô mới là người muốn bảo vệ cha cô hơn chúng tôi. Cô biết thói quen, bạn bè và chắc hẳn cũng biết cả kẻ thù của ông ấy. Có thể cô biết ông ấy vướng vào chuyện gì để đến nỗi bị sát hại như vậy.

Cô gái tỏ vẻ hoài nghi.

- Có phải anh đang nói rằng vì tôi mà một tên sát nhân nào đó đã len vào văn phòng của cha tôi và giết chết ông ấy?

Anh lạ thật đấy. Sao anh lại có thể vô tình như thế chứ?

- Cô sẽ không muốn biết đâu. - Parker nói. Anh bỏ mũ ra và vắt chân chữ ngũ. - Tôi qua hình như cô không được nhạy cảm như vậy, nếu cô không ngại tôi sẽ nói. Cô bước vào một căn phòng, nơi cha cô nằm đó cho người ta vẽ phẩn xung quanh. Cô có vẻ buồn vì bị hỏng kế hoạch ăn tối hơn nhĩ.

- Tại sao? Vì tôi không gục xuống than khóc à? Vì tôi đã không hóa điên à?. Tôi không phải kiểu người dễ kích động như thế, ông thám tử ạ. Nhưng tôi đã khóc một mình. Anh đâu biết gì về mối quan hệ giữa hai cha con tôi.

- Vậy thì cô hãy cho tôi biết về mối

quan hệ đó đi? Cô và cha cô có gần gũi không?

- Tất nhiên, theo cách riêng của chúng tôi.

- Là thế nào vậy?

Cô thở dài, nhìn đi chỗ khác, rồi lại nhìn ra sau. Mọi quan hệ của cô với cha mình, cũng như hầu hết các mối quan hệ khác, phức tạp hơn mức cô muốn cố gắng duy trì, ít ra thì cũng phức tạp hơn mức cô muốn anh ta hiểu.

- Chúng tôi như bạn ấy. Lenny không tham gia gì nhiều trong vai trò của một ông bố. Ông ấy không có gì nổi bật. Ông ấy không chung thủy với mẹ tôi. Ông ấy uống rượu nhiều. Với ông, thời gian quý

giá mà ông dành cho tôi lúc tôi còn nhỏ là kéo tôi tới trường đua hay quán bar, nơi mà rồi ông quên hẳn sự có mặt của tôi. Bố mẹ tôi ly hôn lúc tôi mới chín tuổi

- Thế tại sao cô không ghét ông ấy?

- Bởi vì ông là người bố duy nhất của tôi. Và cũng bởi vì, ngoài những lỗi lầm ấy, ông không phải là kẻ tồi tệ. Ông chỉ không sống như tôi đã mong đợi mà thôi.

Với vẻ lo lắng bồn chồn, cô bước ra khỏi ghế của bố mình và đi tới đi lui trước các giá sách, hai tay khoanh chéo, mắt nhìn nhanh những thứ chưa bị lục lọi trên giá trong vụ đêm qua.

Trông cô rất đẹp trong chiếc áo len

màu ngọc bích, chân váy hợp kiểu và đôi giày da đen.

- Tôi đã giận bố một thời gian dài sau khi ông bỏ đi. Và khi ấy tôi luôn quần lấy mẹ tôi.

- Nhưng cô đã tha thứ cho ông?

- Khi tôi bắt đầu vào trường thì tôi và bố không gặp nhau, rồi đến một ngày tôi trở thành người lớn. Chúng tôi có thể nói chuyện được với nhau. Tôi muốn trở thành luật sư. Ông ấy cũng quan tâm hơn đến tôi.

- Và thế là bố con cô trở thành những người bạn. - Parker nói.- Đây chính là lý do tại sao cô gọi ông ấy là Lenny thay cho từ bố.

Cô lại nhìn đi chỗ khác, không muốn anh nhận ra những xúc cảm trào dâng khi nhớ về bố. Nhưng không giấu được, dòng nước mắt tràn ngập đôi mắt sẫm tối, hàm dưới mím chặt. Một sự kìm nén sắt đá, Parker nghĩ.

Anh giả sử có thể đó là điều mà một cô bé gái đã phải cố học trong khi bố cô ta bận rộn với cuộc đua thứ sáu ở Santa Anita. Và cô bé đã làm gì khi bố mẹ mâu thuẫn, khi bố cô bỏ đi, và rồi lại xuất hiện trong cuộc đời cô. Cô ta vẫn cố tự chủ, vẫn cố kìm nén. Và cô ta dễ dàng vượt qua những khó khăn đó nếu như không để cho thứ gì có thể đâm thủng lớp áo giáp bên ngoài.

- Cô có biết người bạn nào của bố

mình không? – Parker hỏi nhỏ. - Hay kẻ thù chẳng hạn? Đã bao giờ ông ấy gặp nguy hiểm chưa?

Cô ta dường như mỉm cười. Một điều gì đó mà cô không hề muốn chia sẻ với anh.

- Lenny luôn tìm kiếm một thiên thần. Có lẽ rất cuộc ông đã tìm thấy. Tôi không biết liệu ông có tham gia vào vụ việc gì không. Tôi thực sự không biết. Ông không hề nói cho tôi biết điều gì tương tự. Chúng tôi thường chỉ nói chuyện về lớp học, về chuyện ông muốn tôi làm việc cùng ông khi tôi đã trở thành luật sư. Rồi chúng tôi đi tới trường đua.

Cô cố sức nói ra câu cuối cùng. Mọi quan hệ của cô với cha mình đã khép lại,

chỉ có khoảng thời gian này họ là bạn và ông đã gọi nhớ cho cô điều mà cô khao khát khi còn nhỏ. Cô đã bước vào nghề của ông với hy vọng làm hài lòng ông, dù chủ ý hay không.

Parker im lặng trong giây lát, anh mắt nhìn vô định vào những đồng đồ lặt vặt trên bàn. Abby Lowell tiếp tục đi lại chậm rãi. Anh cho rằng cô ta muốn thoát ra khỏi đây. Ngay cả những người vô tội cũng chẳng ai muốn dính líu tới cảnh sát cả. Tuy nhiên anh chưa biết làm cách nào để tìm ra việc cô ta liệu có liên can gì tới vụ án hay không.

- Cô chịu trách nhiệm tổ chức buổi tang lễ chứ? - Anh hỏi. - Ông ấy còn người thân nào khác không?

- Ông có một người anh trai sống ở vùng ven New York, một con gái trong cuộc hôn nhân đầu, tên là Ann. Đã nhiều năm rồi tôi không gặp chị ấy. Tôi nghĩ là chị ấy đã chuyển tới Boston. Ngoài ra ông còn ba bà vợ cũ nữa. Chẳng bà nào buồn khóc thương cho ông cả.

- Và cô là người duy nhất tha thứ cho ông ấy?

Cô không bình luận gì, cũng chẳng thừa nhận điều anh nói. Cô nhắc chiếc xác tay da màu đen dưới nền nhà lên và đặt nó trên mặt bàn. Nó rất hợp với đôi giày của cô.

- Ngài thám tử, anh không phiền nếu tôi hút thuốc chứ? - Cô hỏi, tay đã rút một điếu thuốc ra khỏi bao Newports.

Anh cứ để cô đưa điều thuốc lên miệng, chuẩn bị châm lửa rồi mới nói.

- Tôi không muốn cô hút thuốc ở đây.

Cô cau mày nhìn anh và vẫn châm lửa hút. Cô vừa thả khói thuốc vào trần nhà ám đầy nicotin vừa nói.

- Tôi hỏi anh thế chỉ là theo phép xã giao thôi.

Cô đứng dựa vào một bên bàn, nét mặt như trong bức vẽ Erte, những đường cong huyền ảo, duyên dáng của thời kỳ đầu trường phái nghệ thuật Deco. Nước da cô tựa gốm sứ. Mái tóc dài xõa ra sau đen nhánh. Trông cô chẳng có nét gì của Lenny cả. Parker phân vân liệu người con gái này đã quá may mắn. Anh cũng

không biết liệu có phải cô ta đang cố làm anh phân tán không.

- Cô Lowell, tối qua sau khi rời khỏi đây cô có nói chuyện với ai không?

- Không, tôi đi thẳng về nhà.

- Cô cũng không gọi điện cho mẹ cô à? Nói cho bà biết về cái tin buồn này ấy?

- Mẹ tôi đã mất cách đây 5 năm rồi. Bà bị ung thư.

- Tôi thành thật xin lỗi. – Parker nói như một cái máy. - Nhưng cô không gọi cho bạn bè ư? Bạn trai chẳng hạn?

Cô thở dài, tỏ vẻ mất hết kiên nhẫn, dập tắt điều thuốc lá, lại bắt đầu đi tới đi lui.

- Anh đang cố tìm kiếm điều gì vậy, thám tử? Nếu anh muốn hỏi gì thì hãy cứ hỏi đi. Chúng ta không phải bày trò trả lời đến 20 câu hỏi về đời tư như thế. Tôi còn phải lo sắp xếp nhiều việc và tôi có giờ học vào lúc mười một giờ. Chúng ta có thể thôi đi được không?

Parker nheo mắt.

- Giờ học? Không có ngày nghỉ để dự lễ tang, để tìm hiểu xem lý do gì khiến bố cô bị giết chết chưa đầy 24 giờ trước hay sao?

- Bố tôi đã mất rồi. Tôi chẳng thể thay đổi được điều gì nữa. – Bước chân tới lui của cô có vẻ gấp gáp hơn. - Ông đã bị giết chết. Tôi không thể hiểu nổi điều đó. Tôi cũng không biết làm thế nào mà

người ta lại có thể làm được điều ấy. Sẽ ích gì đây nếu tôi vận đồ ngủ, nằm ở nhà và nghiền ngẫm sự vô nghĩa của cuộc sống? Tôi có vẻ lạnh lùng với anh, thám tử Parker ạ, nhưng tôi chỉ giải quyết việc này theo cách nào có ý nghĩa nhất đối với tôi: Tiến lên phía trước, làm những gì cần phải làm bởi vì tôi biết sẽ chẳng ai làm điều gì cho tôi cả.

- Cứ đối mặt với nó đi, rồi thì sau cô sẽ rối trí. - Parker nói, nhồm lên khỏi chiếc ghế dính đầy vết máu. Anh ta tới chỗ cô vừa đứng, và cũng dựa vào phía cuối bàn.

- Cô Lowell à, tôi đã làm cảnh sát gần hai mươi năm nay. Tôi biết những người còn sống đều cố xoa dịu nỗi đau theo

cách của riêng mình. Có lần tôi điều tra một vụ án. Một phụ nữ bị giết hại trong một vụ cướp xe hơi. Áo khoác của cô ta mắc vào cửa xe khi thủ phạm cố đẩy cô ra khỏi xe. Cô ta bị kéo lê một quãng dài. Thật là kinh khủng. Chồng cô ta là một nghệ sĩ, một họa sĩ nổi tiếng. Để thoát khỏi sự đau buồn, anh ta tự giam mình trong xưởng vẽ. Anh ta vẽ liên ba mươi sáu tiếng đồng hồ, không ăn, không ngủ. Suốt ba mươi sáu tiếng đồng hồ trong xưởng vẽ, anh ta nổi xung lên, ném lung tung, nào là thuốc màu, chổi vẽ, hộp đựng màu, tất cả những gì mà anh ta vớ được. Anh ta liên tục la ó, gào thét, rồi thì khóc lóc thảm thiết. Trợ lý của anh ta gọi cho tôi bởi vì cô ấy sợ rằng anh ta bị chấn thương thần kinh, và lo rằng anh ta

có thể sẽ tự vẫn. Cuối cùng thì mọi thứ trở nên tĩnh lặng. Anh ta bước ra khỏi xưởng vẽ, không nói chuyện với một ai cả, tắm táp rồi đi ngủ. Tôi và người trợ lý đi vào xưởng vẽ để xem anh ta đã làm gì trong suốt thời gian ở trong đó. Anh ta đã vẽ đến hơn chục bức tranh sơn dầu khổ lớn. Những bức họa thật tuyệt vời, đẹp hơn bất kỳ bức họa nào anh ta đã từng vẽ trước đó. Đến tranh của Pollock có khi cũng chẳng sánh được. Mọi cảm xúc đều được thể hiện trên các họa phẩm: đau buồn, giận giữ, nỗi thương tiếc khôn nguôi. Khi tỉnh dậy, anh ta quay trở lại xưởng vẽ và phá tan từng bức tranh một. Anh ta nói chúng là của riêng anh, không phải để cho ai ngắm cũng được. Rồi anh ta chôn cất vợ mình và

tiếp tục sống.

Abby Lowell nhìn anh chăm chăm, cố gắng phán đoán xem anh cho là cô sẽ phản ứng ra sao, cô nghĩ gì và đây là kiểu thủ thuật gì.

Parker xòe bàn tay.

- Mọi người đều xử lý theo cách riêng của mình.

- Vậy tại sao anh còn xét đoán tôi nhỉ?

- Không phải thế. Tôi cần phải tìm hiểu mọi thứ, cô Lowell ạ. Đó là công việc của tôi. Thí dụ, tôi cần phải biết xem tại sao từ Thời đại sáng nay lại nói rằng cô, một sinh viên 23 tuổi ở trường luật Southwestern, đã phát hiện ra thi thể của bố cô.

Có cái gì đó chột lóe lên trong ánh mắt Abby Lowell, trên cả nét mặt cô, nhưng nó chỉ thấp thoáng rồi biến mất. Không phải sự tức giận, mà có lẽ ngạc nhiên thì đúng hơn. Và khuôn mặt cô lạnh lẽo trở lại.

- Tôi không biết. Điều đó không đúng. Anh cũng biết đó không phải là sự thật. – Cô nói giọng cảnh giác. – Lúc nhận được điện thoại thì tôi đang ở nhà hàng. Và tôi không quen biết phóng viên nào cả. Mà nếu có quen tôi cũng chẳng nói chuyện với họ.

- Và cô cũng không nói chuyện với ai sau khi cô rời khỏi văn phòng đêm qua chứ?

Cô lộ vẻ bức tức.

- Tôi đã nói với anh rồi. Không là không. – Rồi cô nhìn đồng hồ, thay đổi tư thế, tay đã đặt lên túi xách.

- Thế trước đó thì sao? Cô có gọi điện cho ai từ nhà hàng hay trên xe lúc dọc đường cô tới đó không? Một người bạn chẳng hạn, hay một người họ hàng?

- Không. Và tôi đảm bảo anh có thể ghi âm các cuộc trò chuyện qua điện thoại của tôi nếu anh không tin tôi. - Cô khoác túi lên vai và nhìn ra cửa trước. – Tôi phải đi đây. Tôi có hẹn với người phụ trách tang lễ lúc mười một giờ.

- Tôi lại cứ nghĩ là cô tới lớp.

Đôi mắt đen chớp chớp vẻ khó chịu.

- Lớp học bắt đầu vào lúc một giờ.

Tôi nói nhảm. Tôi có nhiều việc nên phải ghi trên lịch, ngài thám tử ạ. Anh biết cách liên hệ với tôi nếu anh cần thêm thông tin gì.

- Tôi có thể tìm cô.

Cô bắt đầu đi ngang qua người anh để ra ngoài. Parker cũng đi ra và nhẹ nhàng cầm lấy tay cô.

- Cô không muốn biết khi nào thì thi thể của bố cô sẽ được đưa ra khỏi nhà xác à? Tôi chắc chắn là người phụ trách tang lễ cần biết điều đó.

Abby Lowell nhìn vào mắt anh.

- Thi thể của bố tôi sẽ chỉ được đưa ra khỏi nhà xác sau khi khám nghiệm tử thi. Người ta cho biết cũng phải mất vài

ngày, hay phải đến cả tuần. Tôi muốn mọi việc được thu xếp ổn thỏa để tôi còn sớm vượt qua được chuyện này.

Parker đề cho cô đi. Cô có vẻ điềm tĩnh của một thợ thủ ném dao. Anh phân vân không biết liệu còn điều gì ẩn giấu sau hình ảnh người con gái nhỏ bé, đơn độc đầy tự vệ ấy.

Anh đảo mắt trên mặt bàn với bao ý nghĩ ngổn ngang và những gì quan sát được bộn bề trong tâm trí. Cô ta đã ra đi tay không, không có dấu hiệu gì của những thứ cô ta đến đây để tìm kiếm: sổ bảo hiểm thân thể, hay di chúc của Lenny.

Anh đi ra xe, lấy chiếc máy ảnh hiệu Polaroid và quay trở vào trong. Anh

chụp hết mặt bàn, cả tủ đựng hồ sơ đang mở và khu vực dưới nền nhà quanh chiếc bàn. Sau đó anh cẩn thận nâng một chiếc phong bì nhựa màu đen ra khỏi ngăn kéo đang mở. Mặt trước phong bì có dòng chữ gắn tem màu vàng: Ngân hàng quốc gia thành phố. Bên trong phong bì chẳng có gì. Chỉ còn vết của một chiếc chìa khóa nhỏ đựng trong chiếc túi nhựa gắn chặt. Chìa khóa kết an toàn.

Parker thả mình vào chiếc ghế da rất to của Lenny Lowell và nhìn quanh phòng, cố gắng tưởng tượng xem Lenny đã có thể nhìn thấy gì khi ngồi trong lãnh địa của mình. Ông ta có thể tập trung vào cái gì được. Tấm ảnh Abby rơi trên mặt bàn. Anh nhìn xuống phía dưới bên cạnh chiếc ghế. Hai cuốn sách nhỏ quảng cáo

du lịch nằm ở dưới gầm bàn. Parker lấy mũi giày dịch chúng ra dần dần.

HÃY XẢ HƠI TRÊN THIÊN ĐÀNG.
NHỮNG HÒN ĐẢO ĐẦY CÁ SÁU
MỸ.

- Tốt rồi, Lenny. – Anh nói với căn phòng không một bóng người. – Tôi hy vọng giờ này ông đang ở trên thiên đàng., nhưng tôi tưởng tượng ông đang tới nơi dành riêng cho các luật sư cặn bã. Tôi hy vọng ông nhớ mang theo cả kem chống nắng nữa.

Chương 16

Jace mang Quái vật đến một tiệm sửa xe đạp ở khu phố Hàn Quốc, nơi mà nó chẳng quen biết ai và cũng không ai biết nó.

- Tôi cần sửa mấy thứ.

Gã đứng sau quầy đang dán mắt vào chiếc ti vi treo trên tường. Hắn chỉ liếc nhìn Jace.

- Ba ngày nữa lấy.

- Không. Tôi cần ngay hôm nay. Gấp lắm rồi.

Hắn lại cau có nhìn lên ti vi.

- Ba ngày.

- Tôi không hiểu. - Jace nói, cố gắng

ngiêng người cho lọt vào tầm nhìn của
hắn. – Tôi cần phải có xe đạp. Tôi làm
nghề đưa thư. Tôi cần xe đạp để làm
việc.

- Ba ngày.

Hắn ta vẫn không thèm nhìn Jace. Đột
nhiên hắn chỉ một ngón tay về phía chiếc
ti vi và bỏ đi sau khi lăm bằm mấy câu
tiếng Hàn. Martin Gorman, luật sư
chuyên bào chữa cho các ngôi sao, đang
đứng ở trên bục với chiếc micro phát
biểu tại cuộc họp báo. Phía dưới màn
hình là dòng chữ: Tricia Crowne-Cole:
Cái chết của một phụ nữ. Cô gái trong
tấm hình góc bên tay trái phía dưới trông
giống như là một thiếu nữ dưới thời
Kennedy.

Jace thở dài, hắng giọng, nghĩ đến chuyện bỏ đi, nhưng nó không thể mất cả ngày để tìm kiếm một cửa hàng sửa xe đạp khác được.

- Tôi sẽ trả thêm tiền. - Nó nói. - Tôi sẽ trả tiền mặt, thêm 20 đô nữa.

Gã nhân viên quay sang nó.

- Đưa 20 đô đây rồi hai tiếng nữa thì quay lại.

Jace cảm thấy đau xót khi phải trả tiền, nhưng nó chẳng còn cách nào khác. Thế là hết khoản tiền bo của Lenny rồi. Nó chỉ còn 240 đô trong túi. Nó nghĩ đến Eta và khoản tiền tạm ứng và cảm thấy một nỗi thất vọng, sợ hãi, pháp phông. Nó không muốn tin rằng cô ta đã nói

chuyện với cảnh sát. Gia đình là tất cả với Eta, và cô ta thì coi những nhân viên đưa thư là gia đình của mình.

- Tôi sẽ ngồi đây chờ.- Jace nói.

Gã nhân viên cau có mặt mày. Jace giờ 20 đô lên, ngoài tầm với của hắn.

- Với 20 đô, tôi muốn anh cho sửa nó ngay bây giờ.

Gã lau bầu cái gì đó và lắc đầu. Jace hạ thấp cánh tay xuống và gã chộp lấy tờ tiền khỏi tay nó rất nhanh, nhanh tới mức nó phải nhìn lại xem liệu có bị mất ngón tay nào không.

Người đàn ông chữa xe đạp ở căn phòng phía sau để râu và quần mảnh vải màu đỏ trên đầu. Trông như một tên hải

tặc. Bàn tay hắc đen dầu mỡ. Gã vừa rồi nói cụt ngủn với người kia rằng hắn phải ngừng công việc đang làm lại để sửa xe cho Jace.

- Khách hàng quan trọng. – Gã nói thế rồi sau đó quay lại làm tiếp những việc quan trọng của gã.

Người thợ sửa xe nhìn Jace.

- Này, mày đưa cho nó bao nhiêu thế?

- Sao? Anh cũng muốn vòi tiền nữa hay sao? - Jace hỏi. - Tôi làm nghề đưa thư. Lạy Chúa. Trông tôi giàu có lắm à?

- Không, tao không vòi mày. Tao sẽ vòi hắn cơ.

Có đến 12 người tên Lowell trong danh bạ điện thoại. Ba người trong số họ

có tên bắt đầu bằng chữ A: Alyce, Adam, và A.L. Lowell. Abby Lowell là một sinh viên trường Luật Tây Nam, nằm trên đại lộ Wilshire, cách phía Tây thị trấn chừng hai dặm. Giả dụ con gái của Lenny sống ở gần trường, và giả dụ cô ta có số điện thoại trong danh bạ này thì Jace đánh cược đấy chính là A.L.Lowell.

Jace nhét Quái vật đã được sửa sang vào sau chiếc Mini, và lái về phía Tây. Chiếc radio thu phát hai chiều vẫn đặt trên ghế, những người da trắng nghèo túng và những tiếng nói thân thuộc đang an ủi nó theo một cách nào đó, nó cảm giác mình không hề đơn độc, như thể xung quanh vẫn đầy bạn bè.

Đầu nó đau như búa bổ, mắt cá chân nhức nhối. Nó vào cửa hàng 7- Eleven để mua một cái xúc xích, một chiếc bánh pho mát, một chai Gatorade và một ít thuốc giảm đau Tylenol. Để nạp thêm năng lượng, nó cũng lấy trộm vài món đồ ăn nữa. Nó không thích ăn trộm, nhưng nguyên tắc cơ bản của nó là sống còn. Cái nguyên tắc đó là trên hết.

Nó ăn ở trong xe, cẩn thận không để rơi vãi đồ ăn. Bà Chen rất giữ gìn chiếc Mini. Nó cố nghĩ xem nó sẽ làm gì nếu như gặp Abby Lowell ở nhà. Nó nghĩ hay là mình gõ cửa và nói “Xin chào. Tôi là kẻ mà cảnh sát cho là đã giết bố cô.” Không. Nó sẽ tự giới thiệu mình thế nào đây? Một khách hàng của Lenny? Hay một phóng viên đang săn tin?

Như thế hay hơn. Các khách hàng của Lenny toàn là tội phạm. Tại sao cô ta lại phải mở cửa cho ai chứ? Nhưng nếu đó là một phóng viên trẻ đang đi tìm sự thật thì... Nếu cô ta không đóng sầm cửa trước mặt nó, thì nó sẽ hỏi được vài câu và cũng nhận được vài câu trả lời. Có thể cô ta sẽ chỉ nhìn nó qua cái lỗ nhỏ trên cửa và gọi 911. Trông nó có vẻ vừa dữ tợn vừa điên cuồng với bộ mặt trông thảm hại, râu mọc lờm chờm. Ai muốn mở cửa cho nó đây?

- Tổng đài gọi 16. Tổng đài gọi 16. Cậu đang ở đâu, Chiến binh cô độc?

Nó kinh ngạc đến nhảy dựng lên. Eta.

- Tổng đài gọi 16. Tôi đã lấy được cho cậu rồi đây. 16, có nghe thấy không?

Nó nhìn chiếc radio, nhưng cứ để kệ đấy, đầu óc quay cuồng. Liệu bọn cớm có đang đứng đằng sau cô ta, buộc cô ta dụ nó đến?

- Tổng đài gọi 16. Cung ơi, tôi có tiền cho cậu đây. Đừng để tiền phải chờ thế chứ.

Cô ta nói tiền ý là khách hàng hay là tiền thật không biết? Tiền thật thì tốt hơn. Jace tưởng tượng ra hai tên cớm đang đứng ở hành lang. Cái gã đội mũ thì và cô nàng gợi tình với đầy đường cong. Nó không biết cô ta có phải là cớm không nhưng gã đội mũ thì chắc chắn thế. Họ ở phòng hình sự, nó đoán thế.

Jace tự nhắc mình rằng việc họ biết nó làm việc ở đâu không có nghĩa là họ có

thể tìm thấy nó. Nếu mọi việc vốn đã tồi tệ lại còn trở nên tệ hại hơn thì nó sẽ cùng Tyler biến đi. Nhưng đây là đường cùng. Cái ý nghĩ buộc Tyler phải rời khỏi đây, kéo nó ra khỏi gia đình thực sự duy nhất mà nó biết đến, cái gia đình làm nó cảm thấy an toàn và được yêu thương, khiến trái tim Jace tan nát. Nhưng nó còn có thể làm gì được nữa đây?

Câu hỏi đè nặng lòng nó, nặng hơn cả miếng bánh nó vừa ăn. Nó không thể chịu được điều đó. Mẹ nó không dạy nó bỏ trốn, hay tháo chạy. Nhưng Tyler là người thân duy nhất và Jace không thể bỏ nó ở lại.

A.L. Lowell sống trong một khu nhà hai tầng hình chữ nhật với vài đường nét

kiến trúc Tây Ban Nha ở mặt tiền. Khu nhà được xây vào những năm 20 hay 30 và lúc đó mọi người xây theo lối đó. Khu xung quanh là sự pha trộn của phong cách Tây Hollywood, những ngôi nhà thị dân sành điệu và cả khu lao động Wilshire tồi tàn. Khu vực này nơi thì nguy hiểm, nơi thì yên tĩnh, nơi ồn ào, nơi thì mọi người ở cả trong nhà, nhưng cũng có những chỗ đầy rẫy nạn mại dâm đồng tính.

Jace cho xe chạy chậm qua khu nhà, cố gắng tìm kiếm những dấu hiệu của nơi có người ở.

Nhìn vào diện tích khu nhà và hình dáng các cửa sổ, đằng trước và bên cạnh, nó đoán có bốn hộ, hai hộ trên tầng

và hai hộ phía dưới. Không có người gác cửa, cũng không có các nhân viên mặc đồng phục.

Nó đỗ chiếc Mini ngay ở góc ngang phố. Chỗ này thuận lợi để quan sát cửa ra vào phía trước nhưng lại không bị nghi ngờ là theo dõi khu nhà.

Lúc đó đang là buổi trưa, âm ỉm, ẩm ướt và lạnh giá. Không ai muốn đi ra ngoài. Những hàng cây chạy dài trên phố và giữa sân khiến trời càng tối mờ như rừng. Những cây gỗ thích cổ thụ tạo thành vòm che kín cả quãng phố trước nhà A.L.Lowell.

Đây chính là kiểu sống mà Jace thường tưởng tượng được lớn lên ở đó nếu như nó có một cuộc sống bình

thường. Mọi người ở đây có thể biết nhau, dừng lại và nói chuyện với nhau trên hè khi họ đang dẫn chó đi dạo hay đang đẩy xe hàng. Không người nào ở đây sống với một cái tên này mà lại nhận thư ở một nơi nào đó với một cái tên khác, mà chỉ nhận thư và đi ra ngoài vào lúc nửa đêm.

Một bà già có dáng lom khom dắt con chú xù màu trắng xuất hiện từ khu nhà của Lowell. Cả bà ta và con chó đều đội mũ đi mưa bằng nhựa có dây buộc dưới cằm. Họ đi trên vỉa hè một cách chậm rãi, con chó vừa đi vừa ị giống như một con ngựa. Bà già dường như không để ý, cũng chẳng mấy may nghĩ đến việc cúi dọn đấm phân chó. Cả hai đi ngang qua phố về hướng của Jace.

Rất lâu sau họ mới đi ngang qua chiếc Cooper Mini. Jace nhìn qua gương chiếu hậu cho đến khi cả bà ta và con chó khuất sau tòa nhà. Có lẽ cái vệt phân dài kia là để họ có thể tìm đường trở về nhà. Giống như người ta rắc mẩu vụn bánh mỳ làm dấu vậy.

Đã đến lúc phải làm gì đó. Nó ra khỏi xe và bình thản đi qua đường tới chỗ tòa nhà. Nó đang tới thăm ai đó. Chẳng có lý do gì mà phải sợ hãi hay lén lút cả.

Tên của các chủ nhà đều được ghi ngay cạnh chuông trên tường ở cửa trước. Jace kiểm tra sổ căn hộ và bước vào.

Một cầu thang giữa dẫn lên tầng hai, trên đó mỗi bên cầu thang là một hộ.

Jace bước đến cửa căn hộ của người hàng xóm trước, nghe ngóng xem có ai ở nhà không. Âm thanh duy nhất mà nó nghe được là tiếng chim kêu quang quác. Jace gõ nhẹ vào cửa nhà Lowell vài tiếng. Không ai trả lời. Nó kiểm tra đằng sau rồi thử mở tay nắm cửa, nghĩ là cửa bị khóa, nhưng không ngờ nó lại được mở ra một cách dễ dàng. Nó quay lại để kiểm tra, sau đó đi vào trong phòng, lấy tay áo lau sạch dầu vân tay trên nắm cửa rồi đóng cửa lại.

Căn hộ trông ngồn ngàng như thể tòa nhà này vừa mới trải qua một trận động đất lớn. Mọi thứ trước ở trên giá hay trong tủ giờ vứt bừa bãi trên nền nhà, những chiếc ghế thì bị lật ngược. Có kẻ nào đó đã rạch một nhát trên vỏ bọc

chiếc đi vắng và ghé bành, lôi tung cả bông nhồi ghé ra.

Jace quan sát mọi thứ để phân tích tình hình đến nỗi quên cả việc hít thở. Có ai đó đã đến để tìm kiếm thứ gì đó. Nó phân vân liệu đó có phải là cái thứ đang nằm trong bụng nó hay không.

Mặc dù cố gắng bước thật cẩn thận, lúc đi qua bếp để xuống dưới phòng khách nó vẫn giẫm lên cái gì đó khiến nó kêu lạo xạo dưới ủng. Trong buồng tắm thì không có gì xáo trộn, nhưng có ai đó đã dùng son môi đỏ để viết lên tấm gương dòng chữ: Kẻ tiếp theo sẽ là mi.

Mẹ kiếp. Nó lắm bả. Đây rõ là một bộ phim ngớ ngẩn. Mình nhập vai trong một bộ phim ngớ ngẩn.

Chỉ có điều, trong bộ phim này, những viên đạn là thật, những kẻ tội tộ là thật, và những cái chết cũng là thật.

Bây giờ thì nó thở nhanh, thở gấp. Nó bắt đầu toát mồ hôi. Nó nhắm mắt lại vài giây, cố gắng tập trung, cố gắng nghĩ xem sẽ làm gì tiếp theo.

Nó phải đi ra ngoài. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu là nó phải đi tìm con gái của Lenny và cảnh báo cho cô biết. Nhưng nó biết phải tìm cô ta ở đâu? Đi tới sảnh tòa nhà Bullocks Wilshire ở trường Luật Tây Nam và chờ cho cô ta đi ngang qua ư? Hay ngồi đợi ở trong xe cho đến khi cô ta xuất hiện, rồi chạy theo để nói cho cô ta biết có kẻ đang đe dọa giết cô ta? Rất có thể cô ta sẽ nghĩ rằng

kẻ đó chính là nó.

Nó lấy tay che cặp mắt đang nhắm nghiền và xoa bóp trán cho đỡ căng thẳng

Bất thần một cú đâm mạnh vào lưng khiến nó phải mất một giây để nhận thức điều gì đang xảy ra. Người nó đổ mạnh về phía trước. Chiếc lavabo va mạnh vào háng. Đầu nó đập vào gương. Mắt hoa lên, nó cố gắng đứng thẳng người về phía sau. Kẻ tấn công túm lấy tóc nó và đập đầu nó lia lịa vào cái tủ thuốc gắn gương trên lavabo. Nó nghe thấy tiếng kính rơi loảng xoảng, và cảm thấy có mảnh vỡ đang khía rách má.

Có thể đây là đoạn phim mà trong đó nó chết bất thành linh. Ý nghĩ ngu ngốc

này lướt nhanh trong đầu khi kẻ tấn công đẩy nó ngã. Cầm nó va mạnh vào lavabo. Sau đó nó thấy mình nằm trên nền nhà, sẵn sàng chờ đợi những cú đá, hay những viên đạn. Nó giằng xé giữa ý nghĩ sẽ đánh lại hay nằm bất tỉnh, mặc dù nó cũng chẳng có lựa chọn nào khác.

Jace không chắc là nó đã nằm đó bao lâu. Dần dần nó cũng nhìn rõ hơn. Nền nhà lát gạch trắng hình bát giác cũ kỹ với lớp vữa trát màu xám bần thiu. Nó có thể nhìn thấy ống nước của chiếc bồn tắm màu trắng cũ kỹ, và gần hơn là cái đế của chiếc lavabo, những đường nước rỉ ra từ khe tường rồi chảy ra vòi.

Mày phải tỉnh dậy thôi J.C. Mày phải ra khỏi đây.

Nhưng nó dường như không thể điều khiển cơ thể được nữa.

Dần dần, nó cảm nhận được thứ gì đó ướt ướt ngay phía dưới cằm. Nó sờ đến tay và đầu gối và nhìn thấy vũng máu dính ở nền nhà chỗ mà nó đã ngã sấp mặt xuống. Đầu óc quay cuồng, tay chân run lẩy bẩy, nó tóm lấy mép của chiếc lavabo và từ từ đẩy người lên.

Miệng và cằm nó bị đau như thể có kẻ lấy gậy đánh trúng vào mặt. Máu chảy đầm đìa vào lavabo, màu đỏ tươi. Nhìn nó trong gương như đang đóng phim kinh dị. Xương má và lông mày bên phải sưng phồng lên do bị đập mạnh vào tủ thuốc. Má nó bị cửa đứt và chảy máu, mũi cũng chảy máu. Một ít son môi ở dòng chữ

trên gương dính vào má nó như là thuốc vẽ hóa trang.

Nó thận trọng sờ tay lên mũi xem có bị gãy không. Phía bên trái cằm có một cái bướu, giờ đã thâm tím do va đập mạnh vào lavabo. Nó nhăn mặt, sờ thử xương hàm xem có bị vỡ không. Môi nó đã nứt toác ra và một chiếc răng bị mẻ.

Căn hộ lại trở về tĩnh lặng. Jace hy vọng như thế nghĩa là kẻ tấn công đã bỏ đi, chứ không phải là hắn đang đợi nó hồi tỉnh trở lại để tra tấn tiếp.

Vẫn cảm thấy yếu ớt, run rẩy, nó mở vòi nước, rửa mặt, rửa tay, tìm khăn mặt, lau khô người và lau sạch lavabo. Nó quỳ gối xuống để dọn máu dính trên nền nhà và thấy mọi thứ đều trông thành xung

quanh.

Nó cần phải ra khỏi đây. Nó muốn đi một cách chậm rãi, bình thường, để không gây ra sự chú ý. Nhưng cái mặt nó thì sẽ rất dễ gây chú ý nếu có ai đó tới gần hay đi ngang qua khi nó bước ra ngoài, khi gặp nó trên phố, hay nhìn thấy nó từ cửa sổ lúc nó chui vào trong chiếc xe Mini và lái đi.

Có tiếng cửa mở ra và rồi đóng lại. Jace ngồi thẳng người, căng tai ra để nghe ngóng. Có ai đó đi vào hay đi ra?

Nó chờ đợi một tiếng kêu đầy ngạc nhiên, nhưng chẳng nghe thấy gì. Nếu Abby Lowell về mà nhìn thấy mọi thứ lộn xộn thế này, thấy nhà cửa bị phá phách, cô ta không há hốc mồm ra kinh

ngạc thì cũng phải hét lên vì sốc. Nếu thể có thể cô sẽ đi tìm một người hàng xóm nhờ giúp đỡ, hoặc gọi cho cảnh sát.

Nó nghe thấy tiếng người đi qua cửa chính, chậm rãi, như thể đang xem xét mọi thứ hay tìm cái gì đó. Tiếng đồ đạc bị dịch chuyển.

Cũng có thể là chính gã kia đã hoảng sợ khi thấy Jace bước vào rồi bỏ chạy mà không cầm theo được thứ hấn đến để tìm kiếm. Và giờ hấn quay lại để lấy nó. Cũng có thể hấn quay lại với một thứ vũ khí nào đó.

Một thứ vũ khí. Nó cũng cần một thứ vũ khí.

Một miếng kính hình tam giác chòi ra

khỏi chiếc gương vỡ. Jace quần chiếc khăn dính máu quanh bàn tay và kéo nó ra dễ dàng. Nó nép vào sau cửa buồng tắm và chờ đợi.

Cũng có thể một người hàng xóm vừa gọi điện cho cảnh sát và ngay lập tức họ đã xuất hiện với súng ống sẵn sàng.

Chiếc gương vỡ khiến khuôn mặt người đang thận trọng bước vào thành ra kỳ dị, quái đản, một mắt thì ở đây, mũi thì ở đằng kia, như một bức tranh sống của Picasso.

Jace bỏ vũ khí xuống, đá cho cửa đóng vào và chộp lấy Abby Lowell, lấy tay giữ chặt miệng để cô không hét được. Cô cố lấy khuỷu tay thúc mạnh vào nó, đá gót giày vào cẳng chân nó. Jace một tay

ôm chặt người cô, tay kia bịt miệng trong khi cô cứ cố cắn vào ta nó. Cô vùng vẫy và quyết tâm thoát khỏi nó. Jace giúi cô về phía trước như kẻ vừa tấn công nó đã từng làm, làm cô mắc kẹt vào chiếc lavabo.

- Đừng hét. – Nó khẽ ra lệnh, miệng nó khẽ chạm vành tai cô. - Tôi không đến đây để làm đau cô. Tôi muốn giúp cô. Tôi biết cha cô. Ông ấy là một người tốt.

Cô nhìn nó qua gương, đôi mắt nâu lộ vẻ đầy sợ hãi và hoài nghi.

- Tôi đến đây để gặp cô, để nói chuyện với cô. - Jace giải thích. – Có kẻ vừa lục soát nơi này. Hắn đã đánh tôi rất đau rồi bỏ đi.

Cầm nó sát vai cô. Nó có thể nhìn thấy mình trong chiếc gương vỡ, với những vết sung tấy, tím bầm và rỉ máu, trông như con quái vật trong một bộ phim kinh dị. Abby Lowell không để ý tới nó nữa mà chuyển sự chú ý sang dòng chữ ghi trên gương.

Kẻ tiếp theo sẽ là mi.

- Tôi không viết những chữ đó. – Jace nói. - Tôi không nhìn thấy kẻ nào viết nó nhưng tôi thề là không phải tôi viết.

- Cô hơi giằng ra khỏi bàn tay đang giữ chặt. Nó nói lỏng tay.

- Cô sẽ không hét lên chứ? - Nó hỏi. - Tôi sẽ không bịt miệng cô nữa nếu cô hứa sẽ không hét.

Cô gật đầu. Thật chậm rãi, Jace bỏ bàn tay khỏi miệng cô. Cô không hét, không nhúc nhích. Nó nới lỏng tay vẫn đang giữ chặt quanh bụng cô, nhích ra sau một chút để cô không còn bị ép vào lavabo, nhưng nó vẫn có thể tóm được cô nếu cô có ý định trốn thoát.

- Cậu là ai? - Cô hỏi, vẫn nhìn nó qua tấm gương.

- Tôi biết cha cô.

- Biết kiểu gì? Cậu là khách hàng à?

- Thỉnh thoảng tôi phải làm vài việc giúp ông ấy.

- Việc gì vậy?

- Cũng không quan trọng lắm.

- Nhưng quan trọng đối với tôi. Làm sao tôi biết được có phải cậu giết ông ấy hay không? Làm sao tôi biết được có phải cậu đã lục soát nhà tôi?

- Và rồi sau đó tự đánh mình đến bất tỉnh? - Jace nói. - Có chuyện đó chẳng?

- Có thể Lenny đã vật lộn với cậu trước khi bị cậu giết.

- Và tôi thì vẫn bị chảy máu cho đến bây giờ? Có khi tôi mắc chứng máu khó đông nhỉ?

- Làm sao tôi biết được rằng cậu không giết ông ấy? - Cô nói. - Và giờ cậu đến đây để giết tôi?

- Sao tôi lại muốn giết cô mới được chứ? Có ai đó lại muốn cô chết hay sao?

- Tôi không biết nữa. Mới phút trước cuộc sống của tôi đang rất yên ổn, đúng một cái cha tôi chết, tôi bị thám tử thẩm tra, phải lo liệu việc tang lễ và giờ thì đến chuyện này. - Mắt cô ngấn nước. Cô áp chặt tay lên miệng, cố gắng kiềm chế những cảm xúc đang sắp vỡ òa.

- Tôi biết. - Jace khẽ nói. - Tôi biết.

Cô quay sang Jace. Họ đứng gần nhau như thể hai người đang yêu cùng chia sẻ một bí mật. Nó có thể ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng xạ hương của cô.

- Cậu biết chuyện xảy ra với ông ấy?”

- Tôi biết rằng ông ấy bị giết. - Jace nói. - Tôi đọc trên báo thấy người ta nói

rằng cô đã tìm thấy xác ông ấy.

- Đó không phải sự thực. Tôi cũng không biết sao họ lại viết như vậy.

- Có vẻ như họ biết rất nhiều về cô.

Cô ngoảnh mặt đi, lo lắng vì ý nghĩ đó.

- Tôi không ở đó. Mãi cho đến khi...

- Vậy là cô không nhìn thấy kẻ nào rời khỏi hiện trường?

- Không. Khi tôi đến thì cảnh sát đã ở đó rồi. Sao cậu lại muốn biết điều đó? Cậu biết kẻ đã giết cha tôi sao?

Jace lắc đầu, dù trong kí ức nó hiện lên rõ mồn một hình ảnh chiếc xe bốn chỗ đen kịt lướt qua với bộ mặt lạnh tanh

sau bánh lái.

- Họ bảo tôi đó là một vụ trộm.

- Thế còn ở đây thì sao? - Nó hỏi. -
Thủ phạm tình cờ giết cha cô, rồi tìm cô
để ăn trộm tiếp, sau đó để lại một lời
nhắc đe dọa trên gương. Chuyện này quá
vô lí. Tôi cho rằng có kẻ đang tìm thứ gì
đó ở đây. Cô có biết đó là cái gì không?

- Tôi không hình dung ra đó là cái gì. -
Cô nhìn Jace như thể đang chơi một ván
bài poker. - Cậu có biết không?

- Văn phòng của ông Lenny có bị mất
mất gì không?

- Tiền. Tôi không biết chính xác là
bao nhiêu. Trong két sắt có tiền. Tối qua
ông ấy đợi một gã đưa thư. Cảnh sát cho

rằng chính gã đã làm chuyện đó. Giết ông Lenny, cuỗm tiền rồi biến khỏi thành phố.

- Tôi không cho rằng tên sát nhân đã rời khỏi thành phố. - Jace nói.

- Chưa chắc đã phải tên sát nhân làm chuyện này. Có khi chỉ là một tên trộm.

- Tại sao một gã ăn trộm bình thường lại viết như vậy lên gương? - Nó hỏi. - Kẻ tiếp theo sẽ là mi. Sẽ là một sự trùng hợp đáng ngạc nhiên khi ngay vào cái đêm sau khi cha cô bị giết chết lại có một tên giết người hàng loạt không liên quan tình cờ chọn cô làm nạn nhân tiếp theo.

Abby Lowell đưa tay lên vuốt mặt, những ngón tay xinh xắn miết trên má rồi

trượt xuống cổ. Cô hát đầu ra sau và thờ dài.

- Tôi phải nghỉ một lúc.

Jace để mặc cô bước ngang qua mình và ngồi xuống thành bồn tắm. Nó cũng ngồi xuống nắp bồn cầu. Nó chỉ muốn được nằm. Nó có cảm giác như thể vừa bị ai nện ống nước vào đầu vậy. Nó vuốt tay lên mặt để kiểm tra vết máu.

- Cậu là ai? - Cô lại hỏi. - Sao cậu lại đến đây? Tôi không biết cậu. Trông cậu không có vẻ gì là khách hàng của ông Lenny cả. Mà cho dù đúng là như vậy thì cậu đến đây làm gì? Chuyện này thì liên quan gì đến cậu?

Jace ngẩn người nhìn cô. Cô ngồi

thẳng lưng, hai chân vắt chéo toát lên vẻ duyên dáng và quý phái. Tại sao một gã chết tiệt như Lenny lại có cô con gái như vậy được nhỉ? Có khi cô ta chỉ là con nuôi thôi.

- Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.

- Cô nói.

Cô hơi nghiêng đầu khiến những lọn tóc sẫm màu từ phía sau tai rủ xuống như một tấm rèm. Cô vén tóc và đưa mắt nhìn nó. Thật quyến rũ.

- Nếu cậu biết gì về cái chết của Lenny thì nên đến gặp cảnh sát. Hãy gọi cho thám tử Parker. Hoặc nếu cậu biết tại sao có kẻ vô danh đột nhập vào nhà tôi. Cậu có thể dùng điện thoại của tôi. - Cô đề nghị. - Hoặc tôi sẽ gọi hộ cậu.

Jace quay mặt đi. Cô ta đang dôn nó vào chân tường. Nó vẫn tỏ ra điềm tĩnh.

- Tôi không thích nói chuyện với cảnh sát.

- Tôi lại không nghĩ thế.

- Cô có cho rằng cha cô đã mắc vào vụ gì không?

- Tôi không nghĩ thế.

- Có khi có kẻ lại cho là cô có dính líu đấy. - Jace nhìn vào tấm gương. - Kẻ nào đó đã cho rằng nếu chúng không lấy được thứ mà chúng muốn từ cha cô thì hẳn cô phải là người đang giữ nó.

- Vì sao cậu không muốn nói chuyện với cảnh sát? - Cô hỏi. - Và nếu cậu không liên quan, không hay biết gì về

chuyện này thì tại sao lại đặt ra những câu hỏi ấy?

- Tôi có lí do riêng.

- Bởi vì cậu biết điều gì đó. – Cô đứng bật dậy với vẻ giận dữ và đi tới đi lui trong phòng. - Và cậu chỉ có thể biết điều gì đó khi cậu chính là kẻ liên quan.

- Đêm hôm qua có kẻ định giết tôi. - Jace đứng dậy khi chính nó cũng thấy giận sôi lên. – Đó chính là lí do. Khi tôi đang làm việc cho cha cô thì có kẻ định giết tôi. Tôi quay lại để hỏi xem cha cô đã đẩy tôi vào chuyện chó chết gì thì được biết là ông ta đã chết. Tôi thấy tôi có quyền được quan tâm, cô có nghĩ như vậy không?

- Cậu chính là hấn ta phải không? - Cô nói. - Cậu chính là tên đưa thư đó.

Trong tích tắc cô chạy vụt ra cửa. Jace lao theo cô.

Cô chỉ kịp chớp lấy cái điện thoại không dây rồi vấp chân vào mấy quyển sách vương vãi trên sàn sau vụ đột nhập.

Jace nhào tới hất ngã và đè lên cô. Cô kêu gào, chống cự, cố gắng tấn công nó bằng chiếc điện thoại. Cú đánh sượt qua lông mày phải khiến mắt nó nổ đom đóm. Nó chặn lại cú đánh thứ hai và cố gắng giật chiếc điện thoại trên tay cô.

- Chết tiệt. Đừng đánh nữa. - Nó gầm lên. - Tôi không muốn làm cô đau.

- Chuyện gì trong đó vậy? - Một

giọng đàn ông vang lên từ phía bên ngoài căn hộ.

Abby định kêu cứu nhưng Jace đã bịt miệng cô lại. Có tiếng bước chân đi lại ngoài hàng lang.

- Cô Lowell? Cô ổn chứ?

Cô ngoặt đầu sang một bên và cắn mạnh vào ngón tay khiến nó bất giác rụt tay lại. Cô kịp hét lên một tiếng “Không” trước khi tiếp tục bị bàn tay chặn lên miệng.

Ngoài hành lang người đàn ông hét lên với một kẻ nào đó.

- Gọi 911 đi.

- Chó thật.

Jace bật dậy và lao về phía cửa.

Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Mẹ kiếp!

Gã đàn ông có mái tóc thưa xám màu và cặp lông mày mọc lộn xộn giật mình lùi lại. Trên tay gã là một cái cờ lê khổng lồ.

Jace xô gã rồi chạy thật nhanh xuống cầu thang. Không hiểu sao nó lại không bị ngã dập mặt. Một phụ nữ với mái tóc bù xù thò đầu khỏi cánh cửa dưới chân cầu thang, há hốc miệng nhìn nó.

Jace nhảy xuống chân cầu thang và chạy ra cửa sau, chân nó trượt trên những phiến đá bóng loáng. Nó dán mắt vào chiếc cửa hai cánh và cái sân nhỏ phía trước.

Nó xô cánh cửa lao ra bên ngoài. Khoảnh sân đầy hoa và những bụi cây, bao quanh là bức tường trát vữa cao tới mét rưỡi.

Đừng do dự nữa. Hành động đi. Đừng nghĩ. Hành động đi.

Nó chộp lấy một cái ghế gỗ và kéo về phía bức tường.

Bước lùi lại, hít thật sâu.

Người đàn ông cầm cờ lê vừa chạy ra cửa vừa la hét.

Jace nhảy lên chiếc ghế.

Chộp lấy thành bức tường và đu người lên.

Nó bật khóc khi chạm mặt đất, cơn

đau nơi mắt cá chân như nổi tung và lan khắp chân như thủy tinh vỡ.

Đừng dừng lại. Đừng dừng lại. Đừng dừng lại.

Nó nghiêng rặng chạy tiếp với những bước chân tập tễnh nặng nề. Nó phải biến khỏi chỗ này chứ không nấp đi đâu được. Cảnh sát sẽ đưa lũ chó đến cùng một chiếc máy bay lên thẳng ở đâu đó không xa.

Băng qua phố, lẩn vào ngõ, cắt qua những ngôi nhà. Lại một phố khác, một con ngõ khác. Quay ngoặt về phía chiếc Mini. Nếu có Quái vật thay vì một chiếc ô tô, nó sẽ nhảy phốc lên và lẩn qua những con ngõ, con phố mà không ai nhìn thấy. Không ai có thể chạm vào nó.

Đầu óc nó quay cuồng. Nó không nghe thấy gì, kể cả tiếng còi báo động. Bên tai nó chỉ còn tiếng bước chân nện huỳnh huých trên đường cùng hơi thở nặng nề.

Nó nhìn thấy chiếc ô tô rồi. Nó thọc tay vào túi áo và sờ soạng tìm chùm chìa khóa.

Đang trên đà chạy, nó quật vào bên sườn chiếc Mini, giật mạnh cánh cửa và nhảy vào ghế lái. Nó cảm thấy choáng váng như người ốm, thậm chí còn không thể tra khóa vào ổ.

Tiếng còi hú cách đó không xa.

Động cơ cuối cùng cũng hoạt động, nó sang số và quay vòng chữ U ngay giữa đường. Tiếng còi cùng tiếng bánh xe rít

lên đến chói tai. Một chiếc xe tải nhỏ đâm thẳng vào đuôi chiếc Mini, kèm theo một tràng còi inh ỏi.

Nó lao đi. Rẽ phải, rẽ trái, rẽ phải, rẽ trái, thẳng hướng đông.

Nó lấy hết can đảm để giảm tốc. Nó không muốn vì lời than phiền của một công dân nào đó mà bị cảnh sát bám theo.

Một chiếc xe phát thanh sẽ đến hiện trường là tòa nhà của Anny Lowell. Cảnh tượng hẳn rất hỗn loạn. Cần có thời gian để phân tích mọi thứ. Có thể sẽ không thấy sự xuất hiện của một chiếc máy bay tuần tra trên trời. Nếu có chiếc trực thăng nào đuổi theo nó thì hẳn nó đã bị tóm gọn rồi.

Nó tiếp tục đi về hướng đông với tốc độ bình thường, giống như một người bình thường trong hoàn cảnh bình thường. Dẫu rằng phía sau tay lái nó đang run lên cầm cập, người đấm mồ hôi, tim đập loạn xạ. Ngực nó thắt lại mỗi khi tưởng rằng nhìn thấy một chiếc xe đen trắng.

Nó không thể nghĩ ra điều gì khôn ngoan hơn hay sao. Nó nghĩ cái quái gì vậy, rằng Abby Lowell sẽ mời nó uống nước rồi ngồi bình tĩnh chuyện trò ư? Cha cô ta đã chết. Dù cố tỏ ra ngây thơ nhưng chắc chắn cô ta phải biết điều gì đó. Tại sao tên sát nhân để lại lời nhắn chết chóc trên tấm gương của cô ta? Kẻ tiếp theo sẽ là mi.

Tiếp theo, dường như Lenny chỉ là một lời cảnh cáo, hoặc là cái tên đầu tiên trong danh sách.

Jace sờ tay lên bụng nơi cất giữ món đồ. Nó tự hỏi cô ta sẽ phản ứng như thế nào nếu nó nói với cô ta rằng nó đang giữ thứ đó.

Thôi nghĩ về điều đó trong giây lát, Jace quan sát xe cộ trên đường. Nó đi theo hướng đông rồi sang bắc, con đường dẫn tới Hồ Bạc cách thành phố chừng năm dặm về hướng tây bắc.

Hồ Bạc là một địa danh đặc biệt, vào thập niên 20 và 30, hàng loạt ngôi sao phim câm và những người có vai vế trong ngành điện ảnh cho xây nhà và dựng studio của mình tại đó. Phía trên

cái hồ chứa nhân tạo là các ngọn đồi, nơi tọa lạc những căn nhà xây cất từ thời đó giờ được tân trang lại theo phong cách hiện đại và sang trọng.

Jace tìm một nơi đỗ xe gần hồ. Nó chui ra khỏi xe, vươn vai và tập trung suy nghĩ. Nó đi về phía sau chiếc xe và bật ra câu chửi thề. Niềm kiêu hãnh của bà Chen giờ không còn được nguyên vẹn nữa. Một nửa phần vỏ đèn đuôi xe đã biến mất, hẳn là đã vỡ tan tành trên phố khi chiếc xe tải húc vào nó. Phía dưới đèn xe là những vết sơn tróc loang lổ.

Giờ thì sao?

Giờ nó là đối tượng của vụ giết người và lại thêm một vụ tấn công nữa, xâm nhập gia cư và phá hoại tài sản. Đánh

cấp một số tiền mà chẳng ai biết là bao nhiêu trong két của Lowell.

Nó nhớ lại lúc ở văn phòng của Lowell tối qua. Quả là một mớ hỗn độn. Khi ấy nó quan sát xung quanh, xem tivi, thậm chí đã chạm vào chiếc cúp bowling của Lowell và để lại đầy dấu vân tay. Nó không nhớ có chiếc két nào mở cả.

Ngồi trên mui xe, nó tu ừng ực chai Gatorade mua ở cửa hàng 7-Eleven để chiêu ba viên tylenol. Nó cần sức lực để suy nghĩ. Nó sống được trên đời này là nhờ vào đầu óc của mình.

Hàng ngày nó kiếm sống bằng nghề đưa thư. Nhưng mạo hiểm trong cuộc sống và để người khác đẩy mình vào chốn nguy hiểm là hai chuyện hoàn toàn

khác nhau. Nó chọn cách tự mình đương đầu với đời. Nó biết rõ những rủi ro cũng như biết rõ khả năng của mình. Nếu nó lao vào một chiếc xe buýt thì nó chết vì cái xe chứ không phải kẻ ngồi trên xe. Nếu phạm sai lầm, đó là lỗi của nó.

Dường như nó không kiểm soát được đồng hồ độn này. Nó bị quăng vào giữa mớ bong bong như thể đang bị hút vào một cơn lốc xoáy. Thứ duy nhất nó còn có thể kiểm soát được là tâm trí mình, mà cuối cùng, đó cũng là thứ duy nhất có thể bảo vệ nó.

Nó ước gì biết được mình sẽ phải đối đầu với cái gì, với ai. Nó dễ dàng nhớ lại hình ảnh về cái gã đàn độn ngồi trong chiếc xe kính đen. Nhưng khi hồi tưởng

lại vụ tân công trong nhà Abby Lowell thì đầu óc nó trống rỗng. Nó cố gắng gọi lại những thứ mà nó không thể thấy. Nó đã cố gắng ngó vào gương để nhìn cái gã đằng sau lưng nó mà không được.

Điều quý quái gì đang diễn ra thế này, và tại sao mình lại vướng vào nó mới được chứ?

Đúng là một trò sô xố. Nếu hôm qua nó không bị muộn với mấy cái bản vẽ thì đã có thể về nhà sớm như mọi ngày được rồi, và Eta sẽ nói với Lenny Lowell rằng họ không thể nhận hàng được nữa. Câu chuyện về Lenny Lowell sẽ chỉ được biết đến trên báo mà thôi. Có khi Jace cũng chẳng thèm chú ý đến mấy bài báo đó, cũng như đa số công dân Los Angeles

này vậy. Chẳng ai thèm liếc mắt đến một vụ án mạng “thường ngày ở huyện”. Những vụ như thế xảy ra như cơm bữa. Phải là một vụ khủng cơ. Vụ nào lập dị, méo mó hay liên quan đến người nổi tiếng chẳng hạn.

Jace tự hỏi không biết mấy người trong tám phim âm bản dưới bụng nó đây có nổi tiếng không. Những người nổi tiếng là rất hay bị tổng tiền vì những hành vi tình dục bệnh hoạn. Những câu chuyện thế này đã tạo nên mặt trái của thành phố Los Angeles. Thành phố của những thiên thần*, và thành phố của những con người nhếch nhác. Điều đó phụ thuộc vào việc ai đang ngắm nhìn nó, và ngắm nhìn ở đâu.

Cái hồ chứa nhân tạo làm bằng hợp kim xám bạc, giờ đang phản chiếu những đám mây lơ lửng phía trên và sáng lên màu kim loại khi ánh mặt trời nhảy nhót trên bề mặt. Bầu trời phía Tây như dòng dung nham đang tan chảy, hoàng hôn đỏ tía đang sụm dần xuống và rồi bóng đêm sẽ ập lên khắp thành phố như một chiếc áo choàng đen. Nó sẽ về nhà và chuồn lên gác trong bóng tối và thoát khỏi cặp mắt của bà Chen.

Nó muốn về nhà, được ở nhà hoặc nhét sách vào cặp rồi nhảy lên chiếc tàu Gold Line đến Pasadena ngồi vào lớp khoa học xã hội ở trường đại học Thành phố. Nó muốn làm một điều gì đó thật bình thường. Nó muốn làm giúp Tyler một vài việc ở trường, xem ti vi hay ăn

bỏng ngô. Có lẽ nó sẽ làm thế, nó nghĩ bụng, gửi cái gói hàng của Lenny cho Abby qua đường bưu điện, xin một công việc mới, bắt đầu lại từ đầu, giả đồ như chưa có chuyện gì từng xảy ra.

Khi nó ngồi vào sau vô lăng và chạm tay vào chùm chìa khóa thì cái bộ đàm quảng trên ghế kê sè sè rồi tiếp theo là giọng Eta.

- Tổng đài gọi số 16. Cậu ở đâu thế nhóc?

Nó với lấy chiếc radio, ngón tay đã chạm vào nút gọi, nhưng rồi nó lại không bấm vào đó. Nó không dám.

- Tổng đài gọi số 16. Cậu đang ở đâu hả Chiến binh cô độc? Cậu phải về nhà

với Mama đi chứ nhóc. Càng sớm càng tốt. Cậu có đây không? Tôi vẫn giữ tiền cho cậu đây này.

- Tôi đang ở Hồ Bạc, Eta. – Nó thì thâm. – Và tôi sắp về nhà.

Chú thích

“Angel” nghĩa là “thiên thần” (Chú thích của người dịch)

Chương 17

- Câu chuyện của Abby Lowell về nhà hàng Cicada đã được xác nhận rồi. – Ruiz thông báo cho Parker khi anh đang đi bộ từ bãi đậu xe về phía tòa nhà.

Cô đang đứng ngoài cửa, hút thuốc và mặc áo mưa. Nước mưa bắt đầu chậm chạp nhỏ từng giọt to tướng xuống mặt đất.

- Còn tìm được gì ở cái nhà hàng ấy nữa không?

- Họ có món salad lê chần rất ngon.

- Rồi cô còn thử cả hầm rượu nữa chứ gì?

- Không, nhưng tôi có hẹn với gã phục vụ bàn rất dễ thương ở đó. – Cô nói với

điều bộ làm đáng. – Anh ta chuẩn bị kế tục Brad Pitt đấy.

- Đó là tất cả à? Cô có hỏi người phục vụ xem tối hôm qua có những ai ở đây không?

- Anh ta còn nói cô ấy có vẻ mất kiên nhẫn, cứ nhìn đồng hồ liên tục.

- Trông cô ấy có buồn không? Có khóc không? Hay run rẩy chẳng hạn?

- Trông có vẻ mất hết kiên nhẫn là những gì mà anh ta miêu tả. Họ bận lắm, chẳng hỏi được nhiều đâu.

- Thế còn người phục vụ bàn cô ấy?

Cô lắc đầu.

- Họ không mời cô ấy ngồi ghế mà chỉ

tới quầy bar. Gã đứng quầy nói rằng cô ấy đã uống một ly vodka tonic. Có hai gã cứ nhảy vào tán tỉnh nhưng cô ấy chẳng để ý. Anh ta nhìn thấy cô ấy nói chuyện qua điện thoại hai lần. Cô ấy boá rất hậu nhưng anh ta lại chẳng biết cô ấy về lúc nào.

Parker cau mày, nhìn ra bầu trời ảm đạm như thể bóng đêm sắp sụp xuống đến nơi.

- Tôi muốn lấy cuộn băng ghi âm các cuộc đàm thoại của cô ta, cả máy cố định lẫn di động.

- Anh nghĩ là cô ấy có vấn đề à? – Ruiz phân vân.

- Sáng nay tôi đã bắt gặp cô ta lục lọi

văn phòng của ông bố. Cô ta nói cô ta đang tìm sổ bảo hiểm và di chúc.

- Chuyện đó bình thường mà, đâu có gì nghiêm trọng đâu.

- Cô ấy đã xâm phạm hiện trường được niêm phong. – Parker nói. – Và lại lúc đi khỏi đó cô ta có mang theo cuốn sổ bảo hiểm nào đâu, chỉ mang theo mấy thứ giấy tờ và chìa khóa két an toàn ở Ngân hàng Quốc gia thành phố. Cô ta đến đó ngay sau khi rời khỏi văn phòng và đã cố gắng mở chiếc hộp bảo đảm.

- Họ vẫn để cho cô ta làm việc đó à?

- Cô ta lại kể cho người quản lý ở đây một câu chuyện đầm nước mắt ấy mà, nhưng cô ta không được phép bởi vì cần

phải có chữ ký của Lowell nữa. Người quản lý đã bảo rằng cần phải có bản sao di chúc có chứng thực, bản khai có cam đoan và công văn của tòa án nữa. Cô Lowell là một cô gái bất hạnh rồi.

- Thế anh đã mở chiếc hộp đó ra chưa? – Ruiz hỏi.

- Sáng mai chúng ta sẽ có công văn của tòa án. – Parker đáp. Anh vừa đi về phía cửa vừa ngáp. – Tôi cần uống một ly gì đó.

- Tôi đã gọi đến Massachuset rồi. – Ruiz nói khi họ đi về phía phòng của đội. – Họ đã kiểm tra số bằng lái xe của Allison Jennings, nhưng nó lại thuộc về một người phụ nữ đang sống ở Boston.

- Thế cô có tìm được số điện thoại của cô ta không?

- Tôi xuất sắc hơn anh tưởng đấy. – Ruiz nói một cách tự mãn. – Tôi đã gọi cho cô ta. Cô ta nói rằng chẳng hay biết gì về việc bằng lái của mình lại xuất hiện ở đây. Cô ấy còn nói rằng túi xách của cô ấy đã bị mất trộm và vì thế mất luôn cả bằng lái xe từ lâu rồi. Có khi thế thật đấy.

Họ đi vào phòng. Parker treo áo mưa và mũ lên rồi đi thẳng ra chỗ máy pha cà phê. Anh rót cho mình một tách và đứng dựa vào tủ búyp phê. Trong một buổi sáng mà uống cà phê đến lần thứ ba thì nhạt nhẽo hơn bao giờ hết.

- Khi ra ngoài thì cô làm việc như một

tín đồ Hồi giáo cuồng tín ấy. – Anh nói.
– Tôi thực sự ấn tượng.

Cô nhìn anh như thể đang chờ đợi thêm một tràng phũ phàng nữa vậy.

- Thỉnh thoảng thì tôi cũng vẫn nói những điều tốt đẹp đấy chứ. – Parker nói. - Khi mà cô gạt hái được thứ gì đó.

Ruiz có vẻ không mấy tin vào lời nói của anh nhưng cũng không cần nhăn như mọi khi nữa. Cô tựa lưng vào bàn làm việc và khoanh tay trước ngực, làm cho chiếc áo nịt đỏ rực bị đẩy lên và chọi vào mắt người khác.

- Phòng xét nghiệm dấu vân tay đã lấy được dấu tay của Damon trên tờ đơn xin việc, nhưng họ vẫn chưa gọi lại. Và tôi

cũng đã lấy được chi tiết cuộc gọi nội hạt ở chỗ văn phòng Speed cũng như chỗ nạn nhân, cả văn phòng và nhà riêng.

Parker liếc nhìn cô.

- Ai thế này? Cô làm cái quái gì với cô Ruiz của tôi thế?

Cô giơ một ngón tay lên và tiếp tục.

- Có một số gọi đến nằm trong danh sách cuộc gọi ở máy điện thoại di động của Abby Lowell đúng không? Leonard Lowell cũng gọi vào đúng số đó từ máy văn phòng vào lúc 5h22 chiều hôm qua. Và đó là cuộc gọi cuối cùng kéo dài 1 phút 12 giây.

Parker cau mày suy nghĩ. Vào lúc 5h22 chiều, Lenny Lowell đã gọi vào

một số điện thoại không xác định được. Và hơn 1 tiếng đồng hồ sau, một người nào đó đã dùng chính cái số ấy để gọi cho Abby Lowell thông báo rằng cha cô ta đã chết.

Điều này thì liên quan gì đến người đưa thư? Chẳng liên qua gì cả. Tay luật sư đã gọi đến văn phòng Speed để sắp xếp việc chuyển hàng từ trước đó rồi.

Cho dù số điện thoại đó có là của Damon đi chẳng nữa thì nó cũng chẳng mang lại phán đoán nào. Tại sao Lowell lại gọi trực tiếp cho cái gã đó rồi mới gọi đến Speed để đặt dịch vụ? Chẳng có lý do gì để làm việc đó cả.

Và sau đó thì sao nào? Damon xuất hiện, giết Lowell, lấy gói hàng và tiền

trong két sắt, lục lọi trong phòng để tìm thứ gì đó, đập vỡ cửa kính xe trên đường tẩu thoát, sau đó gọi điện cho người phụ nữ mà hẳn ta không quen biết để thông báo rằng cha cô ta đã chết?

- Tôi chịu rồi. – Parker càu nhàu, đi vòng qua những chiếc bàn rồi ngồi vào ghế của mình. Anh cau mày và đưa bàn tay lên xoa mặt. Anh cần tìm ra một hướng đi thứ hai. Ca làm việc của anh đã kết thúc nhưng ngày làm việc thì chưa.

Hai ngày điều tra đầu tiên bao giờ cũng mang yếu tố quyết định. Những dấu vết sẽ nhanh chóng biến mất. Các nhân chứng sẽ quên dần mọi chi tiết. Con mồi càng ngày càng chui sâu vào nơi ẩn nấp của nó. Ba ngày đầu tiên phải được ưu

tiên tập trung cao độ trước khi một xác chết khác lại xuất hiện để rồi họ vội quay sang vụ mới vì hai ngày đầu tiên đó cũng cần phải tập trung cao độ... Cứ thế cứ thế theo vòng quay.

Xả hơi là thứ xa xỉ. Phòng cảnh sát Los Angeles có 9000 nhân sự phục vụ cho một thành phố 3,4 triệu dân. Phòng cảnh sát New York thì có những 38.000 tên cớm cho một dân số gấp đôi thế.

- Sao thế? – Ruiz hỏi. – Đối với tôi thì mọi thứ có vẻ khá rõ ràng rồi đấy chứ.

- Đó là lý do tại sao tôi có số hai trong dãy chữ số của tôi còn cô thì không. Hầu hết các vụ giết người đều rất đơn giản. Một gã nào đó giết một gã khác vì cái gã thứ hai kia có một thứ mà gã

thứ nhất rất muộn. Tiên, ma túy, phụ nữ, áo khoác da, hay bánh sandwich chẳng hạn. Rồi lại một gã nào đó giết vợ hay bạn gái vì cô ta tón lên theo một gã khác, vì cô ta làm cháy món thịt quay, hay chỉ vì gã là một kẻ thần kinh không bình thường. Phụ nữ cũng thế. Lý do thường rất đơn giản. Họ giết một người nào đó họ biết bởi vì họ ghen. Với phụ nữ thì luôn là lý do ghen tuông. Thỉnh thoảng thì cả ghen cả tham nữa, nhưng chủ yếu vẫn là ghen tuông. - Parker lắc đầu. - Còn lần này thì có gì đó không thế. Một gã đưa thư được cử đi làm nhiệm vụ. Hắn tới văn phòng của Lowell, nhìn thấy tiền trong két sắt, giết ngay Lowell, ăn trộm tiền rồi lẩn mất. Lowell không thể gọi cho trước cho gã và nói “Này, đến ăn

trộm tiền rồi đập vào đầu tao một cái đi”. Và nếu đây là một tội ác tình cờ, thì cái gã đưa thư kia không thể đủ thời gian tìm số phone của Abby Lowell, gọi cho cô ta , giả vờ là cóm và bảo cô ta đến văn phòng của ông bố đi. Tại sao hẳn phải làm thế mới được chứ? Hẳn làm thế thì có lợi gì?

Điện thoại bàn của Parker đổ chuông. Anh chớp lấy ống nghe.

- Parker nghe đây.

- Kev. Joan Spooner ở Phòng xét nghiệm dấu vân tay đây.

Parker toét miệng cười cho dù đầu dây bên kia chẳng nhìn thấy gì.

- Nói với anh cái điều mà anh muốn

nghe đi nào, Joanie. Em có gì cho anh ngoài trái tim không đấy?

- Một gã chồng. – Đầu dây bên kia trả lời khô khốc.

- Một thằng cha chuyên chữa bệnh hôi chân hay sao. – Parker nói bằng giọng chán ngán. – Một gã nào đó đến nhà anh hàng đêm để ngủi chân anh giống như ngủi những người khác chứ gì. Nếu em mà sở hữu được anh thì có khôi mụ đàn bà sẽ giết chết em để tranh giành đấy.

- Rồi, họ sẽ làm thế. Họ sẽ liệt tôi vào đối tượng bị truy nã. Thật buồn khi phải chú thích rằng anh nên xích phụ nữ vào cổ tay để đi đâu thì rước đi cùng.

- Chắc phải thế thôi, Joanie. Đừng có

đầu hàng trước khi em đoạt được nó.

Phía bàn bên kia, Ruiz tròn mắt lên nhìn.

- Đủ rồi đấy ông ạ. Đặt hai tay lên bàn mà nghe này. Em đã hoàn tất việc ghép dấu vân tay lấy được từ hiện trường vụ Lowell. Anh không đội mũ được cho nó ở phòng xử án thì cũng có thể nhảy múa được với nó. Em lấy được dấu vân ngón cái và một phần ngón giữa trên hung khí giết người, cả một phần ngón cái trên tờ đơn xin việc nữa.

- Có khớp không?

- Trước tòa thì em buộc phải nói rằng dấu vân của hai ngón cái là khớp nhau và lão luật sư biện hộ sẽ mang em ra nhằm

cho bữa trưa. Còn giữa em, anh và cây cột đèn thì em nghĩ rằng đây chắc chắn là cùng một người.

- Anh yêu em lắm, Joanie ạ. – Parker ngân nga.

- Nếu anh đã nói thế, Kevin, thì trong mấy hôm tới một là anh xúc tiến điều đó, hai là anh im mồm đi.

- Cẩn thận với những gì mà em mong muốn đây, búp bê.

Anh cảm ơn và cúp máy.

Ruiz cố nhòm vào mặt anh.

- Này Romeo, anh vừa nói cái gì thế?

Parker gặm móng ngón tay cái và nhìn chăm chăm vào khoảng không phía trước

“Dấu vân ngón tay cái trên hung khí giết người và tờ đơn xin việc khớp nhau ư?”

- Đúng gã rồi còn gì.

Parker lắc đầu.

- Hãy thử chơi trò luật sư của quý đi xem nào. Nếu cô là luật sư bào chữa của Damon, cô sẽ phá tan chứng cứ của phòng Xét nghiệm dấu vân tay bằng cách nào?

Ruiz thở dài.

- Tôi sẽ nói rằng chúng tôi thừa nhận Damon đã đến văn phòng của Lowell. Anh ta đến đó để lấy gói hàng. Ở đó anh ta có tình cờ chạm vào cái cúp bowling. Còn gì nữa nào?

- Chính xác. Và mấy cái dấu vân tay

nằm ở vị trí nào trên hung khí giết người? Để đánh vào đầu Lowell, hắn sẽ phải lộn chiếc cúp lại mà nắm. Chính cái phần chân đế mới gây ra chấn thương. Chúng ta lấy được ảnh chưa nhỉ?

- Chưa.

- Gọi cho Phòng lưu trữ thông tin không họ về mất bây giờ. Cô phải nói chuyện với người đã lấy dấu vân tay ở hung khí. Và tôi cần mấy bức ảnh chụp sau bàn làm việc và khu vực xung quanh cái bàn đó.

- Tôi là cái gì chứ? Thư ký của anh à?
- Ruiz phàn nàn. - Ca của tôi xong rồi và tôi thì đang đói bụng lắm.

Parker đẩy phong kẹo Mentos qua

bàn.

- Khi làm việc với tôi thì không có khái niệm ca kíp gì hết, nhóc ạ. Ăn một viên bạc hà này đi rồi cô sẽ ổn. Cô mặc quần áo cũng sẽ đẹp hơn đấy.

Điện thoại của anh lại reo lên và anh chộp lấy máy.

- Parker nghe đây.

- Thám tử Parker đây à? – Giọng nói ở đầu dây bên kia hơi run rẩy. – Abby Lowell đây. Căn hộ của tôi vừa bị đột nhập. Chính tên đưa thư đó. Tôi nghĩ là anh nên biết việc này.

- Tôi sẽ đến ngay bây giờ.

Anh cúp máy và đứng lên.

- Lấy mấy bức ảnh càng nhanh càng tốt. – Anh ra lệnh cho Ruiz khi bước ra chỗ treo mắc áo và xỏ vai vào chiếc áo mưa. – Và tiếp tục việc lấy phần ghi âm điện thoại của văn phòng Speed. Chúng ta cần có sự liên hệ với Damon. Abby Lowell nói rằng hôm nay hắn đã đột nhập vào căn hộ của cô.

- Anh đi đâu bây giờ đây? – Ruiz rên rỉ.

Parker nhướn mi và đội chiếc mũ lên đầu.

- Đến chỗ người đàn bà đang cần được giúp đỡ.

Chương 18

Abby Lowell sống cạnh khu văn phòng trung tâm. Parker chìa huy hiệu cho những cảnh sát đang đứng trong phòng chờ của tòa nhà. Một người gật đầu cho anh qua. Người kia đang sôi nổi tranh luận với một người già hơn bụng phệ về lý thuyết liên quan tới sự sa sút của quốc gia.

Hai thám tử ở Phòng cảnh sát phía Tây, khu Hollywood, đứng trong phòng khách của Abby Lowell, mắt nhìn quanh như thể đang đo đạc nơi này để trang trí lại. Khắp nơi lộn xộn. Phòng khách bị xới tung lên như món salad. Gã nhân viên của Phòng xét nghiệm dấu vân tay mà Parker rất quen mặt đang phun bụi

theo đúng nghiệp vụ.

- Một bữa tiệc à? – Parker nói. – Có phiền không nếu tôi góp vui một chút?

Người lớn tuổi hơn trong số hai cảnh sát của khu Hollywood, một gã mặt vuông đầu húi cua, cong môi lên như chú chó đang gầm gừ.

- Ông làm cái quái gì ở đây thế, Parker? Tôi cứ nghĩ là họ cử ông đến đây để ghi thẻ phạt tài xế cơ đấy.

- Nạn nhân của ông gọi tôi đến đây chứ. Rõ ràng là ông đã thất bại khi gây ấn tượng với nàng trong dung mạo oai vệ của rồi.

- Bò về ô của mình đi, Parker. Đây là việc của chúng tôi. Rồi tôi sẽ gửi cho

ông bản photo báo cáo.

Parker bữu môi rồi bước lên một bước.

- Ông nghĩ là tôi đang thèm khát cái bữa ăn chấy rận của ông à? Lấy hết giấy tờ cần thiết rồi đi mà rượt theo mấy thằng cướp giật tiệm 7-Eleven ấy, hoặc đến dọa dẫm các cô nàng minh tinh chói sáng. Ông và mấy gã nhặng nhít ở đây cứ tiếp tục các trò hề đó đi. – Anh khua tay ra xung quanh rồi chỉ vào trong phòng. – Đây là một phần trong vụ án của tôi, người hùng ạ. Ông không thể tè rào cao hơn tôi được đâu.

- Thám tử Parker lúc nào cũng quyền rũ như thế.

Abby Lowell đứng ở cửa tò vò dẫn vào những phòng riêng trong căn hộ, một bên vai dựa vào tường. Cô vẫn mặc bộ áo len xanh như hồi sáng, nhưng giờ khoác thêm một chiếc áo choàng len đan tay màu ghi xám kiểu cũ. Cô quấn chiếc áo vào người thì đúng hơn. Mái tóc bù rối. Mascara lem dưới mi mắt giống như vừa mới khóc.

Parker đến bên cô gái.

- Cô ổn chứ?

Nụ cười của cô cũng méo mó như sắp khóc, nơi khóe môi hơi run rẩy. Cô cứ dán mắt vào chân phải của anh và lùa móng tóc ra đằng sau bằng bàn tay run run.

- Hấn ta không giết tôi, nên tôi may

mẫn hơn người mang họ Lowell cuối cùng của hắn.

- Cô để rượu ở đâu vậy? – Parker hỏi.

- Trong tủ lạnh. Vodka Grey Goose. Anh tự lấy đi.

- Không phải cho tôi. – Anh bước qua đám đồ ngổn ngang sau trận cãi để đi vào bếp. Anh tìm thấy một cái ly, rót một ít vodka, bỏ đá vào và đưa cho cô. – Chuyện này xảy ra vào lúc nào?

Cô nhấp một ngụm, tựa hông vào quầy rượu.

- Hai tiếng rồi, tôi đoán thế. Mãi cho tới khi mấy người kia xuất hiện tôi mới biết rằng việc này nằm ngoài phạm vi của anh. Họ còn không muốn tôi gọi điện

cho anh nữa kia.

- Đừng quan tâm đến họ. Cô làm thế là đúng rồi. Hơn nữa, tôi giống một con sói ấy. Lãnh thổ của tôi rất rộng lớn. Thế chuyện gì đã xảy ra nào?

- Tôi về nhà, bước vào, quang cảnh đúng như thế này. Tôi vào phòng khách, vào buồng tắm, và hắn chộp lấy tôi.

- Hắn có vũ khí không?

Cô lắc đầu.

- Trông hắn như thế nào? Cao, thấp, trắng, đen...?

- Không cao như anh. Tóc vàng. Trẻ. Da trắng. Trông hắn như vừa mới đánh nhau xong ấy.

- Tôi muốn ngày mai cô sẽ tả lại những điều vừa rồi cho họa sĩ vẽ mô phỏng. – Parker nói. – Làm thế nào mà cô lại biết hẳn đúng là cái gã đưa thư đó?

- Hẳn không nói cho tôi biết hẳn là ai. Nhưng hẳn nói rằng hẳn biết cha tôi, rằng hẳn đã làm một việc gì đó cho ông, vì thế tôi biết đấy chính là hẳn.

- Thế hẳn muốn gì? Tại sao hẳn lại đến gặp cô?

- Tôi không biết, và cũng không muốn biết. Tôi chắc là hẳn sẽ giết tôi nên tôi chạy. Hẳn đuổi theo, và khi tôi đã chạy gần ra cửa thì hẳn đè lên người tôi...

Đôi mắt đen lấp lánh những giọt nước.

Cô dựa hẳn lưng vào quây rượu và đưa tay lên ôm lấy mặt. Parker quan sát cô gái trong giây lát, rồi bước về phía phòng khách. Buồng tắm ở bên tay trái. Nó nhỏ hẹp với một buồng tắm đứng, một toilet và một bồn rửa mặt. Chiếc gương của tủ thuốc phía trên bồn rửa bị vỡ và một mảnh biển đầu mất.

Anh ngồi xổm và kiểm tra những vết ô mờ trên ô gạch bát giác lát sàn cũ kỹ. Máu, anh đoán thế. Một ít thấm vào phần hồ ghép giữa những viên đá, khiến nó đen thẫm lại.

Anh đứng lên và gí mắt vào chỗ gương vỡ, chỗ đó có dòng chữ viết bằng son môi. “Kẻ tiếp theo sẽ là mi”.

Tại sao cái gã đưa thư bằng xe đạp lại

muôn Abby Lowell phải chết nếu như hắn đã giết Lenny và ăn trộm tiền từ két sắt theo cách một tội ác tình cờ thường xảy ra như thế? Hắn sẽ không làm điều đó thêm nữa. Cho dù ai đứng sau vụ giết người này, cho dù ai đứng sau tất cả những chuyện này, đều vì một động cơ phức tạp hơn nhiều. Và chừng nào Parker còn lĩnh vụ này, thì mọi hướng phán đoán đều nằm ngoài Damon.

Abby xuất hiện trong tấm gương vỡ, khuôn mặt rạn ra thành vô số mẫu nhỏ, như thể đang ẩn sau một chiếc kính vạn hoa khổng lồ.

- Cái thằng ấy tìm thứ gì vậy? – Parker quay lại nhìn cô.

- Tôi không biết.

- Chỗ ở của cô bị xới tung lên, có kẻ đe dọa muốn giết cô, vậy mà cô lại không biết tại sao à?

- Không, tôi không biết thật. – Giọng nói của cô đã cứng cõi hơn. – Nếu Lenny đáng giá đến thế thì hẳn cũng không loại trừ tôi đâu.

Parker nhướn một bên lông mày.

- Thật ư? Có lạ không khi ngay trước khi bị giết chết, Lenny đã gọi điện cho chính tên giết người? Và sau khi cha cô chết, tên giết người lại gọi điện để báo cho cô biết việc đó? Tôi thấy việc này rất khác thường. Tại sao Lenny lại thoải mái đưa số điện thoại và địa chỉ của cô cho tên giết người như thế?

Giờ thì cô không còn muốn khóc nữa. Mà cô trở nên mệt rũ ra. Đôi mắt nâu gần như biến thành màu đen. Cô không muốn anh tỏ ra không thèm thông cảm đoái hoài gì như cô mong thế.

- Có lẽ hẳn muốn tìm một thứ gì đó mà đã không thấy ở giá đựng hồ sơ của Lenny.

- Nhưng tại sao chứ? Tại sao hẳn lại khùng bố cô khi mà cô không thể đưa cho hẳn những gì hẳn muốn.

- Tôi cần phải nhắc nhở ông, ông thám tử, rằng tôi là nạn nhân ở đây.

- Tại sao cô không nói gì với tôi về chiếc hộp an toàn của cha cô? – Anh hỏi cộc lốc.

Abby nghẹn lên tận cổ. Cô định mở miệng ra để trả lời, nhưng chẳng lời nào thoát ra cả.

- Tên giết người đang tìm thứ gì? Hấn tìm gì ở văn phòng của cha cô? Hấn tìm gì ở đây? Và tôi sẽ tìm thấy gì trong cái hộp đó khi tôi mở nó ra vào ngày mai?

- Tôi không biết anh đang nói gì. Tôi chỉ tìm di chúc và bảo hiểm nhân thọ của Lenny thôi. Tôi cho rằng ông để nó ở nhà băng.

- Tôi sẽ cho cô biết. – Parker nói. – Tôi không bị cái bản sao di chúc ấy đánh lừa. Ngay khi có lệnh của tòa án trong tay, tôi sẽ tìm thấy phần thưởng trong cái hộp bánh Cracker Jack đó.

Cô không bình luận nhưng cũng không có vẻ gì là sợ hãi. Nếu di chúc của Lenny nằm trong chiếc hộp thì cũng chưa chắc đã được bắt đầu bởi dòng chữ “Trong trường hợp tôi chết đột ngột, con gái tôi sẽ được hưởng quyền thừa kế.”

- Tôi thấy lạ rằng cô đã không kê khai cái việc đến nhà băng vào trong những lý do để thoát khỏi tôi sáng nay. – Parker nói.

- Có phải tôi muốn thoát khỏi anh đâu. Tôi có nhiều việc phải làm đấy chứ.

- Tôi biết, cô Lowell. Nhân tiện thì buổi học của cô thế nào?

- Tôi không đi học.

- Lại chuyện gì nữa đây?

- Tôi không nói thế.

- Giờ là cơ hội của cô đấy.

Vẻ tổn thương hiện rõ trong đáy mắt cô.

- Tôi không đi học. Thì sao nào?

- Thế cô quyết định chọn nhà tang lễ nào?

- Tôi chưa quyết định.

- Nhưng hôm nay cô đã ở đó mà? Sau khi rời ngân hàng, và trước khi về đây?

Cô hít thở một hơi thật sâu.

- Nếu anh không phiền, thì tôi cần phải đi nằm một chút. Tối nay tôi thực sự không muốn bị chât vắn thế này.

- Cô nên đến nhà bạn mà ở. – Parker gợi ý.

- Tôi sẽ ra khách sạn.

Parker đứng sát vào cô khi nghiêng người về phía cửa.

- Chúc ngủ ngon, cô Lowell. – Anh thì thăm gần đến nỗi đủ hôn được cô. – Hãy gọi cho tôi nếu cô cần tôi.

- Chắc không cần đâu. – Cô không chớp mắt, cũng không nhúc nhích.

Parker đi ra cửa và quay trở lại phòng khách. Gã đầu húi cua đang đứng ở cửa trước với chiếc điện thoại di động. Parker bước tới gần tay thám tử trẻ hơn đang lúi húi ghi chú.

- Có ai nhìn thấy cái thằng đó ra khỏi

đây không?

Tay cảnh sát ngó qua người Parker để nhìn về phía đồng nghiệp.

- Hoặc là anh trả lời tôi, chàng trẻ tuổi, hoặc là tôi bắt ông sếp của anh đi bằng mông và chúng ta sẽ gặp chuyện tôi tệ đây. Tôi không muốn làm thế đâu. – Parker nói chậm rãi. – Tôi không phải kẻ lấy thịt đè người, nhóc ạ, nhưng tôi đang xử lý vụ án. Và tôi không có nhiều thời gian để lượn vòng đâu.

Một tiếng thở dài. Một ánh mắt nhìn đi phía khác.

- Một người hàng xóm nhìn thấy sơ sơ. – Anh chàng trẻ tuổi đáp khẽ. – Một chiếc Mini Cooper đen hay xanh sẫm gì

đó.

- Một chiếc Mini Cooper à? Phải có cái khốn kiếp gì đó về thằng lái xe chứ?

Một cái nhún vai. Một cái vênh mặt. Gã trẻ tuổi lật lại vài trang ghi chép và chìa ra cho Parker.

- Có một chiếc xe tải nhỏ đi đằng sau khi nó rẽ ngoặt ở giữa phố. Vì thế chiếc xe tải đã húc vào đèn hậu phía ghế lái của chiếc Mini khiến một bộ phận bằng nhựa bị vỡ và cày xước lớp sơn.

- Người lái xe tải có nhìn thấy nó không?

- Không chắc lắm. Tất cả những gì cô ta nói là hẳn ta trẻ và da trắng. Mọi sự diễn ra nhanh quá.

- Cậu có danh thiếp không?

Viên cảnh sát trẻ rút một tấm danh thiếp từ trong túi áo: Joel Coen.

- Cảm ơn, Joel. – Parker ghi nhanh số đuôi vào sau tấm card. – Nếu tôi tìm được thông tin gì, tôi sẽ không quên cậu.

Anh nhét tấm danh thiếp vào túi rồi đi về phía nhân viên giám định dấu vân tay để nói cho anh ta biết rằng họ đang tìm cách khớp những dấu vân tay tìm thấy trong vụ Lowell. Anh bảo anh ta hãy nói cho Joanie biết như thế.

Gã đầu húi cua đã kết thúc cuộc gọi đúng lúc Parker cũng vừa bước ra ngoài.

Parker đội mũ và nói chọc châm chích.

- Cảm ơn vì lòng hiếu khách, gã đầu trọc. Tôi sẽ gọi ngay khi tôi giải quyết được việc này cho ông.

Chương 19

Eta thốt lên một tiếng thở dài khi cô khóa cửa trước từ bên trong. Cái lưới sắt đã bị sụp xuống. Nơi này hết một pháo đài khôn kiếp. Thêm vào đó, mấy cửa sổ thế nào rồi cũng bị bung ra, mà quanh đây thì đầy rẫy bọn vô công rồi nghề, nghiện rượu và kẻ điên khùng lúc nhúc. Chưa kể đêm nay cô còn thấy chỗ này giống cái nhà tù.

Cả ngày hôm nay cô như bị rơi vào bẫy, chỉ thỉnh thoảng mới dám cố gắng tìm cách liên lạc với Chiến binh cô độc. Không phải không xảy ra chuyện nếu như cứ 20 phút một lần cô lại tìm cách liên lạc với cậu ta. Cậu ta không mang theo radio, nếu có cũng chẳng dám trả lời vì

sợ bị cài bẫy.

Lúc ấy đã cô suýt lên cơn đau tim khi mà Parker yêu cầu cô đi ra ngoài. Chiếc xe của cô có vấn đề gì đó. Nhưng cuối cùng Jace lại không còn ở đó nữa. Cậu ta đi đâu cô cũng không biết. Cô đoán rằng hẳn cậu sẽ nghĩ cô chỉ đi tìm cho gã thám tử đó nếu như cậu nhìn thấy họ lúc đi vào. Sau khi Parker và cô đồng nghiệp hờ hang đi khỏi công ty, cô đã quay lại chiếc xe nhưng không tìm thấy bất cứ dấu vết nào của cậu bé.

Và sau đó thì gã đầu đất Rocco xuất hiện. Tốt hơn hết là cô cố tránh không nghĩ đến việc chứa chấp kẻ đang lẩn trốn đó nữa. Lão ta không bao giờ muốn công việc kinh doanh của mình dây dưa với

tội phạm.

Eta đã nói thẳng với lão rằng phân nửa cái gia đình khốn kiếp của lão đã có tiền án tiền sự rồi, và rằng một nơi như thế này không phải để dành riêng cho các Tiên đồng Ngọc nữ. Cũng giống như cái người đang quần quanh ông ấy, cô đã nói như thế, mắt đã về phía gã bạn Vlad của Rocco đang để tàn thuốc rơi lả tả xuống thảm.

Rocco là kẻ sẵn sàng bán em gái của mình để đổi lấy vài xu lẻ nếu lão nghĩ rằng việc đó giúp cái mông của lão tránh khỏi rắc rối. Hắn không muốn dây dưa gì với cảnh sát Los Angeles và khái niệm “trung thành” là một từ không có trong từ điển của Rocco.

- Một con chôn không xương sống vô dụng. – Eta vừa lấm bầm vừa dọn dẹp lại văn phòng, đổ gạt tàn và vứt vỏ lon bia, lon soda vào thùng rác. – Lẽ ra người ta nên cho hắn vào rọ và đem chôn sống ngay từ lúc hắn mới ra đời.

Khi những cảnh sát lượn đến vòng thứ hai, gã đẹp trai thuộc đội chống cướp của giết người và con bé đồng nghiệp im thin thít ấy, Rocco đã nhận ra ngay những dấu vết của họ và họ thì hắn đã ngửi thấy mùi nước hoa tắm nồng nặc mà lão vẫn nhúng vào đáy hàng ngày. Lão không biết bất cứ điều gì về Jace Damon hay nhân viên nào khác nhưng lại rất nhanh mồm nhanh miệng. Các thám tử chỉ muốn thề Jace, vì thế, họ bảo lão làm gì lão sẽ làm nấy. Hơn nữa, Rocco chưa bao giờ thích

thằng bé. Eta ngờ rằng lão cũng muốn tống cổ Jace đi từ lâu rồi.

Lão ra lệnh cho Eta phải cung cấp cho thám tử bất cứ thông tin nào mà cô biết. Cô nhìn lão như thể đang nhìn một thằng đàn độn, mà lão đúng là thế thật, rồi bước đi chỗ khác. Chừng nào cô chưa hiểu thêm về chuyện này thì những thông tin ít ỏi trong đầu cô hẫng cứ nằm nguyên đấy đã.

Khi cô tắt hết đèn ở văn phòng thì điện thoại đổ chuông.

Tất cả những gì cô biết về Jace là có một lần cô đi mua sắm ở khu Phố Tàu và nhìn thấy cậu chạy qua đường cùng một thằng bé 8, 9 tuổi. Chúng có vẻ như đang đi chơi. Cô nhìn thấy chúng đi vào một

chợ cá. Thứ hai sau đó, cô nhắc lại chuyện ấy thì nó chối không nhận. Nó cứ bảo rằng chắc cô nhầm sang người khác, nhưng cô biết không phải thế.

Mặc dù chưa nghe máy nhưng cô cứ đinh ninh đây là Jace.

- Speed Couriers xin nghe. – Cô nói. -
Muốn gì thế cưng? Chúng tôi đóng cửa rồi.

- Thám tử Davis đây thưa bà. Tôi cần hỏi bà một vài câu hỏi.

Eta quắc mắt qua điện thoại cứ như thể đầu dây bên kia có thể nhìn thấu vậy.

- Anh gặp người khác có được không? Tôi phải đóng thuế vì điều gì đây nhỉ? Cho những kẻ cứ chạy vòng quanh để hỏi

những câu hỏi nhau hết ngày này qua ngày khác như một lũ đàn độn khôn kiếp ấy à?

- Không thưa bà. Tôi rất xin lỗi. Tôi chỉ có hai câu hỏi về một nhân viên đưa thư của bà thôi, là J.Damon.

- Tôi biết rồi. – Cô nói bằng giọng câu kính. – Anh cũng nhanh đấy. Nhưng anh là cái quái gì chứ? Tôi có nhiều việc phải làm tối nay chứ không thể cứ đứng đây mà trò chuyện với anh được. Tôi còn một lũ trẻ con ở nhà nữa. Thôi tôi cúp máy đây.

Cô dập mạnh ống nghe và mắt liếc nhìn radio. Cố lần cuối cùng nào.

Cô nhấn nút.

- Tổng đài gọi số 16. Cậu đang ở đâu

hả Chiên binh cô độc? Cậu phải về nhà với Mama đi chứ nhóc. Càng sớm càng tốt. Cậu có đây không? Tôi vẫn giữ tiền cho cậu đây này.

Im lặng. Chẳng có tín hiệu gì. Cô thậm chí còn không biết là thằng bé có mang theo bộ đàm hai chiều đi không nữa. Cô tự hỏi nó đang ở đâu, đang làm gì. Cô cố gắng hình dung rằng nó đang an toàn ở một nơi nào đó. Giờ trong đầu cô chỉ còn mỗi hình ảnh của nó thôi.

Eta tắt đèn. Cô vừa đi về phía nhà bếp vừa mặc áo mưa. Đã muộn rồi. Nếu Jace muốn gọi thì giờ nó cũng đã gọi rồi. Dù sao cô cũng mang theo máy bộ đàm phòng trường hợp Jace sẽ gọi.

Con ngõ tối đen như mực. Trời lại bắt

đầu đồ mưa. Ngọn đèn phía trên ô cửa tắt ngúm giống như mỗi lần mưa đều thế. Lần trước cô đã bảo Rocco gọi thợ điện nhưng lão đầu có thèm nghe. Lão cứ đợi cho đến khi nào toàn bộ hệ thống điện chập vào nhau và nổ tung tòa nhà này lên cơ.

Eta lắc đầu vô vọng khi nghĩ không biết có ngày nào đó Rocco tự nảy mầm ý thức trong đầu lão không. Cô rút chìa khóa xe ra khỏi túi xách. Tức thì một ánh đèn rơi thẳng vào mặt làm cô chói mắt.

- Thám tử Davis đây thưa bà. – Người kia nói.

Có chuyện không ổn rồi, Eta nghĩ thầm. Nếu anh ta đã đứng ở đây từ nãy thì tại sao lại không vào nhà để gặp cô

mà phải nói chuyện qua điện thoại?

- Tôi cần phải xin bà một cái địa chỉ, thưa bà.

Eta nhích sang một bên, một cảm giác lạ lùng bao phủ lấy cô. Có chuyện không ổn rồi. Cô muốn đi ngay khỏi đây.

- Địa chỉ gì? – Cô hỏi, chân vẫn tiến về phía chiếc xe tải.

- Của người đưa thư tên Damon.

- Tôi không biết tôi đã trả lời bao nhiêu lần câu hỏi này rồi. – Eta phàn nàn, lại bước thêm bước nữa. – Tôi không có địa chỉ của thằng bé đó. Số phone cũng không có nữa kia. Tôi không biết nó sống ở đâu. Chẳng biết gì về nó cả.

Ánh đèn tiến lại gần hơn. Davis tiến

lại gần hơn.

- Thôi nào. Nó làm việc ở đây lâu rồi, đúng thế không nào? Làm thế nào mà bà lại không biết gì về nó chứ? Bà không thể cứ khẳng khẳng thế được.

- Tôi có thể và tôi sẽ làm thế. Tôi không thể nói với ông những điều mà tôi không biết.

Lối thoát của cô đã kết thúc ngay bên vách chiếc xe tải. Cô nắm chặt chùm chìa khóa trong tay.

Ánh đèn tiến lại gần hơn, và cô không còn lối thoát nữa.

- Bà cứ muốn làm cho việc này phức tạp lên hay sao?

- Tôi chẳng muốn cái gì hết. – Eta đi

chéo về phía sau xe tải. Nếu cô có thể chui vào trong, khóa trái cửa xe lại... Cô xoay chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay.

- Tao không quan tâm đến việc mày muốn gì, đồ quý cái. – Hấn nói và bắt thình lình lao tới.

Eta giơ tay lên, nhấn mạnh vào nút bấm trên hộp xít hơi cay nhỏ xíu treo trên móc chìa khóa. Cô nhắm trúng hướng đôi mắt của hấn để xít, cổ họng thốt ra một âm thanh cuồng nộ.

Davis tru tréo và chửi thề. Ánh đèn rọi lung tung, lúc lên đầu lúc xuống vai cô.

Eta hét lên và đá bừa bãi, cứ nhắm trúng phần nào trên cơ thể hấn thì nhắm.

- Mẹ mày.

Hắn tuôn ra câu chửi và túm đầy một nắm tóc Eta trong khi cô cố gắng bỏ trốn. Chắc hẳn nghĩ rằng hắn có thể giật ngược cô lại. Nhưng Eta là một phụ nữ to lớn, và có lẽ đây là lần duy nhất cô thích điều đó.

Cô dồn cả trọng lượng của mình về phía trước và cứ thế chạy. Davis chửi thề và lao cả thân hình vào lưng cô, cố gắng đẩy cô ngã xuống đất. Ánh đèn lại khua loạn xạ, loang loáng khắp mặt đất như thể nó đang lăn tròn vậy.

Một đầu gối thúc vào phía sau và cô bị ngã xuống, kéo theo cả gã kia. Cô cố gắng trườn trên đất nhưng lúng túng vì bị mất thăng bằng, rồi cô ngã lăn vào chiếc

xe tải, và lại cố gắng đứng lên một lần nữa.

Davis xô nghiêng vào cô, quăng mạnh lưng cô vào thành chiếc xe. Cô cào vào mặt hắn. Những móng tay dài lại làm hắn rú lên một lần nữa. Hắn thoi mạnh vào mặt cô và lần này cả thân hình hắn đã đè lên cô, rồi một thứ gì đó rất sắc gí sát vào cổ họng.

- Nói đi. – Giọng hắn rít lại, hơi thở sè sè lẫn mùi ôi thiu của bia và thuốc lá.

- Tôi không biết. – Eta nói. Cô không còn nhận ra giọng mình nữa, lí nhí, run rẩy và sợ hãi. Cô khóc. Cô nghĩ đến lũ trẻ. Giờ này chắc mẹ cô đang ngồi với chúng bên bàn ăn. Jamal thì xin được đi ngủ muộn. Kylie đang sôi nổi kể chuyện

lớp học ngày hôm nay.

- Mà mày có muốn sống không, con chó?

- Có. – Cô thì thầm.

- Nó ở đâu? Trả lời đi rồi tao cho mày về với gia đình.

Cô run lên. Cô sẽ chết vì giữ một bí mật mà cô không có câu trả lời.

Lưỡi dao mơn trớn trên cổ cô.

- Trả lời tao đi, rồi mày sẽ được về nhà với con. Nếu mày nói sự thật, tao sẽ không quay lại gặp mày hay lũ con mày nữa.

Eta không biết sự thật nào hết. Cô chỉ có thể nói một điều duy nhất mà cô biết.

- Tôi đã nhìn thấy nó ở khu Phố Tàu.

- Phô Tàu?

Cô cố hít một hơi thật sâu để trả lời hẳn, nhưng chẳng có lời nào thoát ra được nữa, chỉ là những âm thanh ảm ướt lạ lùng. Davis lùi lại, nhặt chiếc đèn và chiếu thẳng vào mặt cô. Cô đưa tay lên chặn cổ và cảm thấy sức sống đang rút dần khỏi cơ thể. Bàn tay cô đỏ lôm máu.

Kinh hoàng, cô muốn hét lên, nhưng không thể. Cô muốn kêu cứu, nhưng dường như không thể điều chỉnh được đầu lưỡi của mình nữa. Cô muốn ho, nhưng giờ thì thở cũng không xong. Cô đang chết chìm trong máu của chính mình. Cô lao đảo về phía trước. Hai chân khuyu xuống. Cô thấy mình rơi xuống via hè trơn ướt.

Cô nghĩ đến chồng... và ngay tức thì,
cô đã nhìn thấy anh.

Chương 20

Diane Nicholson nhấp một ngụm sâm panh và đưa mắt nhìn quanh căn phòng với những trang thiết bị tao nhã. Chán thật. Khách sạn Peninsula Beverly Hills là hình ảnh thu nhỏ của đẳng cấp và sự giàu có, hai điều cần phải có đối với người ủng hộ quỹ chính trị cho ủy viên công tố Los Angeles. Nhưng chính trị chẳng mấy ấn tượng đối với Diane. Cái độ hấp dẫn của nó đã bay biến từ lâu lắm rồi.

Chồng cô đã tiêu tốn 12 năm trong cái thế giới chính khách này. Đây là tình yêu lớn thứ hai của Joseph. Công việc là số một và niềm đam mê đó khiến anh trở nên giàu có. Diane thì xếp hạng đâu đó

rất xa trong bảng danh sách của anh, thậm chí còn sau cả golf và thuyền buồm nữa. Hai năm đầu sau đám cưới, thời gian mà họ nhìn thấy nhau nhiều nhất, đã đầy sự kiện giống hệt thế này. Và sau đó, cô trở thành một thứ phụ kiện trên cánh tay chồng mình, hệt như hai cái khuy măng sét nạm kim cương.

Đám tang của anh, tất cả bạn bè đều an ủi cô và nói hoai về nỗi nhớ thương sau này của bà quả phụ. Nhưng thực ra thì chính họ còn gặp anh nhiều hơn cô. Sự vắng mặt thường xuyên của Joseph trong cuộc sống hàng ngày khiến cô mất hẳn nỗi lo lắng khi tự hỏi rằng không biết liệu mình có gây ra điều gì nên nỗi để cái người đã cầu hôn mình giờ ham thích đánh golf hơn cả ham vợ nữa.

Anh cưới cô vì những gì cô có cũng đáng là một thứ tài sản để trưng ra trước đám đông rồi. Cô xinh đẹp, ăn mặc hợp thời trang, hành vi và lời nói chuẩn mực. Nhưng nghề nghiệp của cô khiến anh phải xấu hổ song Diane thì không chịu từ bỏ nó. Mọi quan hệ giữa họ trở nên căng thẳng và càng ngày cô càng mệt mỏi vì điều đó, sợ rằng mình sẽ để mất một điều gì đó khi mà tình yêu đối với chồng không còn.

Yêu là chết ở trong lòng một ít. Châm ngôn đã nói thế rồi. Mẹ kiếp. Cô đã học được bài học đó hai lần rồi.

Giờ thì cô cho phép mình cuốn theo các biến cố của cuộc đời bởi vì cô thích được nhìn ngắm thiên hạ, thích được xuất

hiện với một người nào đó, cũng như đồng ý để anh ta mời cô ăn tối.

Người mà cô đang đi cùng là Jeff Gauthier, 46 tuổi, đẹp trai, là luật sư thành phố của Los Angeles, một gã Don Juan không thích chính thức hẹn hò với một phụ nữ. Hết năm này qua năm khác, họ vẫn chỉ là bạn. Sau cái chết của Joseph, Jeff đã đề nghị với cô họ nên gặp nhau theo một kiểu khác. Jeff cho rằng không nên kéo dài những cuộc hẹn đích thực thành những câu chuyện phập phù bong bóng nữa. Không phải anh không muốn dành thời gian cho các cuộc hẹn nhưng quả thật là việc xuất hiện giữa chốn đông người cùng một người phụ nữ là rất khó khăn trong việc hình dung.

- Em sẽ ăn món đắt nhất trong thực đơn, – Cô nghiêng người về phía anh và nhón một miếng nấm nhồi trên chiếc khay mà người phục vụ bê ngang qua. – rồi mới tráng miệng.

- Lúc nào mà em chẳng thế.

- Thậm chí em còn đặt thêm một món tráng miệng để mang về nữa kia.

- Chúng ta chỉ ở lại đây vừa đủ để tiếp cận với ba nhân vật nổi tiếng thôi.

- Trong đó có tính cả em nữa không?

- Ai chẳng biết là em không nổi tiếng.

- Dù sao thì em cũng thích thế hơn.

Cái đám đông này chẳng bao giờ biết phải làm gì với một người như cô: kết

hôn với một nhân vật thành đạt như Joseph và chạm vào các xác chết hàng ngày.

Cô lướt nhìn đám đông trong phòng. Luật sư Steinman và vợ ông ta. Thị trưởng và phu nhân. Giradello đi một mình. Tới tập những người đến bắt tay bắt chân. Các phóng viên ảnh và nhà báo, các kênh truyền hình địa phương túc trực ở đây để ngoạm lấy những tin tức sốt dẻo nhất. Giới truyền thông luôn sống sót bằng những hình ảnh và thước phim từ các đám đông kiểu này.

- Em sẽ cho bất kỳ gã phục vụ nào 20 đô la nếu gã ta xoay tít được chiếc đĩa trên cây đu. – Cô nói.

- Thế tại sao em không đứng dậy mà

hát một bài có phải hơn không? – Jeff gợi ý và dồn cô về phía một trùm buôn bất động sản.

Họ gặp nhau và chúc mừng. Hai ánh đèn flash lóe lên. Diane mỉm cười và khen vợ ông trùm buôn có chiếc cài áo màu rượu nho rất đẹp.

- Tôi nghe nói cô đã bán ngôi nhà ở Palisades rồi? – Người phụ nữ hỏi.

- Tôi không thích ngôi nhà đó lắm. – Diane đáp lời. – Tôi đang cố gắng đơn giản hóa cuộc sống của mình.

Người phụ nữ hẳn là sẽ nhăn trán bởi ríu nếu không có lớp Botox trên trán bà ta.

- Barbra Sirha nói rằng cô ấy đoán cô

định mua nhà ở Brentwood.

- Phía Tây Los Angeles. – Một mã vùng ít ấn tượng hơn nhiều so với vùng Brentwood hay Pacific Palisades nhưng nhúc các ngôi sao. Diane có thể hiểu được rằng người phụ nữ kia đang rất muốn hỏi xem liệu cô có bị mất trí hay không.

Những ánh mắt vẫn cứ đảo qua đảo lại để tìm nhân vật quan trọng tiếp theo.

Và cái người quan trọng đó đã bước vào phòng.

Norman Crowne có chiều cao trung bình và hơi gầy, tóc muối tiêu, bộ ria được xén tỉa gọn gàng. Chỉ thoạt nhìn thì người ta không thể cho rằng đó là một

con người đầy quyền lực. Người ta cứ nghĩ ông sẽ có thân hình bệ vệ, cao lớn, vai rộng, với giọng nói âm vang. Chẳng có điểm gì tương tự, nhưng ở ông vẫn toát ra một sức mạnh thu hút được cả đám đông.

Đi sau là anh con trai Phillip cùng hai vệ sĩ trông cứ như vừa phóng thẳng từ Sở mật thám đến vậy. Cả bốn người đều vận comple đen sang trọng và cà vạt hợp thời trang. Đám đông tách ra làm đôi như thể đang tiếp người của hoàng gia. Nhà Crowne danh giá đến thẳng chỗ luật sư quận và chìa tay ra.

Anh con trai, kết quả của cuộc hôn nhân ngắn ngủi thứ hai của ông Crowne, quay sang Anthony Giradello và chào

hỏi nông nhiệt. Họ bằng tuổi nhau, cùng tốt nghiệp trường luật Stanford, nhưng Phillip thì sinh ra trong gia tộc Crowne với đầy đủ những cơ hội và đặc quyền đặc lợi. Anh làm việc cho cha mình và giữ một chiếc ghế êm ái trong tập đoàn nhà Crowne. Giradello thì xuất thân ở một thị trấn nhỏ gần Modesto, con trai của những người buôn bán hoa quả và cứ thế, phải tự chạy theo đủ mọi cơ hội cho đến khi túm được cái thang của phòng ủy viên công tố.

- Một gia đình hạnh phúc. – Diane thì thắm vào ve áo của Jeff khi họ đi xuyên qua đám đông để tìm gặp nhân vật điển hình thứ hai trong buổi tối. – Vụ xử kẻ giết con gái ông ta chỉ mới bắt đầu và Norman Crowne thì làm mọi thứ trừ

việc đặt tiền lên bàn cho ủy viên công tố trước mặt giới truyền thông Los Angeles.

Jeff nhún vai.

- Thì sao chứ? Chẳng có gì mâu thuẫn ở đây cả. Giradello không cần phải được hỏi lộ trong vụ này. Ông ấy quá muốn buộc tội Rob Cole đi chứ. Chính ông ấy cũng sẽ không chịu được đâu. Cole chính là O.J* của ông ta nên ông ta sẽ không bị rối trí. Nhưng cũng không thể nói phiên tòa này sẽ gọi lại vụ án khiến anh bạn Parker của em bị sa cơ lỡ vận.

- Parker là một con dê té thân. Giradello chẳng cần phải làm bài tập đâu. Vụ đó là bài học lớn đầu tiên của lão ta về việc “tiền đã mua lý” như thế nào. Và đây sẽ là bài học thứ hai. –

Diane nói. – Anh không nghĩ những người dân bình thường ở Mỹ sẽ nhìn những hình ảnh này trên bản tin sáng mai mà nói rằng Norman Crowne đang mua chuộc lão ta à? Rồi lại những màn kiểm tra chứng cứ pháp lý, lại các nhân chứng sừng sỏ được gọi đến, việc ghim Rob Cole vào cây thánh giá sẽ tốn kém hơn nhiều so với việc xử một tên tội phạm thanh thiếu niên ở Trung Nam vì tội giết một lúc năm sáu mạng người.

- Ồ, thực ra thì anh cũng chẳng quan tâm đâu. – Jeff nói. – Và anh cũng nghĩ em chẳng nên quan tâm đến chuyện này làm gì. Em cứ để bọn họ treo đầu Roc Cole lên gậy và cho lũ chó lang ăn thịt hắn. Hay em có chuyện gì liên quan đến uy thế của nhà Norman Crowne?

- Chẳng có gì. Ông ta có thể treo đầu hẳn lên. Em chỉ không muốn nghe thấy những lý lẽ kháng án thôi.

- Nữ thần Công lý. – Jeff cười khúc khích, chỉ tay về phía một trong những kẻ đang loăng quăng bên cạnh ủy viên công tố, một biên tập viên talkshow của đài phát thanh. – Diane, người mà chúng ta biết và mến mộ đây này.

- Em không ấn tượng gì về cái gã khoác lác này đâu. – Cô nói rít qua kẽ răng.

- Em không biết à, em sẽ giúp gã kiểm soát được khối việc đấy.

- Cái gì tốt thì lại không rẻ chút nào đâu.

Jeff tự giới thiệu mình còn Diane chỉ khẽ gật đầu xã giao với nụ cười làm tê liệt người đối diện rồi quay sang đứng cùng những người nhà Crowne, giờ đã thấy xuất hiện thêm cả con gái của Tricia với cuộc hôn nhân đầu tiên.

Caroline Crowne mới 21 tuổi, thấp lùn và cũng mũm mĩm giống mẹ, mặc dù Caroline đã tích cực cải thiện mình hơn bà mẹ. Mặc đồ hàng hiệu và đi đôi giày Manolos, mớ tóc quăn nâu vàng của cô đã được cắt theo kiểu đầu vuông ngắn rất thời trang. Cô có dáng dấp của một nữ doanh nhân trẻ sành điệu và dần thay thế vai trò của bà mẹ trong việc làm từ thiện.

Rất nhanh sau cái chết của Tricia, có tờ báo đã ám chỉ đến một khả năng đê

tiện giữa Caroline Crowne và gã cha dượng, nhưng những tin đồn nhanh chóng bị đè bẹp như chú sên nằm giữa đường. Và cô cháu gái của Norman Crowne đột ngột chấm dứt vai trò trở thành trung tâm của báo giới.

Có cả dãy tin nóng về câu chuyện giữa Caroline Crowne và Rob Cole. Tricia già nua tội nghiệp đã bị chia sẻ tình cảm với con gái và gã chồng thôi tha từ hồi tháng 5 đến tháng 12. Lúc mẹ cô chết thì Caroline đã 19. Rõ ràng là rất hợp pháp.

Diane chẳng khó khăn gì khi hình dung ra những điều đó.

- Chỉ cần một người nữa thôi và chúng ta sẽ rời khỏi đây. – Jeff nói khẽ khi anh mỉm cười và nâng ly với một người nào

đó bên tay phải.

- Chắc đến lúc đó em ném xong món cá biển này rồi. – Diane nói, để mặc anh dẫn cô về phía tay ủy viên công tố.

Cô thoáng thấy một cánh cửa vừa mở ra. Bradley Kyle và đồng nghiệp của anh ta bước vào phòng, trông hết những đứa trẻ mặc sắc phục. Họ cũng đi thẳng đến chỗ mà Jeff đang kéo cô đến, ủy viên công tố, Norman và Phillip Crowne.

Giradello quay sang nhìn những viên thám tử, mày cau lại.

Diane bước tới trong khi Giradello xin lỗi Phillip Crowne và tiến hai bước về phía họ. Được ngắm nghĩa mọi trò là thứ duy nhất khiến cô đến những chốn

như thế này.

Jeff giới thiệu cô với viên công tố, người mà cô đã từng chạm mặt không dưới 50 lần rồi. Cô mỉm cười, bắt tay và chào ông ta, trong khi ánh mắt lại đánh sang bên phải.

Những câu trao đổi rất ngắn gọn, khuôn mặt Giradello trở nên tối sầm khi Bradley Kyle chìa tay ra như muốn hỏi “Ông muốn tôi làm cái quái gì đây?”.

Kyle và đồng nghiệp của anh đang xử lý vụ Tricia Crowne, nhưng chỉ là đội kế cận chứ không phải đầu tiên. Khi vụ xét xử bắt đầu thì họ được gọi đến để kiểm tra chéo, đào xới và lật lại toàn bộ những chi tiết ghi trong hồ sơ, sẫm soi đến cả những dấu vết mờ nhạt nhất.

Luật sư của Rob Cole, Martin Gorman, luôn nắm hết thông tin về họ, họ đang điều tra về ai, đã thôi điều tra ai, liệu chỉ có một hay nhiều người có nguy cơ làm giảm uy tín của Rob Cole hay của các diễn viên nam nói chung hoặc chỉ là những gã đẹp trai suốt ngày mặc áo bowling màu rượu nho không vì lý do gì cả. Lão Gorman khôn ngoan cũng có tai mắt ở tất cả những chỗ như thế này, theo dõi nhất cử nhất động của Giradello, tìm ra bất cứ thứ gì có lợi cho lão, một hướng mở, hay chí ít thì cũng khiến lão đỡ bị bất ngờ.

Một phiên tòa lớn như thế này cũng giống như một ván bài với những quân được xếp sẵn theo chiến lược. Phải dùng mảnh khóc để sắp xếp những lá bài.

Giradello thì mang cả tính quân thuật vào những câu chuyện này. Người ta sẽ phải làm những điều bất khả thi. Và cô đang tự hỏi liệu đó là điều gì.

Steinman nói một câu gì đó và Jeff cười lịch sự. Diane cũng mỉm cười và gật đầu.

Một từ, một lời báng bổ, một tiếng cầu nhàu, một cái tên mà cô đã không nhận ra...

Chú thích.

O.J Simpson là cựu cầu thủ bóng đá và diễn viên đã bị buộc tội giết vợ và bạn trai của cô vào năm 1994. Năm 1995 được tha bổng. Đây là phiên tòa

dài nhất trong lịch sử bang California và là phiên tòa nổi tiếng nhất trong lịch sử nước Mỹ. (Chú thích của người dịch)

Chương 21

Khi Parker quay lại phòng làm việc thì Ruiz đã đi từ lâu rồi. Anh muốn nằm lăn ra đê xả hơi mà không được. Chừng nào mà ta vẫn còn muốn thanh thản thì cách tốt nhất là nên tránh xa công việc ra. Anh đã phải trả giá cho bài học này rồi. Anh đã bị khốn khổ khi biến thành một ngôi sao sáng trong Phòng Chống Cướp của - Giết người. Anh đã bị cuốn theo cơn lốc của công việc đến nỗi không còn nhận biết được mình là ai hay mình đang làm gì nữa. Anh đã vắt kiệt sức mình vào sự nghiệp.

Lẽ ra anh nên về nhà, đứng dưới vò hoa sen, nghe nhạc jazz, uống một ly vang, đặt một ít mỳ vằn thắn hay thịt bê

Mông Cổ ở nhà hàng cuối phố. Anh đang có vài thứ cần phải đọc và ghi chép. Như thế thì một giấc ngủ nghe cũng có vẻ là một ý kiến hay.

Anh có một chiếc giường lớn và cửa sổ trông ra khu Phố Tàu phòng những đêm không muốn, hoặc không thể ngủ. Lúc ấy, những hình ảnh bên dưới lấp lánh như thể ảo ảnh trong không gian ba chiều. Anh thấy màu sắc như dịu đi và có thể ánh sáng rục rở cùng âm thanh đường phố đã chui cả vào bóng đêm tĩnh lặng trong ốc đảo của anh.

Nhưng anh không thể về nhà sớm được. Có quá nhiều việc cần phải làm, và cần phải làm nhanh nữa. Bản năng mách bảo anh phải quan tâm đến vụ này

và cái ý nghĩ ấy càng lúc càng dữ dội. Cái kẻ lạ mặt đột nhập vào căn hộ của Abby Lowell, và cả chính cô ta nữa, đều đang quay cuồng trong đầu anh.

Cô ta là một cá thể đầy mâu thuẫn. Cô ta tranh thủ sự cảm thông, nhưng cũng lại rất điềm tĩnh và vững vàng, cô ta dễ tổn thương nhưng cũng khó nhằn, cô ta vừa là nạn nhân vừa là kẻ tình nghi. Tất cả. Quỷ tha ma bắt nếu cô ta lại không biết vụ đột nhập đó là nhằm mục đích gì.

Cái chết của Lenny Lowell chắc chắn không phải vì một tội ác tình cờ. Và cả cái thằng đưa thư kia nữa chứ, hẳn được ấn cho số độc đắc, hẳn biết Lowell đang sở hữu một thứ bí mật có giá trị đến nỗi phải ra tay hạ thủ hay sao? Tiền trong két

bị mất – mà đây là do Abby nói thê - chẳng vì lý do gì ngoài lòng tham của kẻ giết người.

Nhưng một vụ cướp đơn giản như vậy thì không thể kéo theo việc kẻ đó lại tiếp tục tìm đến chỗ ở của con gái nạn nhân để xối tung lên và đe dọa cô ta. Linh tính mách bảo anh rằng cái dòng chữ nguệch ngoạc trên tấm gương trong buồng tắm nhà Abby Lowell là có hàm ý “trừ phi”. Kẻ tiếp theo sẽ là mi... trừ phi tao có được thứ mà tao đang tìm kiếm. Và điều đó cũng đồng nghĩa với việc kẻ kia tin chắc rằng Abby Lowell biết cái thứ mà hắn đang tìm.

Thế tại sao tấm gương lại bị vỡ? Nó vỡ vì lý do gì? Nó vỡ sau khi tin nhắn

được viết lên đó. Abby Lowell không bị thương, cũng không thấy kể gì về vụ vật lộn nào trong buồng tắm, nhưng tấm gương đã bị vỡ, và phải có người nào đó chảy máu chứ.

Cô ta nói gã đó bảo rằng hẳn ta đã làm một việc gì đó cho bố cô ta. Đó là việc gì mới được chứ? Chẳng lẽ tên giết người lại còn phải đăng tin lên báo nữa hay sao? Xin chào, là tôi đây, tôi đang nói chuyện với bạn. Xin lỗi, tôi sẽ giết bạn ngay bây giờ đây nhé. Rõ là nhớ nhăng.

Và cái thằng đó lại còn đi một chiếc Mini Cooper.

Parker nhớ lại rằng chiếc Volkswagen Bug đã từng là lựa chọn số 1 của những

tên giết người hàng loạt trong thập niên 70. Những chiếc xe dễ thương thì thương vô hại. Làm thế quái nào mà những kẻ lái xe Bug đều là những tên tội tộ được nhỉ? Thằng Ted Bundy cũng có một chiếc Bug đấy thôi.

Parker đã lấy những thông tin còn lại trong vụ đột nhập nhà Abby Lowell để lên trang của Sở Giao thông tìm kiếm và chờ đợi trong tâm trạng sốt ruột. Anh rót cho mình một tách trà, đi tới đi lui chờ trà ngấm. Yamoto, thực tập sinh của Kray đang đứng ngay chỗ bàn làm việc của anh, chăm chú nghiên cứu bản báo cáo. Ruiz chắc giờ này đang đi nhảy Salsa với một ông bố dễ thương nào đó sẵn sàng cung cấp cho cô những đôi giày cao gót hiệu Manolo.

Các cô gái phân lớn chỉ thích cưới tiền. Parker tự hỏi tại sao cô ta lại không làm luôn điều đó đi. Chắc cô ta nghĩ cô ta sẽ còn vớ được con cá to hơn nếu túm được nấc thang sự nghiệp để leo lên đẳng cấp cao nhờ những vụ án mạng. Làm phòng hình sự, có lý lịch hoành tráng, đánh đu với giới chính khách và ngôi sao Hollywood rồi bùm: một ông chồng giàu có.

Bức xúc, anh với lấy điện thoại và quay số của một người bạn cũ đang làm việc cho phòng hình sự Trung Nam.

- Metheny nghe đây. – Một giọng khê khàn càu nhàu ở đầu dây bên kia.

- Này Methuselah, cậu vẫn ổn đấy chứ?

- Kev Parker đây à, tôi cứ tưởng cậu chết rồi.

- Tôi đang ước gì mình chết đi được một lúc. – Parker thú nhận.

Metheny tru lên như chó sói.

- Đừng để những thứ khốn kiếp đó dim cậu xuống.

- Tôi đã thề rồi. Cậu không biết à?

- Có, em gái cậu có nói.

Parker cười to.

- Cậu đúng là khốn kiếp thật. - Anh đã từng làm việc với Metheny rất lâu trước khi anh vào làm trong Phòng Chống cướp của – giết người. Dù sao thì Metheny vẫn rất quý anh. – Cậu có còn quản lý cái

bọn gốc La tinh ấy không nhỉ?

- Có, sao cơ?

- Tôi có một cô thực tập sinh đang làm việc ở đây. Tôi muốn biết cô ta là người như thế nào.

- Thì thử ở đâu hay trong quần ấy chứ.

- Đâu thì tôi xin đủ rồi. Tên cô ta là Ruiz. Renee Ruiz.

- Để tôi xem xem có tìm được gì cho anh không.

Họ trao đổi thêm vài thông tin nữa rồi cúp máy. Parker quay sự chú ý sang kết quả tìm kiếm của anh ở Phòng Giao thông.

Tìm những chiếc Mini Cooper đăng

ký ở bang California, rồi khoanh vùng khu vực Los Angeles, có 17 chiếc khớp với số và ký tự mà Parker đã đưa ra tìm kiếm. Trong số đó có 7 cái màu xanh, 5 cái màu đen. Nhưng không cái nào đứng tên Jace hay J.C. Damon. Cũng không chiếc nào có thông tin bị mất trộm.

Các thám tử điều tra vụ đột nhập nhà Abby Lowell cũng sẽ tìm chiếc xe này, mặc dù Parker ngờ rằng có đến sáng mai họ cũng không tìm ra được. Vụ này về cơ bản thì đơn giản như bữa ăn sáng. Chẳng có bạo lực gì nghiêm trọng. Vì thế họ sẽ không đủ hứng thú để ngồi tìm kiếm, trừ phi họ muốn chọc giận anh.

Parker không thể để họ săn được con mồi trước anh. Có thể họ sẽ làm việc rất

tích cực và tìm ra kết quả mà không gặp bất cứ trở ngại gì. Nhưng anh cho rằng rồi họ sẽ lại lừa tất cả những tài xế Mini Cooper như lừa vịt rồi cuối cùng thành ra lại để sống Damon. Anh không thể mạo hiểm đánh mất kẻ tình nghi của mình chỉ vì sự ngu dốt và nguyên tắc phân vùng sự vụ khôn kiếp.

Anh rút cái bản đồ thành phố từ ngăn kéo và trải rộng nó lên bàn của Ruiz, sau đó dò tìm trong cuốn chỉ dẫn Thomas để khoanh vùng địa chỉ các chủ sở hữu xe Mini Cooper. Anh đánh dấu các vị trí trên bản đồ. Chẳng có cái nào liên quan đến hộp thư của Allison Jennings hay J.C. Damon cả.

Ngoài những khu vực đó, Parker cũng

tìm thấy một chủ đăng ký sống tại khu Miracle Mile, cách không xa căn hộ của Abby Lowell. Chiếc xe được đăng ký dưới cái tên Punjhar, Rajhid, DDS. Một cái nữa ở Westwood, gần trường ĐH California. Và một cái đăng ký tên Chen, Lu, sống ở khu Phố Tàu, quãng gần nhà anh.

Anh đánh dấu được 12 cái và chăm chú nhìn tấm bản đồ có những khoanh mực đỏ như vết máu loang khắp thành phố. Damon sở hữu chiếc xe nào? Mà quái quỷ hắn sống ở đâu chứ? Và tại sao hắn cứ phải giấu giếm thế? Hắn chưa có tiền án tiền sự. Và nếu có đi chăng nữa thì dưới một cái tên khác, ai mà biết được điều đó? Nếu hắn dùng tên giả thì cách duy nhất để tìm ra hắn là bắt giữ

hắn rồi so với dấu vân tay lấy ở hiện trường. Họ đã lưu một phần dấu vân tay trên hung khí nhưng chưa đủ để tìm ra chân tướng tên này.

Có lẽ thằng này là tội phạm chuyên nghiệp hoặc hắn đang phải lẩn trốn ai đó. Cho dù vì lý do gì đi nữa thì Damon cũng lái chiếc Mini Cooper của người khác. Và nếu hắn không giết Lenny Lowell, thì hắn tìm con gái Lenny làm gì? Hắn biết gì về cái thứ mà có người đang muốn tìm kiếm?

Và tại sao Phòng Chống cướp của – giết người lại xuất hiện ở hiện trường?

Parker đưa tay lên xoa mặt, xoa đầu và những thứ cơ mồi như sau cổ. Anh cần không khí trong lành và một vài đáp

án. Anh mặc áo vào và bước ra ngoài để đi tìm cả hai.

Giờ cao điểm đã kéo dài hai tiếng đồng hồ rồi. Trên đường, xe nối xe thành hàng dài, ai cũng cần phải đi đâu đó mà mãi không tới được nơi. Một vài người đang rời khỏi tòa nhà trung tâm và ra lấy xe. Đã đổi ca từ hai tiếng trước và ngày làm việc đã kết thúc. Mọi thứ chuẩn bị đón đêm về.

Parker bước về phía ô tô của mình và ngồi sau vô lăng. Chiếc xe này như trâu cày, một chiếc mui trần hiệu Chrysler Sebring mà anh đã dùng được 5 năm rồi. Anh lái nó đến chỗ làm, đến hiện trường. Hết giờ làm thì nó lại đưa anh đi tìm mấy chai vang, đến chỗ các người tình bí ẩn,

xinh đẹp và gợi tình. Anh hơi mỉm cười, nhưng ngay tức thì nụ cười tối lại khi anh nhớ ra rằng Ruiz đã hỏi anh về chiếc xe. Cô ta đã nghe lời đồn đại như thế.

Anh rút điện thoại ra khỏi túi áo và quay số của Andi Kelly.

- Em đã có gì cho anh chưa đây cưng ơi?

- Lạy Chúa, anh đúng là đồ con hoang. Em còn có nhiều việc khác ưu tiên hơn anh, anh biết rồi đấy. Em còn phải đi dự tiệc cocktail, rồi còn bạn bè. Em cũng đang hẹn hò với một thằng nhóc 17 tuổi nữa.

- Lại một lão già nữa chứ gì, hử?

- Ai bảo anh đây không phải là một

chàng trai trẻ?

- Bởi vì nếu đó là sự thật thì em đã chẳng thèm kể cho anh biết đâu. 17 tuổi là phạm luật rồi, không phải em không biết đúng không nào.

- Ngoài điều đó ra thì không còn lý do nào khác à. – Kelly phàn nàn. – Em đủ tuổi để làm mẹ của mấy đứa ấy được đấy. Em có phải là Demi Moore đâu cơ chứ. Em không bao giờ có sở thích với những cậu bé cả, chỉ với đàn ông thôi.

- Thế à? Thế em có tìm được gì cho anh không?

- Nếu chưa ăn tối thì trí óc của em tệ lắm đấy. – Cô nói. - Hẹn gặp anh ở nhà hàng Morton phía Tây Hollywood nhé.

Anh trả tiền đây.

Chương 22

Jace để xe của bà Chen ở bãi đất hẹp phía sau cửa hàng. Nó lau sạch phía bên trong bằng giấy ướt, cố gắng xóa hết những vết tay để lại trên vô lăng, cửa xe hay ghế ngồi. Rồi nó cứ thế đứng cạnh chiếc xe, không biết là bao lâu nữa, để quyết định xem nên làm gì tiếp theo.

Những đám sương mù dày đặc bay lên từ biển cả rồi luôn lách vào từng xó xỉnh trong thành phố. Cái làn hơi trắng đục ấy bao quanh các tòa nhà và làm khuếch tán ánh đèn vàng đang tỏa ra từ những ô cửa sổ. Nó cảm thấy mình giống như một nhân vật trong giấc mơ, có thể biến mất trong nháy mắt và không còn ai nhớ đến nó nữa.

Có lẽ đây là điều mà nó đang định làm – chui hẳn xuống đất. Nếu là Alicia thì bà cũng sẽ làm như thế. Bà sẽ mặc quần áo vào cho chúng mà không cần phải nói năng gì cả và dắt chúng đi ngay lúc nửa đêm. Rồi họ sẽ mọc lên như một đám nấm độc ở một nơi khác trong thành phố, với những cái tên mới và không một lời giải thích.

Đã rất nhiều lần Jace tự hỏi tại sao lại thế. Khi nó bằng Tyler, nó đã vẽ ra đủ các câu chuyện về mẹ, luôn tưởng tượng bà là một nữ anh hùng. Bà đã bảo vệ các con mình thoát khỏi mọi hiểm nguy. Khi lớn lên chút nữa và đã tinh khôn hơn, hiểu biết hơn về cuộc sống, thì lúc nào nó cũng tự hỏi liệu có phải Alicia đang trốn tránh cảnh sát không.

Lý do tại sao thì nó không hình dung ra tiếp được. Mẹ nó là người kín đáo và tốt bụng. Nếu bà bắt gặp nó trộm đồ ở cửa hàng thì thế nào cũng sẽ làm nó phải bật khóc sau đó khi nói rằng bà thất vọng vì nó.

Có lẽ mẹ cũng giống mình, giờ thì nó nhủ thầm như vậy, sinh ra nhầm chỗ, nhầm thời.

- Tại sao cháu không đứng ở chỗ có ánh sáng, JayCee?

Bà Chen xuất hiện như có phép màu dưới ánh đèn mờ ảo.

- Cháu đang suy nghĩ. – Jace nói

- Những ý nghĩ của cháu nặng nề như đá tảng phải không.

- Cháu xin lỗi vì đi xe về muộn, thưa bà Chen.

- Cháu đi sửa xe đạp ở đâu thế? Trên mặt trăng à?

Jace mở miệng để trả lời nhưng âm thanh tắc lại nơi cuống họng như một viên bột nhồi. Nó nhớ lại cái lần mà mẹ nó bắt quả tang nó ăn trộm.

- Cháu có chuyện quan trọng muốn nói với bà. – Cuối cùng nó thốt lên. – Nói riêng.

Bà Chen gật đầu và đi vào trong nhà. Jace theo sau, đầu cúi xuống. Bà ra hiệu cho nó ngồi xuống chiếc ghế đầu làm bằng gỗ cứng kê cạnh bàn làm việc của bà và quay đi để pha hai tách trà từ chiếc

âm đang đặt tạm trên bậu cửa sổ phía trên chiếc bàn lộn xộn.

- Chắc trên mặt trăng thì không có điện thoại rồi, ta đoán thế. – Bà nói giọng đều đều. – Mà người cung trăng thì cũng không có gia đình lo lắng cho họ.

- Cháu đang gặp một chuyện rất tệ. – Jace đáp.

- Cháu đang gặp vấn đề. – Bà chỉnh lại, mắt nhìn thẳng vào nó. Bà không thể giấu được phản ứng của mình. Mặt bà tái đi. Miệng há ra kinh ngạc.

Nó đã cố gắng lau mặt mũi chân tay bằng giấy ướt và một chai nước mua từ máy bán hàng tự động ngoài cổng siêu thị Mexico ở Los Feliz. Nhưng nước vẫn

không rửa sạch được những vết xước xước, thâm tím và u cục trên da thịt. Nó biết trông mình như vừa bị đốn hạ sau một trận đấu quyền anh vậy.

Bà Chen nói một câu gì đó bằng tiếng Hoa, giọng nhỏ đi và sợ hãi. Bàn tay bà run rẩy khi đặt tách trà xuống khoảng trống nhỏ xíu duy nhất trên mặt bàn. Bà ngồi xuống ghế. Jace có thể thấy bà đang cố hết sức để lấy lại bình tĩnh, cố gắng hiểu ra vấn đề vượt quá những trải nghiệm của bà.

- Cháu kể đi. – Bà nói. – Kể hết.

Jace cố gắng hít thở thật sâu. Nó suy đi tính lại trong đầu xem điều gì nên nói điều gì không, nói gì thì sẽ an toàn hơn cho bà, cho Tyler.

- Chắc bà có nghe một vài điều gì đó về cháu. – Nó nói. – Những điều tôi kể ấy, không phải là sự thật đâu.

Bà nhíu mày.

- Cháu nghĩ ta là người thế nào mà lại đi nói ra điều ấy? Ta đã coi cháu như con trai của ta rồi.

Nếu con trai bà mà sống một cuộc sống chui nhủi với gần chục cái tên khác nhau thì sẽ sao nhỉ. Nếu con trai bà bị người ta tìm giết và hành hạ. Bà Chen không có con. Có lẽ bà gắn bó với nó là vì điều đó, Jace nghĩ thế.

- Tôi qua cháu chuyển gói hàng cho một luật sư và khi cháu vừa rời khỏi cái văn phòng ấy thì người ta tìm thấy xác

ông ta. Giờ cảnh sát đang tìm kiếm cháu.

- Trời. Họ bị điên rồi. Cháu không bao giờ giết người cả. – Bà nói một cách dứt khoát, như thể bị tổn thương khi nghe thấy điều đó vậy. – Cháu không giết ông ta. Họ không thể đẩy cháu vào tù vì cái điều mà cháu không làm. Ta sẽ gọi luật sư. Rồi mọi sự sẽ ổn cả thôi.

- Không đơn giản thế đâu, bà Chen. Có thể họ tìm thấy dấu vân tay của cháu trong văn phòng ấy. Và cháu còn bị buộc tội đột nhập nơi ở của con gái nạn nhân nữa. – Nó nghĩ trong đầu. – Cháu đã nói chuyện với cô ta. Cô ta có thể nhận diện ra cháu. Cô ta sẽ nói cháu tấn công cô ta...

- Tại sao cảnh sát lại cho rằng cháu

giết người đàn ông đó mới được chứ? – Bà đã bình tĩnh hơn. – Cháu làm cái điều kinh khủng ấy vì lý do gì?

- Cháu không biết. Có thể ông ta bị cướp hay gặp chuyện gì đó tương tự.

- Một người vô tội thì không có gì phải giấu cả. Cháu phải đi gặp cảnh sát, nói với họ những gì cháu biết.

Jace lắc đầu.

- Không, nếu họ có chứng cứ thì họ có thể dễ dàng gán vụ này cho cháu. Họ sẽ làm thế.

- Nhưng cháu không có tội...

- Nhưng trông có vẻ có tội.

Bà thở dài và vội lấy chiếc điện thoại.

- Để ta gọi luật sư...

- Không. – Jace nhô²m dậy, vươn người qua bàn và đặt ống nghe trở lại theo một cách nhẹ nhàng nhất mà nó có thể. Trong khoảnh khắc, bà Chen nhìn nó như thể trước đây bà chưa nhìn thấy nó bao giờ vậy.

- Cháu không thể đi gặp cảnh sát. – Nó hạ thấp giọng và lại ngồi xuống. – Xin bà hãy hiểu cho. Cháu không thể làm thế.

Nó đưa hai tay lên ôm lấy mặt và co rúm lại khi cạ vào vết cứa mà mảnh kính vỡ ở nhà Abby đã rạch toác má nó. Lẽ ra nó phải đi khâu lại nhưng nó sẽ không làm điều đó đâu.

- Nếu cháu đi gặp cảnh sát, thì mọi

chuyện sẽ kết thúc. – Nó nói.

- Cuộc sống của cháu không kết thúc...

- Cháu sẽ phải vào tù. Cho dù cháu có không phạm tội thì người ta cũng sẽ cứ tống cháu vào tù cái đã. Phải mất vài tháng cho đến khi phiên tòa được xét xử. Thế lúc đó Tyler sẽ ra sao? Nếu Tổ chức Bảo trợ gia đình và trẻ em tìm thấy nó, họ sẽ mang nó đi.

- Ta sẽ không bao giờ cho phép điều đó xảy ra. – Bà Chen đáp, giận dữ khi nó nhắc đến khả năng đó. – Tyler thuộc về chúng ta. Nhà của nó là ở đây.

- Họ sẽ không nghĩ vậy đâu. Họ sẽ mang nó đi và không bao giờ mang nó trả

lại cho cháu nữa.

- Nó không cần được nuôi dưỡng.

- Họ không quan tâm. – Giọng nó trở nên cay đắng. Những cảnh báo của mẹ nó lại luẩn quẩn trong đầu, cả những câu chuyện cảnh giác nó nghe được trên vỉa hè, hay đọc trên báo. – Tất cả thuộc về luật, và người ta không thể chống lại luật pháp được. Họ sẽ tự hỏi rằng người phụ nữ Trung Quốc này đang làm gì với một đứa trẻ da trắng không cha không mẹ không tí giấy tờ nào.

- Cháu cứ nói quá lên thế...

- Không. – Jace giận dữ. – Cháu không nói quá đâu. Họ sẽ mang nó đưa cho những người chịu trách nhiệm về quyền

trẻ em để kiểm tra tung tích và cuối cùng chúng ta không biết nó bị mang đi đâu cả. Rồi ngay cả chính họ cũng không biết nữa. Mọi chuyện sẽ như thế. Lạy Chúa, rồi bà cũng sẽ gặp rắc rối.

- Để ta nói chuyện với luật sư.

Jace lắc đầu điên cuồng, cái viễn cảnh bị mất Tyler còn đáng sợ hơn cả việc nó sém bị giết trong buồng tắm nhà Abby Lowell.

- Cháu không thể làm thế. – Nó nhắc lại. – Cháu sẽ không làm thế. Cháu muốn nó được an toàn. Cháu muốn để nó ở lại đây với bà. Nó sẽ an toàn hơn khi ở với bà, nhưng cháu sẽ mang nó đi nếu như cháu phải làm thế. Chúng cháu sẽ đi. Bây giờ. Tối nay.

- Cháu nói điều điên rồ gì thế. – Bà Chen kêu lên. – Cháu không thể đưa nó đi được. Cháu không được đi.

- Cháu không thể ở lại. – Jace cãi lại. Giọng nó bắt đầu run rẩy. Nó cố gắng bình tĩnh, hạ giọng xuống. – Cháu không thể ở lại đây. Cháu không thể quay trở về chùng nào mọi chuyện còn chưa kết thúc. Cháu không muốn bà gặp nguy hiểm, bà hay bố chồng bà cũng thế thôi. Cháu cũng không muốn Tyler gặp nguy hiểm, nhưng cũng không thể rời nó mà đi chùng nào vẫn còn lo rằng khi quay trở lại thì nó không còn ở đây nữa.

Trong giây lát, cả đôi bên đều không ai nói câu gì. Nó không đủ can đảm để nhìn vào mắt người đàn bà tốt bụng đến

nổi cho anh em nó ở lại và đôi xử như người nhà. Nó ước gì mình đừng kể cho bà biết. Lẽ ra nó nên hành động theo bản năng, lôi cổ thẳng em ra khỏi giường khi đêm đến rồi cả hai cùng chuồn đi.

Lạy Chúa, thế là rối tinh lên rồi. Làm thế nào thì cũng dở.

Nếu nó đến gặp cảnh sát và họ đặt nó trong tình trạng bị canh giữ, thì tin tức sẽ lan đi trên báo chí. Các phóng viên sẽ muốn tìm hiểu thêm thông tin. Nếu họ tìm thấy Tyler và gia đình bà Chen, thì kẻ săn đuổi kia cũng sẽ tìm thấy họ.

Nếu nó đưa thứ kia cho ai đó hay Abby Lowell thì cũng chẳng hay ho gì. Kẻ săn đuổi cũng sẽ chẳng tha cho nó hay những người kia.

- Cháu rất tiếc vì đã kéo bà vào chuyện này. – Nó khễ khàng, đau đớn còn hơn cả những vết đau đang ở trên cơ thể. – Cháu ước gì mình không kể ra những điều đó, nhưng cháu không còn cách nào khác. Nếu một người nào đó đến đây tìm cháu... Nếu cảnh sát xuất hiện... Thì cháu muốn bà biết trước. Cháu nợ bà điều đó. Cháu nợ bà nhiều...

Một tiếng gõ cửa khô khốc khiến họ dừng lại và ngay sau đó Chi mở cửa rồi thò đầu vào. Gã nhìn Jace bằng ánh mắt nặng nề.

- Mà bị làm sao thế? – Gã hỏi cộc lốc.

Jace cup mắt xuống. Nó tự hỏi không biết Chi đã đứng bên ngoài từ lúc nào.

- Tôi bị ngã. – Nó nói.

- Mà không tông đổ cả xe của bác tao nữa đấy chứ? Chiếc xe mất tích rõ lâu và tao cứ tưởng bị mất trộm. Tao đã định gọi cảnh sát rồi đấy.

Jace không trả lời. Nó không thích và cũng không tin tưởng Chi. Lúc nào gã cũng tỏ vẻ sợ sệt bà bác và cố gắng làm theo mọi ý thích của bà. Tất cả chỉ là bề mặt. Chi luôn làm những gì có lợi nhất cho hắn. Trong công việc thì hắn luôn nghĩ đến mình là đầu tiên.

Chi liếc nhìn bà Chen và nói vài câu tiếng Hoa.

Khuôn mặt bà lạnh tanh, lưng bà uốn thẳng.

- Nếu cháu định nói gì thì cứ nói tiếng Anh, Chi ạ. Hãy thể hiện sự tôn trọng hơn là thô lỗ khi có mặt ta.

Đôi mắt đen của Chi lạnh lẽo khi gã nhìn Jace. Gã không xin lỗi.

- Tôi đang tự hỏi liệu đến sáng mai tôi có nên ở đây nữa không nếu như có những người không đáng tin cậy.

Jace đứng dậy.

- Nếu anh muốn nói chuyện với tôi, anh Chi, thì tại sao chúng ta lại không ra ngoài nhỉ?

- Mà y có quan tâm đến điều đó đâu. – Chi nhếch mép.

- Chỉ có Chi phải ra ngoài thôi. – Bà Chen nghiêm khắc nhìn thẳng cháu. –

Nếu cậu muốn về vì một lý do vớ vẩn nào đó thì Chi ạ, thời gian của cậu cũng chẳng có ý nghĩa gì mấy đâu.

Chi vẫn nhìn Jace.

- Không, bác ạ. Cháu sử dụng thời gian của cháu rất tốt.

Jace không nói gì khi Chi rời khỏi phòng. Trước mặt bà Chen nó cũng không hề phàn nàn gì về gã. Tuy nhiên những lời nói của Chi khiến nó ghen cổ.

- Để tìm ra cháu ở đây thì cũng chẳng dễ đâu. – Nó nói khẽ. Trừ phi thằng Chi chỉ điếm hay người nào đó ghi được biển số xe của chiếc Mini Cooper khi nó tẩu thoát khỏi căn hộ của Abby Lowell. – Vì

cháu không đưa địa chỉ ở đây cho bất kỳ ai. Nhưng cháu vẫn muốn bà chuẩn bị trước tinh thần nếu như cảnh sát tìm đến.

- Cháu định sẽ làm gì nào? – Bà Chen hỏi. – Nếu họ cho rằng cháu giết ông luật sư đó, mà cháu thì lại hành động như kẻ có tội, thì làm sao họ có thể tìm đúng thủ phạm được? Họ sẽ chỉ đi tìm cháu thôi. Và kẻ giết người thực sự thì vẫn nhởn nhơ.

Jace đưa hai tay lên ôm đầu và dán mắt vào đôi ủng dưới chân. Đầu nó đau như búa bổ. Mắt cá chân cũng nhức nữa. Nó cảm thấy da thịt đang sưng tấy từ chân lên đến đầu. Cảm giác vừa buồn nôn vừa đói cứ luẩn quẩn ở dạ dày.

- Thực ra là cháu muốn gì? – Bà hỏi. –

Cứ để con quý đó tự do làm thêm điều ác hay sao?

Nó muốn nói là nó không quan tâm đến chuyện đó chừng nào chưa thoát ra khỏi cái mớ bòng bong này, chừng nào không còn gì có thể đe dọa Tyler được nữa, nhưng nó biết đó không phải là những gì mà bà Chen muốn nghe. Và nó biết cho dù nó muốn gì đi chăng nữa thì mọi sự cũng sẽ không theo như ý nó.

- Không, cháu không muốn thế. Cháu cần phải suy nghĩ kỹ trước khi cháu... Cháu sẽ phải... Cháu sẽ suy nghĩ. Cháu chỉ cần thời gian thôi.

- Nếu cảnh sát đến đây. – Bà Chen buồn rầu. – Ta sẽ không kể gì cho họ hết.

Nó ngược lên nhìn bà.

- Ta không ủng hộ những gì mà cháu đang làm, JayCee, nhưng ta yêu quý cháu và ta biết cháu cũng thế. Ta cũng biết cháu không liên quan gì đến tội ác này.

Bà là một trong số ít những người tốt đáng tin cậy nhất trong cuộc đời Jace và nó đã đặt bà vào tình thế phải nói dối. Nó đã lôi bà vào một chuyện tồi tệ. Tất cả chỉ vì nó đã trả lời cú điện thoại cuối cùng để giao một chuyến cuối cùng trong cái đêm chó chết nhất trong năm. Vì sự ưu tiên đặc biệt đối với Eta. Và cả những kẻ lăm lăm nhiều của khác mà nhờ họ nó và thằng em có thể tồn tại.

Nó như nghe thấy giọng nói của Lenny Lowell “Không có hành vi nào mà lại

không phải trả giá, nhóc ạ.”

Chương 23

Tyler thuộc từng xó xỉnh trong tòa nhà này, từ cái hốc bí mật trên trần nhà buồng tắm, chỗ mà Jace giấu đủ mọi thứ đồ, cho đến khu bốc dỡ hàng, nhà kho, tủ tường, gầm tủ buýp phê, nơi Tyler thường nấp vào đấy để nghe lén Chi và những người khác.

Nó quá nhỏ nên dễ dàng không bị chú ý đến. Sẽ tiện hơn nếu nó có mái tóc đen, như thế, trông nó sẽ không giống như con vịt vàng giữa đám người Trung Quốc. Nó cũng đã thử nhuộm tóc một lần vào năm 8 tuổi, bằng một lọ Clairol mua thanh lý ở cửa hàng với giá 3,49 đô. Nhưng công đoạn nhuộm thì lằng nhằng hơn nó tưởng. Khi nhuộm xong, đầu nó đen, cả tai cũng

đen, cổ đen, tay cũng đen nốt, cho dù nó đã xỏ vào đôi găng tay cao su đựng trong hộp thuốc nhuộm, nhưng vì đôi găng to quá nên tuột luôn khỏi tay. Nó cũng bị dây bản lên trán, lên má và lấm tẩm ở chóp mũi.

Jace đã nói rằng không một đứa trẻ khôn ngoan nào lại đi làm điều dại dột như thế, và Tyler đã phải mất đến vài giờ đồng hồ để tẩy kỳ cọ trong phòng tắm. Rồi cuối cùng thì cũng tẩy các vết bản đi được, nhưng phải mất vài tuần mới biến đi được hoàn toàn. Những đứa trẻ ở trường hầu hết là người Trung Quốc. Chúng chế nhạo nó cho đến tận khi tóc dài ra đủ để cắt hết phần nhuộm đi. Rồi cuối cùng trông nó lại giống hệt con vịt vàng.

Giờ nếu muốn giấu mình đi thì nó mặc cái áo chui đầu có mũ màu đen sẫm. Chiếc áo Jace mang về không biết là của ai mặc trước đó và đã mặc bao lâu rồi. Nó cũ rồi nên vải quá nát, và màu sắc thì trông y như con ma, như sương đêm bao phủ. Tay áo dài đến nỗi trùm kín được ra tận ngón tay, cái mũ trùm cũng to đến gần nuốt hết khuôn mặt.

Giấu mình đi là một kỹ năng mà Tyler lĩnh hội được từ khi còn bé tí. Jace luôn muốn bảo vệ nó khỏi mọi thứ xung quanh và muốn giấu tiệt nó đi như một đứa trẻ sơ sinh. Sự hiểu biết sẽ làm giảm thiểu những yếu tố bất ngờ không mong muốn. Và đề phòng cũng chính là một thứ vũ khí.

Tyler tin vào tất cả những điều này. Nó chỉ là một thằng nhóc và còn quá nhỏ để có thể điều khiển mọi thứ xung quanh bằng sức mạnh cơ bắp, nhưng chỉ số IQ của nó những 168. Nó đã thử tất cả những bài test kiểu này trên mạng. Những bài test thực sự chứ không phải mấy trò chơi nhí nhố. Bộ não của nó rất khỏe mạnh, và nó càng học được nhiều, qua sách vở, quan sát, trải nghiệm thì bộ óc càng rành mạch. Nó không thể húc ngã một người như Chi, nhưng có thể chơi khăm gã.

Giờ thì nó rúc sâu vào cái mũ trùm đầu khi mở hé cánh cửa tủ tường ngay cuối sảnh sát phòng làm việc của bà Chen và nhìn thấy Chi đang dán tai vào cửa để nghe lén. Tyler chưa bao giờ thích Chi.

Gã rất khó tính và cục cằn. Ông già Chen bảo khi mới đẻ ra thằng Chi đã nuốt nhầm phải mấy hạt giống ghen ghét, và giờ những cái rễ mới bắt đầu xoắn bện vào từng phần cơ thể hắn và không có cách gì đào chúng lên được nữa.

Jace về nhà khá muộn. Lại thế. Tyler đưa mắt chờ thằng anh từ ô cửa sổ bé tí trong buồng tắm, nhìn thấy anh nó lái xe vào, nhìn thấy anh nó đứng như tượng cạnh chiếc ô tô, vẻ như đang chuẩn bị quyết định một điều gì ghê gớm lắm. Ngay khi anh nó theo bà Chen vào nhà thì nó đã chộp lấy chiếc áo choàng tàng hình và băng xuống cầu thang bằng đôi chân đang đi tắt.

Nó biết đã xảy ra chuyện, và chuyện

này còn tệ hơn cả vụ ngã xe của Quái vật. Nó biết chuyện này liên quan đến cái điều mà tối hôm qua Jace đã nói với nó. Và nó biết thằng anh đang căng thẳng. Lúc nói chuyện về vụ tai nạn ấy, anh nó đã không dám nhìn vào mắt nó.

Tyler cực kỳ nhạy cảm. Bởi vì nó rất chịu khó quan sát người khác, lắng nghe người khác, theo dõi họ mà không để họ biết là họ đang bị theo dõi, nó đã tạo được một thói quen thận trọng với những gì mà người khác nói ra. Nó biết Jace không nói dối, vì thế nó càng sợ hãi khi Jace làm điều đó.

Ông già Chen thì nói dối như cuội là đương nhiên rồi. Nhưng Tyler tin ông ấy.

Bây giờ, Tyler đang nấp trong tủ tường.

Cái tủ này chung vách với phòng làm việc của bà Chen. Nó tự hỏi liệu sự thật có phải chỉ toàn những điều tồi tệ.

Cảnh sát nghi ngờ Jace là kẻ giết người. Đôi mắt Tyler tràn ngập những hình ảnh khi Jace phải đi tù và Trung tâm bảo trợ trẻ em đến lôi nó đi.

Tyler không muốn rời xa ngôi nhà của nó hay ngôi trường mà bà Chen xin cho nó đi học, một trường tư nhỏ bé mà không ai thấy lạ khi một phụ nữ Trung Quốc đi họp phụ huynh cho nó. Lòng ngực nó nhói đau khi nghĩ đến việc phải xa bà Chen và ông già Chen, bị ép sống chung với những người lạ mặt.

Những người lạ sẽ không biết tính nết nó như thế nào, nó thích ăn gì, thích làm

gi. Những người lạ cũng sẽ không biết mặc dù chỉ số IQ của nó là 168, nó vẫn chỉ là một đứa trẻ, và thỉnh thoảng nó vẫn sợ những điều ngốc nghếch như bóng tối hay những cơn ác mộng. Làm thế nào mà người lạ lại có thể hiểu được điều đó.

Nhưng biết đâu họ cũng sẽ là người tốt - Bà Chen và ông già Chen chẳng đã từng là người lạ đấy sao, nó tự nhắc nhở mình thế - nhưng biết đâu lại không phải thế. Và cho dù họ có tốt hay xấu thì cũng không phải là gia đình của nó.

Tyler bỗng thấy nhớ mẹ khủng khiếp. Khi nghĩ đến mẹ thì nó hình dung ra ngay giọng nói của mẹ, bàn tay của mẹ và mùi thơm da thịt mẹ nó. Nếu hồi ức của nó

manh mẽ đến thế thì nó không chắc rằng có phải là mình đang tưởng tượng hay không. Điều này cũng có thể xảy ra lắm, khi mà bộ não bị lấp đầy những khoảng trống thì sự việc thực và những gì đã xảy ra hay người mà mình khát khao sẽ trộn lẫn vào nhau.

Tyler mơ ước nhiều thứ. Nó ước gì mẹ nó đừng chết. Nó ước gì cả ba người vẫn còn đang sống cùng một nhà, một ngôi nhà giống của các gia đình trong phim. Và nó ước gì anh em nó có một người cha.

Giờ thì nó ao ước bằng cả tấm lòng rằng giá như Jace đừng bị rắc rối như thế, rằng đừng bao giờ bị xảy ra cái điều là anh nó sẽ đi và không bao giờ quay

trở lại.

Tyler ngồi thu lu bó gối và cứ ngồi nguyên như thế, mắt nhắm nghiền lại để chặn những giọt nước mắt nóng hổi.

Khóc chẳng giải quyết vấn đề gì, cho dù nó muốn khóc lắm. Nó cần phải suy nghĩ. Nó cố gắng thu thập những thông tin cần thiết trong đầu và vạch ra vài kế hoạch. Đó là những gì nó định làm với cái chỉ số IQ 168.

Nhưng cho dù biết rõ điều đó, nó vẫn chỉ là một đứa trẻ. Chưa bao giờ trong đời, nó lại cảm thấy sợ đến như thế.

Chương 24

Sức chứa thức ăn của Andi Kelly dường như không tuân theo bất cứ một qui luật tự nhiên nào. Cô ăn uống như thể một con sói, sẵn sàng đớp vào tay bất kì một người phục vụ nào định mang đĩa của cô đi trước khi từng mẩu thức ăn trên đĩa được dọn sạch sẽ.

Parker kinh ngạc nhìn cô. Tại thành phố Los Angeles, phụ nữ không hào hứng với việc ăn uống. Phần nửa số phụ nữ anh quen nếu đến tiệm Morton chắc chắn sẽ gọi món salad rau diếp với một miếng tôm rồi sau đó ngồi nhìn đến hết buổi.

Nhưng Andi Kelly lại không phải loại người ấy. Theo kinh nghiệm ít ỏi của Parker, dường như lúc nào Andi cũng

luôn là chính mình. Không hối tiếc, không lẩn tránh, không mánh khoe. Cô nói và làm những gì mình muốn, mặc những gì mình thích. Cô mang tới một bầu không khí tươi mới đầy hương quế - anh đã nhận ra mùi nước hoa của cô ngay từ lúc gặp mặt. Cô chào anh như thể một người bạn thân vừa mới gặp từ hai hôm trước, cứ thể ngồi xuống và trò chuyện.

Đang căng thẳng nên anh không ăn được nhiều. Mỗi khi lao vào điều tra giống như lần này, một vụ án đầy kích thích và thử thách, cảm giác bồn chồn lo lắng lại đẩy anh tới chỗ hành động không ngừng đến quên ăn, quên ngủ. Lần này dù chưa đến mức ấy, nhưng anh thấy cũng đã có những dấu hiệu như thế rồi. Lúc này anh cảm thấy chúng giống như những cơn

sang chân nhẹ trước trận động đất vậy.

- Cái thằng nhóc Caldrovics ấy nói rằng nó được trả tiền cho vụ này. – Kelly thông báo cho anh lúc cần miếng bít tết bò thượng hạng.

Parker nhấp ly Cabernet.

- Ai trả?

Cô chớp mắt.

- Anh đang đùa đấy à? Những thằng như thế từ lúc lọt lòng mẹ đã biết cắn vào cổ anh để uống máu rồi bước qua xác anh mà trèo lên đỉnh cao danh vọng. Nó chẳng nói đâu.

- Giằn cho nó một trận. – Parker gợi ý, mặt đàn ra.

- Anh nghĩ em là ai chứ? Là cóm à?

- Vì thấy em bảo là em già đến sắp chết rồi.

Kelly càu nhàu và cắt thêm một lát thịt tấm nước quả nữa.

- Em còn quá nhiều thứ để sống. Em biết là trông mình cũng tử tế và người ta chỉ nhận xét về những khía cạnh chấp nhận được thôi, nhưng bên cạnh đấy thì vẫn còn những cái đáng chán khác. – Cô chĩa con dao ăn vào anh. – Em sẽ cắn ngập xương thẳng nhóc ấy nếu moi được thứ gì cho mình.

- Em không phải là người duy nhất muốn làm thế đâu. – Parker khẽ thú nhận, ánh mắt nhìn khắp quanh cảnh xung

quanh.

Ăn phía sau vùng Melrose tươi tốt ở khu vực thời thượng phía Tây Hollywood, nhà hàng Morton là sự hồi tưởng về ánh hào quang của Hollywood xưa kia với những tay chơi và trùm buôn, mà đặc biệt là những vận động viên cầu ném hạng nặng. Những đối tượng này không bao giờ ngừng cái khẩu vị thịt đỏ. Tất cả bọn họ xuất hiện ở những bàn ăn VIP ở phía cây cọ thứ hai kia, nơi dễ dàng chiêm ngưỡng người khác và được người khác chiêm ngưỡng.

Nhìn quanh, Parker tự hỏi liệu không biết có kẻ nào nghe lén câu chuyện của anh với Kelly không.

- Con gái của Lowell đã gọi lại cho

anh. Hôm nay có kẻ nào đó đã xới tung căn hộ của cô ta lên, dọa giết cô ta. Hành hung nữa, cô ta nói thế.

- Cô ta nói thế à? – Kelly nhướng mày.

- Hẳn đã đánh ngã cô ấy. Nhưng trông cô ấy chẳng sao cả.

- Anh không biết rằng về nguyên tắc nghi ngờ nạn nhân là mắc sai lầm à?

- Nạn nhân của anh là Lenny Lowell, kẻ vẫn đang còn nằm trong nhà xác kia kia. Theo những gì anh biết thì cô con gái cũng sẽ được chia phần trong di chúc. Nhưng cô ta còn tìm kiếm thứ gì đó ngoài tờ di chúc của bố cô ta, và cô ta đã nói dối anh về việc đó. Nếu cô ta có mặt ở hiện trường trước khi anh đến đó thì

anh cần phải được biết. Đó là lý do vì sao anh muốn thằng nhóc bạn em giải thích về cái bài báo in trên tờ Hành tinh ngày nay.

Kelly ngả người ra sau ghế, ánh mặt lộ vẻ hài lòng khi nhìn chiếc đĩa trống không chỉ còn vương chút mỡ rán và tiết. Cô chùi miệng bằng khăn ăn và thở hắt ra.

- Thế này nhé, Kev. Thằng nhóc nói rằng nó nhận được cú điện thoại từ bộ phận ghi hình...

- Mẹ kiếp. Nó chưa bao giờ đến hiện trường. Nếu nó lấy thông tin từ bộ phận ghi hình thì tại sao nó không đến hiện trường? Nó chưa bao giờ nói chuyện với anh. Cũng không ai nói gì với anh về cái

thằng phóng viên đó.

- Ô, nó kể là nó đã trao đổi với người có trách nhiệm về việc này rồi và đã kiểm tra lại thông tin qua một người khác ở phòng giám định pháp y.

- Nó hỏi ai ở phòng hình sự Los Angeles? Nó hỏi ai ở phòng điều tra những cái chết bất thường? – Parker hỏi, như thể chính Kelly đã vạch hướng viết bài cho thằng nhóc vậy.

- Này, đừng có thủ tiêu người đưa tin nhé. – Cô nhấp nốt ngụm scotch cuối cùng. – Anh đã yêu cầu em tìm những thông tin có thể, và em kể với anh những gì mà em đã tìm ra. Em lấy thông tin này từ sếp đấy.

Parker thở dài, nhăn mặt, rà soát lại mẩu tin trong óc.

- Thế ông ta nghĩ sao nếu như cái thằng nhóc đó không tiết lộ nguồn thông tin của cái câu chuyện vợ vắn này?

- Chắc anh lại quên Luật bổ sung thứ nhất quy định về nguồn thông tin không rõ ràng rồi. Chẳng ai có trách nhiệm phải nói cho anh biết họ lấy nguồn tin bản ấy ở đâu ra.

- Cản trở quá. – Parker than phiền. – Đây là vụ điều tra giết người. Nếu cái thằng ngớ ngẩn kia có được thứ gì đó, nếu nó đã nói chuyện với ai đó...

- Có lẽ anh phải lôi Chúa ra dọa nó thôi. – Kelly nói. – Anh bẫy nó dễ hơn

em. Nếu không nó sẽ nghĩ là em chèn ép nó, gây rắc rối cho nó, ăn cắp tin của nó. Anh có thể, ồ em cũng không biết nữa, giằn cho nó một trận hay đại loại thế. Dọa bắt nó vì tội vi phạm luật giao thông sau đó tống nó vào tù và làm nó mất việc trong khi nó kết thân với các bạn tù.

- Anh mua cho em bút tết ở nhà hàng Morton chỉ để đòi lấy mỗi cái tên thẳng nhóc ấy thôi sao?

- Thì anh chỉ bảo em làm thế thôi mà. Anh phải nghĩ đến chiều hướng tốt hơn sau đó để mà chiêu đãi em thêm nữa chứ. – Kelly gợi ý với một nụ cười ngọt ngào. Đôi mắt cô xanh như mắt người Pháp, tóc có màu như người Ai len và trông kiểu như tự cắt vậy. Nó xù lên thành

chỏm trên đầu cô nhưng nhìn rất hợp với khuôn mặt.

Parker mỉm cười lắc đầu.

- Chơi với em đúng là phiêu lưu thật, Andi.

- Phiêu lưu lên thiên đường. – Cô thì thâm đây về kịch tính và nhú mày.

- Cái tin này được lên trang như thế nào? – Parker hỏi.

- Tin chậm. Họ gấp thời gian quá nên cần một cái tin lấp chỗ trống. Thế là Caldrovics được hai inches trên báo.

Máy điện thoại rung lên ở thắt lưng. Anh tháo nó ra khỏi đai và liếc nhìn vào màn hình. Số di động của Diane.

- Xin lỗi em chút nhé. – Anh nói và đứng lên. – Anh phải gọi điện cho một người quan trọng hơn em.

Kelly chớp mắt.

- Anh thì chỉ thích mang em đi làm cảnh thôi.

Parker không nói gì và đi ra ngoài để gọi lại. Từ ngoài biển, một làn sương muối lạnh giá trắng như bạc đã dần bao quanh thành phố. Parker có thể cảm thấy sương đang ngấm vào anh đến tận xương tủy, khiến anh tiếc là đã không mang theo cái áo khoác.

Diane nhấc máy ngay khi hồi chuông đầu tiên chưa dứt.

- Em có làm gián đoạn cuộc hẹn hò

nóng bỏng của anh không đây? – Cô hỏi.

- Không hẳn thế.

- Anh đang ở đâu?

- Nhà hàng Morton. Thế còn em?

- Tòa nhà Peninsula. Một bữa tiệc huy động quỹ cho ủy ban công tố. Em vừa mới nghe thấy người ta nhắc đến tên anh xong.

- Thế à? Thế sau đó có đưa nào nhỏ bọ không?

- Đây là Giradello và Bradley Kyle.

Parker không nói gì. Mọi thứ xung quanh anh dường như chững lại trong vài giây trong khi anh đang cố gắng phân tích thông tin vừa rồi.

- Kev? Anh còn đó không?

- Ừ, đây đây. Cụ thể là thế nào?

- Em chỉ nghe được vài từ thôi. Đại khái là Kyle vừa được chỉ định làm cái gì đó để làm gì đó nhưng không làm được.

- Và nó nhắc đến tên anh à?

- Đầu tiên hẳn nhắc đến một cái tên em không quen biết, rồi đến tên anh.

- Cái tên kia... em có nhớ mang máng được không?

- Em không biết nữa. Vì cái tên đó chẳng liên quan gì đến em cả.

- Cố nhớ lại xem nào. – Parker nín thở và chờ đợi.

Diane âm ừ một chút trong khi cô nhớ lại.

- Em nghĩ là nó bắt đầu bằng chữ D. Desmond hay Devon gì đó. Chắc thế.

Một luồng điện chạy vọt qua người Parker.

- Damon.

Chương 25

Parker quay trở vào nhà hàng Morton, vẫy phục vụ bàn và giơ tay làm dấu “Tính tiền đi”.

- Đi thôi. – Anh bảo Kelly.

Anh rút tấm danh thiếp đưa cho người phục vụ rồi với chiếc áo khoác trên lưng ghé xỏ vào người.

Kelly ngược nhìn lên.

- Không ăn tráng miệng à? Anh có hẹn hay sao?

- Xin lỗi. – Parker đáp. – Em ơi, anh chẳng phải là loại đàn ông mà mẹ em thích đâu.

Kelly chớp chớp mắt khi cô đứng lên.

- Bà ấy sẽ thích anh cho riêng mình.
Ngạc nhiên chưa?

Ánh mắt Parker lướt khắp các dãy bàn. Người phục vụ vội vã quay trở lại với tấm danh thiếp trên tay và Parker boia rất hậu sau khi ký vào tờ hóa đơn. Anh không nói gì cho tới khi họ đi ra ngoài.

- Nạn nhân của anh là một tay luật sư hạng bét không ai thèm quan tâm ngoài những người thân nhất của hắn. – Parker cất lời khi họ đi qua bãi đậu xe. – Em thử nghĩ xem tại sao Phòng chống Cướp của Giết người và Tony Giradello lại nhúng mũi vào vụ này?

Kelly thở hắt ra như thể cô đã có câu trả lời, nhưng rồi cuối cùng lại lặng im không nói gì.

- Tôi qua hai gã bên ấy xuất hiện ở hiện trường. Kyle và đồng nghiệp của nó. Chúng cứ lảng xảng mãi ở đấy.

- Nhưng họ có được đảm nhận vụ ấy không?

Parker lắc đầu.

- Không. Anh bảo chúng là đồ lừa gạt và hai thằng ấy mất tâm mất tích rồi. Chúng làm cái quái gì ở đó nếu không phải là ăn cắp cái vụ này?

Các cảnh sát khu vực luôn phong tỏa hiện trường án mạng và các thám tử khu vực thường là những người đầu tiên được điều tra. Còn nếu vụ này to, oách, nổi tiếng đến thế thì Phòng Chống Cướp của Giết người sẽ đương nhiên được lĩnh

trách nhiệm công khai trước báo chí.

- Không hề khua chuông gõ mõ gì hết. – Parker nói. – Không kèn không trống, không báo chí, dư luận...

- Ai thèm quan tâm đến một câu chuyện tẻ nhạt về một tên luật sư vô danh chứ.

- Và giờ thì anh được biết rằng các siêu sao bên Phòng ấy đã báo cáo với Giradello vào bữa tiệc huy động quỹ tối nay.

Kelly nhún vai.

- Có thể chẳng có chuyện gì cả. Họ đang chuẩn bị cho vụ xử thằng Cole. Và anh thì cứ ngồi đó mà tưởng tượng...

- Thế tại sao tên anh lại được nhắc đến trong cái cuộc nói chuyện đó?

Kelly nhìn anh như thể cô cho rằng lẽ ra mình nên chuồn sớm thì hơn.

- Anh không phải làm gì cho vụ Tricia Cole à?

- Không. Dạng ỉn ỉn như tôi thì làm gì mà được dính vào cơ chứ. Cô con gái đã tìm thấy xác bà mẹ rồi gọi cho ông Norman Crowne. Trung tâm đầu não của nhà Crowne lại gọi ngay cho cảnh sát trưởng. Và cảnh sát trưởng chuyển giao cho Phòng chống Cướp của Giết người.

- Em biết. – Kelly nói. – Em đã ở đó. Đây là đề tài của em. Thế tại sao Giradello lại nói với những gã bên phòng ấy về anh nhỉ?

- Mẫu số chung duy nhất giữa anh và

Bradley Kyle là Lenny Lowell. – Parker đáp, thận trọng không nhắc đến chuyện tên của kẻ tình nghi số 1 của anh cũng được nhắc đến trong câu chuyện.

Đó là một thứ mối như giờ ra trước Kelly, còn việc cung cấp cho cô toàn bộ thông tin lại là chuyện khác. Parker sẽ không bao giờ thỏa hiệp bằng cách bán rẻ mình. Anh có một mối thâm thù riêng với giới báo chí, những kẻ đã đập anh tơi bời trong vụ đó. Nhưng anh quý Kelly, anh biết ơn cô và vì thế hoàn toàn không giấu cô những thông tin về Bradley Kyle hay Tony Giradello. Anh cũng nghĩ rằng điều này là đẽ đôi bên cùng có lợi.

- Nhưng tại sao Giradello lại quan tâm

đền vụ của anh nhỉ?

- Câu hỏi đó đáng giá 64.000 đô la đây Andi. – Parker rút chiếc vé xe ra khỏi túi áo khoác và đi về phía người bảo vệ. – Tại sao em không hỏi người nào biết câu trả lời ấy?

Kelly cũng giơ vé của mình lên.

- Và mang thông tin về cho anh chứ gì?

- Cộng tác mà, cô bạn của tôi. Chúng ta cũng sẽ hỏi anh bạn Jimmy Olsen bé nhỏ của em xem là liệu Bradley Kyle có phải là một người bạn bí mật của anh ta hay không.

Kelly xịu mặt xuống.

- Chúng ta?

- À ừ, anh không biết cái gã đó. Em hỏi.

- Nó có phải con trai em đâu, lạy Chúa. Làm thế nào mà em tìm được nó chứ.

- Em là phóng viên điều tra mà. Nếu muốn tìm mấy thằng phóng viên trẻ quèn thì em sẽ nghĩ đến nơi nào trước nào?

Cô bạn của Parker chớp mắt và thở dài thườn thượt.

- Có lẽ em cũng sẽ tìm được một số điện thoại.

- Em còn làm được tốt hơn thế nữa kia.
- Parker nói khi chiếc xe của Kelly đã được lấy ra cùng lúc với xe của anh. -
Thử nghĩ xem những thằng khỉ đó thường

say khướt ở đâu nào?

Họ mở cửa xe.

- Nếu anh giết nó thì em không liên quan đâu nhé.

Cái giới duy nhất mà Parker biết chắc rằng uống rượu cũng nhiều ngang cảnh sát là dân viết lách, các loại, từ bọn viết kịch bản phim, nhà văn cho đến cánh nhà báo. Cái hồ nước gần nhất là nơi mà các con vật thường tụ tập. Dân viết lách thì thường ản mình, họ có những cơn stress và hoang tưởng vì lý do đặc thù của công việc.

Quán bar nằm ở trung tâm mà Kelly dẫn anh đến là một nơi còn cố duy trì đến phút cuối cùng vì trông nó không

khác gì được xây dựng từ những năm 30 cả. Mỗi tội ngày xưa thì lúc nào nó cũng đầy khói thuốc và khách hàng đa phần là nam giới. Còn trong thiên niên kỷ mới này, khói thuốc là bất hợp pháp ở Los Angeles và phụ nữ thì có thể đến bất cứ chỗ nào họ muốn.

Kelly gạt hai chiếc ghế đầu ở góc trước quầy bar để ngăn tầm nhìn của đám đông nhưng vẫn cho phép họ quan sát khắp căn phòng và cửa trước.

- Chỗ này toàn dân báo chí hạng sang.
- Cô nói. - Giờ là lúc nghe Frank Sinatra và uống cocktail cho sành điệu, không còn chỗ cho lũ trẻ trẻ đi tìm bạn tình nữa rồi.

- Thế giới này đang xuống dốc không

phanh. – Parker quan sát xung quanh.

Anh gọi một ly chanh tonic còn Kelly kêu một ly scotch thượng hạng sau đó nhướn mắt nhìn Parker.

- Anh vẫn trả tiền đấy nhé? Cái này cũng bao gồm trong cuộc hẹn của chúng ta ngày hôm nay.

- Chúng ta có hẹn hò gì đâu.

- Anh muốn một thứ từ em và anh mời em ăn tối với hy vọng lấy được nó. Thế có khác gì một cuộc hẹn hò đâu nào.

- Nhưng cái này không liên quan đến sex.

- Ôi lạy Chúa, anh từ chối em thẳng thừng thế à. – Cô nói, giả đò như đang bị xúc phạm. – Anh thật độc ác. Chí ít thì

hầu hết những gã hện hò với em đều nhất đến nỗi không dám nói thẳng bất cứ điều gì. Thế mà có người lại dám nói thế.

Parker cười khúc khích.

- Em vẫn thế, Andi. Em biết không, trong suốt cái vụ án rắc rối này, em là người duy nhất làm anh cười được đây.

- Em hoàn toàn không chắc điều đó nghĩa là gì.

- Đó là một lời khen ngợi đấy. – Anh nghiêng người về phía cô. – Em tử tế với anh quá. Anh không biết phải cảm ơn em như thế nào.

Cô hơi đỏ mặt nhìn đi chỗ khác, nhấp một ngụm scotch và đưa lưỡi gạt một giọt rượu đang vương ở môi trên.

- Nói sự thật là công việc của em. – Cô nói. – Anh không cần phải khen em về những việc đương nhiên em phải làm.

- Vẫn khen chứ. Em đã dám đứng lên khi không ai dám làm việc đó. Anh trân trọng điều ấy.

Kelly cố nhún vai.

- Em không nhìn thấy Caldovics. Nhưng cái đám đang đứng trong ô số 4 kia là những đứa mà hấn hay đi cùng. Lũ trẻ đói khát và đáng ghét. – Cô nói với vẻ coi thường. – Em có mấy chiếc quần jean trông cũng cũ như chúng.

- Em thì không cũ. – Parker đùa. – Nếu em cũ thì anh cũng cũ à. Anh không chịu được điều đó.

- Nói thì dễ lắm. Một gã gọi tình thì vẫn cứ gọi tình ngay cả khi già đến nỗi phải đeo máy điếc. Hãy cứ nhìn Sean Connery mà xem. Tóc ông ta đã rụng dần rồi mà phụ nữ vẫn cứ ngưỡng mộ. Nhưng ở cái thành phố này thì phụ nữ đến tuổi 40 đã bị loại rồi.

- Em lại muốn câu thêm mấy lời khen đấy à, Kelly?

Cô nhăn mặt.

- Không. Em đang đầy những nếp nhăn đáng ghét rồi đây này. Anh có phải là kẻ đàn độn không mà không biết.

- Trông em vẫn tuyệt. – Parker nói. – Em không có tuổi. Da em vẫn mịn và mông thì vẫn rất tuyệt khi mặc quần bó.

Còn muốn thế nào nữa?

Cô vờ bĩu môi.

- Anh lại đánh trúng điểm yếu của em rồi, nhưng anh được ghi điểm vì lòng chân thành.

- Anh không cố ý thế đâu.

- Khó tin lắm.

- Anh nói với em rồi mà, giờ anh là kẻ rất điềm tĩnh. Nào kể cho anh nghe về Goran đi.

- Chẳng có gì mà kể.

- Em cười hắc hắc mà.

- Lúc đó thì đây là một ý tưởng hay. – Cô nói, mắt nhìn xuống ly đồ uống, chờ Parker chuyển sang chủ đề khác, nhưng

anh vẫn có vẻ lảng nghe và cô buộc phải nhượng bộ. – Em đã cho rằng anh ta là tình yêu của đời mình. Nhưng rồi thất vọng vì em không phải là người duy nhất nghĩ như thế. – Cô nhún vai và làm ra vẻ tươi vui hoàn toàn không ăn nhập gì với ánh mắt. – Đời là thế. Ai cần chứ, có đúng không? Mà em chưa thấy cái nhẫn nào trên tay anh đấy nhé.

- Ngọc. Anh vẫn vui vì đang được là chính mình.

- Nó kia. – Kelly nói, hát đầu về phía bên kia phòng. – Caldrovics. Nó đi từ đằng sau mình, chắc vừa ở toilet ra. Tóc bóng nhẫy, bộ râu dê dê tiện, trông y như thằng cầu bơ cầu bắt ấy.

- Anh ra chỗ nó đây. – Parker tụt xuống

khỏi ghê.

- Cầu Chúa. – Kelly đáp. – Anh muốn làm gì thì làm nhưng đừng có nhắc đến tên em nhé.

Anh đi sang góc phòng bên kia, xuyên qua đám trẻ đang náo động, qua hai lão già đang tranh cãi về chính sách Trung Đông của tổng thống. Không có ai trong đám bạn của Caldrovics để ý đến anh khi anh tiến về phía họ. Chúng chỉ chú ý đến bản thân mình và câu chuyện mà Caldrovics đang kể. Caldrovics đứng ở cuối quây và quay lưng về phía Parker.

Parker đặt tay lên vai thẳng nhóc.

- Ông Caldrovics?

Một vẻ ngạc nhiên khó chịu hiện ra,

nghe ngờ là nhiều hơn. Hăn quăng chừng 24, 25 tuổi. Mặt vẫn còn nổi mụn. Có thể hăn đang hồi tưởng lại cảnh bị tống lên phòng hiệu trưởng.

- Tôi muốn nói với anh vài lời. – Parker khum tấm danh thiếp trong lòng bàn tay và đưa nhanh cho Caldrovics.

Trước khi cả đám còn lại kịp nhận ra chuyện gì thì Parker đã quay đi, tay vẫn để trên gáy thẳng nhóc.

- Có chuyện gì vậy? – Caldrovics đi lệt xệt theo sau.

- Bốn phạt công dân thôi mà. – Parker đáp. – Cậu muốn làm tròn bốn phạt công dân của cậu, đúng không?

- Ồ...

- Tôi xin lỗi, tôi chưa biết tên của cậu.

- Danny.

- Tôi gọi cậu là Danny được chứ? – Parker dẫn hắn ra sảnh sau. – Tôi là thám tử Parker, Kev Parker. Bộ phận hình sự trung tâm Los Angeles, phòng án mạng.

- Án mạng á?

- Ừ. Khi một kẻ đi giết một kẻ khác thì người ta gọi đó là án mạng.

- Tôi biết điều đó rồi.

Họ đi ra ngoài đến một ngõ hẻm. Có hai nhân viên quầy bar đang đứng đó hút thuốc với vẻ nhàn tản.

- Cứ đi nhé, Danny. – Parker gợi ý.

- Đây không phải là khu vực an toàn đâu.

- Ô, đừng lo. Tôi đang mang theo một khẩu súng rất khủng. – Parker nói, rành rọt mỗi từ. – Thực ra thì là hai chứ nhỉ. Cậu cũng có súng nữa đúng không, Danny?

- Mẹ kiếp, không.

- Ô, được rồi. Mà tôi nghĩ là cậu cũng chẳng cần đâu.

Caldrovics cố trì lại.

- Chúng ta đi đâu đây?

- Ra đằng kia thôi. – Parker ẩy nhẹ hẳn khi họ đi qua một công ten nơ rác. Đứng chỗ này thì các nhân viên quầy bar không thể nhìn thấy họ được. – Tôi nghĩ kín đáo

thì tốt hơn. Tôi không thích bị nghe lén. Cậu biết không, giống đám nhà báo ấy. Họ không bao giờ ghi được sự kiện thật, có đúng không, Danny?

Anh rút khẩu súng trong bao đeo ở thắt lưng ra và đá vào thùng rác. Âm thanh dội lại như tiếng cồng chiêng.

- Có ai trong đấy thì ra hết đi.

Caldrovics nhảy lùi lại, mắt mở to.

- Mẹ kiếp, anh làm cái quái gì vậy?

- Lũ người vô gia cư khôn kiếp. – Parker phàn nàn. – Chúng luôn nấp sau mấy con hẻm này như lũ chuột cống trong thùng rác. Chúng sẽ cựa cổ cậu chỉ để cướp vài đồng bạc thôi.

Ánh đèn của bảo vệ phía sau tòa nhà

sáng trắng lên như trăng rằm. Parker có thể nhìn thấy toàn bộ nét mặt của thằng nhóc nhưng nó không thể nhìn thấy anh. Cái vành mũ đã làm thành một bóng tối mờ bao phủ lấy khuôn mặt anh rồi.

- Tôi hỏi cậu có hai câu thôi, Danny. – Anh bắt đầu. – Về cái mẩu tin nhắc tới vụ án mạng Leonard Lowell mà cậu đưa lên báo sáng nay ấy, thưa quý ông.

Caldrovics lùi một bước về phía thùng rác.

- Tôi là người đầu tiên điều tra về vụ đó. – Parker nói. – Điều đó nghĩa là mọi thông tin đều phải thông qua tôi. Bất kỳ ai muốn làm gì hay nói gì về vụ đó đều phải hỏi tôi.

- Tôi không...

- Đó là nguyên tắc, Danny. Tôi lại là người luôn tuân theo nguyên tắc.

- Tôi lại không thấy thế. – Caldrovics làm bầm.

- Sao cơ? – Parker tiến lên một bước về sừng sộ. – Cậu bảo sao?

- Không có gì.

- Cậu đang muốn làm tôi điên lên đây hả?

- Không.

- Thế thì cậu là thằng ngốc, đúng không?

Caldrovics lại lùi bước nữa nhưng Parker tiếp tục xóa khoảng cách bằng

một bước khác.

- Cậu ngốc đến nỗi cậu dám đứng đây mà nhổ vào mặt tôi đúng không?

- Tôi không phải đi hứng phân cho anh, Parker. – Caldovics đáp. – Tôi làm công việc của tôi...

- Cậu không gây được ấn tượng với tôi đâu, Danny. Cậu bước nhầm chân rồi.

- Anh không dọa tôi theo cách này được đâu.

- Thế cậu định làm gì nào? Cãi lại tôi à? – Parker cười lớn. – Cậu nghĩ là tôi ị vào những gì mà người ta nghĩ về tôi à? Cậu nghĩ là người ta ị vào những điều cậu nói mà không hề có căn cứ cơ sở nào hết à?

Họ đứng sát vào nhau. Caldovics sợ hãi, nhưng vẫn có thói quen nghề nghiệp là không để lộ điều đó ra.

- Trong túi cậu có gì thế, Danny? – Anh hạ giọng. – Có máy ghi âm à?

- Không.

Parker thọc tay vào túi áo bên tay trái của thằng nhóc rồi lại sang túi phải. Cuối cùng anh rút ra được một chiếc máy ghi âm.

- Nói dối tôi là không khôn ngoan đâu Danny. – Parker nhấn một nút. – Tôi không còn giữ được bình tĩnh nữa đâu đây. Tôi có một cái xác chết bốc mùi như sò biển ngậm cả tuần và cậu thì có những thông tin mà tôi cần. Thế mà giờ

cậu nói dối tôi.

- Tôi không biết ai giết cái gã đó.

- Không ư? Có vẻ như cậu biết những điều mà tất cả chúng tôi đều không biết. Thế nào nhỉ? Hay là chính cậu giết hắn.

- Anh điên đấy à. Tại sao tôi lại phải giết hắn mới được chứ? Cả đời tôi chưa gặp hắn bao giờ.

- Vì tiền, vì kiếm chuyện viết báo, vì hắn có những bức ảnh chụp cảnh cậu đòi bại với mấy thằng bé con chẳng hạn...

- Cút đi. – Caldrovics phản đối. Hắn cố gắng né Parker nhưng Parker lại tiếp tục dồn hắn vào cái thùng rác.

- Này. – Caldrovics kêu lên. – Như thế là tấn công đấy nhé.

- Đây là chuẩn bị bắt giữ. – Parker đặt hai tay lên người hắn, xoay hắn lại và giúi mặt hắn vào cái công ten nơ rác bằng thép. – Danny Caldovics, anh đã chính thức bị bắt.

- Vì tội gì chứ? – Caldovics thốt lên khi Parker lôi từng tay hắn ra sau và xô vào còng số tám.

- Lúc nào lên xe tôi sẽ nghĩ ra lý do sau.

- Tôi không lên xe với anh, Parker.

Parker giật mạnh hắn ra khỏi công ten nơ rác.

- Sao nào, Danny? Tôi là cảnh sát. Mẹ cậu không nói cho cậu biết rằng cảnh sát là bạn à?

- Chuyện quái quỷ gì xảy ra ở đây thế này? – Andi Kelly nhảy bổ đến chiếc công ten nơ và chiêm ngưỡng toàn bộ cảnh Caldrovics bị còng tay còn Parker thì cứ cố đẩy hẳn về phía con hẻm.

- Kelly? – Caldrovics nhìn cô kinh ngạc.

- Em nhìn thấy hai người ra ngoài này, trông có vẻ không ổn. - Cô nói.

- Biến đi, Kelly. – Parker ngắt lời. – Em làm cái quái gì ở đây thế? Đi săn tin à?

- Thế còn anh đang làm gì, Parker? Chuyện này là thế nào?

- Anh bạn bé nhỏ của em đang bị bắt giữ. Cậu ta giấu giếm thông tin về một vụ

án mạng. Điều đó làm lợi cho cậu ta sau vụ này, chưa kể là trước đó nữa.

Caldrovics vắn vẹo mình.

- Tôi nói với anh rồi: Tôi không liên quan đến vụ giết người nào hết.

- Và tôi buộc phải tin cậu ư? Cậu là kẻ nói dối, Caldrovics. Tôi biết cậu đang che giấu thông tin.

- Anh chưa đọc hiến pháp bao giờ sao, Parker? – Kelly nói giọng châm chích. – Điều bổ sung thứ nhất ấy.

- Các người đang làm tôi phát ốm lên. – Parker nói. – Cô nhắc đến Điều bổ sung thứ nhất cứ như thể phụ tùng thời trang ấy. Em sẽ còn chĩa mũi vào mọi thứ cho đến chừng nào em có được thứ em

muôn chú gì. Trên thực tế thì sự việc càng tồi tệ càng tốt. Một vụ án không điều tra ra được sẽ giật gân hơn một vụ đã khép lại rồi.

- Anh sẽ không đổi chác được gì ở đây đâu. – Kelly nói.

- Có thể không, nhưng chắc Danny sẽ nghĩ đến việc hợp tác sau khi ngủ một đêm trong xà lim cùng bọn đầu gấu và mấy thằng buôn ma túy.

Caldrovics cười chế nhạo.

- Anh không làm được việc đó đâu...

- Tôi làm được và tôi sẽ làm thế. – Parker lại đẩy hẳn ta về phía con hẻm.

Caldrovics nhìn Kelly.

- Lạy Chúa, đi gọi ai đó đi.

Kelly mở to mắt hết nhìn Caldrovics rồi lại nhìn Parker.

- Chờ hẵng, chờ hẵng. – Cô giơ tay lên để ngăn không cho họ đi.

- Anh không có nhiều thời gian cho chuyện này đâu, Kelly. – Parker cầu nài. – Chúng ta đang nói chuyện về một tên giết người vẫn đang nhởn nhơ để giết thêm những người khác nữa. Hôm nay hấn lại tấn công con gái nạn nhân, chính là nhờ thằng bạn khốn kiếp của em đã sốt sắng đưa tên cô ta lên báo sáng nay.

Caldrovics lại bắt đầu bào chữa.

- Hấn ta có thể biết cô ấy qua...

Parker giật mạnh cái còng.

- Im mồm đi, Danny. Tao không muốn nghe một lời thanh minh nào từ cái mồm mày nữa. Mày đã làm những gì mày muốn rồi thì bây giờ hãy là một người đàn ông đi xem nào.

- Anh muốn biết gì từ nó, Parker? – Kelly hỏi.

- Nó lấy thông tin đó ở đâu ra? Ai nói với nó là cô con gái đã tìm thấy cái xác?

Kelly quay sang Caldrovics.

- Cậu không lấy thông tin từ anh ấy à? Anh ấy chịu trách nhiệm vụ này, sao cậu lại thế?

- Tôi không phải giải thích với chị, Kelly.

Kelly vung chân lên đá vào ống đồng

của hắn.

- Sao cậu ngu thế nhỉ? Tôi đang đứng đây để cứu cậu mà cậu thì hỗn xược thế à.

- Nó là một thằng đàn khôn kiếp. – Parker kêu lên.

- Em cũng nghĩ thế. – Cô lắc đầu và quay đi. – Cứ làm bất cứ điều gì anh muốn, Parker. Nó ngu quá không nên sống nữa. Lẽ ra em không nên chen vào việc này.

- Kelly, ôi vì Chúa. – Caldrovics gọi với theo.

Cô quay lại và xòe hai bàn tay ra.

- Cậu có thông tin về vụ giết người này, Caldrovics. Tất cả những gì anh ấy muốn

biết chỉ là ai đã cung cấp thông tin cho cậu thôi. Chẳng lẽ cậu ngu đến nỗi không biết thông qua kênh nào để khai thác thông tin trong một vụ án mạng thông thường à. Cậu chỉ mất ba phút để hỏi điều đó thôi. Tại sao cậu lại không tiếp cận với Parker lúc ở hiện trường? Anh ấy sẽ cung cấp cho cậu thông tin chi tiết. Tại sao cậu không hỏi anh ấy?

Caldrovics không nói gì. Có vẻ như đang cân nhắc lựa chọn, Parker nghĩ vậy. Đang nghĩ xem cách nào thì đỡ tội hơn.

Cuối cùng hắn thở dài nặng nề và nói.

- Tôi đã không đến hiện trường, được chưa? Tôi chỉ lấy lại thông tin từ bộ phận ghi hình ở hiện trường thôi. Mẹ kiếp, hôm đó trời mưa. Tại sao tôi lại

phải ra ngoài mưa và quanh quần chỉ để
hỏi xem cái gã đang nằm trên sàn với cái
đầu nát bét kia đã chết hay chưa?

- Làm thế nào mà cậu biết đầu gã nát
bét? – Parker hỏi. – Máy ghi hình có lưu
lại điều đó đâu. Và tại sao cậu lại nói
rằng chính cô con gái đã tìm thấy cái
xác?

Caldrovics nhìn đi chỗ khác.

- Cậu lại bịa nữa à, Danny? Cậu thích
làm thế à? Cậu đang viết tiểu thuyết đây
à? Cậu đang kéo lê tờ báo cho đến khi
nào cậu bán được một kịch bản phim
hoành tráng à? Hôm đó là một buổi tối
buồn tẻ và cậu muốn thêm mắm thêm
muối vào cho vui đúng không?

- Tại sao tôi lại phải làm điều đó chứ?

- Bởi vì cậu có khả năng làm thế.

- Cậu không đến hiện trường ư? – Kelly sững sốt. – Sao lại thế? Đây là công việc của cậu: Cậu đến hiện trường và tường thuật lại những chuyện đã xảy ra. Chẳng lẽ cậu lại ngồi chờ để viết câu chuyện này sau khi đã xem ti vi à?

Caldrovics nói dối.

- Tôi đã nói chuyện với một cảnh sát. Chẳng lẽ chuyện này lại lớn đến thế kia à?

- Rất lớn. – Parker đáp. Bởi vì cậu đã không hề trao đổi với tôi. Nó lớn bởi vì theo tôi biết cậu chưa nói chuyện với bất cứ người nào có mặt ở hiện trường cả.

Nó lớn vì cậu đưa một mẫu tin hoàn toàn mới đối với tôi, và tôi muốn biết cái tin ấy từ đâu ra. Tay cảnh sát nào nói với cậu?

Lại đấu tranh tư tưởng. Mà đã từ lâu rồi Parker không còn muốn đắm vào đâu ai nữa.

- Anh ta cũng làm ở bộ phận chống cướp của giết người. Tại sao tôi lại không tin anh ta mới được chứ.

Parker choáng váng như bị nện búa tảng vào đầu. Cổ họng và mắt anh bị tắc lại bởi một cục nghẹn khổng lồ.

- Kyle. Thằng con hoang.

- Kyle nào? – Caldovics hỏi. – Cái gã mà tôi hỏi chuyện là Davis.

- Davis là ai? – Parker quay sang Kelly, người mà phần lớn thời gian chỉ nghiên cứu những vụ án quan trọng và có thể còn biết nhiều nhân sự ở trung tâm Parker hơn anh nữa.

Kelly nhún vai.

- Em không biết Davis nào hết.

Parker nhìn Caldovics.

- Làm thế nào mà cậu lại biết cái gã ấy?

- Thì quen ngoài đường. Tuần trước tôi gặp gã ở một quán bar dưới phố. Anh có thể cởi còng tay ra cho tôi được không? Tay tôi tê hết cả rồi.

- Nó có cho cậu xem thẻ không? – Parker mở khóa còng tay.

- Có chứ. Tôi hỏi gã đã từng làm vụ nào lớn chưa. Gã có kể về hai vụ ngày xưa.

- Cậu có số điện thoại của gã không?

- Tôi không mang theo người.

Máy di động của Parker rung lên. Anh kiểm tra số người gọi. Là Ruiz.

- Ruiz, tôi đã nói với cô cả trăm lần rồi: Không, tôi sẽ không ngủ với cô đâu.

Cô ta không cười bởi vì cô ta không có óc hài hước, anh nghĩ bụng thế. Nhưng cô không phản ứng gì hết và ngay tức thì Parker cảm thấy nổi da gà.

- Người ta vừa gọi điện cho tôi, vì lý do gì thì anh biết rồi đấy.

- Tôi sẽ gặp cô ở hiện trường. Địa chỉ thế nào?

- Speed Courier.

Chương 26

- Đồ chết tiệt. – Parker thở dài. Anh cảm thấy toàn bộ sức lực và năng lượng đã bị rút hết qua cái thở hắt ra. – Đồ chết tiệt.

Đèn pha trên xe của Chewalski chiếu sáng quắc hiện trường như thể đang là màn trình diễn của một nghệ sĩ đương đại.

Eta Fitzgerald nằm trên vũng máu ở vỉa hè phía sau văn phòng Speed. Đúng hơn là thi thể cô đang nằm đó. Không còn là con người to béo mà sáng nay Parker đã gặp. Cô ta đã mất hết sự sống. Những gì anh chứng kiến bây giờ chỉ là một xác chết vô hồn. Parker ngồi xồm xuống cạnh cái xác. Cổ họng cô bị rạch ngang từ tai

nọ sang tai kia.

- Nàng nóng bỏng gớm. – Jimmy Chew nhận xét.

- ĐỪNG. – Parker nói khẽ. – ĐỪNG. Không phải lúc này.

- Cậu quen nàng này à, Kev?

- Ừ, tôi biết cô ấy.

Giờ lại xảy ra chuyện đây. Một trong những điều đầu tiên anh thường cảnh báo các thực tập sinh là không được để cảm xúc cá nhân nảy sinh trong các vụ án mạng. Điều đó sẽ bất lợi cho công việc điều tra. Nhưng nói thì dễ hơn làm, đặc biệt là khi ta lại đã tiếp xúc với nạn nhân ngay trước khi xảy ra án mạng.

- Ôi, tôi xin lỗi. – Chew nói. – Bạn cậu

à?

- Không, nhưng lẽ ra là như thế, vào một lúc khác, ở một nơi khác.

- Cô ta không mang theo giấy tờ tùy thân. Không sổ tay. Tôi chắc rằng tiền của cô ấy đã chạy đi khắp thành phố rồi, dùng để mua cocain hoặc một con điếm thổi kèn giá 50 đô la chẳng hạn. Chúng tôi đã tìm thấy chùm chìa khóa rơi trên đất gần nạn nhân. Đây là chìa khóa xe. Chiếc xe này đăng ký dưới cái tên Evangeline Fitzgerald.

- Eta. – Parker nói. – Cô ấy tự gọi mình là Eta. Cô ấy là điều phối viên ở đây. Sáng nay tôi và Ruiz đã nói chuyện với cô ta rồi.

- Cái thằng đưa thư kia cũng làm ở đây à?

- Ừ.

- Tôi đoán nó là kẻ tình nghi đúng không? Cả tay luật sư và cô điều phối viên này đều biết hắn.

Parker không nói gì nhưng cũng không bỏ qua. Tại sao Damon lại phải chờ đến tận cuối ngày mới giết cô ta? Chắc chắn hắn phải hiểu rằng cảnh sát sẽ tìm đến trụ sở đưa thư đầu tiên chứ. Nếu mọi thứ bị lộ thì sẽ lộ từ lúc ban ngày rồi, nếu như Eta chọn giải pháp khai báo với họ. Còn nếu như Damon muốn cô ta im lặng, hắn sẽ giết cô ta trước khi cô ta đến chỗ làm, chứ không phải chờ đến lúc cô ta đi làm về.

Hay hẳn quay lại đây để trần tiền của cô. Ngay cả điều này cũng làm Parker nghi ngờ. Tại sao thằng nhóc ấy lại dám liều mạng quay lại đây mới được chứ? Theo anh biết thì chỗ này đang được đặt vào trong tình trạng theo dõi. Và lại hẳn đã vớ được một món tiền lớn từ két sắt của Lenny Lowell rồi kia mà. Thế thì hẳn còn muốn gì trong chiếc ví của người phụ nữ này?

- Cô ấy còn có gia đình, con nhỏ. – Anh nói.

- Những kẻ duy nhất xứng đáng được hưởng kết cục này lại thường là những kẻ cầm chuôi dao, tôi nghiệm ra thế. – Jimmy Chew nói.

Parker đứng lên và đưa mắt nhìn

quanh.

- Ruiz đâu rồi nhỉ? Cô ta gọi tôi đến mà.

- Cô ấy chưa đến đây. Giờ này chắc còn đang ngồi dũa móng. Anh có một cô gái rất tuyệt đấy, Kev.

- Tôi không cần phải thích mấy cái của nợ ấy. – Parker bước đi. – Tôi phải dạy cho cô ta một bài học nữa mới được.

- Ủ, chúc thành công.

- Có thứ gì cho báo chí không, ông thám tử? – Kelly đang đứng sau mấy dải băng vàng ngăn hiện trường.

Parker thọc tay vào túi áo khoác và bước qua dải băng.

- Không phải vụ của anh.

- Thế thám tử có phải điều tra vụ này không?

- Chưa. – Parker liếc nhìn xung quanh để chắc chắn rằng Jimmy Chew không nghe lén. – Caldovics đâu rồi?

Kelly nhún vai.

- Chuồn rồi. Chắc nó đang vội bậm báo chuyện vừa rồi với các nhà chức trách.

- Nó chẳng lưu được tí bằng chứng nào cả, trừ mỗi cái vết em đá nó. – Parker nói. – Nhận tiện thì cảm ơn em nhé.

- Nó xứng đáng bị như thế. Không có gì. Rất hân hạnh được giúp đỡ một cảnh sát.

- Anh đã cố gắng cải tổ thằng Caldrovics mà nó vẫn không tiếp thu được.

Kelly nhăn mặt.

- Lũ nhóc bây giờ là thế. Thế anh có gì cho em không, Parker? Một cái tin lớn chứ?

- Nạn nhân là điều phối viên của Speed Couriers. Có vẻ như bị cướp. Bị mất ví.

Kelly ghi nhanh vào sổ tay.

- Có biết tên cô ấy không?

- Cái đó phải chờ khai báo của thân nhân. – Parker hít một hơi không khí ẩm ướt đầy mùi rác rưởi. Anh nghĩ đến gia đình Eta, họ sẽ tiếp nhận cái tin này như

thế nào, họ sẽ tiếp tục như thế nào nếu không có cô ấy. Anh không thể để Ruiz đi báo cái tin buồn này được. Anh như nghe thấy cô ta nói “Cô ấy chết rồi. Đến nhận đi.”

- Kev? – Kelly nhìn anh lo lắng.

- Tôi qua Lenny Lowell đã chờ một người đưa thư. Hắn làm cho Speed Couriers. Nhưng từ bấy đến giờ chưa ai nhìn thấy hắn cả.

Tin đó không hoàn toàn chính xác nhưng Kelly không cần nghe chi tiết và Parker thì vẫn chưa chắc chắn về cuộc chạm chán giữa Abby Lowell và Damon mà cô ta đã kể thế.

- Sáng nay tôi và Ruiz đã đến đây để

lấy thông tin. Nhưng chẳng có gì cả. Tên của hắn có thể là giả. Địa chỉ trên hồ sơ cũng không phải địa chỉ thật.

- Thế cái thùng đưa thư này đang nằm trong diện tình nghi à? Của cả hai vụ án?

- Có vẻ thế.

Một chiếc xe lao rầm rầm vào ngõ hẻm, nó rê bánh trên mặt đường trước khi đậu sát nút chiếc xe của Chewalski, chỉ cách phần hậu có 3 inches. Cửa xe mở ra và Ruiz xuất hiện với bộ đồ da đen bó sát từ đầu đến chân.

- Cô vừa đi đâu về đây? – Parker thốt lên. – Người lấp lánh như nữ siêu nhân thế à? Cô gọi tôi từ cách đây nửa tiếng cơ mà.

- Ô, xin lỗi. Nào tôi có được sống ở căn hộ cao cấp trong khu trung tâm hạng sang đâu. Tôi ở mãi tận Valley cơ mà.

- Tại sao chuyện này chẳng làm em ngạc nhiên tí nào nhỉ? – Kelly thì thầm đủ để Parker nghe thấy.

- Bị tắc đường. – Ruiz tiếp tục. – Có một thằng dở hơi đánh rơi cái bàn ăn ra khỏi xe tải. Thế là...

Parker giơ tay lên.

- Thôi đủ rồi. Cô đã đến đây rồi. Cô không cần phải tra tấn chúng tôi thêm nữa. Ruiz, đây là Andi Kelly. – Anh hát đầu về phía cô nhà báo. – Cô ấy viết cho tờ Thời đại.

Trông Ruiz như bị xúc phạm.

- Thế cô ấy làm gì ở đây?

Kelly thể hiện ngay thái độ và tỏ vẻ chế nhạo cô nàng ở khu Valley.

- Phóng viên. Tội ác. Săn tin. Đủ chưa.

- Thưa các quý bà, không cãi cọ ở hiện trường vụ án. – Parker nói. – Vụ này là của cô, Ruiz. Tùy cô quyết định xem nên cung cấp cho báo chí những thông tin gì. Hãy nhớ là họ cũng rất có ích cho chúng ta. Trong vụ này, tôi muốn cô hãy thông qua tôi mọi thứ trước. Vụ án này cũng có liên quan đến vụ của tôi tôi qua. Chúng ta cần hợp tác với nhau. Cô đã biết nạn nhân là ai chưa?

- Người điều phối.

Giám định pháp y đã đến và chậm rãi

bước quanh cái xác của Eta Fitzgerald, cứ như là anh ta chưa biết phải bắt đầu từ đâu trước.

- Đây là hiện trường của cô. – Parker nói. – Kiểm tra đi. Đừng làm hỏng mọi chuyện. Hãy nhớ là tôi đang quan sát cô y như một con điều hâu đấy nhé. Chỉ một sai lầm xảy ra thôi là cô sẽ bị tống cổ ra đường để ghi thẻ phạt.

Ruiz ngúng nguẩy bỏ đi chỗ khác.

- Ồ, chắc kẻ nào đó ở trung tâm Parker hành anh rồi. – Kelly nói.

- Cung ơi, tất cả tội trung tâm Parker đều ghét anh. – Anh dựng cổ áo lên và đội lại mũ. – Anh sẽ gọi lại cho em.

Anh dợm bước về phía khu vực hiện

trường.

- Này, Parker. – Kelly gọi trước khi anh đi được 10 bước chân. Anh ngoái đầu lại. – Có thực là anh sống ở căn hộ cao cấp trong khu trung tâm hạng sang không?

- Chúc ngủ ngon, Andi. – Anh bước tiếp.

Giám định pháp y đang tiến hành công việc của mình bằng cách cướp nốt phẩm giá của nạn nhân khi cắt hết quần áo của cô ra để kiểm tra những vết thương trên cơ thể.

- Cô ta chết lâu chưa, Stan? – Parker hỏi.

- Hai hoặc ba giờ.

Anh ta rên rỉ khi lật Eta Fitzgerald lại. Nặng hơn 200 pound. Nếu còn sống thì hẳn cô đã đá đít được gã này rồi. Cổ họng cô bị cắt đến tận xương, và khi thi thể cô được lật ngửa ra thì cái đầu như không dính được vào cổ nữa.

Ruiz quay đi và thì thầm.

- Madre de Dios.*

Mặt cô trắng bệch ra và lùi lại sau một bước. Parker đặt tay lên vai cô để giữ thăng bằng.

- Lần đầu tiên cô nhìn thấy một vụ cắt cổ đúng không?

Ruiz gật đầu.

- Phát ốm lên rồi hả cưng?

Cô lại gặt đầu. Parker chỉ ra xa.

- Đừng có nôn lên các dấu vết đấy nhé.

Giết người kiểu này là tàn bạo nhất. Parker cũng biết có nhiều chiến binh bị trào cả thức ăn ra khỏi vết cứa cổ hay một bộ phận bị cắt nào đó. Không dễ gì khi phải chứng kiến những cảnh đó. Nhưng qua thời gian, Parker đã được tôi luyện đến chai lì và điều đó khiến anh thỉnh thoảng tự hỏi mình rằng như thế nghĩa là thế nào. Anh cho rằng mình đã học được cách tự điều chỉnh và không để cảm xúc riêng tư chen vào công việc. Càng ngày anh càng học được một kỹ năng vô giá là tách rời nạn nhân lúc sống với nạn nhân lúc chết.

Nhưng cho dù là như thế, cái xác này

cũng vẫn làm anh choáng váng hơn bình thường. Mới vài tiếng đồng hồ thôi anh còn nghe mấy lời châm biếm thốt ra ào ào từ cái người phụ nữ to béo và mạnh mẽ này. Giờ thì vô hồn vô cảm, cái cổ họng kia chỉ để giám định pháp y làm nhiệm vụ phân tích. Những lớp da trên vết thương đang há miệng đã lật ra như lớp vải để lộ lớp mỡ vàng nhạt. Dưới ánh đèn sáng trắng, trông nó cứ như mỡ gà được phết dạ quang.

Xung quanh vết thương không có nhiều máu. Máu đã chảy hết ra ngoài và một phần từ thực quản trôi thẳng vào phổi. Lúc ấy hãn động mạch cổ đã phun như vòi. Nếu người ta không xả nước bốt đi thì hãn những vết máu đã bắn ra đến gần 2 mét. Máu đã đọng lại thành vũng dưới

vừa hè. Ngực cô lấm lem vì máu đã ngấm ướt sũng áo, khiến hình xăm trái tim đỏ bốc lửa trên ngực trái cũng bị mờ đi.

Nhiều máu là thế nhưng nếu kẻ giết người có tư thế đứng thích hợp thì hẳn cũng có thể bỏ đi mà không dính một giọt máu nào.

Ruiz quay lại và vẻ mặt của cô khiến Parker muốn pha trò.

- Cô đã cho kiểm tra những tòa nhà xung quanh chưa? – Anh hỏi. – Có thể có người đã chứng kiến được điều gì đó.

Cô gật đầu.

- Ai gọi điện báo cho cô thế?

- Tôi không biết.

Parker quay về phía Chewalski.

- Jimmy?

- Một công dân tốt bụng. – Tay cảnh sát nói và hát đầu ra hiệu cho họ đi xuyên qua con hẻm theo anh ta.

Khi họ đến khu vực bốc dỡ hàng của một cửa hàng đồ nội thất có tên là Fiorenza, có một đồng tối sẫm in hình lên cái thùng các tông phế thải. Khi lại gần, mới thấy đây là một người da đen cao gầy, tóc muối tiêu, quần áo tầng tầng lớp lớp rách rưới. Nhưng cái mùi của ông ta xuất hiện trước ông ta. Cứ như thể ông ta vừa chui từ dưới cống lên vậy.

- Thừa các thám tử, đây là Obidia Jones. Obi, đây là thám tử Parker và

thám tử Ruiz.

- Tôi đã tìm thấy người phụ nữ tội nghiệp đó. – Jones chỉ về đầu ngõ hẻm. – Tôi đã cố hồi sức cho cô ấy nhưng không thể vật ngửa cô ấy ra được. Các ngài thấy đấy, cô ấy to ngoai cỡ. Một người tội nghiệp, tôi đã cố ngăn cho cô ấy đừng chết nhưng dù sao thì cô ấy cũng đã chết mất rồi.

- Và ông gọi cho cảnh sát? – Ruiz hỏi, giọng nghi ngờ.

- Gọi cho 911 thì không mất phí. Ở góc kia một bộ điện thoại.

- Ông có nhìn thấy chuyện gì trước đó không, ông Jones? – Ruiz nhăn mặt lại vì mùi hôi của người đàn ông.

- Không thừa bà. Cái lúc xảy ra hành động man rợ đó thì tôi bị khó ở. Tôi đoán là tôi ăn quá nhiều chất xơ trong bữa ăn kiêng.

- Tôi không cần biết điều đó. – Ruiz nói.

Ông già liếc nhìn cô rồi ngó hằm vào mặt.

- Tôi tin là cô cũng thiếu chất xơ đấy. Nhìn mặt cô là biết.

Rồi ông ta nhìn sang Parker để chờ một sự đồng tình.

- Nếu thế thì đơn giản quá. – Parker nói. – Ông phát hiện ra người phụ nữ đó như thế nào, ông Jones?

- Tôi đi về chỗ của tôi và nhìn thấy cô

ấy nằm đó ngay sau khi chiếc xe kia phóng đi.

- Xe nào?

- Chiếc xe màu đen to tướng ấy.

- Ông có nhìn thấy người lái không?

- Không phải lúc ấy.

Ruiz vuốt trán.

- Thế nghĩa là sao?

- Ồ, tôi đã nhìn thấy hắn lúc trước đó rồi. – Jones nói giọng vô cảm. – Hắn đến từ lúc sớm kia.

- Thế bây giờ nếu gặp lại hắn thì ông có nhận ra không? – Parker hỏi.

- Trông hắn y như con chó ngao ấy. –

Jones nói. – Trán vuông, mắt ti hí.
Đương nhiên là một thằng da trắng rác rưởi.

- Chúng tôi cần nhờ ông xem một số tấm hình. – Parker nói.

Jones nhướn đôi lông mày muối tiêu dày rậm.

- Đến đồn cảnh sát à?

- Ừ.

- Tối nay á? – Ông ta hỏi rõ. – Trong lúc lạnh và ướt thế này á?

- Nếu ông không phiền.

- Tôi cũng không phiền lắm đâu, nhưng ở đó có pizza không?

- Chắc chắn rồi.

- Tôi có thể mang theo các túi đồ của tôi được không? Tất cả của nả của tôi nằm trong mấy túi này hết.

- Được chứ. – Parker nói. – Thám tử Ruiz đây sẽ mang chúng lên xe giúp ông.

Jones nhìn sang cô.

- Trong đó cũng có một ít đồ ăn chứa chất xơ đấy. Tôi sẽ rất vui lòng mời cô.

- Ừ, tuyệt. – Ruiz giận dữ nhìn Parker. – Và thám tử Parker sẽ chở ông đi.

- Không. – Parker nói. – Ông Jones đây thích được đi xe của cảnh sát hơn, tôi chắc là như thế. Chewalski sẽ đi trước dẫn đường cho xe chở ông.

- Thật là oách quá. – Jones nói.

- Đi lấy túi đi Obi. – Chewalski nói. -
Chúng tôi sẽ đặt nó vào trong cốp xe của
thám tử đây.

Ruiz ngược nhìn Parker và rành rọt
từng từ.

- Tôi ghét anh.

Parker lờ đi.

- Còn một điều nữa, ông Jones. Trong
khoảng thời gian vụ án mạng xảy ra, ông
có nhìn thấy người nào đi xe đạp qua đây
không?

- Không, thưa ông. Tất cả mấy người
đưa thư bằng xe đạp đã về từ trước đó
lâu rồi.

- Thế có chiếc xe nào màu đen nhỏ
nhấn?

- Không, thưa ông. Xe to chứ. Dài và đen như cỗ máy thần chết ấy.

- Cảm ơn.

- Anh đúng là đồ của nợ. – Ruiz nói khi họ quay về hiện trường.

- Coi như cô tự hành xác để hỏi lỗi đi vậy. – Parker nói.

- Vì cái tội đi muộn á?

- Vì cái tội trời sinh ra cô.

Chú thích:

Madre de Dios: Tiếng Tây Ban Nha nghĩa là Chúa ơi. (Chú thích của người dịch)

Chương 27

Căn phòng lặng như tờ ản trong bóng tối, duy chỉ có ánh sáng trắng lấp lánh như ánh đèn rọi mỗi khi có đám mây bay lướt qua mặt trăng. Jace đi lại trong cái không gian nhỏ hẹp ấy giống như con thú bị nhốt trong cũi biết rõ rằng kẻ thù đang đến mỗi lúc một gần.

Sau khi lên gác, Tyler chỉ im lặng nhìn anh nó với ánh mắt lộ vẻ ủ rũ. Nó không đặt bất kì câu hỏi nào về những vết thương và vết thâm tím kia. Jace cho rằng nó nên kể điều gì đó với thằng em trai, nhưng vẫn chưa thể thốt lên câu nào, còn Tyler cũng tuyệt nhiên không hỏi han, thay vào đó chỉ là ánh mắt vẻ như đã biết tất cả. Không khí trong căn phòng căng

thẳng như thể có một luồng điện thể đang tích lại. Đến mười giờ, Tyler lặng lẽ đi ngủ mà không nói một lời.

Jace cố gắng giữ bỏ những cảm giác tội lỗi. Nó sẽ không bao giờ làm điều gì khiến em nó gặp nguy hiểm. Đó là điều quan trọng nhất. Thứ hai là cảm xúc của Tyler. Nó nhắc đi nhắc lại những điều đó trong đầu cho đến khi phải đánh thức thẳng em để thông báo rằng nó sắp đi khỏi đây.

Nó gói ghém thật nhanh, chỉ một bộ quần áo để thay, ngoài ra không lèn thêm gì nhiều vào ba lô. Nó vẫn chưa có bất kì kế hoạch nào nhưng biết rằng mình không thể ở lại đây được nữa. Có chuyện sắp xảy ra với nó. Nó xúc lại tinh thần.

Nó không được phép coi mình như con mồi cho lũ chó săn đuổi mà phải nghĩ đến những điểm mạnh của mình.

Nó đang có thứ mà tên sát nhân kia khao khát, và nếu thứ đó đáng để phải giết người thì hẳn cũng có giá trị với những kẻ khác. Abby Lowell có chìa khóa cho lời giải đó. Nó chẳng tin rằng cô ta không hay biết chuyện gì đang xảy ra. Hơn nữa, tại sao căn hộ của cô ta lại bị xói tung lên? Tại sao lại có lời cảnh báo trên tấm gương: Kẻ tiếp theo sẽ là mi? Điều đó chắc phải nhằm mục đích đe dọa cô ta. Nếu cô ta chẳng biết chuyện gì thì việc đe dọa phỏng có ích gì?

Dù thế nào nó cũng phải như cô ta mới được. Sẽ yêu cầu cô ta đến gặp nó ở một

nơi dễ dàng tẩu thoát, nơi mà nó có thể lường trước được tình hình. Nó sẽ nói cho cô biết là nó có mấy tấm phim âm bản và hỏi xem liệu chúng có ích lợi gì đối với cô ta không.

Jace phân vân không biết cô ta đã nói gì với cảnh sát. Cô ta có nhắc đến một tay thám tử nào đó. Tên hắn là gì nhỉ? Parker. Nó tự hỏi liệu đó có phải cái gã đội mũ đã mò đến văn phòng Speed hay không. Và tự hỏi không biết Parker đã biết những gì, đã kết nối được những gì và Eta đã nói gì với gã.

Nó vẫn không muốn tin rằng Eta đã phản bội nó. Nó muốn liên lạc với cô, muốn nói chuyện với cô, muốn được làm an lòng.

- Anh đi à?

Tyler đứng trước cửa phòng ngủ, mặc chiếc pijama in hình Người nhện, những sợi tóc vàng hoe chĩa lung tung.

- Anh đi và không thềm nói gì với em.

- Không phải thế. – Jace nói. – Anh không bao giờ đi đâu mà lại không thông báo cho em biết.

- Anh nói với em rằng anh sẽ không đi đâu kia mà.

- Anh nói là anh luôn quay trở lại. – Jace chữa lại. – Anh sẽ về.

Tyler lắc đầu, mắt nó đầy nước.

- Anh gặp chuyện mà cũng không nói cho em biết. Nhưng em biết rồi.

- Em biết gì?

- Anh cứ làm em như một đứa mới đẻ, như một đứa đàn độn và không biết suy nghĩ. Như... như...

- Em biết gì? – Jace nhắc lại.

- Anh đi mà không mang em đi theo trong khi anh có thể làm thế. Và em không nói gì nữa vì anh không muốn cho em biết chuyện gì đang xảy ra.

- Em không thể đi cùng anh được, Tyler. Anh phải giải quyết vài việc và anh cần đi lại thật nhanh.

- Chúng ta có thể đi cùng. – Tyler cãi lại. – Chúng ta có thể đến một nơi mà không ai biết chúng ta là ai, giống như từ hồi mẹ mất đến giờ.

- Không đơn giản thế đâu. – Jace nói.

- Bởi vì anh sẽ phải vào tù chứ gì?

- Cái gì? – Jace ngồi phịch xuống tấm đệm. Tyler đứng ngay trước mặt nó, mặt nhăn lại vì giận dữ, nước da xanh tái ửng đỏ.

- Đừng có nói dối em. Đừng có giả bộ là anh không nói thế. Em nghe thấy rồi.

Jace không cần phải hỏi thằng em xem nó đã nghe thấy cuộc nói chuyện của nó với bà Chen chưa. Hiển nhiên là nó đã nghe thấy rồi và Jace biết rằng lẽ ra nó không nên ngạc nhiên như thế. Tyler rõ ràng là đã xuất hiện ở nơi nó không nên đến, và biết những điều mà nó không nên biết.

- Anh sẽ không đi tù đâu. – Jace nói. – Anh chỉ dọa bà Chen thế thôi. Bà ấy cứ muốn anh đến gặp cảnh sát hay luật sư. Nhưng anh không muốn thế, và anh phải chắc được là bà ấy không bắt anh làm thế nữa.

- Và Tổ chức bảo trợ gia đình-trẻ em sẽ không đến bắt em đi nữa chứ.

- Ừ, nhóc ạ. – Jace đặt tay lên đôi vai nhỏ bé của thằng em. – Anh không bao giờ đặt em vào tình thế nguy hiểm cả. Không bao giờ. Em hiểu chứ?

Những giọt nước trào ra khỏi khóe mắt của Tyler khi nó gật đầu một cách trang trọng.

- Chúng ta chăm sóc lẫn nhau, đúng

không nào?

- Đáng lẽ anh phải để em được giúp đỡ anh, nhưng anh đã không làm thế.

Jace lắc đầu.

- Phức tạp lắm. Anh cần nghĩ xem chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây.

- Xong rồi anh để em giúp anh nhé. – Tyler lại nài nỉ. – Em thông minh hơn anh mà.

Jace cười một cách mệt mỏi và lùa tay vào tóc thẳng em.

- Nếu đây là môn hình học hay khoa học thì anh hỏi em ngay, Ty. Nhưng vấn đề này nghiêm trọng hơn nhiều.

- Có người bị giết à? – Tyler nói khẽ.

- Ừ.

- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh cũng sẽ bị giết?

- Anh sẽ không để điều đó xảy ra. – Jace nói, biết rằng đó là một lời hứa vô vọng. Tyler cũng biết thế. Thậm chí còn hơn thế. – Anh sẽ về.

Một giọt lệ rồi một giọt khác thi nhau làm ướt đầm má thằng bé. Ánh mắt nó già trước tuổi. Một nỗi buồn sâu lắng hơn tất cả mọi nỗi buồn nó từng trải qua trước đó. Lúc này, Jace cho rằng tâm hồn thằng Tyler phải già đến hàng trăm tuổi hoặc hơn thế nữa và rằng nó đã trải qua hết nỗi thất vọng này đến nỗi thất vọng khác.

- Anh không thể trở về nếu như anh chết. – Tyler thì thầm.

Jace kéo thẳng em sát vào mình và ôm thật chặt, một giọt nước mắt của chính nó cũng làm cay nơi đầu mắt.

- Anh yêu em, nhóc ạ. Anh sẽ về. Chỉ về vì em thôi.

- Anh hứa chứ? – Tyler hỏi. Giọng nó nghệt vào vai Jace.

- Anh hứa. – Jace thì thầm, lời hứa mà nó không biết liệu có giữ được không, cổ họng nó nghẹn lại như đang kẹt một viên đá tảng không thể nuốt cũng không thể nhổ được ra.

Cả hai đứa cùng khóc, sau đó chúng ngồi cạnh nhau một lúc lâu nữa, thời gian

trôi qua vô nghĩa trong bóng đêm. Jace thở dài và đứng lên.

- Anh phải đi thôi, nhóc.

- Chờ đã. – Tyler nói. Nó chạy vào phòng mình trước khi Jace kịp mở miệng và vài giây sau quay lại với hai chiếc bộ đàm nhỏ xíu mà Jace đã tặng nó hồi Giáng sinh. – Cảm lấy một chiếc. Pin mới đây. Rồi anh có thể gọi cho em và em có thể gọi cho anh.

Jace cầm chiếc bộ đàm.

- Chắc là sẽ bị mất sóng thôi, nhưng anh sẽ gọi cho em khi nào có thể.

Nó khoác cái áo bảo hộ lên người và cho chiếc bộ đàm vào túi. Tyler đi theo anh ra cửa.

- Đừng vướng vào bất cứ chuyện gì nhé. – Jace nói. – Và hãy quan tâm đến bà Chen nhé. Em nhớ chưa nào?

Tyler gật đầu.

Jace chờ Tyler dặn mình hãy cẩn thận nhưng nó không nói gì. Nó cũng không chào tạm biệt nữa.

Jace chạm vào tóc thẳng em một lần cuối rồi quay người đi xuống gác

Khu phố Tàu giờ yên tĩnh, mặt đường sáng lên như tảng đá đen dưới ánh đèn đường. Jace trèo lên Quái vật và bắt đầu đi chậm chậm dọc con ngõ. Một chân đạp xuống rồi lại chân kia, tạo thành những vòng quay ử rữ vô định. Quái vật nghiêng bên nọ bên kia theo nhịp cho tới

khi nó có đà tiến về phía trước. Khi đến cuối ngõ, nó rẽ phải và thẳng hướng về phía trung tâm, nơi mà ánh đèn từ các ô cửa sổ tòa nhà cao tầng hắt ra như sao sa.

Khi Jace rẽ vào một góc ngoặt, một chiếc Chrysler Sebring sản xuất từ 5 năm trước cũng rẽ cách đó vài khối nhà. Chiếc xe lướt qua cánh cổng sắt lớn có bảng điều khiển điện tử và lăn vào bãi đậu xe nằm ngay cạnh một tòa nhà trước đây là kho hàng dột rôi sau bị thu hồi giấy phép và người ta xây thành khu chung cư hạng sang.

Và ở một khối nhà khác, một chiếc xe nhỏ màu đen gầm thấp với kính chắn gió mới tinh cũng rẽ vào chỗ ngoặt và lảng

vàng trên con phố ẩm ướt, đi qua hiệu giặt, cửa hàng rau quả và cửa hàng bán cá của bà Chen.

Parker bước vào nhà, đặt chùm chìa khóa lên chiếc bàn thờ màu đen kiểu Hoa, giờ được dùng làm kệ kê sát tường chỗ lồi vào. Anh không thèm liếc vào tấm gương treo bên trên. Anh cũng không cần nhìn để biết khuôn mặt mình sau một ngày kiệt sức đã trông như chiếc mặt nạ chì. Chẳng còn tí năng lượng nào để mà buồn, giận hay gì đó tương tự ngoại trừ cảm giác tê liệt.

Ánh sáng dịu dịu tỏa ra từ những bóng đèn halogen nhỏ xíu treo trên tường, nghệ thuật như đèn sân khấu, dẫn đường cho anh vào phòng khách, phòng ngủ rồi

buồng tắm. Anh bật vòi hoa sen, cởi áo khoác và vắt nó lên tai ghế.

Ngày mai anh sẽ mang nó đến tiệm giặt. Ý nghĩ sẽ phải mặc lại chiếc áo ấy sau khi nhìn thấy cái xác của Eta Fitzgerald khiến anh không thể chịu nổi. Cho dù hiện trường chẳng có gì tương tự như một xác chết đã vài ngày được tìm thấy trong một căn phòng đóng kín đến phát bốc mùi thì hình ảnh về cái chết của Eta cũng chẳng hơn gì.

Hơi nước nóng dù sao cũng xua đi một số thứ và làm thư giãn các múi cơ, xua tan cái giá lạnh cả ở bên ngoài lẫn bên trong.

Anh vặn nhỏ đèn giường ngủ. Đây cũng là một phần của hệ thống đèn điện tinh vi

mà một thằng bạn thân đã thuyết phục anh lấp vào. Ánh sáng, âm nhạc, nhiệt độ phòng đã được lập trình theo hệ thống vi tính nên anh không bao giờ nhìn thấy nhà mình trong tình trạng lạnh và tối khi trở về.

Nhưng một người phụ nữ đang ngái ngủ trong giường của anh thì lại là chuyện khác. Cô đã thoát ra khỏi cái mong muốn lúc nào cũng được tự do để coi nhà anh như nhà mình.

Parker ngồi xuống mép giường và nhìn cô, một chút hài lòng, một chút ngạc nhiên và một chút bối rối.

Diane mở choàng mắt và ngược nhìn anh.

- Ngạc nhiên chưa. – Cô nói khẽ.

- Anh ngạc nhiên. – Parker khẽ chạm vào tóc cô. – Và anh có được sự dễ chịu này để làm gì nhỉ?

Cô đưa tay lên che mặt và vùi đầu vào gối.

- Em cần phải súc miệng sau cái cuộc giao tế vừa rồi. Và em quyết định tự đi tìm một gã bóng bẩy nào đó để vật lộn với hắn.

Parker mỉm cười.

- Ôi cưng. Anh là hoàng tử của những gã bóng bẩy sành điệu đây. Anh có một tủ toàn quần áo hàng hiệu Armani, một tủ thuốc đầy các sản phẩm chăm sóc da. Anh có thể ngôn hết một bữa tối không

có đồ đông lạnh dành cho bốn người. Anh cũng có thể nốc rượu hạng sang. Nhưng lại không phải là gay, cũng chẳng có vấn đề về giới tính nào.

- Em biết mình tìm đến đúng chỗ mà.

Cô ngồi dậy và vươn người, không phải không tự ý thức được hình ảnh khóa thân quyến rũ của mình. Đó là một sự cuốn hút nữa của Diane, chẳng chút gì e lệ. Cô là người phụ nữ hấp dẫn và mạnh mẽ, thỏa mãn với cơ thể của chính mình.

- Anh vừa bị gọi đi đâu à? – Cô hỏi.

- Ừ, vụ đầu tiên của Ruiz.

- Chúa phù hộ anh. Em không thích cô ta.

- Chẳng ai thích cả.

- Cô nàng không phải là người phụ nữ đáng ao ước đâu.

- Thế nghĩa là sao?

Diane chớp mắt.

- Ôi đàn ông. Anh chẳng nhận ra à. Điều đó nghĩa là đừng có sao nhãng cô ta. Đừng tin tưởng hay dựa vào cô ta. Nghĩa là cô ta sẽ là người bạn tốt nhất của anh nếu như cô ta nghĩ cô ta sẽ lấy được của anh một thứ gì đó, nhưng nếu không đạt được điều ấy thì cô ta trở thành con rắn độc đấy.

- Anh nghĩ là chúng ta có cùng quan điểm trong chuyện này. – Parker nói.

- Tốt. Rồi anh sẽ không phải ngạc nhiên đâu. Vụ của cô ta dễ nhìn không?

Parker lắc đầu.

- Không. Nó liên quan đến vụ Lowell tối hôm qua.

- Thật à. – Cô hơi cau mày. – Như thế nào?

- Nạn nhân là điều phối viên ở chỗ dịch vụ đưa thư mà Lowell gọi chiều hôm qua. Có vẻ như kẻ nào đó đang theo đuổi một thứ gì đó mà vẫn chưa tìm thấy.

- Thế bọn phòng bên kia có dính vào nữa không?

- Không. Lúc ấy bọn nó còn đang bận thù tạc ở bữa tiệc chỗ em còn gì. Anh đoán thế. Chúng ở lại đó có lâu không?

- Bọn nó chỉ trao đổi vài câu với Giradello như em đã kể với anh rồi biến.

Thế cái tên đó có ý nghĩa gì với anh không?

- Damon là tên của thằng đưa thư đi xe đạp đã đến chỗ Lowell tối hôm qua.

- Em cứ nghĩ Lowell bị cướp.

- Anh không nghĩ thế. Có lẽ thằng giết người cũng lấy hết tiền ở két của Lowell nhưng đó không phải là mục đích của nó. Rõ ràng là nó nghĩ thằng đưa thư kia đang có thứ mà nó cần.

- Anh không cho là thằng đưa thư làm việc đó à?

- Không. Anh nghĩ thằng đưa thư chỉ là một con thỏ thôi. Anh muốn con chó đang đuổi theo nó kia. – Tâm trạng của anh lại trở nên u ám khi anh nhớ lại hình ảnh Eta

nằm trong con hẻm. – Anh thực sự muốn nó.

Trong khoảnh khắc không ai nói với nhau câu gì, mỗi người mãi đuổi theo những suy nghĩ riêng.

- Lowell đã nhờ thằng đưa thư chuyển một thứ gì đó. – Diane thì thầm. – Và thằng đưa thư mang gói hàng đó đi...

- Anh đoán thế.

- Có kẻ nào đó đã giết Lowell và giờ thì giết luôn người có mối liên hệ với thằng đưa thư. Thằng đưa thư vẫn cầm gói hàng, và tên giết người thì đi theo gói hàng đó.

- Có vẻ như một vật dùng để tống tiền.
– Parker nói.

- Ủ. – Diane nói như thể đầu óc đã trống rỗng.

Parker luôn nghĩ rằng cô có thể trở thành một thám tử siêu đẳng, trong khi hàng ngày cô lãng phí thời gian bên những xác chết cần giám định. Nhưng cô lại thích những gì liên quan đến pháp lý. Cô đã từng là một điều tra viên bên phòng Khoa học hình sự một thời gian dài trước khi vào làm bộ phận giám định pháp y. Cô cũng đã nhắc đến chuyện đi học để lấy thêm bằng y.

Cô thở dài và vươn người vòng tay quanh cổ và vai anh.

- Thôi lên giường đi. – Cô khẽ nói. – Muộn rồi. Sáng mai anh lại là thám tử vĩ đại nhất thế giới thôi mà.

Anh gặt đầu.

- Anh chẳng giỏi việc gì đâu mà. – Anh vừa nói vừa chui vào chăn.

- Em sẽ ổn định cuộc sống để giữ anh ở bên cạnh. Đó là tất cả những gì em làm cho bản thân em.

- Điều đó thì anh làm được. – Parker nói, mắt díp lại khi nằm úp thìa với cô và hôn lên tóc cô.

Chương 28

Một buổi sáng thơ mộng êm đềm trải dài nơi chân trời phía đông Los Angeles. Những dải nhỏ màu chàm, cam và hồng đang chờ đợi để khoe sắc. Khí trời ngoài khơi sau cơn mưa đã xóa sạch mọi thứ, khiến không khí trong lành và hứa hẹn một bầu trời xanh sặc sỡ sắc màu.

Trên nóc mái nhà kho vừa được cải tạo, một người đàn ông đi lại chậm chạp với những bước đi nhẹ nhàng, theo phong cách dưỡng sinh. Như những chú sếu trắng giang rộng cánh, như rắn trườn nhẹ xuống mái nhà, như chiếc kim nằm lặng im dưới đáy biển. Ông ta tập trung hít thở và di chuyển trong sự tĩnh lặng nội tâm.

Trên một mái nhà khác phía tây, một ông già và một đứa trẻ đi ngay cạnh nhau, nhưng tâm trí mỗi người mỗi nơi. Trạng thái thiên định trong chuyển động. Đến từ từ, bước chậm chậm, lui lại phía sau. Từ tư thế này chuyển sang tư thế khác. Như một vũ điệu chậm chạp.

Dưới xa lộ dẫn qua phố Fourth and Flower ở khu thương mại Los Angeles, Jace nằm cuộn tròn trong chiếc túi ngủ, chiếc áo khoác kiểu lính biệt kích của nó phủ lên chiếc túi. Chiếc túi ngủ trông giống như tấm nhôm, nhưng lại giữ ấm được cơ thể và khi gập lại chỉ bé bằng chiếc bánh sandwich.

Nó đã ngủ gà ngủ gật hàng giờ đồng hồ, nhưng nó không thể gọi đó là ngủ. Cuộc

tròn thu lu để giữ ấm và chẳng để ý gì tới bản thân nữa, nó cảm thấy cơ thể mình như thể đã đông cứng lại ở cái tư thế đó. Thật chậm rãi, nó bắt đầu đứng dậy. Các khớp xương như muốn trật ra.

Quá một lô nữa, ở phố Fifth và Flower, những người đưa thư giờ đang ngồi uống cà phê và ăn ở quán Carl's Jr. Nó có thể đánh đổi bằng bất cứ giá nào để lấy một tách cà phê. Quán Midnight Mision ở Fourth và Los Angeles phục vụ bữa sáng đầy đủ cho bất kỳ khách hàng nào bước vào.

Có thể nó sẽ tới đó sau. Nó muốn nói chuyện với Mojo xem mọi người đang nói gì, điều gì đang diễn ra ở Speed và Eta đã nói gì với cảnh sát. Lát nữa thôi,

khoảng trông dưới chân cầu sẽ đầy những người đưa thư qua lại, đứng chờ các cuộc điều động từ tổng đài. Họ sẽ dựng các loại xe đầy màu sắc và túm lại ở chỗ rào chắn như bày quạ và tán đủ thứ chuyện trên đời, từ chuyện ăn chay cho tới Arnold Schwarzenwegger.

Trong số những người đưa thư đó, Mojo là người mà Jace tôn trọng nhất và cũng là người mà nó tin cậy nhất. Nó tin tưởng Mojo như gã Rasta cuồng dại tin vào phép thuật của mình, nhưng Jace biết gã hoang dã như con cáo rừng chứ không điềm tĩnh giống John nhà truyền giáo. Mojo sống bằng cái nghề đưa thư đã nhiều năm. Không ai dại gì mà để tuột mất vận may đó cả. Và thỉnh thoảng gã vẫn thể hiện là một người đàn ông điềm

tĩnh, sâu sắc sau cái mặt nạ bề ngoài ấy.

Mojo có thể nói cho nó biết mọi chuyện nếu nó gặp được riêng được Mojo. Jace gặp chiếc túi ngủ và cất nó vào trong ba lô. Nó đi ra sau cột bê tông huyết một tiếng, rồi khoác ba lô, leo lên xe đạp, và đạp xuống phố về hướng nhà hàng Carl's Jr. Không có xe cộ gì trên đường. Thành phố vừa mới thức giấc, còn đang cựa mình và ngái ngủ.

Đây là khoảnh khắc Jace thích nhất trong ngày. Giờ thì nó có thể hít thở bầu không khí trong lành, đầu óc nó lúc ấy không phải chịu đựng tiếng ồn ào và khí thải cũng như hàng ngàn những câu hỏi, câu trả lời vụt xuất hiện trong đầu một người đưa thư nào đó khi mà nó chạy lắt

léo trên đường, lách qua những người đi bộ, tự ra những quyết định nửa vời xem con đường nào ngắn nhất, nhanh nhất để tới được nơi giao thư. Vào lúc sáng sớm thế này, việc đó dễ dàng hơn. Thường thì là như vậy.

Nó dựng xe ở kế bên nhà hàng, và chấp nhận không khóa xe để có thể tẩu thoát cho nhanh nếu cần thiết. Nó không thể vào trong. Thay vào đó, nó đi qua đường và đứng chờ ở đó, ngay góc phố với cổ áo dựng lên che kín khuôn mặt, vai nó khom lại, tay đút trong túi, mũ sụp xuống tận lông mày, trông y như mấy gã bụi đời trên phố. Nhưng không ai để ý gì tới nó cả, soi kỹ nó lại càng không.

Hai người đưa thư đầu tiên xuất hiện.

Họ làm việc cho một đại lý khác. Tất cả các nhân viên đưa thư của công ty này đều mặc áo thun và áo gió có gắn logo. Jace biết có những kẻ đã từ chối mức lương cao hơn chỉ đơn giản vì không muốn thừa nhận phong cách của mình qua cách ăn mặc trông như những con ong mật như thế. Jace thì chấp nhận mặc bộ đồ của con khỉ với mức trả hậu hĩnh, nhưng các đại lý mặc đồng phục lại không trả tiền cho những người đưa thư chui kiêu như Jace.

Có lẽ nó đã đứng đến mười phút rồi, cho tới lúc nó nhìn thấy Mojo đi vào phố Fifth. Mặc dù mặt trời chưa mọc, nhưng nó vẫn đội chiếc mũ lưỡi trai của hãng Ray Charles. Mắt cá chân và cẳng chân có băng dây màu xanh nhạt buộc qua

chiếc quần đi xe đạp màu tía và mấy tầng áo len rách tả tơi. Trông nó như diễn viên múa hết thời. Jace bắt đầu sang đường khi Mojo đang lướt nhanh trên vỉa hè từ đầu phố.

- Ê, chào anh. – Nó lên tiếng. - Anh có thể cho tôi...

- Chẳng có gì cho cậu đâu. - Mojo phanh xe lại. Gã hát chân phải qua yên xe trong khi xe vẫn chưa dừng hẳn rồi xuống xe một cách điệu nghệ. – Tôi chẳng có gì cho cậu ngoài những lời chúc tốt lành cả đâu.

Jace thò đầu ra khỏi chiếc áo khoác khi nó tiến gần đến Mojo, hy vọng Mojo nhận ra nó. Nó nhìn quanh để đảm bảo chắc chắn không có ai trên phố.

- Mojo, tôi đây mà. Jace đây.

Mojo dừng ngay lại và nhìn chăm chăm vào nó. Gã có vẻ kinh ngạc và cứ nhìn thế một lúc lâu. Gã không mỉm cười.

- Lính biệt kích cô độc. - Cuối cùng gã cũng lên tiếng. - Trông cậu như đang bị quỷ đuổi theo đuôi ấy.

- Ừ, gần như vậy đấy.

- Cảnh sát đến tìm cậu ngày hôm qua. Hai người khác nhau. Đầu tiên, một người hỏi tôi có biết cậu không. Tôi đã nói với ông ta rằng không ai biết gì về Lính biệt kích cô độc cả.

- Thế Eta đã nói gì?

- Cô ấy cũng không biết gì về cậu cả. - Gã nói, mặt hốc hác và buồn rầu như

những bức vẽ cổ của Chúa Giê- su trên cây thánh giá - nếu mà Chúa cũng có những lọn tóc dài như thế.- Chẳng ai biết cậu nên đâm ra cậu thành nổi tiếng rồi, J.C.

- Phức tạp lắm.

- Không, tôi không nghĩ vậy. Cậu có giết người hay không.

Jace nhìn thẳng vào mặt gã.

- Không. Tại sao tôi lại phải làm điều đó chứ?

Mojo không chớp mắt.

- Tiền bạc thường là động cơ rất lớn.

- Nếu tôi có tiền, tôi đã chẳng đứng ở đây. Tôi đã có thể đang đạp máy bay đi

Nam Mỹ.

- Nó liếc nhìn con phố một cách sợ hãi, chờ đợi xem có ai ra khỏi nhà hàng và phát hiện ra nó không. – Tôi cần phải nói chuyện với Eta, nhưng tôi không thể quay trở lại Speed và cũng chẳng có số di động của cô ấy.

- Không gọi Eta được đâu.- Mojo nói.

Một sự căng thẳng đến sồn gai óc khi nó nhìn vào bộ mặt Chúa Giê su của Mojo. Mắt gã sung húp, tấy đỏ như thể vừa mới khóc xong.

- Anh nói vậy là sao?

- Tôi vừa đi ngang qua đại lý tới đây. Cái ngõ ấy giăng đầy những rào chắn dây vàng. Cảnh sát thì đi đi lại lại bên trong.

Jace cảm thấy ớn lạnh, cái lạnh không phải của thời tiết mà toát ra từ bên trong.

- Không, - Nó lắ đầu. - Không.

- Tôi đã nói với cảnh sát rằng tôi làm việc ở đây. Nhưng ông ta bảo tôi, hôm nay thì không, anh chàng Rasta ạ. - Mắt gã đờ đẫn, giọng nói khản đặc và nước mắt lại ứa ra. - Một người phụ nữ đã bị cắt cổ ở đây đêm qua.

Jace lùi lại một bước, quay tới quay lui để trốn chạy cái khoảnh khắc này, và trốn chạy khỏi những hình ảnh khủng khiếp đang ngổn ngang trong đầu, những hình ảnh như vết máu đang đọng lại trên áo nó vậy.

- Không phải là cô ấy.

- Xe của cô ấy vẫn đậu ở đó. Cô ấy không thể về nhà mà lại không dùng đến xe.

- Biết đâu nó bị chết máy và cô ấy đã gọi taxi.

Mojo chỉ đứng yên nhìn nó. Jace quay đi. Nó gào lên trong đầu để cầu cứu, nhưng giống như trong giấc mơ, không ai nghe thấy nó cả. Có một cảm giác đè nặng trong đầu nó, ấn xuống màng nhĩ và phía sau hốc mắt. Nó lấy hai tay ôm chặt đầu như để giữ cho khỏi nổ tung ra, và để giữ cho mọi hình ảnh, suy nghĩ khỏi thoát ra ngoài. Nó cảm thấy nghẹt thở.

Eta. Cô ấy không thể chết. Cô ấy còn

quá nhiều thứ. Quá nhiều ý tưởng, quá nhiều sức sống, quá nhiều câu chuyện, quá nhiều. Nó cảm thấy đầy mặc cảm tội lỗi với cái ý nghĩ rằng đã nghĩ oan Eta phản bội và đem giao nộp nó cho cảnh sát. Lạy chúa, cô ấy đã chết. Cô ấy bị cắt cổ.

Nó như nhìn thấy chiếc xe màu đen đi trong ngõ sáng hôm đó. Nó có thể nhìn thấy kẻ giết người đằng sau vô lăng. Cái đầu vuông, đôi mắt thô lỗ lóe lên, nốt ruồi đằng sau cổ. Nó có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi vì bị phát hiện. Nhưng chiếc xe đã lướt qua nó như bóng tối của cái chết. Kẻ giết người đã không để ý gì đến nó.

- Một nơi tồi tệ. – Mojo nói. - Những

điều tồi tệ nhất đã xảy ra. Mà cũng có thể cậu biết điều gì đó mà chúng tôi không biết.

Jace hầu như không nghe được gã nói gì. Eta không phải chết vì họ làm việc ở một khu tồi tàn. Eta chết là vì nó. Nó không hiểu tại sao cái gánh nặng đó không đè nát nó ngay tại nơi nó đang đứng.

Nó đã dành phần lớn thời gian của đời mình để giữ mọi người ở một khoảng cách nhất định nhằm tự bảo vệ mình, nhưng chính những người đó giờ đây đang gặp nguy hiểm. Thậm chí là cái chết. Chính bởi vì nó. Một sự trở trêu cay đắng.

- Cậu có biết điều gì mà chúng tôi

không biết không, hả Lính biệt kích cô độc?

Jace lắc đầu.

- Không. Tôi mong giá gì mình biết điều gì đó, nhưng tôi không biết.

- Vậy sao cậu lại phải bỏ trốn? Cậu không giết người đó. Cậu cũng không giết Eta.

- Lạy Chúa, không.

- Vậy cậu chạy trốn cái gì?

- Nhìn này Mojo, tôi đang bị kẹt trong một cái gì đó mà chính tôi cũng không hiểu nổi. Cảnh sát sẵn sàng tống tôi vào tù, nhưng tôi không muốn thế. Vì tôi chẳng làm gì sai cả.

- Nhưng cậu đang cần giúp đỡ đúng không? - Mojo rướn lông mày. – Đó có phải là lý do tại sao cậu tới đây gặp tôi? Cậu muốn Eta giúp đỡ, và giờ cô ấy chết rồi. Điều đó nghe có vẻ không ổn lắm.

- Anh không biết rằng cô ấy chết là vì tôi. - Jace nói. Tôi biết điều đó, còn anh thì không. – Biết đâu cô ấy bị một thằng nghiện bóp cổ để lấy ví tiền.

- Cậu nghĩ thế à, J.C?

Không, không phải vậy. Nhưng nó không nói ra điều đó. Chẳng ích gì khi nói ra điều đó cả. Mojo đã nghĩ đến một điều gì đó. Thật nực cười khi nó vẫn cảm thấy thất vọng dẫu biết rằng chẳng nên mong đợi điều gì từ một người khác.

- Tôi chẳng cần anh giúp việc gì cả. -
Jace nói. - Và tôi thề tôi không hề muốn
điều đó xảy ra.

Nó dợm bước về phía Quái vật.

Mojo giơ tay.

- Cậu đi đâu bây giờ?

Jace không trả lời mà bước né sang
bên. Mojo chặn nó lại, đẩy vai nó lùi lại
phía sau. Jace ần gã sang một bên.

- Tôi không muốn khiến anh trở thành
kẻ tòng phạm trong vụ này, Mojo ạ. Đừng
lo lắng gì cho tôi. Tôi có thể tự lo cho
mình được.

- Tôi không lo cho cậu. Tôi quan tâm
đến Eta. Tôi quan tâm tới những gì đã
xảy ra với cô ấy. Cảnh sát tới tìm cậu, và

bây giờ thì Eta bị giết hại. Tôi nghĩ rằng cậu nên đi gặp cảnh sát thì hơn.

- Tôi đi đây. - Jace kéo mũ lên, đặt chân trái lên bàn đạp và lấy đà đạp từ từ về phía trước.

- Cậu không quan tâm đến việc ai đã cắt cổ cô ấy ư? - Mojo lên giọng, vẻ tức giận. Gã cũng trèo lên xe và đạp song song cạnh Jace. Họ đi qua đường, sang phố Flower. - Sẽ có kẻ phải trả giá cho cái chết của cô ấy.

- Sẽ không phải là tôi. - Jace nói và tăng tốc. - Tôi không biết kẻ nào đã giết cô ấy, và tôi không thể tới gặp cảnh sát.

Nó dán mắt xuống mặt đường, không muốn Mojo thấy rằng nó đang nói dối.

Nó biết quá rõ kẻ đã giết Eta. Nếu tới gặp cảnh sát, có thể nó sẽ phải tả cho họa sỹ phác thảo kẻ giết người từ đầu tới nốt ruồi chấm phía sau cổ. Hẳn ta chắc đã đầy rẫy tiền án và chắc hẳn phải có mặt trong hồ sơ tội phạm. Jace có thể nhận ngay ra hắn. Nhưng vấn đề là ở chỗ, nếu nó tới gặp cảnh sát, rất có thể nó sẽ bị tống vào xà lim, và họ sẽ chẳng muốn nghe nó nói bất kỳ điều gì mà nó cần phải nói. Họ chỉ muốn tóm nó vì Lenny, và nó chẳng có chứng cứ ngoại phạm vào lúc xảy ra án mạng và không thể được ai chứng thực ngoài cái kẻ đã cố giết nó. Họ còn muốn tóm nó vì vụ đột nhập nơi ở của Abby Lowell. Cô ta sẽ sung sướng tới nhận diện nó. Và còn Eta nữa. Nó không biết cô ấy bị giết chết lúc mấy giờ,

cũng không biết liệu nó có chứng cứ ngoài phạm hay không. Nhưng nó biết ngoài kẻ giết người, người có mặt ở cả ba vụ án chính là nó.

- Cậu không đi được đâu. - Mojo đuổi kịp nó và nói với vẻ tức giận. - Eta đã chết. Cô ấy có một gia đình, và những đứa con nhỏ.

- Tôi không biết, vậy có gì khác nếu tôi bị tống vào tù. - Jace ngồi thẳng trên yên xe, kéo chiếc kính bơi lên và đeo vào mắt.

- Cậu không quan tâm tới ai ngoài cậu cả.

- Anh chẳng biết cái cút gì về tôi hết, Mojo ạ. Anh cũng chẳng biết cái chết tiệt

gi về những điều đang xảy ra. Hãy tránh xa khỏi chuyện này.

Jace nhấn bàn đạp, đạp hết tốc lực như muốn tránh xa khỏi Mojo và cái cảm giác tội lỗi đang len lên. Nó muốn gạt bỏ khỏi đầu hình ảnh Eta với vết cắt trên cổ, và những giây phút trong cuộc sống của cô ở trên khu đất bản thủ phía sau văn phòng Speed.

Chiếc xe đạp lắc mạnh từ bên này qua bên kia khi nó đạp. Cái lốp sau mới thay nảy tung tung trên đường khiến nó nhao về phía trước. Nó rẽ vào khu Figueroa, nơi xe cô đang đông đúc. Những chiếc xe tải giao nông phẩm, và xe tải Brinks, rồi những người đi làm vào thành phố từ lúc sớm để tránh cái ùn tắc khổ sở trên

đường quốc lộ.

Mùi khí thải, âm thanh của những tiếng phanh rít và cả tiếng động cơ diesel thật là thân thuộc, bình dị. Nó cảm thấy tốc độ đang lan tỏa dưới chân mình. Nếu không còn thứ gì trong cuộc đời nó diễn ra bình thường, thì vẫn còn niềm an ủi nhỏ bé nhất là được cảm nhận, nhìn ngắm, lắng nghe và khám phá những thứ mà nó hiểu được.

Nó liếc nhìn ra sau xem liệu Mojo đã bỏ cuộc chưa, nhưng còn một người đưa thư khác vọt lên bên trái nó. Jace bóp phanh và quành qua góc phố. Thẳng tới Fourth, nơi mà một ngày mới của nó thường bắt đầu. Những người đưa thư đã tụ tập dưới chân cầu. Bóng họ mờ đi khi

nó vụt qua.

Mojo bị kẹt ở phía bên trái, mặt đầy vẻ dữ tợn. Gã ra hiệu một cách tức giận cho Jace tấp xe vào vệ đường. Jace chĩa ngón tay về phía gã và guồng chân mạnh hơn. Nó ít hơn Mojo đến chục tuổi nhưng lại đang bị thương và quá kiệt sức. Mojo kêu lên và quyết tâm đuổi kịp nó. Tay phải gã cầm chiếc khóa hình chữ U. Gã giơ chiếc khóa lên ra hiệu cho Jace dừng xe lại. Gã cố dồn Jace vào vệ đường, cúi xuống và ép chiếc khóa vào nan hoa xe của Jace.

Jace bị chúi người qua phải, tông xe lên vỉa hè khi họ đi ngang qua phố Olive, khiến chiếc ô tô phía sau phải réo còi inh ỏi để rẽ phải vào phố Fourth. Những

người đi bộ trên vỉa hè nhảy lùi lại phía sau, chúi rủa nó. Nó va mạnh vào cánh tay của một người đang cầm tách Starbucks khiến cà phê đổ ra tung tóe.

Mojo lúc này vẫn đang ở đằng trước, đối mặt với nó.

Hàng triệu phép tính liên tục xuất hiện trong đầu nó như thể dữ liệu trong máy tính: Tốc độ, vận tốc, đường chạy, các góc cạnh, và chương ngại vật.

Một tiếng còi bất chợt cắt ngang dòng suy nghĩ của nó. Một chiếc xe của cảnh sát chạy gần tới Mojo. Một người hét qua micro.

- Phòng cảnh sát Los Angeles đây, mấy anh đi xe đạp kia, dừng lại!

Khi tới góc phố Fourth và Hill, Mojo rẽ ngay tay phải, thẳng hướng vào Jace. Jace quặt bánh trước sang trái. Đèn ở góc phố Fourth đã chuyển sang vàng. Ngã tư gần như không có ai qua lại.

Chiếc xe đạp nảy trên lề đường, ngay sau xe của Mojo. Jace lấy hết sức bình sinh quay xe.

Xe của cảnh sát đỗ ngay phía góc phố. Nó quay phải để tránh làn đường phía ngoài và tránh chiếc xe tải. Bánh xe sau của nó khựng lại ngay trước đèn pha phía trước bên trái của chiếc ô tô cảnh sát. Có một tiếng va đập mạnh, và chiếc xe cảnh sát nảy lên phía trước như bị thứ gì đó đâm vào từ phía sau.

Jace nhảy lên xe, nhấn pedal và lao

thẳng vào dòng xe một chiều của phố Hill.

Một dàn hợp xướng những tràng còi. Tiếng lốp xe rít lên trên mặt đường. Nó rẽ vào giữa hai làn xe như thể người ta xâu chỉ vào đầu kim, len giữa những tấm gương xe chiếu hậu và bậc lên xuống cửa xe. Các tài xế thò đầu ra chửi nó. Nó chỉ biết cầu Chúa cho đừng ai mở cửa xe ra.

Nó cứ đi tiếp, rẽ, xuyên qua những con ngõ, rẽ, rồi lại đi tiếp. Kể cả tên lửa cũng không đuổi kịp được nó. Nó là một trong những người đưa thư nhanh nhất thành phố này. Đây là trường đua của nó. Nó thậm chí còn không nghĩ được gì. Nó chỉ biết guồng chân mà đạp, đốt cháy chất adrenaline trong cơ thể và chờ đợi

đến lúc hai cánh tay run lên và ngực thắt lại vì nỗi sợ hãi.

Thằng Mojo chó chết đang đuổi theo nó. Mẹ kiếp, chỉ một động tác sơ sẩy là cả hai đứa sẽ kết thúc trong bệnh viện hoặc nhà xác. Jace thì có thể sẽ vào tù vì tội lái xe nguy hiểm hoặc một tội gì đó nặng hơn, tùy vào tâm trạng của một gã cảnh sát nào đó. Và chỉ vài phút cho đến một tiếng đồng hồ, họ sẽ nhận ra rằng họ đang có trong tay kẻ mà cảnh sát toàn thành phố đang tìm kiếm – trong trường hợp thằng Mojo không tình nguyện phun ra trước.

Đó là những gì mày nhận được vì đã tin người, J.C ạ.

Còn những người khác đã nhận được

điều gì khi nó đến với họ? Nó lại nghĩ về Eta và muốn phát ốm.

Chạy qua tín hiệu đèn xanh rồi nó mới ngoái lại nhìn cột đèn giao thông, trong trường hợp khác thì hẳn nó đã bật cười. Phố Hope.

Nó rẽ vào Music Center Plaza nằm giữa ba khu giải trí là Mark Taper Forum, nhà hát Ahmanson và rạp chiếu phim Dorothy Chandler, quê hương của giải Oscar cho tới khi Hollywood khôi phục lại các giải thưởng.

Khu trung tâm vắng tanh. Hầu như các cửa hàng đã đóng cửa được khoảng một tiếng đồng hồ. Jace dựng Quái vật và ngồi xuống một chiếc ghế dài, rũ bỏ mọi cảm giác căng thẳng của cơ thể. Nó ngắm

những chiếc đài phun nước quanh bức tượng Hòa bình trên trái đất, cố gắng tĩnh tâm lại.

Đây là một bức tượng nổi tiếng. Đối với Jace trông nó chỉ giống như một đám người đang cố gắng nâng cây atisô khổng lồ với một con chim bồ câu đang lao đầu xuống trước. Tất cả những gì Jace có thể nghĩ đến khi nhìn vào bức tượng đó là tác giả không sống cùng một thế giới với nó hay thế giới mà Eta Fitzgerald đã từng sống.

Bức tượng không hề nhuốm màu thời gian. Một thứ mà cho dù không có sự sống, nó vẫn tồn tại mãi mãi. Một thứ không có cảm xúc mà vẫn gợi lên cảm xúc. Nó sẽ đứng ở đây vĩnh viễn để

chông lại chiến tranh hạt nhân và những chấn động của quả đất.

Jace không nghĩ rằng có người thực sự để ý đến sự tồn tại của bức tượng. Người ta đến rồi đi, sống và chết, nhiều năm trôi qua, nhiều thứ bị lãng quên và có những thứ không bao giờ được nhắc đến nữa.

Nó cố gắng hình dung ra liệu Eta có thể nói gì về bức tượng Hòa bình trên Trái đất, nhưng nó không thể nghe thấy giọng nói của cô, mãi mãi không bao giờ còn nghe thấy nữa. Nó chỉ có thể ôm đầu và bật khóc vì đã để mất cô.

Chương 29

Chợ cá của nhà Chen cách căn hộ của Parker chừng năm phút. Theo thông tin từ Phòng giao thông thì chiếc Mini Cooper đã tẩu thoát từ hiện trường vụ đột nhập vào nhà Abby Lowell có xuất xứ từ đây. Parker đi vào lối cổng chính và nhận ra rằng chợ vẫn chưa mở cửa. Nhưng ở khu chõ hàng đã có hai người đàn ông đang xúc đá bào vào những thùng làm lạnh.

Parker chìa thẻ ra.

- Xin lỗi anh. Tôi đang tìm một người tên là Lu Chen.

Hai người đàn ông ngay lập tức ngẩng lên, kẻ trợn mắt sợ hãi, còn gã kia nheo mắt tỏ ý nghi ngờ. Gã đầu tiên có bộ mặt

tròn đần độn như người mắc bệnh đao.
Parker tập trung vào gã còn lại.

- Tôi là thám tử Parker, phòng hình sự
Los Angeles. Ở đây có người nào tên là
Lu Chen không?”

- Thì sao?

Parker mỉm cười.

- Đó là câu hỏi chỉ có thể trả lời có
hoặc không. Trừ phi tên anh là Lu Chen.

- Lu Chen là bác của tôi.

- Còn anh là?

- Chi.

- Gì Chi? - Parker hỏi. - Ví dụ như
Cher? Hay Prince?

Cặp mắt tôi tăm nhìn anh chăm chăm, dường như hẳn ta không nhận thấy chút hài hước nào.

- Bác anh có ở đây không?

Chi đâm cái xẻng vào giữa đồng đá. Một hành động kiểm chế sự tức giận.

- Tôi sẽ đi xem bà ấy có trong văn phòng không.

- Tôi sẽ đi cùng anh. - Parker nói.

Gã kia tỏ ra khó chịu vì lời đề nghị đó. Mẹ kiếp những kẻ kiếm sống bằng nghề xúc đá.

Chi trèo lên khu bốc dỡ hàng, đứng chống nạnh và trừng trừng nhìn Parker. Hôm nay không phải là ngày thích hợp để mặc đồ Hugo Boss, Parker nghĩ, nhưng

đã trót rồi. Parker đu người lên khu bậc
dỡ hàng rồi vội vã phủ bụi trên áo, cố
không để lộ nét mặt nhăn nhó khi thấy
một vệt đất bẩn trên chiếc áo khoác.
Người dẫn đường có bộ mặt cáu kính
đưa anh đi qua một kho hàng có diện tích
khá nhỏ rồi vòng xuống cái hành lang hẹp
dẫn tới cánh cửa đề biển VĂN PHÒNG.

Chi gõ cửa.

- Bác ơi? Có một thám tử muốn gặp
bác.

Cửa mở và một người phụ nữ nhỏ nhắn
mặc quần đen, áo len cộc tay màu đỏ ló
ra nhìn họ. Bà ta cũng có bộ mặt cáu kính
hệt như thằng cháu, nhưng ở một mức độ
thậm chí còn hơn cả sự tức giận.

- Thừa cô, tôi là thám tử Parker. - Parker chìa thẻ ra. - Nếu không phiền, tôi có vài câu hỏi dành cho cô.

- Tôi có thể được biết về chuyện gì không?

- Về chiếc xe của cô. Có phải cô đang sở hữu một chiếc Mini Cooper đời 2002?

- Đúng vậy. - Thằng cháu tỏ ra gắt gỏng.

Lu Chen đưa mắt nhìn hẳn.

- Chi, hãy để cô với ngài thám tử đây một mình. Cô biết là cháu có việc phải làm cơ mà.

- Nhiều hơn cả lúc bình thường. - Gã nói. - Cứ như con thoi ấy.

- Thế nhé. - Nghe bà ta nói vậy, thằng cháu liền bỏ đi.

Bà quay về phía Parker.

- Ngài thám tử có muốn dùng trà không?

- Không, cảm ơn cô. Tôi chỉ muốn hỏi vài câu thôi. Chiếc xe có ở đây không?

- Tất nhiên là có. Tôi để xe ở phía sau.

- Cô có ngại không nếu tôi đi xem chiếc xe?

- Hoàn toàn không. Không biết có chuyện gì vậy?

Rời căn phòng chật hẹp bà dẫn anh ra con hẻm đằng sau. Parker chậm chậm đi vòng quanh chiếc xe.

- Lần cuối cùng cô lái nó là khi nào?

Bà ta nghĩ một lúc.

- Ba hôm trước. Tôi có một bữa tiệc từ thiện ở Barney khu Beverly Hills. Rồi dĩ nhiên sau đó thì trời mưa.

- Cả ngày hôm qua cô không dùng đến chiếc xe?”

- Không.

- Có ai khác dùng xe không? Cháu trai cô chẳng hạn?

- Chuyện đó thì tôi không biết. Tôi ở đây cả ngày. Chi cũng vậy, nhưng nó có xe riêng.

- Còn ai giữ chìa khóa chiếc xe nữa không?

Đến đây thì bà tỏ ra lo lắng.

- Chìa khóa treo trong văn phòng của tôi. Có chuyện gì vậy, ngài thám tử? Tôi đã vi phạm luật giao thông à? Tôi chẳng hiểu gì cả.

- Có một chiếc xe được nhận dạng đúng như xe của cô đã rời khỏi hiện trường một vụ án ngày hôm qua. Một vụ đột nhập và tấn công.

- Kinh khủng quá. Nhưng tôi có thể đảm bảo với ngài rằng đó không phải là xe của tôi. Xe của tôi vẫn ở đây mà.

Parker mím môi và cau mày.

- Một nhân chứng đã kịp ghi lại biển số xe. Nó hoàn toàn trùng khớp với chiếc xe của cô.

- Tôi chắc chắn là không phải.

Anh phải công nhận bà ta quả là một người điềm tĩnh. Anh đi dọc theo chiếc xe và gõ quyền sỏ vào cái đèn hậu bị vỡ.

- Lúc đang rời khỏi hiện trường, chiếc xe bị một xe tải loại nhỏ đâm vào. Đèn hậu bị vỡ.

- Thật là trùng hợp. Xe tôi cũng bị đâm khi tôi đến bữa tiệc. Khi chuẩn bị đi về tôi mới phát hiện ra chỗ hỏng.

- Người trông xe bảo sao?

- Chẳng có ai ở đó cả.

- Cô có báo cảnh sát không?

- Để làm gì?" - Bà ta nhướn mày. - Để

nhận được sự cảm thông của họ à? Theo kinh nghiệm của tôi thì cảnh sát không bao giờ quan tâm đến mấy vụ cón con như vậy.

- Còn công ty bảo hiểm thì sao?

- Đòi bảo hiểm cho một hỏng hóc nhỏ như vậy? Tôi sẽ trở thành một kẻ ngớ ngẩn khi đưa ra yêu cầu đó với công ty bảo hiểm.

Parker mỉm cười và lắc đầu.

- Chắc hẳn cô rất khá môn tennis, thua cô Chen.

- Anh có thể gọi tôi là bà Chen. – Bà ta ưỡn thẳng lưng. Parker ngờ rằng bà ta cao không nổi 5 feet, vậy mà không hiểu sao bà ta vẫn nhìn xuống anh được. - Và

tôi chẳng hiểu anh đang nói gì cả.

- Thứ lỗi cho tôi. - Parker nghiêng đầu về cung kính. - Bà Chen, dường như bà có câu trả lời cho tất cả mọi chuyện.

- Sao cơ?

Anh sờ những vết xước trên nước sơn đen bóng loáng của chiếc Mini Cooper.

- Chiếc xe đang rời khỏi hiện trường thì bị một chiếc xe tải loại nhỏ màu bạc đâm phải. Chiếc xe đâm hỏng xe của bà cũng màu bạc.

- Màu bạc là một màu phổ biến.

- Có một điểm thú vị. - Parker nói. - Màu sơn xe luôn được làm một cách đặc biệt. Thí dụ như màu bạc của xe Ford rất khác với màu bạc của xe Toyota, càng

không giống màu bạc của xe BMW. Về mặt hóa học thì chúng là duy nhất.

- Hay thật đấy.

- Bà có biết người nào tên là J.C. Damon không? - Parker hỏi.

Bà ta không phản ứng với việc thay đổi đề tài một cách đột ngột này. Parker băn khoăn không rõ điều đó là khôn ngoan hay một tính toán sai lầm. Anh cho rằng một phản ứng quá khích sẽ nói lên nhiều điều hơn.

- Sao tôi lại phải biết người đó?

- Hẳn là một tên đưa thư bằng xe đạp cho hãng chuyển phát nhanh Speed. Một thằng nhóc khoảng hai mươi tuổi, tóc vàng, mặt mũi sáng sủa.

- Tôi chẳng cần gì đến một thằng đư
a
thư.

- Thực ra đó không phải là một câu
hỏi. - Parker nhấn mạnh. - J.C. Damon
chính là người đã lái chiếc xe rời khỏi
hiện trường vụ án.

- Trông tôi giống loại người hay đi lại
với bọn tội phạm lắm sao, thưa ngài
thám tử?

Parker cố gắng hình dung liệu người
phụ nữ này có thể có mối liên hệ gì với
một thằng nhóc như Damon, loại khổ
rách áo ôm sống dưới đáy xã hội. Dường
như không thể. Còn chiếc xe. Có quá
nhiều điểm quan trọng để có thể coi là
trùng hợp, mà những điều bà Chen nói
lại chẳng tiết lộ thêm điều gì.

Parker tựa hông vào chiếc xe với một tư thế thật thoải mái.

- Chuyện giữa tôi với bà thôi, tôi cũng không chắc thằng nhóc là kẻ phạm tội. - Anh thú thật. - Tôi nghĩ có thể thằng nhóc đã xuất hiện không đúng nơi, đúng lúc và giờ nó đang vướng vào một mớ bong bóng mà không biết cách gỡ. Chuyện có thể là như vậy.

- Giờ anh lại nói cứ như nhân viên xã hội vậy. - Bà Chen nói. - Chẳng phải công việc của anh là chuyên đi bắt người sao?

- Tôi không thích bắt giữ người vô tội. Trách nhiệm của tôi là tìm ra sự thật. Tôi nghĩ thằng nhóc có thể giúp tôi làm điều đó. - Parker nói. - Và tôi cũng có thể

giúp nó.

Ngay từ lúc bắt đầu cuộc trò chuyện bà ta đã tránh nhìn anh, và giờ thì vẻ trầm ngâm hiện rõ trên nét mặt.

- Tôi chắc rằng một người trẻ tuổi trong tình huống đó sẽ rất khó đặt niềm tin vào người khác, đặc biệt là với cảnh sát.

- Đúng, tôi cũng nghĩ vậy. - Parker nói.
- Một thanh niên có gia đình hạnh phúc chắc sẽ không phải lâm vào hoàn cảnh đó. Với một số người thì cuộc sống thật khắc nghiệt. Nhưng nếu trong cuộc đời thẳng nhóc có một người chìa tay ra với nó... thì điều đó có thể thay đổi mọi thứ.

Một nếp nhăn nhỏ hiện lên giữa hai

hàng lông mày của bà ta. Parker đồ rằng bà phải gần sáu mươi tuổi, nhưng lại có một làn da phẳng lì như men sứ. Anh thọc tay vào túi áo khoác và lấy ra tấm danh thiếp.

- Nếu vì một lí do nào đó bà muốn liên lạc với tôi thì xin hãy gọi điện, thưa bà, bất kì lúc nào, ban ngày hoặc ban đêm. - Anh trao danh thiếp cho bà ta. - Trong lúc chờ đợi, tôi e rằng sẽ phải tịch thu chiếc xe của bà.

Mắt bà ta lại lóe lên giận dữ.

- Thật quá đáng. Tôi đã nói với anh là chiếc xe không rời khỏi đây trong suốt ba ngày qua mà.

- Đúng là bà đã nói vậy. - Parker thừa

nhận. - Vấn đề là ở chỗ tôi không tin bà. Nó phù hợp với miêu tả, biển số xe, vết va chạm mà tôi đang tìm kiếm. Tôi e là bà sẽ không dễ chịu đâu, bà Chen. Xe kéo sẽ đến và chiếc xe của bà sẽ làm khách của phòng hình sự Los Angeles cho tới khi mọi thủ tục kiểm tra được hoàn thành.

- Tôi sẽ gọi luật sư. - Bà ta tuyên bố.

- Đó là quyền của bà. - Parker nói. - Tôi cũng phải nói với bà rằng nếu kết quả của cuộc kiểm tra đúng như những gì tôi nghĩ thì có thể bà sẽ bị buộc tội tòng phạm.

- Thật lố bịch.

- Tôi chỉ nói để bà biết thôi. Điều đó

không phụ thuộc vào tôi. Tôi không muốn phải chứng kiến chuyện đó xảy ra, bà Chen. Bà đã buộc tôi vào tình thế phải coi chuyện này là rất nghiêm trọng.

- Tôi rất vui vì anh đã đánh giá cao tôi đến nỗi coi tôi là một tên tội phạm. - Nói rồi bà ta quay gót và bước về phía văn phòng của mình.

- Tôi chưa bao giờ nghĩ bà là tội phạm, thưa bà Chen. - Parker nói. - Cái đó phụ thuộc vào các cơ quan thẩm quyền. Mà tiện đây, chỗ đậu xe của Barney lúc nào cũng có bảo vệ thưa bà.

Bà ta nhìn anh bằng ánh mắt có thể khiến người khác toát mồ hôi hột. Parker mỉm cười.

- Tôi là khách quen mà.

Không biểu lộ chút cảm xúc, bà ta biến mất vào trong nhà.

Parker thở dài nhìn quanh. Gia đình nhà Chen có công việc làm ăn rất suôn sẻ. Gọn gàng và ngăn nắp. Mọi thứ đều đạt tiêu chuẩn. Anh đã từng mua món tôm hùm ở đây cho một bữa tối lãng mạn với Diane. Chất lượng tuyệt hảo. Có thể anh sẽ thưởng thức món đó thêm một lần nữa sau khi kết thúc vụ này.

Anh đã ra khỏi nhà khi Diane vẫn còn đang say giấc, không quên đặt một quả cam và mẫu giấy trên chiếc gối của anh: Bữa sáng trên giường. Anh sẽ gọi em sau. K

Cảm giác thật tuyệt vời khi được ôm cô trong vòng tay và thức dậy cùng cô. Thường xuyên làm chuyện đó là một ý tưởng hay. Không phải vì anh muốn một cái gì đó lâu dài hay sự ràng buộc về mặt pháp lý. Cả hai bọn họ đều không thích điều đó. Những nguyên tắc và luật lệ sẽ làm thay đổi sự trông đợi và niềm tin vào một mối quan hệ. Nhưng khi cuộc sống ngoài công việc của anh đã được dàn xếp, khi anh cảm thấy hài lòng với một Kev Parker thì sự ổn định và ràng buộc lại trở nên hấp dẫn anh.

Anh lấy điện thoại ra, gọi về tổng đài để cử một chiếc xe đen trắng đến túc trực bên chiếc Mini Cooper cho đến khi anh nhận được công lệnh.

Trong lúc chờ đợi, anh quan sát những tòa nhà bên kia con hẻm. Có rất nhiều cửa sổ trông ra nhà kho của nhà Chen và thậm chí lúc này có vài cặp mắt đang liếc ra ngoài. Ngay khi chiếc xe đen trắng lăn bánh đến, tin tức sẽ lan ra khắp khu phố Tàu trong nháy mắt.

Nếu khai thác ở những người hàng xóm, có thể anh sẽ tìm ra ai đó đã nhìn thấy sự biến mất của chiếc Mini Cooper hoặc đã thấy nó rời đi hay quay lại. Nhưng Parker không định làm vậy. Anh không muốn biến bà Chen thành kẻ đối địch hoặc khiến bà ta nghĩ vậy. Chẳng cần thiết để lộ chuyện của bà với những người hàng xóm rồi kéo theo đó là những chuyện ngồi lê đôi mách.

Tự nhiên, cảm giác có người đang theo dõi khiến Parker rùng mình. Không phải từ phía trên mà ngay đằng trước. Mắt anh lướt qua dãy nhà kho, mặt kia con hẻm, cuối cùng dừng lại chỗ những tấm gỗ được chát thành đống sau lưng tòa nhà bên cạnh.

Parker đút hai tay vào túi áo, anh không đi về phía đống gỗ mà băng qua hẻm nơi những bó hoa irit màu tía và những bông hướng dương vàng đang được chuyên vào cửa sau của một hàng hoa.

Anh thong thả bước dọc theo con hẻm, đống gỗ vẫn nằm ngoài tầm mắt của anh. Khi đi qua chúng, anh mới liếc nhìn.

Một bóng người nhỏ thó liền thay đổi

tư thế để nhìn theo anh, nó nấp giữa chõng gỗ và bức tường gạch.

Parker quay lại và nhìn thẳng vào kẻ theo dõi nhỏ bé. Một thằng nhóc quăng chừng tám, chín tuổi lọt thỏm trong chiếc áo dài tay màu đen bạc màu, cái mũ trùm đầu che gần hết khuôn mặt, đôi mắt màu xanh trợn tròn khi anh nhìn nó.

- Này nhóc...

Thằng nhóc chạy vụt đi trước khi Parker kịp nói hết câu, và một cuộc đuổi bắt diễn ra. Nhanh như sóc, thằng bé lẩn qua dãy nhà kho, nhằm thẳng hướng một thùng rác lớn màu xanh. Parker chạy hết tốc lực phía sau nó, phanh gấp theo đà rồi trượt mười feet trước khi anh có thể đổi hướng.

- Nhóc. Đứng lại. Cảnh sát đây. - Parker hét lên, chiếc cà vạt lật ra sau, bay phấp phới như cờ.

Thằng bé quật trái vào một bãi đỗ xe nằm giữa những tòa nhà xếp thành hình chữ U. Parker nhận ra không còn đường nào ngoại trừ cửa sau của tòa nhà trung tâm. Cánh cửa đang đóng.

Những chiếc xe đỗ san sát. Parker vòng đằng sau những chiếc xe, miệng thở hổn hển. Anh đặt tay lên bụng và nhăn mặt khi nhận ra rằng mình đang vã mồ hôi. Chiếc áo sơ mi của anh vẫn còn những nếp gấp sau khi lấy từ tiệm giặt là. Anh mặc nó chưa nổi hai giờ đồng hồ và lại phải mang đến giặt lại thôi.

Anh thoáng thấy chòm tóc vàng hoe và

chiếc quần jeans xanh lách vào giữa chiếc Mazda màu xanh và chiếc Saturn trắng, thẳng nhóc cúi lom khom khiến thân hình trông càng nhỏ bé.

- Được rồi, nhóc. - Parker nói. - Ra đây nào. Chú hứa sẽ không bắt cháu đâu, không xích tay, không súng...

Tiếng sột soạt phát ra từ lớp sỏi dưới những chiếc xe, đôi giày màu đen biến mất dưới một chiếc Volvo. Parker vẫn ở đằng sau những chiếc xe, chậm rãi đi lại.

- Chú chỉ muốn hỏi cháu vài câu thôi. - Parker nói. - Chúng ta có thể bắt đầu với câu hỏi tại sao cháu lại bỏ chạy như vậy. Chú sẽ cho cháu một món quà. Nói để cháu biết, từ giờ nếu cháu bỏ chạy, cảnh

sát sẽ đuổi theo. Khi ấy bọn chú chẳng khác nào những con chó săn đầu.

Anh lần theo những âm thanh phát ra từ phía bên kia bãi xe. Anh cúi xuống gầm một chiếc BMW X5 màu trắng với biển số 2GD4U. Cặp mắt to màu xanh trở mắt nhìn anh với chiếc mũi tròn dính đầy đất.

- Chú là Kev Parker. - Anh chìa tấm huy hiệu cho thằng nhóc nhìn. - Phòng hình sự Los Angeles. Còn cháu là...?

- Cháu có quyền giữ im lặng.

- Đúng vậy, nhưng cháu không bị bắt. Có lí do gì khiến chú phải bắt cháu sao?

- Bất kì điều gì cháu nói có thể được dùng để chống lại cháu.

- Cháu bao nhiêu tuổi rồi? - Parker

hỏi.

Thằng nhóc suy nghĩ một lúc, cân nhắc nên hay không nên trả lời.

- Mười tuổi. - Cuối cùng nó cũng thốt lên.

- Cháu sống gần đây à?

- Chú không thể bắt cháu phải nói chuyện với chú. - Thằng nhóc nói. - Cháu biết tất cả các quyền chống lại việc buộc tội theo luật hiến pháp sửa đổi lần năm.

- Đúng là một chuyên gia pháp lý. Ấn tượng đấy. Cháu vừa nói tên cháu là gì nhỉ?

- Cháu chẳng nói gì cả. Chú đừng cố lừa cháu làm gì. - Thằng nhóc nói. - Cháu xem hết các trò của cảnh sát rồi.

- À, cháu hiểu bọn chú đây nhỉ.

- Thêm nữa, cháu thông minh hơn chú nhiều. Cháu nói thế không phải để làm chú buồn hay gì đâu. - Nó tỏ ra nghiêm túc. - Vì cháu có chỉ số IQ 168, trên mức trung bình rất nhiều.

Parker cười thâm trong bụng.

- Này nhóc, cháu thú vị thật. Sao cháu không chui ra khỏi đó? Cháu có thể giải thích về định lý Pitago cho chú được không.

- Trong tam giác vuông, bình phương cạnh huyền bằng tổng bình phương 2 cạnh góc vuông. Theo Pitago và những người theo thuyết Pitago, - Nó nhắm mắt khi tiếp tục nói một cách vụng về. -

người đã phát triển một số nguyên tắc toán học cơ bản và thiên văn học, bắt nguồn từ thuyết cân bằng vũ trụ, ông cũng tin vào thuyết luân hồi, sự biến đổi không ngừng của vạn vật và ý nghĩa thần bí của những con số.”

Parker chỉ nhìn nó mà không nói gì.

- Cháu đọc rất nhiều sách đấy. - Thằng bé nói.

- Chú cũng thấy vậy. Thôi nào, thiên tài, - Parker nói và chìa tay ra. - máu trong người chú dồn hết lên não rồi đây này. Ra khỏi đó đi trước khi chú bị đột quỵ.

Thằng nhóc bò lồm cồm ra khỏi chiếc xe như một con cua, nó đứng dậy và cố

gắt phải sạch bụi trên người. Ông tay áo phải dài hơn cánh tay nó đến sáu inch. Chiếc mũ rơi ra đằng sau để lộ mớ tóc vàng bù xù.

- Cháu chưa bao giờ coi mình là thiên tài. - Nó thú nhận một cách khiêm tốn. - Chỉ là cháu biết nhiều thứ thôi.

- Sao cháu không đến trường? - Parker hỏi. - Cháu đã biết hết mọi thứ nên họ cho cháu ra trường à?

Thằng nhóc kéo ống tay áo lên và ngó xuống chiếc đồng hồ quá khổ so với nó, như thể một cái đĩa đựng thức ăn buộc trên tay vậy.

- Mới bảy giờ ba mươi tư phút.

- Trường cháu chắc gần đây hả?

Thằng nhóc nhăn mặt.

- Cháu sống gần đây, hoặc cháu là người chính xác đến từng li thời gian. - Parker nói. - Cháu rất tinh ý, lại thông minh. Chú cá là cháu biết nhiều chuyện xung quanh đây.

Thằng nhóc nhún vai, mắt dán xuống đất.

- Cháu có ra đa. - Parker nói. - Cháu có thể lẩn vào bất kì nơi nào, nhìn thấy, nghe thấy mọi thứ mà không ai để ý.

Lại một cái nhún vai nữa.

- Sao cháu lại theo dõi chú nhỉ?

- Cháu không biết.

- Chỉ là giải thích thôi mà. Hay cháu có

tật chuyên đi theo dõi các cô gái đây?

Khuôn mặt bé nhỏ nhăn nhó.

- Tại sao cháu lại phải làm thế chứ? Các cô gái là rất khó hiểu.

- Được rồi, thế cháu muốn làm gián điệp chứ gì. Có phải thế không?

- Không hẳn thế, chỉ là cháu rất tò mò thôi.

- Như thế không có gì sai trái cả. Cháu có biết gia đình nhà bà Chen không? Khu chợ cá ấy?

Nhún vai.

- Thế cháu có biết cậu nào tên là J.C Damon sống quanh đây không? Cậu ta làm nghề đưa thư.

Đôi mắt mở to.

- Anh ấy bị sao à?

- Kiểu thế. Chú cần nói chuyện với cậu ta. Chú nghĩ cậu ấy đang có một số thông tin có thể giúp chú trong một cuộc điều tra quan trọng.

- Về vụ gì vậy? Án mạng à?

- Một vụ mà chú đang phụ trách. – Parker nói. – Chú nghĩ cậu ta có thể đã nhìn thấy điều gì đó.

- Nếu chỉ có thể thôi thì sao anh ấy không đến gặp chú mà khai báo?

- Bởi vì cậu ấy sợ. Giống cháu ấy, cứ chạy trốn vì nghĩ chú là kẻ thù. Mà chú có phải thế đâu.

Parker có thể thấy rõ thằng bé đang đấu tranh tư tưởng.

- Chú không phải kẻ xấu đâu. – Parker nói. – Cháu biết rồi đây, có nhiều người cứ mắng mỏ trước rồi mới hỏi han sau. Có mấy cảnh sát cũng kiểu như thế và họ đang truy tìm Damon. Thế nên cậu bé ấy mà gặp chú trước thì tốt hơn.

- Họ sẽ làm gì với anh ấy?

Parker nhún vai.

- Chú không biết. Chú không điều khiển được họ. Nếu họ cứ cho rằng cậu bé ấy có tội thì ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra nào.

Thằng bé nuốt nước miếng một cách khó nhọc. Nó cũng tóc vàng, mắt xanh,

mặt mũi dễ coi. Đúng như Parker đã miêu tả về Damon cho bà Chen. Thằng bé này dứt khoát đã đứng sau nhà bà Chen và nghe lén. Sự quan tâm của nó đã vượt quá trí tò mò của một đứa trẻ rồi.

- Họ có bắn anh ấy không? – Thằng bé hỏi.

Parker nhún vai.

- Mọi điều tồi tệ đều có thể xảy ra. Chú không nói là họ sẽ làm thế, nhưng...

Anh rút từ trong túi áo ra một tấm danh thiếp đưa cho thằng bé. Nó chớp vội lấy như thể đó là một chiếc còng đang chuẩn bị chụp vào tay nó vậy. Nó nhìn tấm danh thiếp rồi ngược nhìn Parker, sau đó nhét vào túi áo.

- Nếu cháu có nhìn thấy anh Damon quanh đây... - Parker nói.

Một chiếc xe cảnh sát đã rẽ vào con hẻm và dừng ngay sau cửa hàng nhà Chen. Một nhân viên cảnh sát bước ra và gọi anh.

- Thám tử Parker?

Parker giơ tay lên. Tức thì thằng bé vọt mất như một con sóc.

- Mẹ kiếp. - Parker hét lên và vọt theo sau thằng bé.

Nó lượn vòng ra sau mấy tòa nhà. Không thoát được rồi, Parker nghĩ bụng và theo nó sát nút. Chỉ còn một góc hẹp giữa hai tòa nhà, những tia nắng mặt trời rọi qua đó mảnh như một tia laze. Thằng

nhóc chạy vòng ra đầu dãy ô tô. Parker cắt góc, nhảy lên và trượt theo thang bé qua mũi xe Ford Taurus. Anh xém chớp được nó nhưng lại bị vấp ngã.

Thằng nhóc chạy vụt về phía tòa nhà. Nó chạy qua khe hẹp giữa hai tòa nhà.

Parker chửi thề, đổi hướng, miệng thở hồn hên và cũng lao vào ngõ hẻm. Mạng nhện giăng đầy mặt anh, gạch tường cào rách chiếc áo vest. Thằng bé đã thoát ra đầu ngõ bên kia và biến mất khi Parker chỉ còn cách chục bước chân.

- Này, ông thám tử? – Một nhân viên cảnh sát gọi với từ bãi đậu xe.

Parker quay lại, mặt mũi nhăn nhó, dứt mạng nhện ra khỏi áo.

- Tôi có thể giúp gì được cho anh không vậy?

- Có. – Parker đáp. – Gọi điện đến hãng Hugo Boss bảo cho tôi gửi lời xin lỗi.

Chương 30

Ruiz ngồi hai tay ôm đầu, nét mặt nửa mệt mỏi, bực bội, nửa thất vọng. Cô đã bảo lão nhân chứng bốc mùi ngồi vào bàn của Parker và sẵn sàng chờ đợi sự trả thù của anh ta.

Obidia Jones dường như đã trải qua một đêm ngon giấc trong phòng tạm giam. Một bữa tối muộn của cửa hàng Domino rồi bánh nướng và cà phê Starbucks cho bữa sáng. Lão lật cuốn ảnh tội phạm như thể đang đọc một tờ tạp chí, thỉnh thoảng lại lên tiếng bình luận khi trông thấy người quen.

- Cá nhân tôi thích một bữa sáng thịnh soạn hơn. - Lão vừa nói vừa bẻ một mẫu bánh táo thơm phức.

Ruiz trợn mắt.

Kray bước tới với bộ mặt căm kình.

- Cô không rước cái của nợ ấy đi đâu khác được sao, Ruiz? Tại sao bọn tôi lại phải chịu đựng cái mùi hôi thối ấy?

Ruiz nhìn anh ta.

- Cũng giống như khi anh cầm đầu xuống đất thôi, Kray. Tôi nghĩ là anh sẽ quen với cái mùi ấy ngay bây giờ đó.

Yamoto đang cười sằng sặc cạnh chiếc máy pha cà phê vội tránh ánh mắt hình viên đạn của người cộng sự.

- Đồ chó cái. - Kray lẩm bẩm.

- Nói to hơn tí đi. - Ruiz chế giễu. - Sau đó tôi sẽ kiện anh vì tội quấy rối.

Anh có thể sẽ phải học lại khóa học tâm lý đấy. Lần thứ bao nhiêu ấy nhỉ?

Kray nhăn mặt và nhại lại cô như đứa trẻ lên năm.

Parker vừa tiến vào căn phòng được ba bước vội lùi lại vì thứ mùi kinh khủng đó. Thấy quý ông Jones đang chễm chệ trên ghế, anh quay sang nhìn Ruiz với ánh mắt tóe lửa.

Cô mỉm cười như một con mèo ranh mãnh và nói.

- Touché.

- Tôi nghĩ là tôi đã tìm thấy chiếc xe. – Parker cứ tảng lờ như không nghe thấy. - Tôi phải gọi lên tòa án để xin công lệnh. Nếu may mắn, ngay chiều nay chúng ta sẽ

có giấy.

- Tìm thấy ở đâu vậy? - Ruiz hỏi.

- Khu phố Tàu. Giờ thì chưa có ý nghĩa gì, nhưng sẽ có. Tôi cảm thấy thế.

Sự phỏng đoán phải nhanh như chớp. Anh phải hành động nhanh hơn, nói nhanh, suy nghĩ nhanh. Cuộc rượt đuổi quanh mấy tòa nhà cao tầng còn hao sức hơn cả sex. Sau cuộc đấu trí ở chợ cá của bà Chen, anh đã phải chạy về nhà để thay quần áo. Và giờ anh không có ý định đặt mông lên cái ghế của mình nữa. Anh đến chỗ bàn làm việc của Kray và dùng điện thoại mà không thềm hỏi ý kiến của anh ta như thể anh ta không có mặt ở đó vậy.

- Khỏe không, ông Jones? - Anh hỏi trong lúc chờ đầu dây bên kia trả lời.

- Tôi thấy rất vui. Các vị đây tỏ ra cực kì hiếu khách.

- Cô Ruiz đôi xử với ông tử tế chứ hả?

- Rất tử tế, cô ấy mang cho tôi cà phê.

- Chúng ta phải ghi chuyện này lên lịch

- Parker nói. - Cô ta chưa bao giờ đôi xử với tôi được như thế đâu.

- Chắc hẳn là do mùi nước hoa của anh. - Kray lẩm bẩm.

- Tôi chẳng cần dùng nước hoa. Người tôi lúc nào cũng tỏa hương như mùa xuân. Nhưng cậu có thể thay cái áo xầu xí ấy được rồi đấy. Cậu ngâm trong cái của đó bao nhiêu ngày rồi? Yamoto, cậu

ta mặc cái áo này bao nhiêu ngày rồi?

- Không đếm nổi nữa.

Ánh mắt giận dữ, Kray đập tay xuống máy điện thoại.

- Tránh xa cái điện thoại của tôi ra, Parker.

- Mẹ kiếp! Không, không phải nói cung đâu! - Anh thò tay gạt một xếp giấy tờ lộn xộn trên mặt bàn xuống đất. - Kev Parker đây. Có phải Mavis Graves dễ thương đấy không?

Mavis Graves sáu mươi ba tuổi với hai cánh tay to bằng cái đùi lợn, nhưng phụ nữ ai chả thích được khen.

- Mavis thân yêu, tôi cần nói chuyện với Langfield về cái giấy phép. Anh ta

có ở đó không?

Đầu dây bên kia vang lên bài hát “My Cherie Amour” của Steve Wonder.

Parker chỉ tay về phía Ruiz.

- Công lệnh của tòa án để mở hộp an toàn của Lowell đã có chưa?

- Chưa.

- Langfield đây. Parker à, anh cần gì nào?

- Tôi cần xin lệnh tìm kiếm chiếc xe mà tôi tin là phương tiện tẩu thoát trong một vụ tấn công.

- Anh nghĩ thế à?

- Chiếc xe được nhận dạng là phương tiện tẩu thoát. Tôi có một phần biển số xe

do nhân chứng cung cấp, và một chiếc đèn đuôi xe bị hỏng. Chiếc xe đang rời khỏi hiện trường thì bị một cái xe tải đâm vào và vỡ đèn sau.

- Nó đâu rồi? Anh tìm thấy nó bị vứt ở đâu à?

- Không. Chiếc xe đang ở khu phố Tàu. Nó thuộc về một quý bà khó tính, bà ta không hoan nghênh tôi cho lắm.

- Bà ta nói gì về chiếc xe?

- Rằng cả ngày hôm qua chiếc xe không hề được sử dụng và đèn đuôi xe bị vỡ ở khu đậu xe của Beverly Hills.

- Anh có kẻ tình nghi rồi sao? Có phải bà ta không?

- Người phụ nữ đó không phải là kẻ

tình nghi, nhưng tôi cho rằng bà ta biết nhiều hơn những gì đã khai. Nếu tôi có thể lấy giấy phép và tổng kê tình nghi vào trong chiếc xe thì...

- Vậy là anh đang đi câu?

- Nó chính là chiếc xe ấy đấy.

- Ở Los Angeles không còn chiếc xe nào khác phù hợp với nhận dạng sao?

Parker thở dài.

- Anh đang đứng về phía nào vậy, Langfield?

- Phía tôi sẽ không cấp giấy cho anh. Anh chỉ có thể chứng minh được sau khi đã tìm thấy đúng chiếc xe. Chúc cái bằng chứng ấy không qua mắt được tòa án đâu. Anh có tìm thấy mối liên hệ giữa chiếc

xe đạp và người phụ nữ này không?

- Vẫn chưa.

- Vậy thì anh chẳng có gì cả.

- Tôi có chiếc xe, vết đâm, một phần
biên số xe...

- Anh chẳng có gì hết. Anh không thể
ngồi nhìn chiếc xe với những cái mà anh
có.

- Cảm ơn anh vì đã ỉa vào mọi nỗ lực
của tôi. – Parker xoa thái dương – Anh
có thể thông qua chuyện này mà,
Langfield. Thẩm phán Weitz sẽ ngừng...

- Thẩm phán Weitz lắm cảm rồi. Tôi sẽ
không lách luật vì anh đâu, Parker. Tôi
sẽ không ủng hộ...

Parker quăng ông nghe lên bàn Kray. Langfield vẫn không ngừng bài thuyết giáo của mình.

- Cửa nợ - Parker lảm bảm và đi ra chỗ khác để tĩnh tâm lại. Anh cần phải nghĩ đến thành quả sẽ đạt được. Anh quay lại, cầm ông nghe lên. – Trên vết đâm có dính những vết sơn. Nếu tôi có thể chứng minh nó đúng là sơn của chiếc xe tải đã đâm vào...

- Anh sẽ giải quyết được một vụ tai nạn giao thông. Vẫn chẳng có lí do nào để ngồi vào trong chiếc xe hết.

- Thật vớ vẩn. Chính chính xe này đã rời khỏi hiện trường vụ án.

- Anh muốn người khác bị sa thải bởi

vì anh...

Parker lại ném ống nghe xuống. Anh bước ra khỏi phòng, đi vào toilet và rửa mặt bằng nước lạnh, anh cứ để nguyên hai tay dưới vòi nước như vậy.

Anh nhìn mình trong gương, nhưng không phải để tự hỏi bản thân rằng trong bao lâu nữa anh sẽ phải trả giá vì hành động kiêu ngạo đó. Anh cũng chẳng buồn nghĩ đến việc mình bị biến thành gã giơ đầu chịu báng và rằng chuyện đó là cực kì bất công.

Anh chưa bao giờ biết xin lỗi. Chuyện gì xảy ra thì đã xảy ra rồi. Kể cả khi người khác không đồng tình, anh cũng phải để mọi chuyện lui vào quá khứ và nghĩ đến hiện tại. Anh sẽ tìm cách có

được chiếc xe. Anh không thể lãng phí thời gian và năng lượng để mà tức giận.

Khi quay lại, anh thấy điện thoại của Kray vẫn nằm chỏng chơ trên bàn và vang lên bản “Isn’t she lovely?”

Đội trưởng Fuentes thò đầu ra khỏi phòng và ngoắc ngón tay. –

- Kev? Tôi nói chuyện với anh được chứ?

Parker đi theo ông ta và đóng cửa lại.

- Tôi không làm việc đó. Không phải tôi. Và tôi thì là cô ta mười chín tuổi rồi.

Fuentes vốn là một gã tử tế và có máu hài hước, nhưng lúc này khóe miệng ông ta không hề nhúc nhích. Mỗi khi cần tỏ ra nghiêm túc, ánh mắt ông trầm ngâm như

thể đang mang nỗi đau khổ của cả thế gian vậy.

- Trông anh như sắp nói với tôi rằng tôi chỉ còn sống được sáu tuần nữa vậy. - Parker nói.

- Tôi vừa nhận được một cuộc điện thoại ít phút trước. Phòng chống Cướp của Giết người sẽ nhận vụ của anh.

Parker lắc đầu. Con tức giận dường như đang sôi sục và lan tỏa trong anh. Chuyện này còn tệ hơn việc chỉ còn sống được sáu tuần nữa. Trong thời gian sáu tuần, chí ít anh vẫn còn cơ hội để tự cứu mình. Nhưng ngay hôm nay, ngay bây giờ chứ không phải sáu tuần nữa, anh trượt mất vụ án này. Vụ đầu tiên có vẻ nghiêm trọng trong nhiều năm qua. Loại vụ án mà

một thám tử có thể hiển xương sườn cho nó.

- Không. – Anh nói. - Không phải vụ Lowell.

- Tôi không thể làm gì hơn được, Kev.

- Họ có giải thích gì không? – Anh hình dung ra cảnh Diane nói chuyện với anh qua điện thoại. Bradley Kyle và cộng sự của hắn ta, Moose Roddick cùng với Tony Giradello chụm đầu vào nghe.

- Đội trưởng Florek nói với tôi họ đã tìm được một số đầu mối liên quan.

Em vừa tình cờ nghe thấy tên anh trong một cuộc nói chuyện...

- Ông ta chỉ nói có thể - Fuentes nói với anh – Anh cũng như tôi đều hiểu rằng

họ không cần lí do. Nếu ông ta nói “Bởi vì bầu trời có màu xanh” thì tôi làm gì được? Tôi rất lấy làm tiếc, Kev.

Không, không phải lúc này, Parker nghĩ, khi mà nó đang nằm ngay dưới bề mặt, chỉ cần anh đào sâu thêm một chút, chỉ cần thêm một chút thời gian nữa.

- Anh có thể coi như chúng ta chưa có cuộc trò chuyện vừa rồi. – Anh nói.

- Kev...

- Tôi không ở đây. Anh không gặp tôi. Tôi không bật radio. Điện thoại của tôi không hoạt động.

- Kev, anh sẽ không kết thúc vụ này trong ba giờ tới đúng không?

Parker không đáp lại.

- Họ muốn những thứ mà anh đang có – Fuentes nói – Hãy tập hợp lại và chuyển cho Trung tâm Parker.

- Không.

- Kev...

- Tôi sẽ không làm đâu. Tôi sẽ không đến đó. Nếu Bradley Kyle muốn vụ này thì thẳng lùn ngu ngốc đó có thể đến đây mà lấy. Tôi sẽ không đến đó giống như, giống như...

Parker đưa tay lên bịt miệng trước khi không thể kiềm chế được nữa. Anh hít một hơi thật sâu để hạ cơn giận. Anh nhìn Fuentes, sẵn sàng nói điều mà anh ta muốn nghe. Fuentes chỉ nhìn anh với ánh mắt gằn như thương hại.

- Anh không gặp tôi. – Parker nói khẽ -
Chúng ta chưa từng nói chuyện.

- Tôi không thể thoái thác họ lâu hơn
nữa.

- Tôi hiểu. – Parker gật đầu – Tôi rất
cảm kích với những gì anh có thể làm,
đội trưởng.

- Ra khỏi đây đi – Fuentes ngồi lại vào
bàn làm việc. Ông ta chỉnh lại chiếc kính
trên sống mũi và với tay lấy mấy tập giấy
tờ - Tôi không gặp anh. Chúng ta chưa
từng nói chuyện.

Parker bước ra khỏi phòng của Fuentes
rồi khép cửa lại. Ruiz nhìn anh với đôi
mắt của con điều hâu.

Cô ta có vụ án Eta Fitzgerald. Vụ

Fitzgerald có liên quan đến vụ Lowell. Anh sẽ đi theo hướng đó. Bradley Kyle sẽ không lừa anh một cách dễ dàng được.

Ruiz đứng dậy và đi về phía anh.

- Công lệnh đến rồi. – Rồi cô ta thì thào – Có chuyện gì vậy?

- Phòng chống Cướp của Giết người sẽ nhận vụ Lowell.

- Tại sao?

- Bởi vì bọn chúng có thể làm thế.

Parker thấy đầu ong ong. Anh cần một kế hoạch, phải hành động thật nhanh, một cú đột phá. Anh chỉ còn vài giờ đồng hồ nữa để sống và điều đó có liên quan đến vụ án này.

- Anh sẽ làm gì? – Ruiz hỏi.

Parker định đưa ra một câu trả lời chính xác thì chợt nghe thấy tiếng kêu phấn khích của Obidia Jones.

- Chính là nó. Đây này. – Lão gõ ngón tay dài xương xẩu vào tấm ảnh trước mặt.

Trước khi đến chỗ lão, Ruiz vội đưa tay lên bịt mũi. Jones lướt ngón tay trên tấm ảnh với gương mặt đúng như những gì lão đã tả với họ: cái đầu trông tựa như một cục gạch, đôi mắt ti hí, thân hình như một cái bóng lúc năm giờ chiều. Eddie Boyd Davis.

- Chỉ có điều hấn có một mẩu băng trên mũi. – Jones nói. – Như vừa bị ai đâm

vậy.

- Ông Jones, ông quả là một công dân gương mẫu – Parker nói – Tôi thấy cô Ruiz đây nên thưởng cho ông một nụ hôn lên môi.

Vẻ mặt Jones nửa như bị xúc phạm, lại vừa hi vọng.

- Nhưng điều đó là phạm luật đấy – Ruiz nói.

Parker nhìn lại gương mặt của kẻ đã giết Eta Fitzgerald một cách dã man. Anh gõ vào cái tên được ghi bên dưới và nói khẽ với Ruiz.

- Hãy tìm mọi thứ liên quan đến thằng chó này. Tôi muốn biết hắn có liên quan gì tới Lenny Lowell không. Và nếu

Bradley Kyle có đến đây thì cô coi như chẳng biết gì hết, cũng như chưa từng gặp tôi.

- Cứ mơ đi. – Cô ta lắm bả.

Tâm trí Parker lại đang bận rộn với một chuyện khác

- Cô thật dễ thương. – Anh vỗ lên má Ruiz.

Anh lục ngăn kéo bàn lấy ra một tập hồ sơ và rút mấy tờ giấy trên khay đựng tài liệu. Anh chộp lấy tập hồ sơ vụ án Lowell, bao gồm các báo cáo, những ghi chú chính thức, phác thảo hiện trường, những bức ảnh – tất cả những gì liên quan đến một vụ giết người, ngoại trừ những ghi chú của cá nhân anh. Anh nhét

tất cả vào một cái hộp nhựa vẫn thường để phía dưới bàn rồi đến chỗ bàn của Ruiz để gọi điện.

- Cô sẽ không nhìn thấy tôi ra khỏi đây cùng với cái hộp kia. - Anh vừa nói vừa nhấn số của xưởng phim ở Hollywood. Được chứ?

- Được. - Ruiz nói sau một thoáng lưỡng lự.

- Đây cũng là vụ của cô. - Parker nói. - Lowell và Fitzgerald: nếu bọn họ nhận một vụ thì thể nào cũng lấy nốt vụ kia. Đó có phải điều cô muốn không?

- Đó là Phòng Cướp của Giết người. Họ làm bất kì điều gì họ muốn. Chúng ta không ngăn được đâu.

Parker nhìn cô bằng ánh mắt tóe lửa.

- Cứ bán tôi cho Bradley Kyle đi, rồi cô sẽ có một kẻ thù mà cô không bao giờ muốn đâu.

- Chúa ơi, tôi đã nói được rồi mà. – Cô ta nói một cách miễn cưỡng. – Anh đừng có dọa tôi.

- Cô định làm gì nào? – Anh nhếch mép. – Gọi cho Bộ Nội vụ à?

- Mẹ kiếp, Parker. Đừng có bắt tôi phải dính vào chuyện này.

Cô ta sẽ bán đứng anh trong nháy mắt, Parker nhớ lại những gì Diane đã dự đoán. Cô ta sẽ bán anh cho Kyle bởi vì Kyle có thể khiến những kẻ có vai vế trong hần chú ý đến cô ta.

- Phòng cảnh sát Los Angeles đây. Tôi có thể giúp gì được cho bạn?

Parker không nói gì mà cúp điện thoại. Anh cầm cuốn từ điển trên mặt bàn rồi đặt trên cái cồng tay của Ruiz.

- Bài học của cô hôm nay đây. – anh nói. – Hãy tra từ cộng sự đi. Tôi sẽ gọi cho cô sau.

Anh cầm cái hộp nhựa rồi rời khỏi căn phòng. Anh chỉ còn sống được vài giờ. Anh không thể lãng phí một phút nào nữa.

Chương 31

Parker gọi cho Joel Coen lúc anh đang lái xe đến chi nhánh nhà băng Quốc gia thành phố chỗ Lenny Lowell đặt két an toàn ở đó. Coel nhắc máy sau hồi chuông thứ hai. Anh chàng vẫn còn đủ trẻ để mà nhiệt tình.

- Joel, Kev Parker đây. Tôi có vài thứ cho cậu về vụ nhà Lowell, nhưng cậu phải nhanh lên mới được.

- Gì vậy?

- Tôi tìm được chiếc xe tẩu thoát rồi. Nó đang đậu sau chợ cá ở khu phố Tàu. Một chiếc Mini Cooper màu đen, bị vỡ đèn hậu trái, hoàn toàn trùng hợp với phần nhựa vỡ bỏ lại.

- Ôi trời, làm sao mà nhanh thế được?

- Tôi là siêu nhân mà. Cậu có biết chiếc xe tải nhỏ kia màu gì không?

- Màu bạc.

- Đấy, đúng rồi. Tôi thì không xin được công lệnh – trong tình huống giảm nhẹ tội – nhưng cậu thì không gặp vấn đề gì đâu. Hãy gọi đến phòng công tố nhưng đừng có nói gì với Langfield đấy nhé. Và khi cậu mang chiếc xe đi lấy dấu vân tay thì phải gặp Joanie. Nói rằng tôi giới thiệu cậu đến và bảo cô ấy xem dấu vân tay có khớp với vụ của tôi không.

- Được rồi.

- Và nhanh lên đấy, Joel. Có một lũ tởm lợm cũng đang nhòm ngó đấy. Nếu

Phòng chống cướp của – giết người mà đánh hơi thấy chiếc xe này thì vụ của cậu cũng tiêu luôn.

- Họ thì liên quan gì...?

- Đừng có hỏi. Cậu biết càng ít càng tốt. Chạy quàng đến khu phố Tàu đi. Tôi đã cử một đội đến ngồi canh xe rồi đây.

Anh đưa cho Coen địa chỉ rồi cúp máy khi nhà băng đã ở tầm nhìn trước mặt. Anh những tưởng Bradley Kyle và gã đồng nghiệp đã đứng sẵn ở cửa rồi. Parker đậu xe rồi đi vào bên trong, tay cầm tờ công lệnh.

Giám đốc chi nhánh kiểm tra tờ công lệnh kỹ đến từng dấu chấm dấu phẩy rồi cho người dẫn anh xuống tầng dưới, là

nơi để kết an toàn. Loại kết của Lowell là to nhất ở đây. Họ đặt chiếc kết trên một bàn gỗ óc chó dài trong phòng riêng. Parker đeo đôi găng tay latex vào, hít thở thật sâu và mở mã.

Những tờ tiền xanh mát rượi. Hàng đồng. Từng chồng từng chồng một trăm đô. Parker lấy ra và đặt thành đồng lên bàn. 25.000 đô la. Và dưới những chồng tiền, ở đáy kết là một phong bì nhỏ đựng một tấm phim âm bản và một biên lai tiền gửi của ngân hàng với vài chữ số viết ở mặt sau.

- Gã con hoang thủ đoạn. – Parker lẩm bẩm. Chẳng cần phải biết ai trong tấm phim kia cũng suy ra được chuyện này là như thế nào. Tổng tiền.

Tổng tiền một khách hàng. Chắc chắn là thế rồi. Lowell đã gài bẫy một kẻ nào đó. Đây là lý do tại sao hắn mua được căn hộ đắt tiền, xe Cadillac và có nhiều tiền mặt đến thế.

Anh giơ tấm phim ra sáng. Có hai người, chụp xa. Họ đang bắt tay nhau hoặc trao đổi một thứ gì đó. Không chắc chắn lắm.

Dãy chữ số đầu tiên trên tấm biên lai trông giống như một số phone ngoại tỉnh. Dây bên dưới có thể là số tài khoản, anh đoán thế, anh nhớ lại tập quảng cáo du lịch trên sàn văn phòng Lowell. Đảo Cayman. Một nơi dễ chịu để du hí, hoặc để giấu tiền vào tài khoản ngân hàng.

Parker cho lại hai thứ vào phong bì.

Anh hỏi xin giám đốc một chiếc túi đựng tiền để mang về làm bằng chứng, rồi sau đó cho tất cả vào một túi giấy đựng hoa quả màu nâu của hãng Ralph đã mang sẵn theo người.

Thang máy chạy lên tầng sảnh êm ru. Nếu ông giám đốc này có bản khoản không hiểu chuyện gì đang diễn ra thì cũng không để lộ thái độ ra ngoài. Hẳn ông ta từng nhìn thấy cảnh sát mang những thứ còn lạ kỳ hơn ra khỏi hộp an toàn của khách hàng. Parker cũng đã một lần mở két an toàn của một kẻ tình nghi giết người và tìm thấy cả bộ sưu tập ngón tay người ướp lạnh trong đó.

Thang máy mở ra, hiện rõ khuôn mặt sống động của Abby Lowell đang ngồi

trên ghế đá chờ đợi. Dường như cô có cả tủ quần áo dành cho sinh viên luật. Áo sơ mi tuyết len hiệu Camel mặc với chân váy và jacket bó sát người kiểu của thập niên 40. Eo có thắt lưng da cá sấu màu nâu. Giày và túi cũng đều bằng da cá sấu. Có lẽ chỉ có con gái kẻ tổng tiền mới sắm sanh được như vậy.

Bằng một cử chỉ duyên dáng, cô đứng lên khi nhìn thấy Parker bước ra khỏi cầu thang máy. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, nét mặt bình thản nhưng ẩn chứa một ánh thép lạnh lùng dễ làm những gã trai cùng tuổi cô sợ chết khiếp.

- Anh đã tìm thấy giấy tờ của cha tôi rồi chứ?

- Chào cô Lowell. Cái bộ cô mặc tối

qua cũng đẹp. Hàng Prada à?

Cô không trả lời nhưng vẫn đi bên cạnh khi anh bắt đầu tiến ra cửa.

- Anh đã tìm thấy giấy tờ của cha tôi chưa? – Cô nhắc lại.

- Về nghĩa đen thì có.

- Thế nghĩa là gì?

- Chẳng có di chúc hay sổ bảo hiểm nào cả. – Tiếng gót giày da cá sấu của cô ngập ngừng trên mặt sàn.

- Thế anh cầm gì trong túi thế kia?

- Bằng chứng.

- Bằng chứng gì? Cha tôi là nạn nhân cơ mà.

- Cha cô chết rồi. – Parker nói. – Bất cứ thứ gì tôi tìm thấy dùng để chứng minh xem tại sao ông ta lại bị giết hay ai giết ông ta đều được gọi là bằng chứng. Đừng lo lắng, cô sẽ được nhận lại mọi thứ, trừ phi chính cô là kẻ đã giết ông ta.

Cô định nói điều gì đó nhưng lại thôi.

- Sao vậy, cô Lowell? Cô không nghĩ ra được câu hỏi nào ít liên quan đến trách nhiệm hơn à?

Cánh cửa tự động mở và họ bước ra ngoài mái hiên. Buổi sáng hôm nay trời vẫn còn hơi lờ mờ.

- Tôi đang khó chịu về cái ẩn ý của anh. – Cô giận dữ. – Tôi đã rất quan tâm đến Lenny đấy thôi.

- Nhưng chính cô đã nói rằng ông ta hầu như không còn là cha của cô nữa. Khi cô còn nhỏ, ông ta đã dặt dứ cô theo như thể cô là một mẩu giấy toilet mắc trên gót giày. Điều đó hẳn phải làm cô đau đớn chứ. Những cô gái nhỏ thường rất yêu cha mình. Và chúng cũng muốn được yêu thương như thế.

- Tôi không cần anh phân tích tâm lý cho tôi. – Cô ngắt lời. – Tôi sẽ trả hậu cho người khác để làm việc đó.

- Cô có khẩu vị xa xỉ đấy, cô Lowell. – Parker nói. – Hầu hết các sinh viên mà tôi biết đều có khoản tiêu vặt. Thế ông Lenny có chi trả nổi cho sự sành điệu của cô không? Tôi không đoán được ông ta kiếm tiền kiểu gì từ các thân chủ của

mình. Hẳn ông ta phải có nguồn thu nhập nào khác chứ?

- Tôi có tiền riêng của mình. Mẹ tôi cho. Chuyện này không liên quan gì đến anh cả.

- Hay là cô chi trả cho thú vui sành điệu của ông ấy. Nhà hạng sang này, xe Cadillac này...

- Thế ai chi trả cho thú vui sành điệu của anh, thưa thám tử? – Cô ta nói giọng châm chọc. – Giày Gucci này, áo Canali này... Tôi không đoán nổi anh kiếm tiền kiểu gì từ công việc phục vụ cộng đồng như thế.

Anh tỏ vẻ đầu hàng bằng cách gõ vào đầu mình.

- Giỏi lắm, cô Lowell.

- Anh có ăn hôi lộ không đây? Dàn xếp các vụ việc hay gỡ tội cho mấy thằng buôn ma túy chẳng hạn?

- Không, nhưng tôi tin cha cô đang tổng tiền kẻ nào đó. – Anh nói cộc lốc. – Tôi vừa mới tìm thấy 25.000 đô la trong két an toàn.

Nếu nghe thấy thế mà không sốc thì cô ta đúng là một diễn viên nhà nghề, Parker nghĩ bụng. Nhưng đôi mắt nâu của cô mở to, mặt tái đi. Cô nhìn đi chỗ khác, cố gắng giữ bình tĩnh. Cô che giấu điều đó bằng cách lục túi tìm cặp kính của hãng Dior.

- Cô nghĩ số tiền đó ở đâu ra? – Parker

hỏi.

Anh bắt đầu đi ra bãi đậu xe, mở cốp xe bằng điều khiển từ xa. Anh không nhắc gì đến tấm phim âm bản và cứ chờ xem cô có hỏi anh có tìm thấy gì khác trong chiếc hộp nữa không. Nhưng cho dù có muốn hỏi điều đó thì cô ta cũng thừa đủ khôn ngoan để không nói ra miệng.

Parker liếc nhìn khi cô đi theo anh.

- Cô có ý kiến gì không?

- Không.

- Nếu cô nghĩ tôi là một thằng ngốc thì cô nhầm rồi, cô Lowell. – Anh nhét cái túi giấy vào trong cốp xe rồi đóng nắp lại. – Cha cô bị giết và tên giết người gọi

vào máy di động của cô để thông báo. Rồi hấn lại đột nhập vào nhà cô, xới tung mọi thứ lên, dọa giết cô nhưng cô lại tuyên bố rằng cô chẳng biết hấn đang tìm cái gì. Cô khao khát mở cái hộp an toàn của Lenny nhưng khi tôi tìm thấy 25.000 đô la trong đó thì cô lại tuyên bố rằng không biết gì hết. Cô nghĩ óc của tôi chỉ bằng một đũa tre à?

Cô ta im lặng. Cô áp bàn tay có bộ móng tĩa sành điệu lên miệng. Cô ta luôn luôn làm thế mỗi khi có điều bối rối. Cánh tay kia của cô khoanh trước bụng như để giữ mình bình tĩnh.

Đang củng cố tinh thần, Parker nghĩ bụng. Có thể cô ta học được điều này từ khi còn nhỏ, những lúc ngồi chờ vợ cạnh

cha trong trường đua. Mỗi khi nghĩ đến một điều khác thì anh lại cảm thấy thương đứa trẻ cô đơn là cô khi còn nhỏ.

Cô bắt đầu rơi vào vòng luẩn quẩn, không biết phải đi đâu, cũng không chạy, không trốn được.

- Ông ta tổng tiền ai vậy? – Parker hỏi.

- Tôi không tin ông ấy làm như thế. – Cô nói, nhưng tránh ánh mắt của anh.

- Cô có biết gã nào tên là Eddie Boyd Davis không?

Cô lắc đầu. Cô cố gắng không khóc, cố gắng chống lại cơn giằng xé nội tâm nào đó mà Parker chưa đọc được ra.

- Nếu cô biết bất kỳ chuyện gì thì giờ là lúc để kể ra, Abby ạ. Hãy làm điều đó

trước khi quá muộn. Lenny đã mất rồi. Tên giết người thì đang theo dõi cô. Chẳng nên chết vì một túi tiền làm gì cả.

Đôi vai cô lại nhúc nhích khi cô thở hắt ra rất nhẹ như để lấy lại bình tĩnh một lần nữa.

- Không phải tôi đóng thuế là để anh phải phục vụ và bảo vệ tôi hay sao? Anh phải có nghĩa vụ ngăn kẻ giết người chứ.

- Tôi không thể chống lại những gì mà mình không biết, Abby.

- Anh không biết gì nào? – Cô có vẻ giận dữ và mất hết kiên nhẫn. – Sao anh không đi tìm thằng đưa thư đó đi?

- Tôi không nghĩ thằng đưa thư có liên quan gì đến chuyện này. – Parker nói.

- Nó tấn công tôi.

- Chuyện đó còn chưa rõ ràng mà.

- Anh đang cho tôi là kẻ nói dối đây hả?

- Nếu hắn giết cha cô để lấy cấp tiền trong két, thì tại sao lại phải quần quanh chỗ cô để làm gì?

- Tôi không biết. Có thể hắn bị tâm thần nên mới giết Lenny và giờ đến lượt tôi.

- Chuyện đó chỉ có ở trong phim thôi, cưng ạ. Thằng nhóc tình cờ đến gặp cha cô vì công việc. Tôi nghĩ là nó chỉ nhằm chỗ, nhằm thời điểm thôi.

Anh có thể nhìn thấy được cả những tia giận dữ qua cặp kính.

- Ô, tôi hiểu rồi. – Cô nói đơn giản. – Nó đến nhà tôi rồi tấn công tôi nhưng lại chỉ là một kẻ ngoài cuộc vô tội? Thế còn tôi thì là cái gì đây? Một con hồ ly tinh quỷ quyết à? Anh lại kể chuyện tiếp đi xem nào. Anh có cho tôi thử vai trong bộ phim của anh không đây.

- Quan điểm của tôi thì là thế này: Lenny đã tống tiền một kẻ nào đó và bị hấn giết. Tôi nghĩ là cô cũng biết điều đó rồi.

- Tôi sẽ vả cho anh một cái nếu như tôi không sợ anh sẽ bắt giữ tôi sau đó vì cái tội vả anh.

- Tôi chẳng thấy phiền đâu. – Parker nói. – Nếu trong vụ này cô không trong sạch thì tôi cho rằng mình có nhiều lý do

phù hợp hơn để bắt giữ cô, cô Lowell ạ.

Cô lắc đầu và nhìn đi chỗ khác.

- Tôi không thể tin được lại xảy ra chuyện này.

- Không ư?Ồ, có vẻ như cái việc cha cô bị đánh vào đầu là rất có lợi cho cô. Cô nên nhìn nhận lại vấn đề nếu như cô cho rằng tôi đang ngáng trở cô.

Cô tát anh thật, mạnh. Cả má lẫn tai anh đau nhói. Parker choáng váng.

-Ồ tôi không thể nói là tôi đã không cho phép cô làm điều đó.

Đôi môi cô mím lại giận dữ.

- Tôi cũng cùng ý kiến với anh, thám tử Parker.

Cô quay ngoắt đi và bước đều như lính ra trận. Chiếc xác tay da cá sấu kẹp chặt dưới cánh tay. Chiếc xe của cô bị 5 chiếc khác chắn bên dưới. Xe của cô là loại mui trần màu xanh, hiệu BMW còn mới. Cô quay lại và đối mặt với anh trước khi chui vào xe.

- Sếp của anh sẽ được biết chuyện này.

- Tôi chắc là ông ta đang mong chờ điều đó.

Parker nhìn theo cô phóng xe đi, có lẽ điều đầu tiên trong kế hoạch của cô ta là đá anh ra khỏi vụ này.

- Xin lỗi, cung. – Anh thì thầm khi chui vào chiếc Sebring. – Rồi sẽ lại có kẻ đánh lại cung thôi.

Chương 32

Parker đi qua cổng khu phim trường Paramount và vẫy tay về phía người gác cổng.

- Rất vui được gặp ông, ông Parker.

- Tôi cũng thế.

- Ông muốn gặp ông Connors à?

- Không phải hôm nay. Tôi cần gặp Chuck Ito cơ. Tôi có hẹn với anh ta rồi.

Người gác cổng ghi chú vào sổ rồi ra hiệu cho Parker đi qua.

Văn phòng của Chuck Ito là một tòa nhà nằm mãi phía sau. Anh là đạo diễn điện ảnh nhưng vẫn còn sở thích chụp ảnh nữa. Anh cũng sưu tập tất cả đạo cụ

mới nhất trưng bày trong studio của mình và kê khai chúng trong bản kê thuế như các chi phí kinh doanh khác.

- Xem áo bị mèo cào khiếp chưa kìa. – Ito chào.

Parker đã biết Chuck được 5 năm rồi và luôn luôn nhớ đến người bạn này.

- Cái áo khoác của tôi cảm thấy có lỗi vì ngụ ý của cậu đấy. – Parker nói.

- Sao? Nó chỉ biết nói tiếng Ý thôi cơ mà. Nó có biết tôi ám chỉ gì đâu nào.

Anh ngó đồng hồ rồi nhăn mặt.

- Chúng ta phải làm việc nhanh thôi, Kev. Tôi có hẹn lúc 10 giờ với một người quan trọng hơn cậu.

Parker làm bộ dáo dác.

- Ai mà lại quan trọng hơn cả tớ thế?
- Ai mà chẳng quan trọng hơn cậu.
- Lỗ mãng quá.

Parker ngồi phịch xuống ghế rồi rút chiếc phong bì lấy từ hộp an toàn của Lenny để lên bàn. Ito cầm lấy.

- Có gì cho tôi thế, Kev? Trát bắt giữ à? – Anh rút tấm phim dương bản ra và giơ lên ánh sáng. – Ai đây?

- Tôi sẽ nói cho cậu biết nhưng rồi sau đó sẽ phải giết cậu.

- Này đàn bà có làm được gì với cậu không đây?

- Lúc rảnh rồi thôi. – Parker nói. – Tôi

sẽ đá đít cậu sau. Còn bây giờ tôi cần rửa tấm ảnh này càng sớm càng tốt.

Ito nhìn anh như thể anh là gã ngốc.

- Đến các trung tâm thương mại mà làm. Một giờ là lấy được.

- Để mấy cái thằng cầu thả lĩnh lương mặt hạng ấy nhét nhảm nó vào máy nghiền à. Đây là chứng cứ của một vụ án mạng đấy.

- Thế thì sao cậu không vào buồng lab của phòng hình sự Los Angeles mà làm?

- Cậu đùa đấy à? Để đến Giáng sinh cũng chưa xong à. Tôi nghĩ là cái bộ phận ấy chỉ có một thằng nhân viên chuyên chạy thử dụng cụ bằng cái máy chụp hình trên giấy thiếc cổ xưa.

Parker cũng thôi phòng quá mức song không phải không có sự thật trong đó. Thiên hạ cứ hình dung ra các phòng lab rửa ảnh của cơ quan hình sự giống như trong loạt phim truyền hình “Điều tra hiện trường”. Thực ra đa số các bộ phận này đều bị thiếu nhân viên, thiếu kinh phí và quá tải. Ở hạt Los Angeles, nơi nổi tiếng với việc phân tích chứng cứ DNA trong vụ O.J Simpson, thì cũng chỉ có ba người để làm việc đó. Mà phần lớn là các phiên tòa xử xong rồi thì các cán bộ mới phân tích xong.

Ngoài ra, Parker cũng không thể nói cho Ito rằng anh muốn giấu cái chứng cứ này đi. Nếu anh rửa ra ảnh, biết được kẻ trong ảnh là ai thì anh sẽ đi một bước dài trước tụi Phòng Chống cướp của – giết

người. Đó cũng là lý do vì sao anh không kê khai tấm phim tại nhà băng. Ngay lúc ấy anh đã nghĩ đến chuyện rửa tấm phim, liền giấu nó trong túi để mang về làm bằng chứng. Chắc không ai có thể khôn ngoan hơn thế.

- Tôi cần càng sớm càng tốt.

- Sớm thì cũng phải đến cuối ngày mới xong. Tôi sẽ nhờ mấy cậu trợ lý...

- Không, không được cho nhiều người chạm vào thứ này.

- Thế tôi có thể bị đi tù vì cái này không đây? – Ito hỏi.

Parker nhăn mặt.

- Đi tù á? Đi cải tạo nông trường thì có thể. Cậu chưa có tiền án bao giờ đúng

không?

- Đúng là bạn tốt nhỉ. – Ito giả bộ buồn rầu.

Parker đứng lên và dợm bước ra cửa.

- Ôn thôi mà. – Anh vẫy tay như thường lệ. – Chỉ cần cậu đừng nói với ai là được. Nếu cậu mà bị tóm là coi như tôi không quen biết cậu đâu đấy.

Tổng tiền. Parker lặp đi lặp lại câu này trong đầu khi anh lái xe về trung tâm. Nếu Eddie Davis là một trong hai người trong ảnh thì rõ ràng hắn có động cơ để giết Lowell. Nếu hai kẻ trong đó là đồng bọn của nhau thì một kẻ hắn đã xuất hiện lòng tham. Lại một động cơ khác nữa.

Cho dù vì lý do gì thì Davis cũng đang săn đuổi tấm phim kia. Đó là lý do hắn lục lọi văn phòng của Lenny và đập vỡ cửa kính ô tô. Hắn cũng sẽ đột nhập vào căn hộ của Lowell nếu như không có cảnh sát trông giữ bên ngoài. Cũng có thể Davis chính là kẻ đã lộn nhào chỗ ở của Abby Lowell lên. Tấm phim âm bản chưa được tìm thấy có thể lý giải cho dòng chữ nguệch ngoạc bằng sơn môi trên tấm gương phòng tắm nhà cô: Kẻ tiếp theo sẽ là mi. Nếu như mi không đưa tấm phim kia ra đây.

Nhưng mà cũng còn nhiều giả thiết nữa. Parker đoán tấm phim trong hộp an toàn chỉ là để phòng xa, và Lenny vẫn phải giữ một tấm khác. Và Parker linh cảm thấy kẻ đang giữ tấm phim kia chính là

J.C Damon. Anh tự hỏi liệu thằng nhóc có đang nghĩ giống anh hay không.

Điện thoại của Parker đổ chuông, dứt anh ra khỏi suy nghĩ.

- Parker nghe đây.

- Bởi vì anh chẳng có bạn nên em đành coi anh là bạn vậy. – Andi Kelly nói. Chẳng có gã Davis nào ở Phòng Chống cướp của – giết người đâu.

- Anh biết rồi.

- Làm sao anh biết được? – Cô có vẻ chạnh lòng vì cái tin không được coi là nóng sốt nữa.

- Bởi vì anh cừ hơn cung chứ sao.

Kelly cười to.

- Đúng là phân bò.

- Anh biết là vì một nhân chứng đã nhận ra Davis trong cuốn album tội phạm lúc sáng nay.

- Hấn giết người phụ nữ tối qua à?

- Không phải vụ của anh. – Parker đáp.
– Em phải hỏi Ruiz mới được.

- Em không thích cô ta.

- Chẳng ai thích cô ta cả. Cô ta thô lỗ, gai góc và lóc chóc. Không phải là một phụ nữ đáng ao ước.

- Ai bảo anh thế? Thường thì đàn ông không nhận ra điều đó đâu.

- Anh cũng có một nửa tính nữ mà.

- Cô ta không bán rẻ anh lấy vài xu rồi

lấy lại tiền lẻ đấy chứ. – Kelly nói.

- Ô, chính xác thì cũng có một phần sự thật trong đó đấy. – Parker thì thầm, tự hỏi không biết có phải cô ta đã bán anh cho Bradley Kyle bằng cách miêu tả tỉ mỉ các chi tiết trong hồ sơ lúc anh không có mặt ở đó không.

- Cô ta là thực tập sinh của anh kia mà. – Kelly nói. – Anh phải bắt nạt được cô ta chứ. Lấy vụ đó về cho mình đi. Cô ta có ghét anh thì cũng có sao nào?

- Cô ta vẫn ghét anh rồi đấy thôi.

- Xem kìa.

- Được rồi. – Parker nói với vẻ cam chịu. Kelly cứ y như một chú chó săn nòi Jack Russell vậy. Nếu cô muốn một thứ

gì đó thì cô sẽ theo cho kỳ được. Cô sẽ đeo bám lấy sự kiện cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa. - Ủ, anh nghi thằng Davis là thủ phạm của vụ hôm qua.

- Sao cơ? Thế động cơ của nó là gì vậy?

- Anh vẫn đang điều tra đây. - Anh tránh trả lời thẳng. - Nhưng anh cược rằng nó tìm đến Speed Courier là để lần theo dấu vết của thằng đưa thư kia.

- Thằng đưa thư. Thế nó không còn là kẻ đang bị truy tìm nữa à?

- Nó vẫn là kẻ đang bị truy tìm, nhưng anh không đưa nó vào diện tình nghi. Anh cần gặp nó để nói chuyện trước khi tụi phòng bên kia nhảy vào và làm loạn

lên. Chúng cũng đang theo đuổi vụ Lowell đấy.

- Anh có đùa không đấy? Tại sao họ lại quan tâm đến vụ của anh?

- Anh cũng đang tìm hiểu đây.

- Lúc nào tìm ra anh sẽ nói cho em biết chứ?

- Em là người bạn duy nhất anh có trong vụ này, Andi. – Parker nói nghiêm túc. – Lũ ma quỷ lúc nào cũng lẩn quẩn xung quanh anh. Nhưng đừng có làm anh nghĩ rằng em đang sử dụng anh như một thằng đĩ đực giá rẻ đấy nhé.

- Em nghĩ anh hiểu điều này hơn chứ, Kev. Chẳng có gì liên quan đến anh mà lại rẻ cả. Em có cái lưng anh rồi lại thích

phần trước của anh hơn. Và em thích cái ý tưởng là anh đang đóng vai trai gọi.

- Em cứ xúc xiểm không biết ngượng mồm là gì.

- Ủ, anh biết em gần bốn mươi rồi đấy. Em không có thời gian tĩa tót nữa đâu. Dù sao em cũng đã cho anh đo ván chưa nhỉ?

Parker lờ đi cái cơ hội để bóng gió thêm.

- Không, chưa đâu. – Anh vừa nói vừa thở dài. – Lãnh đạo Phòng Chống cướp của - giết người vừa nói với sếp của anh rằng họ cho rằng vụ Lowell có liên quan đến một vụ mà họ đang làm.

Kelly im lặng, lâu đến nỗi Parker

tường cô đã bỏ máy.

- Chúng ta đang quay trở lại câu chuyện của Bradley Kyle, Moose Roddick với Tony Giradello và tên của anh đã được nhắc đến đúng không. – Cuối cùng cô cũng thốt lên.

- Đúng thế. Anh đang xét đến khía cạnh có vụ tổng tiền, Andi ạ.

- Ai tổng tiền ai và vì cái gì?

- Anh chưa biết, nhưng có hai người đã chết. Và giờ Bradley Kyle chỉ có một vụ duy nhất đang theo đuổi.

- Tricia Crowne Cole.

Chương 33

Jace xích Quái vật vào cột đồng hồ đo tiền đậu xe rồi đi vào trong quán bar. Chỗ này nhỏ hẹp, tối tăm và ẩm ướt với những tấm lưới bắt cá và phao cứu hộ treo trên tường. Sặc mùi bia và thuốc lá, bất chấp luật định cấm thuốc lá của chính phủ. Một bàn toàn khách quen thân nhiên nhìn chăm chăm vào bất kỳ người mới đến nào với vẻ soi mói. Họ nhìn theo Jace từ cửa vào cho tới quầy bar.

Jace cúi gằm mặt xuống và trèo lên một chiếc ghế mãi cuối quầy. Nó gọi một cái bánh burger và một chai soda, chẳng thèm để tâm đến việc tìm thứ gì đó khóa lấp cơn đau thể xác và tinh thần.

Chiếc ti vi treo sát trần ở đầu quầy bên

kia đang tường thuật vụ xử Cole. Martin Gorman đang bào chữa trên bục có dây micro trang trí ở phía trước. Máy quay cắt sang cảnh công tố viên Giradello cũng đang thuyết trình ở một vị trí khác.

Mọi thứ đều được đưa vào để vận động cho cuộc bào chữa ngoại trừ quá khứ của Rob Cole với tiền, ma túy và gái. Giradello biện luận rằng những vết vết trong quá khứ của Cole cũng phải được đề cập đến vì nó góp phần vào hành vi phạm tội của anh ta. Ban bồi thẩm đồng ý với quan điểm này. Một cú đánh ngoạn mục vào Gorman. Ông ta buộc tội rằng Norman Crowne đã cố gắng mua chuộc công lý và càng lúc càng chì trích nặng nề về việc đó.

Chiếc bánh burger đã được mang ra. Jace cắn một miếng, mắt vẫn không rời chiếc ti vi. Quyết định của tòa lẽ ra nên ủng hộ cho tay luật sư, nó nghĩ thầm. Những chứng cứ có giá trị với quá khứ của Cole thì có ý nghĩa gì. Chẳng lẽ Cole bị thua cuộc chỉ vì dùng ma túy và chơi gái thôi sao? Chẳng có thứ gì liên quan đến tội ác cả. Trước đó hẳn ta chưa bao giờ giết ai cả. Cũng chưa có tờ báo nào nhắc nhở gì đến chuyện Cole bạo hành vợ. Cũng không có hành vi bạo lực leo thang. Jace cho rằng nếu Cole chỉ cần chạm một ngón tay vào Tricia thôi thì cũng đủ để Norman Crowne đổ một tấn gạch xuống đầu hẳn ta rồi, và tin đồn sẽ lan khắp Los Angeles như đám cháy rừng.

Nhưng quyết định của tòa đang đi theo hướng khởi tố và nếu có kẻ nào đó ám chỉ về diễn biến còn lại của phiên tòa thì chỉ tố để Martin Gorman chuẩn bị trước tinh thần mà thôi.

Có thể Gorman nói đúng. Norman Crowne có sức mạnh thống trị cả giới chính khách Los Angeles và túi tiền của ông ta dường như không có đáy.

Jace nhớ lại cái bữa nó đến chỗ Lenny để nhận gói hàng. Lúc đó ti vi cũng đang tường thuật về vụ của Cole, và Lenny đã nói với nó: “Trong những vụ của Martin, hết như trò chơi may rủi, thắng được là do tiền nói. Hãy nhớ lấy điều đó.”

Nó tự hỏi không biết liệu Lenny nói thế là vì ông ta có nhiều tin tức tay trong về

vụ xử, hoặc vì ông ta là một tay khoác lác tự cho rằng mình có vai trò quan trọng hơn trong màn kịch này. Hoặc cả hai.

Lenny đã chắc chắn có nội tình bản thủ ẩn chứa trong đó. Liệu những người chụp trong tấm phim âm bản này có liên quan gì không? Nó có ý nghĩa rất quan trọng đối với một ai đó và được dùng để tống tiền.

Những luật sư dạng như Lenny không bao giờ có khách hàng lớn. Không bao giờ có các ngôi sao hay triệu phú trong danh sách của ông ta. Và nếu không phải ông ta đang bảo vệ cho những người có mặt trong tấm phim này thì làm thế nào ông ta biết cách tống tiền chứ?

Câu trả lời duy nhất là một khách hàng nào đó đã vô tình đưa ông ta vào cái thế được làm điều đó.

Ông kính quay trở lại Giradello. Trông hắn đúng là một thằng con hoang. Nếu thằng Rob Cole còn có óc thì hắn nên dùng nó để nghĩ ra cách tránh tay công tố này. Phải đòi hỏi để được tự bào chữa, không thì vào xà lim dễ như bỡn.

Giradello chẳng cần dùng đến năm đấm trong phòng xử án mà chỉ dùng cái cuồng hợng. Hắn sẽ chặt đứt Rob Cole ra thành vài mảnh, thậm chí còn nhờ xương máu của Rob Cole mà thăng tiến nhiều hơn. Nếu hắn đâm nát Cole thì sẽ nhận được lòng biết ơn vô tận từ gia đình nhà Norman Crowne.

Ông Crowne và người con trai được hỏi về quyết định của tòa. Ông già rất điềm tĩnh và trang nghiêm. Người con trai Phillip thì có vẻ xúc động. Anh ta ca ngợi tòa án, đau buồn về cái chết của chị và giận dữ với Cole, rồi lại đau buồn. Jace cảm thấy lạ. Nó tự hỏi không biết ông con đang diễn trò gì.

- Em nghĩ là người ta nên để thằng Rob Cole được yên. – Một trong những khách quen lên tiếng. Cô ta có mái tóc nhuộm bạch kim, chiếc áo quây trông như cái ống quần vào người.

- Em thì chỉ muốn làm tình với nó thôi, Adele. – Một gã hói đầu cũng ăn mặc cùng kiểu như thế đáp lại.

- Thì đã sao nào? Nó còn dễ thương

hơn anh nhiều.

- Nó cũng dễ thương hơn em. Thấy bảo thằng này chỉ làm chân loăng quăng thôi. Dù sao thì anh cũng chỉ nói thế. Anh phát ốm lên vì cái bọn nổi tiếng này cứ nghĩ rằng mình giết người rồi sẽ thoát tội. Anh hy vọng tòa án liên bang sẽ cho nó lên ghế điện.

- Bây giờ không ai làm thế nữa đâu, ngốc ạ. Giờ người ta dùng kim tiêm, một liều là chết.

- Thế thì đơn giản quá. Phải cho nó lên ghế điện thì nó mới ngấm nổi đau được.

- Ác quá.

- Thế kẻ nào gây ra chuyện? Những cái đồ ghê tởm đó phải ngồi lên cái ghế ấy là

vì nó giết con của một người nào đó, hay vợ hay đại loại như vậy. Tại sao ta phải nhân nhượng với chúng.

Jace quay sang họ. Lẽ ra gã kia phải quan tâm đến Rob Cole. Gã này là kẻ thua cuộc, sẽ không đóng phim được nữa. Và điều gì sẽ xảy ra với những chiếc áo blowling không bán được?

Nó chén sạch chiếc bánh burger, tụt xuống khỏi ghế và đi ra ngoài tìm một bộ điện thoại công cộng. Nó nhét vào một đồng xu và quay số phone của Abby Lowell. Cô nhắc máy sau hồi chuông thứ ba.

- A lô?

- Cô Lowell, tôi là người tới qua đến

gặp cô đây.

Đầu dây bên kia im lặng, rồi sau rốt có tiếng trả lời.

- Vâng?

- Tôi nghĩ là tôi đang có một thứ mà cô muốn. Một cái gói đựng những tấm phim âm bản.

- Tôi không hiểu anh đang nói gì.

- Thôi không diễn trò nữa. – Jace nói. – Tôi đang cầm mấy tấm phim mà cha cô sử dụng để tổng tiền ai đó.

Cô ta không nói gì, nhưng sự im lặng ở đầu dây bên kia có vẻ nặng nề.

- Điều gì làm anh nghĩ là tôi muốn chúng?

- Chắc là cô không muốn thật. Thôi để tôi mang nộp cho cảnh sát vậy.

Im lặng.

- Chúng rất có giá trị với một kẻ nào đó, nhưng tôi chọn đưa cho cô đầu tiên.

Lại những giây im lặng trôi qua. Cuối cùng, cô ta nói.

- Bao nhiêu?

- Mười ngàn.

- Đây là một khoản tiền lớn.

- Không lớn đâu. Tôi muốn thoát khỏi mớ rắc rối này, và cần tiền để làm việc đó. – Nói xong, Jace chờ đợi.

- Ở đâu và khi nào?

- Hãy đến gặp tôi ở Quảng trường Pershing vào lúc năm rưỡi. Đến một mình thôi.

Jace gác máy và đứng nguyên đó, nhìn chăm chăm vào khoảng không. Mặt trời đang chói chang khắp nơi. Xe cộ vù vù qua lại. Người ngợm ngược xuôi. Những biển hiệu cửa hàng in bằng hai thứ tiếng.

Nó phải dàn dựng ra màn tổng tiền này. Nếu Abby Lowell liên quan đến vụ tổng tiền bằng tám phim âm bản, cô ta sẽ trả tiền để mua sự im lặng của nó. Nếu thành công, Jace sẽ lấy được ít tiền để trả lại cho gia đình Eta, và một chút để đảm bảo cho nó và Tyler trốn thoát khỏi thành phố. Nó cũng sẽ nháy cho cảnh sát biết về Abby, qua cô ta, họ sẽ tìm được kẻ

truy đuổi kia và mọi chuyện sẽ kết thúc.
Nó hy vọng thế.

Giờ thì tất cả những gì nó cần chỉ là một chút may mắn mà thôi.

Giọng nói của Lenny Lowell lại vang lên trong đầu nó: “May mắn hơn là giỏi, nhóc ạ”

Chương 34

Tyler chạy thẳng về chợ cá sau khi thoát khỏi tay thám tử Parker. Nó tìm thấy bà Chen đang ngồi trong phòng làm việc và khóc lặng lẽ. Khi nhìn thấy nó thò mặt vào phòng, bà vội lấy giấy thấm mi mắt. Tyler chưa nhìn thấy bà khóc bao giờ và điều đó khiến nó sợ hơn bao giờ hết.

- Có chuyện gì vậy ạ? – Nó bước từng bước, từng bước một vào trong phòng.

- Ta ổn, chuột nhắt ạ. Một phút yếu đuối sẽ làm cho chúng ta mạnh mẽ hơn.

- Anh Jace đi rồi. – Tyler nói.

- Ta biết. Tối qua bọn ta đã nói chuyện khá lâu.

Tyler không nói cho bà ta biết rằng nó đã nghe lén được hầu hết câu chuyện khi nấp trong nhà kho. Nó biết bà Chen sẽ không hài lòng về việc đó.

- Ta đã bảo nó đừng đi. – Bà Chen nói.
– Nó cứ nghĩ thế là tốt. Nó muốn bảo vệ chúng ta và tự giải quyết mọi việc.

- Cháu không thích thế. – Tyler nói. Nó ngồi trên chiếc ghế đầu cạnh bàn, chân co lên tận ngực. – Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ấy không bao giờ trở về nữa?

- Nó sẽ về vì cháu.

- Sẽ không về được nếu rủi như anh ấy bị giết hay bị vào tù.

- Đúng thế. Nhưng vận rủi thì xảy ra ở bất kỳ đâu, Tyler. Chúng ta không thể

kiểm soát được điều đó. Chúng ta chỉ có thể cầu nguyện mong điều may mắn mà thôi.

- Cháu không tin vào việc cầu nguyện. Cháu cầu nguyện nhiều lần lắm rồi mà chưa lần nào trở thành sự thật. Cháu cho rằng Chúa không nghe thấy gì đâu.

- Chúng ta phải có những ý nghĩ tích cực chứ. – Bà Chen đáp. – Chúng ta phải thành tâm và tập trung năng lượng trong cơ thể. Như thế chúng ta sẽ tạo ra ánh sáng dẫn đường cho JayCee trở về.

Tyler suy nghĩ về điều này. Nó cảm thấy thoải mái hơn khi nghĩ về những nguồn năng lượng tiềm ẩn trong cơ thể. Nó đã nghiên cứu điều này qua những bài báo mạng và đã trao đổi nhiều với

ông già Chen. Điều này nghe có vẻ thực tế hơn, logic hơn và khoa học hơn là tin vào một người vô hình đang sống trên mây mà không bao giờ trả lời bất cứ lời cầu nguyện nào của Tyler. Năng lượng nằm trong cơ thể và nó có thể điều khiển được chúng. Nhưng lại có một điều khác làm nó sợ. Không ai có thể điều khiển được nguồn năng lượng của người khác, đặc biệt là khi nó lại chỉ là một thằng bé. Cho dù nó có chỉ số IQ 168 đi chăng nữa thì cũng vậy thôi.

- Cháu đang nghĩ gì vậy, chuột nhắt?

Tyler nhìn bà trong giây lát, cố gắng nghĩ xem nó nên nói gì. Trong lòng nó đang hỗn độn, và nó không biết cách điều khiển những cảm xúc ấy như thế nào.

Nếu nó đập tắt được nỗi sợ về anh trai thì nỗi sợ Tổ chức bảo trợ Gia đình và trẻ em lại ập đến. Nếu nó cố gắng vượt qua được cơn giận về chuyện Jace đã bỏ nó mà đi thì nỗi sợ hãi về một tương lai vô định lại ngập tràn. Cuối cùng, nó nói bằng giọng run rẩy.

- Cháu sợ.

Và ngay tức thì nó cảm thấy giận chính mình vì đã hành động như một đứa trẻ sơ sinh thế.

- Ta biết. – Bà Chen đáp. – Ta cũng sợ. Chúng ta phải cùng nhau vượt được qua chuyện này. Anh trai cháu là một người tốt. Nó tốt bụng, trung thực và dũng cảm. Nó sẽ làm những điều đúng đắn và nó sẽ trở về nhà với chúng ta. Đó là điều duy

nhất chúng ta nên tin tưởng. Cứ lo lắng về những chuyện chưa xảy ra sẽ hao tâm tổn sức vô ích, Tyler ạ.

- Vâng, thưa bà. – Tyler nói, tự hỏi làm sao mà nó dứt khỏi những ý nghĩ đó được. Trên tầng thượng tòa nhà có một khu vườn nhỏ do ông già Chen chăm sóc. Sáng nào nó và ông Chen cũng lên đây tập khí công. Nó nghĩ hay là nó lên đây ngồi cạnh ông Chen mà thiền định.

Có tiếng gõ cửa và Chi thò cái đầu xấu xí vào mà không cần phải mời. Tyler phân vân không biết liệu gã ta có lại nghe lén giống như tối qua hay không. Bà Chen nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng hơn bao giờ hết.

- Chi, ta biết mẹ cháu vẫn dạy dỗ tác

phong cho cháu. Cháu làm gì với chúng rồi? Vứt chúng đi cùng với mấy cái đầu cá thối à? Lẽ ra ta không nên rầy la cháu như một đứa trẻ thế này nhưng nhớ rằng đừng bao giờ tự tiện vào khi người ta chưa cho phép.

- Cháu xin lỗi, thưa bác. – Hấn nói không chút ăn năn. – Có thêm mấy ông thám tử nữa muốn gặp bác.

- Bảo họ là ta ra ngay bây giờ đây.

- Họ đang đứng ngay đằng sau cháu đây này.

Bà Chen vẫn nhìn thẳng cháu một cách giận dữ và nói bằng tiếng Hoa.

- Có nhiều lúc ta cứ thấy cháu y như một quả táo đầy sâu ấy, Chi ạ.

Cánh cửa được mở hẫ ra và Chi bước hẫ vào phòng cùng với hai người đàn ông nữa. Một người to lớn và trông có vẻ dữ tợn. Tóc húi cua và đeo kính gọng đen. Người kia trông lại giống một doanh nhân, ngoại trừ chiếc áo khoác hơi rộng vai, trông cứ như anh ta mượn áo của người đi cùng vậy.

Tyler không thích ánh mắt của người này. Nó chỉ muốn nhảy ra khỏi ghế và chạy nhanh ra khỏi văn phòng để biến mất vào một chỗ nấp nào đó. Nhưng khi nó đứng lên và định đi ra cửa thì người đàn ông to lớn đã đứng chắn ngang đường nó.

- Thưa bà Chen... - Người kia lên tiếng.

- Anh có thể gọi tôi là Madame Chen.
- Bà vừa đứng lên vừa nói bằng giọng lãnh đạm.

- Madame Chen. - Anh ta nhắc lại. - Tôi là thám tử Kyle và đây là đồng nghiệp của tôi., thám tử Roddick. Chúng tôi thuộc Phòng Chống Cướp của - Giết người. Chúng tôi chỉ muốn hỏi bà vài câu về chiếc xe hơi của bà.

- Lại người nữa đến hỏi chiếc xe. - Chi chen vào.

- Người nữa? - Kyle quay sang.

Bà Chen quay phắt sang thẳng cháu.

- Chi, cháu đi được rồi đây.

Gã cố gắng làm ra vẻ tự mãn, như thể biết rõ rằng bà sẽ không dám bóc mẽ gã

trước những người này.

- Cháu chỉ nghĩ là cháu có thể...

- Đi ngay. – Bà nói nghiêm khắc. Sau đó nói thêm vài câu bằng tiếng Hoa rằng hấn y như một cái gai trong mắt bà và nếu hấn không thay đổi thái độ thì bà sẽ nhổ cái gai đi để thoát khỏi hấn.

Khuôn mặt Chi tối sầm lại và hấn rời khỏi phòng với vẻ nhục nhã và giận dữ. Một lần nữa Tyler lại định chui ra ngoài nhưng cái gã to lớn kia lại chặn đường nó.

Thám tử Kyle quay sang.

- Thế còn cậu là ai thế?

- Tôi không cần phải nói cho ông biết.
– Tyler nói. – Tôi chỉ là một đứa trẻ, thế

thôi.

- Tôi chỉ hỏi tên cháu thôi mà. Chẳng lẽ có lý do gì đó khiến cháu nghĩ rằng nói chuyện với tôi thì gặp rắc rối à?

- Không, thưa ông. Chỉ là tôi không thích ông. Thế thôi.

- Tyler. – Bà Chen mắng nó. – Không được nói chuyện theo cách ấy. Thô lỗ quá.

- Cháu chỉ đang nói sự thật thôi.

- Nói sự thật là tốt, chàng trai trẻ ạ. – Kyle nói bằng giọng ân cần một cách giả dối. – Thế cháu là ai nào?

Tyler nhìn người đàn ông bằng ánh mắt bướng bỉnh.

- Nó là con trai tôi. – Bà Chen giải thích.

Những tay cảnh sát hết nhìn bà Chen rồi lại đến Tyler.

- Con nuôi. – Bà nói chừa.

Các thám tử nhìn lại Tyler lần nữa. Đôi mắt mở to một cách ngây thơ, nó bình luận về hai thám tử bằng tiếng Quan thoại chuẩn xác.

Họ nhìn nó chằm chằm, rồi lại nhìn nhau. Bà Chen cố gắng nhin cười khi nó nói. Lời quở trách bằng tiếng Hoa vừa rồi đã bay mất sự giận dữ. Tyler bắt đầu cười khúc khích.

- Thôi đi đi, Tyler. – Bà nói. – Các ông đây chỉ muốn nói chuyện với ta thôi.

Bị đuổi, Tyler tót ra cửa và suýt va vào Chi đang đứng nghe lén bên ngoài.

Tyler ngược nhìn gương mặt khó đăm đăm của gã.

- Anh có cần gì không, Chi? Tôi sẽ bảo bà Chen rằng anh đang chờ bác ấy.

- Tại sao mày không đi lo chuyện của mày đi? – Chi hạ thấp giọng. – Tao có quyền được ở đây hơn mày.

- Không phải là hôm nay. – Tyler nói. – Anh chỉ là cháu trai. Còn tôi là con nuôi của bà Chen cơ mà. Vừa rồi anh không nghe thấy gì à?

- Đừng có thỏa mãn với ý nghĩ đó. – Chi cảnh báo. – Điều đó sẽ chẳng kéo dài lâu đâu trước khi mày biến đi khỏi

đây. Anh trai mày là tội phạm. Và khi nào nó đi tù, Phòng Xã hội sẽ đến đây mang mày đi. Tao chắc chắn thế.

Đây là cơn ác mộng kinh khủng nhất của Tyler. Nỗi sợ hãi và cơn tức giận dâng lên trong đầu nó rồi luôn xuống cổ. Nó muốn khóc. Nó muốn hét lên. Nhưng thay vì làm điều đó, nó chỉ hơi lùi lại và lấy hết sức bình sinh đá mạnh vào xương chày thẳng Chi.

Chi rú lên vì đau và vừa tuôn ra một tràng chửi rủa vừa chộp lấy vai Tyler, những móng nhọn của hắn ngấp vào da thịt.

Tyler hét to hét cỡ.

- Đừng làm đau tôi. Đừng đánh tôi.

Cánh cửa phòng bật mở và hai cảnh sát vọt ra ngoài đúng lúc Chi bắt đầu lắc mạnh nó.

Bà Chen hét lên.

- Chi, chuyện gì thế? Để cho nó yên.

Nhưng những tay cảnh sát không để hẳn có sự lựa chọn nào. Người to lớn chộp lấy Chi và lôi hẳn lại trong khi Kyle thì giằng lấy Tyler.

Tyler ngồi sụp xuống sàn thẫn thức.

Viên cảnh sát đẩy dúi Chi vào tường, một tay khóa tay hẳn, một tay lùa xuống tìm súng.

Bà Chen ngồi xuống với Tyler và cố gắng dỗ dành nó bằng tiếng Trung Quốc. Tyler ngồi thẳng dậy và để bà vòng tay

ôm lấy nó. Nó giả bộ run lên vì sợ hãi, nấc cụt và cố gắng ngừng khóc. Bà Chen hỏi nó có đau không. Nó lắc đầu.

Viên cảnh sát to lớn đọc cho Chi nghe quyền lợi của hắn. Bà Chen nhìn thẳng cháu bằng ánh mắt giận dữ và bảo rằng hắn là một nỗi ô nhục của dòng họ. Tyler nhìn Chi, nhăn mặt và thè lưỡi.

- Cháu chẳng làm gì nó cả. – Chi cãi lại. – Cái cục cứt đó đá cháu đấy chứ.

Bà Chen bước tới và véo tai thẳng cháu, xoắn mạnh, gần như hét lên bằng tiếng Hoa. Tyler chưa bao giờ nhìn thấy bà giận đến thế.

- Thừa bà. – Thám tử Kyle cố gắng ngăn bà lại. – Chúng tôi sẽ làm việc này.

Chúng tôi sẽ để mắt đến nó.

- Tốt. – Bà vẫn giận dữ nhìn thẳng Chi.
– Có lẽ nó sẽ học được điều gì đó trong tù. Có thể là một nghề nghiệp để lúc ra tù nó còn sử dụng được.

- Bác luôn yêu quý chúng nó hơn cháu.
– Chi hét lên. – Cháu là người thân của bác. Cháu là máu mủ ruột già. Cháu xứng đáng...

Bà Chen giận dữ mắng một tràng tiếng Hoa. Hai thám tử nhìn nhau, thất vọng vì không hiểu nổi từ nào. Người có tên là Kyler nhìn xuống Tyler.

- Cháu có thể dịch cho chúng ta nghe họ đang nói cái gì không? Cái câu “Bác luôn yêu quý chúng nó hơn cháu” nghĩa

là gì vậy?

- Thỉnh thoảng Chi vẫn bị hoang tưởng và ảo giác ấy mà. – Tyler nói, vuốt vuốt chỗ vai bị đau. – Nếu chú không hiểu thì có thể tra từ. Cháu có một cuốn từ điển đấy.

- Tôi hiểu điều đó nghĩa là gì. – Kyle nói. – Nhưng tại sao cháu lại biết được những điều đó.

- Bởi vì cháu thông minh, và cháu luôn khao khát được học hỏi những cái mới.

Kyle không biết nói gì thêm nữa. Vì thế, anh ta chuyển chủ đề.

- Cháu có bị đau không? Cháu có cần đến bệnh viện không?

Tyler lắc đầu.

- Trước đây đã xảy ra chuyện này bao giờ chưa? Nó có làm đau cháu bao giờ không?

- Không, bây giờ cũng không làm đau.

- Cháu có thể nói cho chú biết. – Kyle nói bằng cái giọng chiều cố như thường lệ. – Cháu sẽ không sợ bị anh ta đánh thêm nữa.

- Chú sẽ tống anh ta vào tù à? – Tyler hỏi cộc lốc. – Chú đừng làm thế. Anh ấy điều hành cửa hàng cá và anh ấy cần phải ở đây.

- Biết rồi. – Kyle nói. – Nhưng nó sẽ phải vào tù ngay bây giờ.

- Anh ấy là kẻ nói dối và chuyên gây rắc rối. – Tyler nói. – Chú nên biết điều

đó trước. Chú không được tin bất cứ điều gì anh ta nói.

Bất Chi gặp rắc rối là một chuyện nhưng tông cổ hấn vào tù lại là một chuyện khác. Ai biết được hấn sẽ kể gì cho cảnh sát chứ?

- Thật ra là anh ấy không làm cháu đau đầu. – Tyler nói. – Và đúng là cháu đã đá anh ấy trước.

- Tại sao cháu lại làm thế, con trai? – Kyle hỏi.

Tyler hơi khựng lại trước từ “con trai”.

- Bởi vì anh ấy xúc phạm cháu.

- Xúc phạm cháu? Nó nói gì nào?

- Rằng anh ấy có quyền hơn cháu vì cháu chỉ là con nuôi thôi. Nhưng cháu không nghĩ rằng anh ấy phải bị vào tù vì chuyện đó.

- Ngược đãi trẻ em là tội ác. – Kyle thuyết giảng như thể Tyler là một kẻ điên. – Chúng tôi phải phạt nó. Và Phòng Bảo trợ Gia đình và Trẻ em sẽ đến đây để nói chuyện với cháu.

Tyler ngược nhìn bà Chen, hai mắt mở to.

- Không cần phải thế đâu. – Bà bảo Kyle.

- Thưa bà, nếu trẻ em sống trong một môi trường nguy hiểm...

- Nó không nguy hiểm. Chi trông coi

chợ cá, nó chỉ hơi xung khắc với Tyler thôi. Trước đây chưa xảy ra sự cố này bao giờ, và chuyện này cũng sẽ không lặp lại nữa. Tôi cũng không muốn gây thêm áp lực làm gì.

- Bà không cần phải thế, thưa bà. Thành phố và liên bang rất quan tâm tới quyền lợi của trẻ em.

- Tôi quan tâm đến quyền lợi của tôi, và quyền lợi của gia đình tôi. – Bà Chen nói nghiêm khắc. – Tôi không cần và cũng không muốn sự giúp đỡ của các anh. Những chuyện xảy ra vừa rồi chỉ là cả giận tức thời thôi. Nếu các anh cứ làm thế, gia đình tôi sẽ chống lại việc này. Đây là chuyện gia đình. Không cần hệ thống pháp luật phải can thiệp vào những

vấn đề chỉ cần giải quyết trong 5 giây. Chắc ông muốn làm kín lịch bằng những vụ án kiểu này phải không thám tử Kyle? Tôi vẫn biết là phòng các ông chỉ quan tâm đến những vụ lớn thôi kia mà, các án giết người ấy. Chắc không còn vụ án mạng nào để các ông chăm sóc nữa phải không?

- À vâng, tất nhiên rồi, thưa bà. – Kyle lấp bắp.

- Tôi đoán là không phải ông đến đây để bắt giữ cháu tôi đấy chứ.

- Không, thưa bà.

- Thế thì chuyện này đến đây là xong rồi. – Bà Chen tuyên bố. – Các ông đang làm lãng phí thời gian và tiền bạc của

chúng tôi. Nếu các ông bắt giữ tất cả những người có thái độ lỗ mãng với trẻ con thì tôi e rằng nhà tù sẽ bị quá tải đấy.

Kyle và Roddick nhìn nhau.

- Mất thời gian quá. – Bà Chen tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

Roddick đưa mắt ra hiệu cho Kyle. Kyle nhún vai và lắc đầu.

- Vâng, bà nói đúng, thưa bà. Chúng tôi đã phản ứng hơi thái quá.

Đối xử với Chi như thế rõ ràng là hơi quá tay. Người cao lớn mở còng tay cho Chi. Chi xoa xoa cổ tay về giận dữ. Bà Chen bảo gã nên quay về làm việc để mà trả ơn cứu mạng của bà.

- Thế các ông thám tử đến đây có việc

gì vậy? – Bà hỏi.

- Chúng tôi có lý do để tin rằng chiếc xe của bà đã được sử dụng cho một vụ án. Chúng tôi muốn xem qua một chút.

Bà Chen nhìn họ băn khoăn.

- Giờ tôi mới thấy những khoản thuế tôi phải đóng lãng phí đến thế nào. Đã có một ông thám tử đến đây để xem cái xe. Tôi đã bảo ông ta rằng xe của tôi bị húc ở bãi đậu xe. Vậy mà ông ta cứ nhất quyết đòi xem nó. Sau đó lại có vài nhân viên cảnh sát khác đến kéo nó đi. Và giờ tôi trở thành một bà lão già nua không có phương tiện đi lại.

- Thám tử nào đến đây chứ? – Kyle hỏi.

- Thám tử Parker. – Bà nói. - Chiếc xe bị mang đi rồi. Có lẽ anh nên hỏi ông ta xem xe của tôi bị mang đi đâu.

Kyle đi dọc tiền sảnh và bước ra ngoài cửa. Không có dấu vết gì của chiếc Mini Cooper.

- Thám tử Parker có vẻ là người tốt. – Bà Chen nhận xét. – Lịch sự, cẩn thận và ăn mặc đẹp. Tôi rất giận vì việc ông ta đã mang xe của tôi đi nhưng dù sao ông ta cũng chỉ làm phận sự của mình thôi. Tôi chẳng có gì phải giấu diếm cả. – Bà kéo Tyler sát vào mình, một cánh tay choàng qua vai nó.

Kyle không nói gì. Cơ mặt anh ta giật giật.

- Bà có tình cờ biết một thanh niên nào đó tên J.C Damon không?

Bà Chen thậm chí không chớp mắt.

- Tại sao tôi lại phải biết cái gã đó?

- Biết đâu bà nhìn thấy cậu ta ở quanh đây chẳng hạn. Nó khoảng 20 tuổi, tóc vàng, mắt xanh, làm nghề đưa thư.

- Tôi rất bận, cả ngày ở trong văn phòng.

Bà chưa nói dối câu nào, nhưng cũng không phải tất cả đều là sự thật. Tyler đứng cạnh bà trông ngây thơ như một con cừu.

- Thế cậu thì sao, con trai? – Kyle hỏi.

- Ông không nên nói chuyện với tôi

bằng cái giọng hạ cố ấy, thừa ông. – Tyler nói lịch sự. – Hẳn là ông sẽ phải xấu hổ khi biết rằng chỉ số IQ của tôi là 168 đấy.

Hai viên cảnh sát lại nhìn nhau.

- Cảm ơn vì đã dành thời gian cho chúng tôi, thưa bà. – Kyle nói. – Chúng tôi sẽ gọi lại cho bà khi chiếc xe đã tìm ra chứng cứ.

Anh ta nhìn Tyler rất lâu, nhìn đôi mắt xanh và mái tóc vàng hoe của nó. Tyler nín thở. Những tay thám tử bắt đầu bước ra cửa.

Bỗng Booz Zhu vội vã chạy từ nhà kho ra khu bốc dỡ hàng. Lúc nào trông anh ta cũng như nhân vật Humpty Dumpty vậy.

Ánh mặt trời khiến mắt anh ta nheo vào như con chuột chũi. Anh ta hết quay bên nọ rồi lại bên kia.

- Tôi biết. Tôi biết. – Anh ta nói giọng hưng phấn, cái lưỡi thè ra khỏi miệng. – Tôi biết JayCee.

Chương 35

Parker đỗ chiếc Sebring ở khu vực sơn đỏ ngay trước nhà hàng rồi bước vào trong. Ánh sáng lờ mờ khiến trong khoảnh khắc anh gần như không nhìn thấy gì. Khi mắt vừa kịp thích nghi thì anh nhận ra Diane, cô ngồi ở chiếc bàn kê sát góc phòng, đang nhìn đồng hồ. Nhà hàng này nằm ngay dưới hộp đêm, một nơi từng rất nhộn nhịp dưới thời của ban nhạc Rat Pack. Từ đó đến nay nó chưa được trang trí lại. Khách quen của chỗ này phần lớn là những kẻ nhuộm tóc màu xanh da trời.

Chừng mỗi tháng một lần, anh và Diane ăn trưa ở đó. Thức ăn ngày càng tệ vì vậy đồng nghiệp của họ chẳng ai buồn

đến đây nữa. Cả hai đều thích giữ bí mật đời tư. Những bữa trưa đều đặn hàng tháng tựa như những phút thư giãn giữa cuộc sống hỗn loạn hàng ngày. Một sự nghỉ ngơi hoàn hảo.

Parker hôn lên má cô và xin lỗi vì đã đến muộn.

- Em gọi món rồi. – Cô nói và chỉ vào đĩa xà lách chẻ trên bàn. – Như mọi khi.

- Tuyệt lắm. Cảm ơn em. – Anh ngồi vào ghế và thở dài thườn thượt, cố gắng thư giãn đầu óc. Giờ anh đang làm việc với tốc độ cao. Mọi thứ cứ trôi qua mà thời gian thì quá ít. - Thật là một ngày kinh khủng.

Anh kể cho cô về những hành động bày

đàn của bọn ma quỷ: Phòng Chống Cướp của - Giết người.

- Họ sẽ không bao giờ để anh được nghỉ ngơi đâu, Kev. – Cô xúc một thìa xa lát.

- Không, bọn chúng sẽ không bao giờ làm được điều đó. Và em biết sao không? Mẹ kiếp. Anh sẽ tự nghỉ. Chỉ cần anh đi trước bọn chúng một ngày thôi...

- Anh nghĩ là anh sắp có lời giải? – cô chống khuỷu tay trên mặt bàn, một tay ôm cằm vẻ lơ đãng.

Parker ngả người về phía trước.

- Em không sao chứ?

Cô chột bưng tỉnh như thể vừa được vận nút năng lượng tăng lên. Cô nhếch

mép.

- Em mệt. Vì vụ liên hoan xã giao với mấy trò bịp mà em đã làm cho anh tối qua. Và em vẫn chưa nhận được một lời cảm ơn sau ngần ấy rắc rối.

- Anh sẽ đền bù cho em sau.

- Vâng, vâng, vâng... Đó là tất cả những gì anh có thể nói với em. - Cô nở một nụ cười nhăn nhó.

- Đúng vậy, nhưng anh sẽ chuộc lỗi, em yêu. - Anh nói bằng vẻ quỵn rũ nhất có thể. Một trong những cô ả tóc xanh ngồi bàn sau Diane nghiêng người về phía trước để thuận lợi cho việc nghe lén. Thấy cô ta đang nhìn mình Parker liền nháy mắt.

Diane lắc đầu.

- Anh thật không biết xấu hổ.

Parker cười toe toét.

- Đúng vậy đấy. Em không thích sao?

- Có. – Cô xĩa chiếc đĩa vào một mẫu gà xé. – Thế anh đã đoán ra tại sao một gã như Lenny Lowell lại biết ai là kẻ đáng giá để tổng tiền chưa?

- Vẫn chưa. Nhưng sắp rồi. – Anh bật tay đánh tách. – Và anh đã bỏ trốn cùng với cuốn ảnh tội phạm, Kyle và Roddick sẽ phải mất một thời gian mới đuổi kịp.

- Hẳn chuyện này phải dính dáng đến một vụ rất lớn thì bọn họ mới gây rắc rối cho anh thế.

- Đội trưởng của chúng nói với đội trưởng nhóm anh rằng nó có liên quan đến vụ họ đang làm. Anh chưa thể ráp những đầu mối lại với nhau nhưng chỉ có một cái tên duy nhất đáng lưu ý ở đây. Tricia Crowne – Cole.

Diane bật dậy.

- Cái gì? Rob Cole đã giết vợ. - Cô khẳng định. – Chuyện này có gì liên quan đến nhau chứ? Anh đang hoang tưởng đấy à?

- Có kẻ đã trả rất nhiều tiền để giữ kín một bí mật.

- Thậm chí anh còn không biết chắc về điều đó.

- Thực ra anh đã biết một cách chắc

chấn rôi.

- Rob Cole đã giết vợ hắn. – Cô lại nói. – Anh không có mặt ở đó, Kevin. Anh không chứng kiến việc hắn làm với cô ta. Thật đỗi bại....

- Cuộc sống cô ta còn liên quan đến những người khác nữa. Đứa con gái có thể có quan hệ với chồng cô ta. Rồi đứa em núp dưới cái bóng của cô chị hoàn hảo Tricia...

Diane bầm đầu ngón tay.

- Rob Cole là kẻ bị buộc tội và xét xử, không có chứng cứ ngoại phạm, rất nhiều động cơ...

- Tony Giradello cũng có thể bị buộc tội nếu hắn ta muốn...

- Để yên cho em nói, Parker. Giradello sẽ không bao giờ theo đuổi vụ khùng này nếu hăng không có căn cứ. Hội thẩm đoàn sẽ được bầu trong vòng một tuần. Hăng đã gạch được mọi chữ t và chấm được mọi chữ i, vượt qua tất cả các công đoạn kiểm tra chứng cứ.

- Hăng ta đã nhận được rất nhiều sự giúp đỡ, Norman Crowne đã ưu đãi hăng đúng không?

- Lúc này anh chẳng khác nào một tên gàn dở. Anh uống nhầm phải cái gì à?

- Thôi đi, Diane. Chính em đã nói thế: Có vẻ như Norman Crowne đang mua được luật pháp. Ai dám khẳng định rằng lão ta không mua được cả sự im lặng?

- Tricia chính là con người của lão. –
Cô nói. – Lão không thể chịu đựng nổi
nổi mất mát này. Không đời nào lão chịu
trả tiền để bảo vệ cho kẻ liên quan đến
cái chết của con gái.

- Kể cả khi kẻ đó là cháu gái của hắn?
– Em và anh đều biết rằng người ta sẽ
làm mọi thứ vì cái gọi là tình yêu.

- Em biết. Em biết. Nhưng anh đi
chệch hướng rồi. Chính Rob Cole đã giết
vợ.

- Đến tối nay chúng ta sẽ biết điều đó.
– Parker nói – Anh đã lấy trộm một mẫu
phim trong két sắt của Lowell, chỗ hắn
giấu rất nhiều tiền mặt. Khi chúng ta
đang nói chuyện thì số tiền đó cũng lớn
dần lên. Anh không nghĩ đó là phim chụp

con gái hẳn đâu.

Anh nhìn đồng hồ và nhìn mặt. Anh chưa ăn nổi ba miếng xa lát nhưng lúc này cơn đói chẳng có nghĩa lí gì với anh nữa. Cơn đói về mặt vật chất đã bị nuốt chửng bởi sự thèm khát được kết thúc cuộc săn đuổi. Sự thỏa mãn sẽ tạo cho anh năng lượng trong nhiều ngày.

- Anh phải đi rồi. – Anh lấy hóa đơn từ trong ví ra. – Dù anh rất thích được nhìn em nổi giận, nhưng chúng ta sẽ phải kết thúc cuộc tranh cãi này vào một lúc khác.

Diane gạt đĩa xa lát sang một bên, ngã người về phía sau và bĩu môi về hờn dỗi.

- Chúa ơi, khi tức giận trông em thật

tuyệt vời. – Vừa nói Parker vừa đứng dậy. Anh cúi xuống hôn lên má cô. – Nghe này, có lẽ anh đã đi chệch hướng...

- Đúng là như vậy.

- Anh biết là em căm ghét Robbie, em yêu. Nhưng em biết người ta nói gì về môn đua xe không. Chỉ có những thằng khờ mới cược tiền vào chiếc xe yêu thích.

Cô nhìn anh, cặp lông mày không còn nhướn cao nữa.

- Anh không chống lại em. – Parker nói – Anh đang chống lại chính anh. Nếu trò chơi này được khởi động thì anh sẽ là người chiến thắng. Em có ghét Rob Cole nhiều hơn em yêu anh không?

Nét mặt cô dần dần rồi nở một nụ cười miễn cưỡng.

- Em sẽ đặt vài đô la cho anh, kể ít tiền năng.

- Em sẽ hồi hận đấy.

- Rồi sẽ biết.

- Lát nữa em có lịch làm việc không? – Anh hỏi. – Có lẽ em nên dành lấy vài ngày để nghỉ ngơi đi.

- Em được nghỉ rồi. – Cô nói. – Chỉ còn vài việc lật vặt nữa thôi. Việc ngân hàng, cửa hàng...

- Anh sẽ gọi cho em – Parker quay đi.

- Kev?

Diane đứng dậy khi anh đi về phía cô.

Cô ôm lấy anh và thì thầm.

- Em xin lỗi.

Anh mỉm cười.

- Em cứ nhạy cảm quá thế. Chẳng có gì phải xin lỗi cả.

Đôi mắt xanh tuyệt đẹp mờ dần đi cùng những giọt nước mắt long lanh.

- Anh biết là em rất yêu anh.

Mấy phụ nữ ngồi bên nhìn họ như thể họ đang xem kịch.

Nếu cô có nện cho anh một búa tảng cũng không làm anh ngạc nhiên đến thế này. Chử Yêu. Quá ngạc nhiên và chẳng biết nên làm gì hơn, anh cười toe toét và nói đùa.

- Sao vậy, cô Nicholson? – Anh chớp chớp mắt. – Cô khiến tôi chóng mặt đấy.

Cô lắc đầu, mỉm cười và xua tay.

- Ra khỏi đây đi, đồ ngốc.

Diane Nicholson yêu anh. Anh không chắc mình đón nhận điều đó như thế nào. Cô yêu anh như một người bạn chẳng? Anh biết điều đó. Cô yêu anh trong khi hai người đang hẹn hò nhau ư? Có quý mới biết thời gian qua xảy ra chuyện gì, Parker nghĩ bụng. Có lẽ cuối cùng nghiệp chướng của anh lại thay đổi.

Nếu anh có thể kết thúc vụ này và tạo nên một tiếng vang lớn thì thành công đối với anh không còn là điều quá xa vời.

Anh gọi cho Joanie ở phòng lấy dấu

vân tay, để lại lời nhắn nhờ cô ta tìm cái tên Eddie Davis cũng như địa chỉ trong chiếc cặp file được lấy từ văn phòng của Lowell và gửi tới chỗ cô ta để lấy dấu vân tay, càng sớm càng tốt rồi gọi di động cho anh.

Lúc trước anh có nhờ Ruiz kiểm tra thông tin về Davis nhưng anh chưa gọi điện để hỏi cô ta. Lúc này chắc chắn Kyle và Roddick đã có mặt ở đó. Parker đã chọc vào tổ ong vò vẽ và anh không nghi ngờ gì việc cô ta sẽ quì mọp dưới chân Bradley Kyle.

Parker lái xe vào một khoảnh đất được dùng làm bãi đậu xe của khu ổ chuột nơi những tên lưu manh người Mexico sinh sống, nó nằm trong khu vực bán công

nghiệp bụi bặm của thành phố, gần sông Los Angeles. Hồi Parker còn làm việc với Dan Metheny, ngày nào ông ta cũng ăn bữa trưa ở đây. Rõ ràng Metheny vẫn chưa tìm ra lí do để thay đổi thói quen sau ngần ấy năm trời.

Ông ngồi bên chiếc bàn ăn ngoài trời, dưới mái tôn cũ kỹ, trước mặt là đĩa thức ăn đầy chất béo và cholesterol. Ông nhìn Parker qua cặp kính râm gọng bạc. Từ khi quen biết ông đến nay có lẽ Parker mới được nhìn thấy đôi mắt của ông chừng hai lần.

- Này GQ, – Ông lên tiếng. – Anh đến đây để dạy cho những người bình dân chúng tôi xem phải ăn mặc thế nào đây à?

Metheny đã ăn uống thế này cả thế kỷ rồi. Một gã da đen to béo (theo lời Metheny) quá tải thịt tươi với rượu bourbon cùng hai gói thuốc lá mỗi ngày. Sức ép khi phải làm việc ở South Central hẳn phải giết chết ông ta rồi mới phải, nhưng ông ta vẫn cứ diều hành đều. Không chết được vì quá khổ.

- Tôi là người bình thường mà – Parker ngồi xuống chiếc ghế trước mặt.

- Nhóc, cậu chưa bao giờ bình thường hết. Đó là lí do tại sao ai cũng ghét cậu.

- Ôi, thật tuyệt khi biết điều đó.

- Mẹ kiếp nhà chúng nó. – Metheny lau bầu. - Ở trên cao cũng thật cô đơn.

- Tôi chưa được biết cảm giác ấy.

Thời gian của tôi dành cho việc chạy xuống cầu thang và hứng cút của những con khi ở phía trên.

- Thôi tự thương tiếc đi. Giradello sẽ bắt cậu ra ghi thẻ phạt nếu hấn có thể. Nhưng cậu vẫn là một thám tử. Cậu vẫn còn được làm công việc ấy. Và mẹ kiếp, trông cậu chẳng khác ngôi sao điện ảnh là mấy. Mà sao phải than vãn thế?

- Phòng Chống cướp của-giết người vừa nâng mất vụ án của tôi và một thực tập sinh sắp đâm sau lưng tôi bằng một chiếc giày cao gót.

- Con bé Ruiz phải không? – Metheny lúng búng với món bánh ngô trong miệng.

- Đúng đây.

- Tôi đã hỏi một vài gã người quen hay làm việc với bọn La tinh nhưng họ chưa từng nghe tên cô ta. Tôi đoán chắc họ quên.

Parker lắc đầu.

- Tin tôi đi. Cô ta gây sự chú ý lắm. Chắc chắn họ phải nhớ.

- Cậu đã nhìn thấy quân phục của cô ta chưa?

- Trông được lắm. Tôi đã thử gọi cho giám sát viên hồi trước của cô ta nhưng họ bảo là ông ta chết rồi. Có thể Ruiz đã moi tim ông ta để ăn trong khi ông ta mất máu đến chết dưới chân cô ta.

Metheny im lặng một hồi lâu, những

nếp nhăn trên gương mặt tựa như con chó ngao của ông ta dúm lại nơi bộ râu muối tiêu rậm rạp kiểu Fu Manchu.

- Công tử bột ạ, tôi không thích chuyện này. – Cuối cùng ông ta cũng lên tiếng. – Cậu biết Alex Navarro không? Alex biết đủ thứ chuyện chết tiệt liên quan đến bọn Latin. Nếu ông ta không biết con bé này thì có nghĩa là nó không tồn tại.

- Vậy thì cô ta ở đâu ra? – Parker nói – Và tại sao lại lớn vồn ở chỗ tôi?

Giờ anh có cảm giác như bị dồn vào chân tường. Phòng Chống cướp của-giết người lấy mất vụ của anh, và đột nhiên Ruiz không phải là người mà anh vẫn biết.

- Có thể cô ta sử dụng một cái tên khác. – Metheny nói với vẻ khinh bỉ. – Cậu biết bọn hoạt động ngầm rồi đấy. Bọn chúng “lặn” trong vai trò mới.

Metheny là một cảnh sát lâu năm của trường học “khảo cung”. Mọi thứ đối với ông ta đều trắng đen rõ ràng. Chỉ có kẻ tốt và kẻ xấu. Hoạt động của ông ta được trang bị bằng luật pháp cùng chín loại vũ khí không được Liên hiệp quyền tự do công dân Mỹ phê chuẩn. Một chiến binh vì lẽ phải.

- Có thể - Parker miễn cưỡng thừa nhận, nhưng anh vẫn không tin.

- Bắt vớ và lôi cô ta ra khỏi chỗ ẩn nấp đi.

- Được.

Chẳng còn gì để làm nữa. Parker hiểu rằng anh không thể tin tưởng Ruiz. Anh cũng có thể tìm ra lí do. Tìm ra anh có bao nhiêu kẻ thù.

Anh đặt ra dấu hỏi về thời gian. Ruiz xuất hiện chỉ vài ngày trước vụ Lowell và giờ cô ta bán đứng anh cho phòng bên kia. Nhưng dù đào sâu vào vụ tổng tiền, làm sao có kẻ lại biết được rằng Lenny Lowell sẽ bị giết?

Anh không thích bất kì một lời giải thích hợp lí nào. Anh tự nhủ rằng mình hoang tưởng và đang nghĩ ra những âm mưu mà trên thực tế hoàn toàn không tồn tại. Chỉ có kẻ giết người mới dự đoán được cái chết của Lowell cũng như

không ai có thể đoán được kẻ nào sẽ nhảy lên thuyền để nhận vụ án này.

Metheny quan sát dòng suy nghĩ của anh qua những thay đổi trên nét mặt.

- Không có sự trùng hợp như thế đâu cậu ạ. - Metheny nói. - Máy gã công tử bột ấy chẳng tự dung chất gánh nặng lên vai mà không có lí do.

- Việc Ruiz liên quan đến họ chẳng có ý nghĩa gì. - Parker nói. - Họ cần gì ở cô ta khi mà họ có thể lấy vụ này bất kì lúc nào?

- Vậy thì cái gì mới có ý nghĩa? - Metheny hỏi. - Tôi biết một gã chuyên tạc tượng gỗ từ những thân cây không lồ. Nhìn chúng rất đẹp. Có lần hẳn tạc một

con nai sừng. Trông nó giống y như một con nai sừng. Thậm chí cậu có thể ngửi thấy mùi của nó. Tôi hỏi hấn đã làm như thế nào thì hấn trả lời rằng “Tôi bắt đầu với một khúc gỗ lớn và tôi khoét đi tất cả những gì trông không giống một con nai sừng.”

- Đẽo gọt cái mớ lộn xộn này và phần còn lại là sự thật? Nếu Ruiz không đúng như những gì cô ta tự nhận thì cô ta là ai? Nếu cô ta không phải là gián điệp của Phòng Chống cướp của-giết người thì là ai nào?

Cảm giác mệt mỏi quán lấy cơ thể Parker. Anh mới chỉ đi cùng Ruiz chừng vài ngày. Cô ta làm cho anh phát điên lên được, anh chưa từng chú ý đến việc cô ta

là ai ngoại trừ cảm giác như có cái nhọt ở mông. Nhưng cô ta biết về chiếc Jag, rồi căn gác xép của anh, cô ta đã hơn một lần bình luận về giá tiền cái tủ quần áo của anh và chuyện anh tiêu tiền dễ dãi thế nào.

- Còn lại cái gì? – Metheny nói.

Miệng Parker đặng ngắt khi nói ra hai từ đó.

- Sở mật vụ.

Chương 36

- Tôi biết JayCee. – Boo Zhu nói, đôi mắt bé tí sáng lên phần khích. Anh ta vừa cười vừa khịt mũi. Nước mũi chảy rờn rờn, nhưng thay vì chùi đi thì anh ta lại đưa cái lưỡi dài bất thường lên liếm sạch. - JayCee Ty. JayCee Ty.

Boo Zhu nhìn Chi vẻ đầy hãnh diện. Chi đang đứng cạnh một thùng hàng, mặt ngó lơ ra điều vô can trong chuyện này.

Thám tử Kyle quay sang bà Chen, lúc này đang đứng ở lối vào tòa nhà bên kia. Ra sáng, trông bà xanh như tấm ván phía đằng sau vậy.

- Ai đây? – Kyle hỏi.

- Con trai một người em họ tôi. – Bà

Chen băng qua bãi đậu xe nhỏ xíu. – Nó là đứa trẻ bị chối bỏ, anh thấy rồi đấy.

Kyle ngược nhìn lên.

- Tên cậu là gì?

- Boo Zhu. Boo Zhu biết mà.

- Cậu biết J.C Damon à? – Kyle hỏi.

Boo Zhu bắt đầu nhảy múa như một con gấu, vẻ tự hào vì đã trả lời được một câu hỏi mà không ai trả lời nổi.

- Boo Zhu rất hay như thế. – Bà Chen nói.

- Ý bà là nó không hiểu nó đang nói gì à?

- Nó biết là nó sẽ làm hài lòng anh nếu nói những gì mà anh tin là mình muốn

nghe. – Bà nhìn Chi bằng ánh mắt giận dữ. – Nó sẽ nói rằng nó quen cả tổng thống nếu anh hỏi nó thế.

- JayCee Ty. JayCee Ty, bác ơi. – Boo Zhu trở những ngón tay ngắn ngắn về phía cửa văn phòng. – Phải không bác? Phải không?

Tyler phóng vút vào trong nhà. Tim nó đập thình thịch. Nó cho rằng mình sắp ngất. Rất cẩn thận, nó quỳ gối xuống sàn và trườn dọc bức tường để mở cửa sổ, sau đó từ từ chui đầu vào cho đến khi có thể bao quát hết bậc cửa sổ.

- Bình tĩnh nào, Boo Zhu. – Bà Chen nhắc nhở.

- Cháu chàng trai tốt mà.

- Cháu rất tốt. – Kyle nói. – Cháu biết câu trả lời, đúng không?

- Xin ông thám tử. – Bà Chen nói. – Về đầu óc thì nó chỉ là một đứa trẻ thôi. Nó không hiểu gì đâu.

- Ty là ai? – Kyle hỏi.

- Ty R. Ty R. – Boo Zhu kêu lên.

- Tyler à?

- Ty R, JayCee.

- J.C Damon?

Boo Zhu bắt đầu hát một bài không nhịp điệu và nhảy múa, trông rất thỏa mãn.

Kyle quay sang Chi.

- Thế còn cậu? Cậu có biết J.C Damon không?

Mắt Tyler ngập nước. Nó quá sợ hãi, nó nghĩ nó sắp tè dầm ra quần như trẻ sơ sinh mất rồi.

- Nếu cậu không biết điều này, – Kyle nói. – thì tôi cần phải thông báo rằng J.C Damon bị nghi ngờ liên quan đến một vụ án mạng, trong số hàng loạt những vụ án khác nữa. Nếu cậu bảo vệ hắn ta, cậu cũng trở thành tòng phạm. Nếu hắn ta sử dụng xe của cậu để gây án, thì chính cậu cũng có thể bị kết án.

Chi nhìn bà bác trong giây lát. Gã nói vài câu bằng tiếng Trung.

- Bác không thể liêu mình, bác ơi. Nói

dôi cảnh sát cũng là một tội nghiêm trọng.

- Thế tội phải bội gia đình thì sao? – Bà Chen phản đối.

- Nó không thuộc về gia đình mình.

- Cậu phải trung thành với tôi, Chi. Nếu cậu làm thế, coi như tôi từ mặt cậu.

- Chúng ta có thể đi vào trung tâm. – Kyle nói. - Ở đó tôi có phiên dịch. Nếu tôi tin cậu đang nắm giữ thông tin thì chúng tôi có thể giữ cậu lại làm nhân chứng.

Bà Chen quay sang anh ta.

- Anh nghĩ tôi là đồ ngốc sao, thám tử Kyle. Tôi là một phụ nữ thông minh có thể nói được hai thứ tiếng. Anh đừng có

bắt nạt người quá đáng. Tôi sẽ gọi luật sư, khi mà chuyện này xảy ra thì ông ta là luật sư đại diện cho công việc kinh doanh của tôi, gia đình tôi, bao gồm cả cháu trai tôi nữa.

- Bà không thể ngăn cản cháu bà nói chuyện với chúng tôi. – Kyle nói. Anh ta lại quay sang Chi. – Cậu có biết J.C Damon không?

Chi quay sang nhìn bác.

Tyler nín thở.

- Tôi tôn trọng sự từng trải của bác tôi. – Chi nói một cách khúm núm, đầu cúi xuống. – Là bà chủ trong gia đình, bác ấy là người biết nhiều nhất. Bác ấy đã cho rằng chúng tôi nên tham vấn ý kiến của

luật sư.

Kyle lại quay sang Boo Zhu, lúc này vẫn đang đắm chìm trong thế giới hân hoan của chính mình khi lầm nhảm tự hát một mình.

- Boo Zhu? Cậu biết J.C Damon không?

- Thật là độc ác. – Bà Chen kêu lên. – Anh nên thôi ngay cái trò này đi.

- Có. – Boo Zhu nói, nhưng nụ cười hãnh diện đã tắt ngay trên khuôn mặt tròn vành vạnh khi nó nhìn sang bà Chen. – Ty R sẽ buồn? Đúng không, bác?

Kyle lờ bà Chen đi.

- Tyler là em trai của J.C đúng không?

Boo Zhu nhìn bà Chen, khuôn mặt đỏ ửng lên khi nó bắt đầu nhận thức được rằng mình đã làm một điều gì đó nghiêm trọng.

- Đúng không, bác. Đúng không?

Kyle quay sang người đồng nghiệp.

- Thăng nhỏ đâu?

- Nó chui vào trong kia rồi.

- Tôi muốn nó ra đây. Ngay bây giờ.

Tay thám tử cao lớn bắt đầu đi về phía văn phòng.

Tyler đã lẩn nhanh như một con thỏ. Trên ti vi, cảnh sát đã làm tất cả những gì mà họ không được phép làm. Jace luôn luôn dặn nó không được tin tưởng họ.

Không được tin tưởng ai ngoại trừ những người trong gia đình. Cuộc sống của nó phụ thuộc vào điều đó.

Nhanh như cắt, nó tụt xuống sảnh và trèo lên gác. Nó chạy nhanh như một cơn lốc về phòng mình, chộp lấy ba lô và chiếc máy bộ đàm. Rồi nó ra ngoài và trèo lên tận mái nhà. Trong vườn không có ai. Ông già Chen đã đi gặp mấy ông bạn thân để chuyện gẫu rồi.

Tyler nằm dán bụng xuống gờ mái nhà và nhìn được toàn cảnh bên dưới. Bãi đậu xe trống không, chỉ còn mỗi Boo Zhu ở đó, đang ngồi vắt vẻo lên một thùng hàng, người đu đưa và miệng thì than khóc.

Tyler cảm thấy thương gã. Không còn

nghe ngờ gì nữa, chính thẳng Chi đã ép gã làm việc này. Hắn đã nói rằng hắn sẽ rất tự hào nếu gã có thể nói với cảnh sát rằng gã biết Jace. Giờ thì Boo Zhu vừa sợ vừa buồn. Gã không hiểu tại sao tất cả mọi người đều không vui vì tiết lộ của gã. Cũng không hiểu tại sao ngay cả Chi cũng bỏ gã nữa.

Tim nó lại đập mạnh như trống làng. Tyler căng người ra lắng nghe tiếng bước chân hay bất kỳ giọng nói nào bên dưới, trên cầu thang hay trong căn hộ của nó. Có lẽ họ vẫn đang tìm nó ở dưới nhà. Nó sẽ chờ. Nó sẽ đếm từ 100. Khi nào nghe thấy họ sắp trèo lên mái thì nó sẽ phi xuống.

Nó chùi hết nước mắt đọng trên mặt.

Một trăm, chín chín, chín tám...

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó không nghe thấy họ đến gần? Mạch nó đập nghẹn lên tận tai.

Chín bảy, chín sáu, chín năm...

Họ có giữ nó làm nhân chứng không?
Bắt vào tù ấy?

Chín tư, chín ba...

Rồi họ sẽ gọi ngay cho Hội bảo trợ
Gia đình và Trẻ em?

Chín hai...

Nếu họ tước được cái máy bộ đàm này
thì họ sẽ tìm ra Jace.

Chín một.

Nếu Hội bảo trợ Gia đình và Trẻ em đến mang nó đi thì Jace sẽ không bao giờ được gặp lại nó nữa. Mãi mãi.

Nước mắt lại bắt đầu tuôn ra xối xả. Tyler trườn lùi lại, rồi chạy sang phía bên kia và bắt đầu tụt xuống bằng lối cứu hỏa. Cầu thang sắt này đã rỉ lắm rồi. Một số mối hàn còn gần bung ra khỏi tường. Tyler nhỏ người nên chắc chiếc thang vẫn chịu được, nhưng nó cứ rung lên bần bật. Nó hy vọng không ai nghe thấy gì.

Chân nó chuyển động nhanh hết sức. Nó nhanh nhẹn, nhưng vì sợ quá nên đâm ra cuống. Nó bị vấp mũi giày và sém ngã đến nỗi phải chộp vội thanh cầu thang, đốt ngón tay như sắp rụng ra và cùi chỏ thì đau điếng.

Xuống dưới, còn một đoạn hai mét rưỡi nữa nhưng thang đã bị rút để ngăn không cho ai trèo lên từ bên dưới. Tyler cố gắng hạ cái thang xuống bằng cả hai tay nhưng việc này quá sức của nó.

Không quản nguy hiểm, nó trèo như một con khỉ sang mặt thang bên kia. Mặt đất vẫn còn cách xa. Nó sợ đến không dám nhìn xuống nữa. Nó đu chặt lấy phần thang bên trên và dậm lên dậm xuống trên thanh ngang của cái thang bên dưới. Cái thang nhích xuống từng tí một rồi rơi thẳng xuống đất và đột nhiên dừng lại. Tyler bị giật mạnh ra khỏi thang. Nó ngã xuống đất với khoảng cách chừng một mét, lưng nện xuống nền đất. Nó lăn tròn bằng cả chân và tay. Nó phải chống chân vào tường gạch để phanh lại cho đỡ quay

cuồng.

Những cảnh sát vẫn đang ở bên trong và con hẻm này là lối thoát duy nhất. Nếu rẽ phải thì nó sẽ ra ngay đến mặt phố, nhưng nó sợ rằng ở đó cũng có xe cảnh sát trực sẵn. Nếu nó rẽ trái thì bắt buộc phải băng qua bãi đậu xe. Nếu đúng lúc đó thám tử Kyle chạy ra ngoài... hoặc Chi...

Nó rẽ sang trái và lúi húi đi dọc mặt sau tòa nhà, quan sát cẩn thận xung quanh lúc vọt đến góc ngoặt. Bãi đậu xe và khu bốc dỡ hàng chỉ có mỗi Boo Zhu đang ngồi đó than vãn. Tyler hít thở thật sâu và lấy hết sức bình sinh chạy vọt qua khu vực trống huếch này. Nó nấp sau đồng gỗ, chỗ mà thám tử Parker đã phát hiện

ra nó.

Tyler không biết tại sao Kyle và Roddick lại đến đây hỏi lại những câu hỏi cũ. Thậm chí họ còn không biết chiếc Mini Cooper đã bị mang đi mất rồi. Có khi họ là cớm dõm cũng nên. Có lẽ họ là người xấu. Hay chính họ đã giết người đàn ông kia khiến Jace bị vạ lây.

Cho dù họ là ai thì Tyler cũng không thích họ. Parker mới là người tốt, cho dù ông ta có là cớm đi chăng nữa. Bà Chen gọi Kyle là kẻ khoác lác là đúng lắm.

Không rời mắt khỏi mấy tòa nhà, Tyler đi dọc con hẻm đến bãi đậu xe chỗ mà Parker đã đuổi kịp nó, rồi đi theo ngách hẹp giữa hai tòa nhà. Chính ở chỗ này Parker đã bị mất dấu nó. Chiếc ba lô đập

qua đập lại trên lưng.

Ra đến vỉa hè, Tyler thụp mình xuống và ngoái nhìn về khu chợ cá. Người qua lại kìn kìn trên phố. Chẳng ai để ý đến nó đang lúi húi trong ngõ hẻm, nửa người nấp sau tấm bảng đen quảng cáo cho những mặt hàng đại hạ giá trong ngày.

Nó nhìn thấy Kyle và Roddick bước ra vỉa hè, khiến người đi lại xung quanh họ như những dòng chảy trượt quanh viên sỏi cuội. Họ đang trao đổi gì đó với nhau, chân tay khoa lên. Kyle rút điện thoại ra và nói chuyện với một người nào đó. Roddick hai tay chống nạnh, nhìn tới nhìn lui con phố, nhìn thẳng vào chỗ Tyler đang nấp nữa. Hình như thế.

Tyler nín thở. Một phụ nữ gày gò có

mái tóc dài màu đen và đeo cặp kính đen to bản đang dẫn chó đi dọc vỉa hè. Ánh mắt con chó hướng về phía Tyler. Nó cào móng xuống vỉa hè và kéo căng dây xích, mồm sủa ông ổng, cố gắng lôi bà chủ đến chỗ tầm biển quảng cáo.

Người phụ nữ cau mày và kéo giật xích lại.

- Orson, không được.

Roddick vẫn quan sát dọc con phố.

Con chó Orson thì vẫn sủa dữ dội. Tyler cố gắng suýt con chó để bảo nó im lặng. Cuối cùng người phụ nữ cũng nhìn thấy nó. Bà giật mình lùi lại một bước. Tyler nhìn bà ta bằng ánh mắt van xin và đưa một ngón tay lên môi.

Roddick quay lại hai bước và Kyle nói gì đó với ông ta rồi cắt điện thoại trở lại vào túi. Họ đi ra chỗ chiếc xe đang đậu trước vòi cứu hỏa và chui vào trong xe.

Người phụ nữ có con Orson tỏ thái độ chẳng quan tâm gì đến Tyler và lại bước tiếp. Orson thì cứ cố trì lại nhưng cuối cùng vẫn phải đi theo sợi dây xích. Những tay thám tử phóng vào dòng người ngồn ngộn mà không hề ngoái nhìn ra ngoài.

Tyler thở hắt ra. Đầu nó chệnh choáng và mắt thì hoa lên. Nó dựa người vào tường và tự hỏi không biết đến lúc nào tim nó mới thôi đập thành thịch thịch này.

Nó hạ chiếc ba lô xuống và lục tìm túi trước để lấy chiếc máy bộ đàm.

- Trinh sát gọi Biệt kích. Trinh sát gọi Biệt kích. Có nghe thấy không?

Không tiếng đáp lại.

- Trinh sát gọi Biệt kích. Anh có ở đó không, Biệt kích?

Im lặng.

Tyler áp chiếc máy bộ đàm lên má và nhắm mắt lại. Nguy hiểm đã qua rồi, và giờ là cảm giác sợ hãi và u ám thể vào đó. Nỗi sợ làm tim nó nhói lên và nó ước gì mình không quá lớn thể này để có thể chui vào lòng ai đó và được những cánh tay quàng xung quanh bảo vệ như một em bé.

Nơi an toàn duy nhất của nó là trong gia đình Chen giờ đã mất rồi. Cái ngôi

nhà duy nhất của nó, gia đình duy nhất của nó đã bị phát giác và đe dọa. Chỗ an toàn duy nhất nữa mà nó biết đến trong đời là anh trai thì cũng chẳng còn nữa.

Nó chưa bao giờ cảm thấy cô đơn thế này.

Nó nhìn ra phố, mọi người vẫn tiếp tục một ngày của họ mà không ai biết rằng nó đang cô đơn và sợ hãi. Có lẽ chưa lần nào trong đời nó gặp phải cảnh này.

Tại sao lại là mình mà không phải là cái gã giao hàng đang chạy qua đường kia? Tại sao lại là mình mà không phải người phụ nữ đang đẩy đồ vào xe chở hàng? Tại sao lại là mình mà không phải là người đàn ông vừa bước ra khỏi ô tô kia?

Nó đã làm Jace phát điên khi cứ hỏi những câu tương tự. “Tại sao lại là em mà không phải ai khác?”. Tại sao điều này lại xảy ra với nó. Không cha, không mẹ. Tại sao cái gia đình mà nó biết lại là gia đình của một người khác? Jace đã nói với nó rằng cứ hỏi những câu như thế là rất vô lý, nhưng Tyler vẫn cứ tự hỏi mình thế. Một số câu hỏi không bao giờ có lời giải đáp, Jace nói vậy. Cuộc sống là như thế và tất cả những gì chúng có thể làm là sống theo một cách tốt nhất có thể.

Tyler lấy ống tay áo chùi mũi và nhắm mắt lại để ngăn những giọt nước mắt sợ hãi. Nó tin anh trai mình. Nó sẽ cố gắng hết sức để làm những gì mà Jace sẽ làm. Giờ không phải lúc để khóc. Nó phải tập trung động não. Cái chỉ số IQ 168 sẽ là

vô dụng nếu như nó không sử dụng vào lúc cần thiết.

Thế là nó nhắm mắt lại và tưởng tượng rằng mình đã nhốt hết nỗi sợ vào một cái hộp, rồi chôn chặt cái hộp vào trong lòng. Giờ nó cần can đảm suy nghĩ thay vì cứ đứng đó chờ đợi những người không bao giờ đến.

Chương 37

- Tôi tìm được thông tin về Davis rồi.
- Ruiz nói khi Parker ngồi xuống ghế. -
Ngoài vài vụ buôn ma túy nhỏ nhỏ thì nó
đã có hai tiền án về tội hành hung người
khác.

- Chắc hẳn làm việc này để bù lại chỗ
nợ nần chưa thanh toán được với mấy
thằng to đầu. - Parker suy đoán.

- Nó ra tù được hai năm rồi. - Ruiz
tiếp tục. - Và luật sư hãn thuê cho vụ gần
đây nhất là Leonard Lowell.

Parker gật đầu.

- Địa chỉ gần đây nhất của hãn là ở
đâu?

- Nó vừa mua một căn nhà trên đồi

Hollywood. Hắn luôn phải thông báo việc chuyển nhà cho phòng giám sát.

- Nếu tôi lên đó thì liệu có gặp Bradley Kyle đang đứng đó chào mừng không nhỉ? – Parker nói.

Anh nhìn nữ đồng nghiệp, chờ đợi một câu trả lời. Ruiz chỉ thờ dài và nhìn đi chỗ khác.

- Anh muốn tôi nói gì đây, Parker? Phòng Chống Cướp của – Giết người có thể lấy bất cứ thứ gì mà họ muốn...

- Lấy cả đồng nghiệp của tôi nữa hả?

- Anh ám chỉ gì thế?

- Ý tôi là mục đích của tôi và mục đích của cô đang không trùng nhau.

Parker đứng lên và đi đi lại lại, cố gắng tỏ ra giận dữ.

- Tôi sẽ không vì anh mà nói dối họ đâu. – Ruiz nói. – Anh đã làm được gì cho tôi nào? Tôi phải cân nhắc đến sự nghiệp của tôi nữa chứ.

- Sự nghiệp nào vậy?

Cô ta nhìn anh, vẻ bối rối và thất vọng, cả hơi sợ hãi nữa.

- Cô có muốn điều tra án mạng không?
– Parker vẫn đi đi lại lại, tay khoanh trước ngực, vai căng lên. – Hay chuyện này chỉ như một cuộc dạo chơi đối với cô thôi?

Hai thám tử ngồi góc bên kia quay sang quan sát cuộc chiến tranh đang leo thang.

Ruiz lừ mắt về phía họ.

- Nếu anh muốn nói gì với tôi, Parker, thì tôi nghĩ là chúng ta nên ra một chỗ khác.

- Sao tự nhiên lại khiêm tốn thế? Cô vẫn thích phô diễn trước mặt người khác cơ mà.

- Anh là đồ khốn kiếp. – Cô ta nghiêng người về phía trước. – Hay anh đang đùa tôi đây?

- Cô có biết Alex Navarro không?

Im lặng.

- Tôi coi đó là câu trả lời Không. – Parker nói. - Alex Navarro là người quản lý hồ sơ của tội gangster người Latinh.

- Ô có, - Cô lắp bắp. – Lâu quá rồi tôi không liên lạc với ông ta.

- Alex Navarro có thể kể tên từng băng xã hội đen ở Los Angeles này. Nếu cô hỏi ông ta cách đây năm năm, hỏi tháng sáu có ai bị giết thì không những ông ta trả lời được câu hỏi mà còn kể cho cô từng chi tiết nhỏ liên quan đến vụ đó như quần lót của nạn nhân mặc gì lúc người ta tìm thấy xác. Thế mà Navarro tuyệt đối không thể nhớ được có cô Renee Ruiz nào đó phụ trách bộ phận quản lý tội xã hội đen này.

- Thế sao? – Cô nói vẻ thách thức. – Thế nghĩa là tôi đã không làm việc cùng ông ta. Có chuyện gì quan trọng không vậy?

- Cô, một cô nàng lúc nào cũng càn cào tham vọng mà lại bỏ lỡ cơ hội tự đánh bóng mình với cấp trên thân cận nhất à. Chẳng lẽ cô không bao giờ mò đến chỗ ông trùm hay sao?

- Anh coi tôi là con điếm đấy à?

- Câu đó còn là một lời khen đấy. – Parker ngắt lời. – Tôi đang gọi cô là kẻ dối trá.

- Mẹ nhà anh, Parker.

- Tôi còn gọi cô là đồ chuột cống nữa. Ai nhét cô vào đây? – Parker hét lên.

- Anh sao thế? Anh làm thế để làm gì?

- Bởi vì tôi kiệt sức rồi. – Anh nhìn thẳng vào mặt cô. Nhưng với bản lĩnh của mình, cô ta không hề lùi lại. – Tôi

không muốn bị chơi thể này. Cô đã cung cấp cái gì cho Bradley Kyle?

- Anh là đồ khốn kiếp. Tôi chẳng việc quái gì phải nói chuyện với anh nữa cả.

- Cô đưa gì cho nó?

- Tất cả những gì mà anh không mang theo người. – Cô ta thú nhận.

- Cô đã nói cho chúng biết về Davis và cả địa chỉ của hắn nữa?

- Tôi không còn sự lựa chọn nào khác.

- Cô luôn có sự lựa chọn đấy thôi. Lẽ ra cô nên nói với chúng rằng mọi thứ tôi cầm đi hết rồi. Lẽ ra cô có thể lờ đi thông tin về địa chỉ nhà Davis.

- Họ đang thụ lý vụ này. – Cô nói với

vẽ rã rời. – Anh không làm nữa đúng không nào? Đây có còn là vụ của anh nữa đâu, Parker. Tôi cung cấp thông tin cho họ bây giờ hay sau đó thì có khác gì nhau nào? Cuối cùng rồi họ vẫn cứ có thông tin thôi.

Fuentes thò đầu vào trong phòng.

- Có chuyện quái gì thế?

- Anh ta điên rồi. – Ruiz nói rồi tuôn ra một tràng tiếng Tây Ban Nha.

- Đi vào phòng tôi mau. – Fuentes nói.
– Cả hai người. Ngay bây giờ.

- Tôi phải đi rồi. – Parker dậm bước đi. – Tôi có việc cần làm gấp.

- Có việc gì thì cứ làm ở đây đi, Kev.

Parker dừng lại, cân nhắc. Nếu anh đi thì Fuentes cũng không dám ngăn cản nhưng nếu thế thì Ruiz sẽ có thời gian để sắp xếp lại mọi thứ. Mà anh thì muốn giải quyết nhanh chuyện này, ngay bây giờ.

Họ bước vào phòng Fuentes. Ruiz tiến vào góc trong phòng còn Parker đứng ngay cạnh cửa. Anh không chờ Fuentes lên tiếng mà đối mặt với người đội trưởng.

- Cô ta ở đâu ra vậy? Ai cử cô ta đến đây?

- Đừng có hoang tưởng thế. – Fuentes nói.

- Anh ta mất kiểm soát rồi. – Ruiz nói,

tay khoanh chặt trước ngực.

Parker vung tay lên và đi thành vòng tròn.

- Tại sao không ai trả lời cái câu hỏi khôn kiếp này thế?

- Cô ấy đến từ đội...

- Đừng có lòe bịp tôi. – Parker hét lên.

– Tôi biết cô ta không làm cho đội quản lý tụi xã hội đen Latinh.

- Nếu cậu không thích những câu trả lời này thì thôi đừng có hỏi nữa. – Fuentes nói bằng giọng điềm tĩnh. – Nó là thế nào thì như thế, Kev ạ.

- Phải, nó là thế nào thì như thế. – Parker gật đầu. – Tôi biết cô ta đang nói dối, vì thế tôi đoán là ông cũng nói dối

nốt.

Fuentes không hề tỏ ra phật ý.

- Cô ấy là thực tập sinh của anh. Cô ấy ở đâu ra thì quan trọng gì nào. Việc của anh là huấn luyện cô ấy.

- Sẽ là vấn đề nếu như đó không phải là lý do để cô ta đến đây. – Parker nói. – Cô là ai thế, Ruiz? Một con chuột chũi của Phòng Chống Cướp của – Giết người à? Hay một con chuột cống của Sở mật vụ? Hãy cứ làm công việc đào khoét của cô đi.

Một lần nữa chẳng ai đáp lời anh. Ruiz và Fuentes trao đổi cho nhau cái nhìn vẻ như họ biết một điều gì đó mà Parker không biết. Anh quan sát họ, tự hỏi thực

ra thì anh còn có thể mong đợi gì được ở những người này, chí ít là Fuentes. Lẽ ra anh phải học được bài học này từ lâu lắm rồi. Mà anh đã học được rồi đấy thôi. Anh đã tự sa thải mình một lần rồi và giờ thì anh đang có một vụ để khởi động lại, cuối cùng lại thành ra thế này.

- Mẹ kiếp. – Anh bước ra cửa.

- Parker, anh định đi đâu thế?

- Tôi có việc phải làm.

- Anh có làm vụ Lowell nữa đâu. – Fuentes nói. – Anh phải bàn giao tất cả cho phòng bên kia trước khi họ diên tiết lên và khép anh vào tội cản trở người thi hành công vụ.

- Họ có thể làm bất cứ điều gì họ

muôn. – Parker nói. – Tôi không biết họ nhận vụ này vì lý do gì nhưng tôi đang bắt đầu ráp được các đầu mối với nhau rồi và tôi sẽ không đưa dây cương cho họ để mà thu mình vào hậu trường đâu.

- Cậu sẽ mất nghiệp vì chuyện này đấy, Kev. – Fuentes nói. – Hãy tránh đường cho họ đi.

- Tôi không quan tâm. – Parker đặt tay lên nắm đấm cửa. – Cứ sa thải tôi nếu anh muốn. Nếu anh không muốn bị liên lụy thì hãy cứ làm nốt các phần việc của tôi nhưng riêng vụ này là của tôi, và tôi sẽ theo đuổi nó, cho dù với tư cách là một công dân thường đi chẳng nữa.

- Kev...

- Anh biết rồi đây. Hãy cứ làm những gì mà anh nghĩ là nên làm. Hãy cứ nói với lũ trơ tráo kia rằng cuối cùng tôi cũng bị mắc bẫy rồi. Tôi sẽ mất sáu tháng tới để chịu đựng bị tra tấn. Anh cứ việc nhún vai nhưng hãy yên tâm, cái đồ phân dơi điên rồ như tôi chẳng làm liên lụy đến anh đâu.

Fuentes nhìn anh thở dài.

- Tôi không phải kẻ thù của cậu, Kev. – Cuối cùng ông cũng lên tiếng. – Anh phải biết khi nào thì nên làm việc gì chứ.

Parker quay sang Ruiz.

- Cô không bình luận gì à? Cô không định bảo tôi rằng chuyện này sẽ bị ghi vào sổ lưu đây chứ? Dù cô làm việc cho

ai thì tôi cũng cực kỳ thất vọng vì cô rồi.

Cô ta không có gì để nói.

- Dù sao thì thế cũng tốt. – Parker nói.
– Cô xoay tôi như chong chóng rồi. Giờ có mang cô cho chuột cống xơi tôi cũng không dám.

- Anh không biết mình đang nói gì đâu.
– Ruiz nói vẻ đã mất hết kiên nhẫn.

- Ngược lại thì có. – Parker đáp. – Tôi thấu hiểu được cái chủ đề là làm thế nào đề đầu cưới cổ được thằng Kev Parker. Tôi có khối kinh nghiệm rồi. Tôi sẽ đi khỏi đây, nếu không còn việc gì cho tôi quay lại nữa. C'est la vie*. Chúa hiểu được là tôi không làm việc này vì tiền.

- Thế anh làm vì cái gì? – Ruiz hỏi

bằng giọng châm chọc.

- Có phải đó là những gì mà tôi đang làm không ấy à? – Parker hỏi và phá lên cười, cho dù chẳng có tí hài hước nào ở đây cả. – Làm thế nào để Parker mua được chiếc Jag chứ gì? Làm thế nào để Parker mua được căn hộ hạng sang ở khu phố Tàu phải không? Rồi làm thế nào Parker sắm được quần áo đẹp?

- Đúng đấy? – Cô ta nói cộc lốc. – Làm thế nào mà anh sống được như thế với đồng lương cảnh sát?

- Chẳng làm thế nào cả. – Anh trả lời. – Và câu trả lời là chuyện ấy chẳng quan đêch gì đến ai cả.

- Có liên quan nếu như anh đang kiếm

tiên...

- Các người kinh ngạc phải không. – Anh nhìn cô ngờ vực và lắc đầu. – Quá nửa đời người tôi không làm gì khác hơn là một thằng còm tốt của nợ. Ngày nào tôi cũng đến đây, đèo đẹo theo đuổi các vụ đến một trăm mười phần trăm công sức, huấn luyện những cục phân như cô để rồi dâng cô lên cái nơi mà lẽ ra nửa thập kỷ vừa rồi tôi phải ở lại đó. Và cô thì cứ chúi mũi vào soi mói tôi chỉ bởi vì tôi không mua áo ở cửa hàng JC Penney?

- Tôi chẳng có lỗi gì với anh khi tôi chỉ làm công việc của mình. – Ruiz nhìn thẳng vào mắt anh. – Trong ba năm vừa rồi anh đã trả hết hai khoản nợ, của anh

và của cha mẹ anh. Anh mua một căn hộ hạng sang ở khu phố Tàu, anh bắt đầu diện đồ hàng hiệu và anh cưỡi Jaguar trong những ngày nghỉ làm. Phòng cảnh sát hình sự Los Angeles không trả nổi lương cho anh để làm những điều đó. Làm sao anh lại không nghĩ đến việc Sở mật vụ để mắt đến anh nhỉ?

Mặt Parker càng lúc càng nóng bừng bừng.

- Cô có bằng chứng gì để chống lại tôi không? Cô có hồ sơ nào để chống lại tôi không?

- Để liệt kê ra thì có. – Cô trả lời. – Chúng tôi đã thấy anh làm hỏng một vụ xử án mà tay bị cáo giàu nứt đổ đổ vách đã thoát tội một cách dễ dàng. Và kể từ

đó, thu nhập của anh cứ lũy tiến hàng năm. Anh có cần bút chì để nối các điểm lại với nhau không, Parker?

- Thật tởm lợm đến không thể tin được.
- Parker lắm bầm. - Sở mật vụ chỗ mũi vào tôi đến thế kia ư. Giradello không thể ra mặt loại bỏ tôi nên các người mới trườn vào cửa sau bợ đỡ cho hắn chứ gì? Tôi chỉ muốn hỏi cô là tại sao cô không gọi tôi lên mà hành, nhưng dù sao tôi cũng biết cung cách làm việc của Sở mật vụ rồi. Cứ khùng bố đã rồi thâm vẩn sau.

- Cậu không thể có thái độ cộng tác hơn được hay sao? - Fuentes hỏi.

- Không, tôi chẳng làm điều gì sai trái cả. Tôi không làm chuyện phi pháp. Còn tôi làm gì với quỹ thời gian riêng là việc

của tôi. Đã quá nhiều năm tôi chẳng làm gì mà chỉ chúí mũi vào công việc này và nó mang lại cho tôi cái gì nào?

- Nếu anh ghét công việc này đến thế thì sao không xin từ chức đi? – Ruiz hỏi.

Parker lắc đầu rồi lại ôm lấy đầu như thể đã thất bại hoàn toàn với việc diễn giải cho lũ đàn độn thiên cận này hiểu ra vấn đề.

- Cô có nghĩ trước khi nói không đây? – Parker hỏi, ngạc nhiên vì sao lại có người chậm hiểu đến thế. – Tôi không ghét công việc này. Tôi yêu nó. Cô không hiểu à? Tại sao tôi lại phải ở lại nếu tôi ghét nó và khi người ta chỉ trả cho tôi một đồng lương có sáu chữ số? Tại sao tôi lại không bảo cô biến đi cho khuất

mắt nhỉ?

Ruiz chỉ nhìn anh, cố gắng làm ra vẻ tự mãn và kiêu ngạo mà chẳng làm được.

- Nếu cô không đoán ra tại sao tôi vẫn ở lại đây làm việc thì cũng phải biết những gì mà cô biết về tôi chứ, phải nắm được những thông tin mà cái người cử cô đến đây cung cấp cho cô chứ. – Parker nói. – Chắc cô cũng chẳng bao giờ biết được đâu nhỉ.

Nếu là ngày xưa thì chắc anh đã nói khác. Đó là khi hình ảnh của anh rực rỡ với lớp lớp vụ án được quét sạch trong vòng một tháng. Rồi khi những ánh hào quang đã rời bỏ anh và anh buộc phải nghiêm khắc với chính mình. Nó dần khiến anh cảm thấy rằng công việc của

mình thực ra là một điều gì đó khác, sâu sắc hơn và ý nghĩa hơn, và anh tự hài lòng ở một mức độ khác.

- Thế cô làm điều này là vì cái gì, Ruiz? – Anh hạ giọng. – Quyền lực à? Thăng tiến à? Bị điều khiển à? Tôi sẽ nói cho cô ngay bây giờ, thế chưa đủ đâu. Nếu đó là mục tiêu duy nhất thì sau khi cô đạt được điều đó cô định sẽ làm gì tiếp theo? Điều đó có ý nghĩa gì với cô nào? Cô sẽ còn lại những gì?

- Có sự nghiệp. – Cô trả lời.

- Cô chẳng có gì cả. – Parker đáp. – Hãy nhìn lại mình đi. Cô không có gì cả đâu. Tôi biết.

Anh nhìn sang Fuentes, lúc này đang

lảng tránh ánh mắt của anh. Đi làm việc của mình thôi, Parker cay đắng nghĩ. Đó là cách duy nhất để phản ứng lại lũ người không kiểm soát được hành vi của họ.

- Tôi nghỉ nửa ngày còn lại.

Không ai ngăn anh lại khi anh bước chân ra phía cửa vào.

Chú thích:

- C'est la vie (Tiếng Pháp): Đời là thế.
(Chú thích của người dịch)

Chương 38

Ngôi nhà của Eddie Davis nằm trên đồi Hollywood trông hết những nơi mà bọn làm phim khiêu dâm thường thuê để quay loại phim hạng X. Mép nhà kiểu những năm bảy mươi, xiêu vẹo, ọp ẹp, mái phẳng góc cạnh, khung cửa sổ hình thang với những bức rèm màu xanh cổ vịt. Một cánh cổng sừng sững dẫn ra sân sau, nơi Parker biết rằng anh có thể tìm thấy một cái bể bơi hình bầu dục, bồn tắm nước nóng dạng lớn và quầy bar ngoài trời. Chón ăn chơi của kẻ độc thân Eddie Davis.

Đó không phải là một khu cao cấp. Không có biệt thự với chủ nhân là những sao bự, chỉ có vài nhà biên kịch hạng

trung, một, hai đạo diễn phim truyền hình. Nhưng chắc hẳn đó vẫn là nơi sang trọng nhất mà Davis đã từng được sống trong suốt cuộc đời khôn khổ của hắn. Tất cả những gì hắn cần là một nữ diễn viên phim khiêu dâm trần truồng trong cái bồn tắm tối tăm, thế đã là thiên đường với Eddie rồi. Mừng cho hắn vì đã đầu tư số tiền kiếm được từ vụ tổng tiền một cách khôn ngoan.

Xe của Parker từ từ leo lên ngọn đồi. Vị trí cao cũng là một lợi thế. Anh quan sát ngôi nhà trong lúc chờ máy.

- Patti đây. Tôi có thể giúp gì được không?

- Chỉ cần nghe giọng nói của em là linh hồn tôi đã được an ủi rồi.

Anh có thể nghe thấy tiếng cười trong giọng nói.

- Kev Parker, nếu anh có thể đóng chai cái vể quyền rũ đó lại thì anh sẽ có một thứ.

- Đúng rồi, nước hoa rẻ tiền. – Parker nói. – Thời gian rồi tôi thường sản xuất ra thứ đó. Nghe này, Patti, tôi cần sự giúp đỡ của em. Em có thể gửi cho tôi bản fax thông tin của một tên tội phạm nguy hiểm được không?

Anh đọc cho cô tên và địa chỉ của Davis cũng nhưng số fax nhà riêng của hắn.

- Anh đã xin được lệnh chưa đấy?

- Chưa hẳn.

- Kevin...

- Tôi có vé sân ngoài đến Lakers-Spurs thứ sáu tới.

- Sân ngoài?

- Phần đầu. Em sẽ có thể ngửi thấy hơi thở của Jack Nicholson.

- Em chẳng bao giờ có mục tiêu như thế.

- Tất cả những người hâm mộ Lakers trong thành phố sẽ phải ghen tị với em.

- Em cũng không biết nữa. Nhưng em nghĩ rằng không nên.

- Chẳng ai ngốc thế đây, cưng ạ. Chúng ta không thể ra tòa vì chuyện này. Chỉ cần một phút giải lao, thế thôi. – Parker

nói – Và chẳng lẽ ông xã của em không đáng được hưởng một đêm trong thành phố với một cô gái quyến rũ hay sao.

- Lão ta có hàng tá gái. – Patti nói. - Em mặc xác cái đồ chết tiệt ấy. Nhưng con trai em chắc sẽ rất vui.

- Cứ nhận đi em. – Anh nói. – Hãy đưa con trai em đi xem và chúc vui vẻ. Tôi lấy làm tiếc vì mọi chuyện với em không được suôn sẻ.

- Ôi đúng là như vậy. – Giọng cô không còn hào hứng. - Mọi người đều bảo em nên nghỉ ngơi.

- Đúng đấy. Mọi người có thể làm hộ công việc của em. Hãy cho họ thấy em vui vẻ đến thế nào.

- Cứ làm như anh hiểu lắm ấy.

- Tôi rút ra từ kinh nghiệm của bạn tôi.

Sự im lặng kéo dài, anh đợi Patti lên tiếng trước.

- Hãy nói rằng giấy lệnh đang trên đường tới đi. – Cô thở dài.

- Giấy lệnh đang trên đường rồi. Hãy gọi cho tôi nếu nó thất lạc trên đường đi. – Parker nói. – Em nhận vé ở Will Call nhé. Tôi sẽ để lại tên.

Ngôi nhà của Davis không một bóng người. Ngoài sân không có người làm vườn, trên lối vào nhà không có nhân viên vệ sinh. Eddie hẳn đang ngủ trên chiến tích giết người của hắn, Parker thấy căm hận thay cho Eta và cả gia đình

cô ta.

Sự giết chóc vô nghĩa cướp đi mạng sống của nhiều người, mà không vì một điều tốt đẹp gì cả. Còn Eddie Davis thì nằm trên giường gãi sồn sột, chúi mồm vào món Burger béo ngậy hoặc làm những việc mà những kẻ thỏ bằng mồm thường làm cho qua ngày. Hắn chắc đang ngồi ngoáy mũi nghĩ xem nên dùng quỹ tương hỗ hay đầu tư khoản tiền bất chính vào một phi vụ cocaine khổng lồ.

Parker lái xe xuống đồi, đến trước cửa nhà thì anh dừng lại. Anh đi vòng ra sau nhà. Qua lớp kính bụi bặm của cánh cửa gara, anh có thể thấy những chiếc xe mô tô kiểu cũ xếp thành hàng, phần lớn đều trong tình trạng hư hỏng và một chiếc

xe thể thao Kawasaki Ninja ZX12R màu đỏ mới tinh. Dấu hiệu làm ăn phát đạt của Eddie. Nhưng không thấy chiếc xe bốn chỗ màu đen cỡ lớn.

Parker nhảy lên một cái chấu cây bằng đất nung đầy những thân cây chết để nhìn vào sân sau. Bể bơi hình bầu dục. Quầy bar ngoài trời. Bồn tắm nước nóng. Và một con chó xấu xí nòi Trung Quốc trông như bị ghẻ. Con chó bật dậy, đi vòng quanh, rồi ngồi xuống nhìn Parker và quay lại cắn chỗ tróc ghẻ trên da.

Parker trèo xuống, đi ra cửa trước để ngó vào trong nhà. Toàn những nội thất không thể thiếu trong các bộ phim khiêu dâm – ghế sofa ghép không chân bằng da màu đen, những miếng đệm rải rác trên

sàn phòng khách với bàn cà phê kiểu Ma rốc trên đó bày một cái khay đồng bừa bãi những lon bia, hộp pizza và túi Doritos. Phía góc phòng là một chiếc tivi màn ảnh rộng màu đen có hai cục loa cỡ lớn.

Bên kia tấm hàng rào ván gỗ ở phía cuối ngôi nhà là một cánh cửa kéo dẫn tới một nơi có thể đoán là phòng ngủ chính. Khi Parker đang đứng trên một chậu cây khác để ngó vào trong, con chó lại ở đâu nhảy ra và nhìn anh trừng trừng. Mắt nó tựa như hai chấm đen vô cảm gắn trên cái đầu to tướng. Cặp mắt của kẻ giết người, Parker nghĩ. Đồ chết tiệt này chắc chắn sẽ đớp vào chân anh nếu anh định trèo qua hàng rào .

- Này, mày là thằng chó nào thế?

Parker nhảy ra khỏi chậu cây. Eddie Davis thò đầu ra từ một chiếc Lincoln Town màu đen. Hắn có cặp mắt y hệt con chó kia, trông như thể vừa bị quăng vào giữa cuộc vật lộn của một trận khúc côn cầu – mũi dính băng trắng, một bên mắt vẫn đỏ và sưng phồng, những vết rách dài một bên má.

- Steve đây. – Parker nhe răng cười. – Anh là Eddie phải không? Rick bảo tôi tới.

- Rick nào?

- Anh biết hắn ta mà. Rick ngoài bãi biển ấy. Hắn bảo tôi hình như anh muốn bán xe. Một chiếc Kawasaki, có lẽ là

chín mươi tám hay chín chín ấy nhỉ? Nếu
hắn nói đúng thì tiền đang nhảy dựng lên
trong túi tôi đây này. Tôi hứng chiếc xe
ấy lắm, anh không tin được đâu.

- Thế mày nhòm vào nhà tao làm gì?

- Tôi nghĩ có thể anh đang ở bể bơi
đằng sau.

Dường như thói tham lam của Davis
đang đấu tranh với sự thận trọng.

- Nay, nếu anh muốn tôi đến vào một
lúc khác... - Parker xòe tay. - Thì phải
đợi đến cuối tuần sau. Tôi đang trên
đường rời khỏi thành phố có công
chuyện. Và tôi nghĩ nếu rẽ qua có thể sẽ
gặp anh...

Davis nhìn anh một lúc lâu.

- Anh nghĩ sao – Parker nói.

- Mở áo khoác ra.

- Cái gì?

- Mở áo khoác ra.

ĐỂ xem anh có mang theo hàng không.
ĐỂ xem anh có phải cóm không. Parker
mở áo khoác ra.

- Chúa ơi, nếu anh định nói rằng trông
tôi giống cóm thì thợ may của tôi sẽ tự tử
mất.

Davis không đáp lại. Khiếu hài hước
cũng giống hết con chó. Hắn lùi xe lại
rồi lái vào trong nhà.

Parker đi theo, càng tiến sâu vào phía
trong, các giác quan của anh trở nên nhạy

bén hơn hẳn. Anh quan sát mọi thứ xung quanh, chiếc xe, biển số xe, phiếu đỗ xe dán ở góc phải cánh cửa sổ đen ngòm. Anh nhận thấy thái độ của Davis khi hẳn chui ra khỏi xe – căng thẳng và đầy cảnh giác. Parker không nghi ngờ gì việc Davis có mang theo vũ khí – một khẩu súng, một con dao, lưỡi dao mà hẳn đã dùng để cắt cổ Eta.

Nhà hàng xóm không nằm sát vách nhưng Parker nghĩ rằng khoảng cách cũng đủ gần để Davis không dám mạo hiểm giết anh ngay trước cửa giữa ban ngày thế này.

- Tao chẳng biết thằng nào tên là Rick hết. – Davis nói. Mắt trái của hẳn sưng húp đến mức không thể nhìn thấy con

người. Hắn ân chiếc khăn tay cái bấn lên mắt.

- Rick Dreyer. – Parker nói. – Bãi biển Venice. Hắn có hình xăm dọc hai cánh tay và chân. Anh biết đấy. Hắn làm công việc tô vẽ cực ỏn. Một thiên tài phun xăm đấy.

Con mắt còn lạnh lặn liền nheo lại.

- Tao có biết nó.

Parker nhún vai.

- Có thể hắn là bạn của một người bạn hay đại loại thế.

Davis suy nghĩ về điều Parker vừa nói. Cỗ máy trong đầu hắn hoạt động với tốc độ cỏ mọc.

- Thằng Stench quen nó.

Parker lại phanh áo ra và chống nạnh.

- Sao cũng được. – Anh cười toe toét theo kiểu tao-là-bạn-của mày. – Nghe này Eddie, tôi phải lên máy bay nên...

Davis ấn nút điều khiển cánh cửa gara, cánh cửa rít lên và mở dần ra. Hắn hát đầu mời Parker vào. Parker quay sang quan sát Davis. Gã không cao nhưng thân hình rắn chắc như một cái tủ lạnh.

- Vậy anh muốn bao nhiêu cho em yêu này? – Parker hỏi.

- Tám ngàn.

- Cút.

Parker bất ngờ dừng lại. Davis bước

vào trong gara được hai bước thì quay lại. Ánh nắng chiếu vào mặt khiến hắn phải nhắm mắt.

Parker rút súng ở sau lưng ra và lấy hết sức bình sinh tung quả ve trái bằng cả hai tay lên mặt Davis.

Đầu Davis nghiêng sang một bên, máu phun ra từ cái mũi đã vỡ của hắn. Hắn loạng choạng lùi lại rồi vấp ngã. Cái bàn tọa của hắn rơi xuống sàn bê tông trước rồi đến hai cánh tay, đầu đập xuống sàn nhà.

Sự tức giận và chất adrenaline được bơm đầy, Parker dẫm lên hắn và cúi xuống dí khẩu SIG-Sauer vào mặt hắn,

- Eddie Davis, mày bị bắt vì đã giết

Eta Fitzgerald. Màỵ chỉ cần nói một từ bằng cái mồm chó ấy thì tao sẽ đánh chết màỵ. Màỵ có quyền mời luật sư, nhưng hấn cũng bị màỵ giết nốt rồi nên màỵ không gặp may mắn nữa đâu. Màỵ hiểu chưa?

Davis rên rỉ, hấn nằm vật sang một bên và phun ra một đống máu.

- Mẹ kiếp!

Cú đá vào mạn sườn tiếp theo của Parker khiến hấn bật lên tiếng kêu như một ninja trong những bộ phim hạng B.

- Đây là cho câu chửi của màỵ. – Parker nói. – Eta là một phụ nữ mộ đạo đáng kính.

- Eta là đứa chó nào? – Hấn thét lên

như thể Marlon Brando đang đóng phim
Bố già.

- Mẹ của bốn đứa con và là nguồn
kiếm sống cho cả gia đình đã bị mài cắt
cổ rồi vứt lại trong ngõ như một túi rác,
không vì lí do gì ngoài việc loại cục cứt
như mài thích giết người. Lộn lại, úp mặt
xuống.

Davis rên rỉ nhồm dậy bằng khuỷu tay
và hai đầu gối. Parker đập hấn xuống.

- Có chuyện gì ở đây thế?

Parker quay sang. Một lão già cởi trần
với chiếc quần soóc Bermuda trông như
con hải mã bị bạch tạng đang đậu chiếc
xe đánh golf sát bậc cửa.

- Cảnh sát...

Parker đột nhiên cảm thấy nghẹt thở khi có một thứ gì đó giáng mạnh vào lưng và mạn sườn anh. Rúm người lại vì đau, anh ngã xuống, một bên xương bánh chè đập mạnh xuống sàn bê tông.

Davis lăn ra khỏi chỗ anh, loạng choạng đứng dậy và đánh anh một cú mạnh hết như cú trước. Parker ngã dúi vào một chiếc xe máy. Chiếc xe đổ kéo theo một loạt những cái khác. Chúng đổ đồng loạt như cờ domino.

Parker đẩy chiếc xe ra và lăn sang một bên. Cái ống bô trên tay Davis trượt khỏi đầu anh đập xuống cái chấn bùn mạ crom.

Súng của Parker đã biến mất giữa đống xe máy ngổn ngang trên sàn. Không còn

thời gian để tìm nữa. Parker lom khom đứng dậy.

Davis lại vụt mạnh cái ống về phía anh nhưng trượt. Trông hấn lúc này giống như một con mãnh thú, gương mặt méo mó đầy máu, miệng sùi bọt. Duy chỉ có cặp mắt vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng chết chóc.

Hấn đuổi theo Parker với cái ống bô vung cao quá đầu. Parker chạy về phía đầu chiếc xe Town Car và lăn sang bên phải khi Davis giáng mạnh cái ống xuống, để lại một vết lõm sâu trên mui xe.

Lão già ngồi như đóng băng trên chiếc xe điện, miệng há hốc.

Davis liệng cái ống về phía Parker, nhảy vào trong xe và bật khóa điện. Lốp xe xoay tròn và rít lên, chiếc Town Car lao về phía sau, húc vào cái xe điện khiến nó xoay tròn như con quay.

Parker nhảy vào trong gara để tìm khẩu SIG rồi lao ra ngoài. Lão già ngã khỏi chiếc xe đang cố gắng đứng dậy. Còn chiếc xe điện thì chuẩn bị lăn xuống đồi.

Miệng không ngớt chửi rủa, Parker nghiêng rặng tập tễnh chạy về phía chiếc xe. Anh chộp lấy chiếc cần điện bằng một tay và nhảy lên đằng sau chiếc xe golf. Chiếc xe điện lao nhanh xuống đồi. Khi còn cách chiếc Sebring chừng mười lăm feet, Parker nhảy xuống và chạy về phía sườn xe.

- Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! – Anh hét lên, quăng khẩu SIG lên ghế và tra khóa vào ổ.

Chiếc Town Car của Davis gần như đã khuất khỏi tầm mắt khi anh chuẩn bị rẽ vào góc cua.

Xe của Parker rời khỏi vệ đường và lao xuống đồi. Chiếc xe điện phía trước thành lình đỗi hướng. Anh quặt mạnh tay lái sang trái khiến đuôi xe húc đổ cái hộp thư màu trắng của ai đó và chậu cây phong lữ.

Khi anh đến góc cua thì Davis đã biến mất. Con đường rẽ vào nhiều phố nhỏ trong hẻm núi như những nhánh sông. Và ở đó Parker không còn thấy bóng dáng chiếc Town Car màu đen nữa.

Anh đỗ xe vào vệ đường và gọi cho ban quản lý Hollywood, miêu tả cho họ về chiếc xe cũng như Eddie Davis, rằng hấn có vũ khí và cực kì nguy hiểm.

Eddie Davis. Ngay đó mà giờ đã trốn mất. Parker không thể biết hấn đi đâu. Lũ sâu bọ như Eddie hấn có rất nhiều chỗ trốn. Hấn sẽ lui đến một trong những chỗ đó mà không biết khi nào mới lộ mặt.

Giờ hấn đã biết rằng cảnh sát đang nhằm vào hấn. Có thể hấn sẽ cố gắng chạy trốn. Nhưng hấn vẫn chưa tìm được tám phim mà rõ ràng hấn sẵn sàng mạo hiểm bất kì điều gì để có được nó.

Tám phim là chiếc chìa khóa để nhử hấn vào bẫy. Davis không đời nào biết được rằng Parker đang giữ mẩu phim mà

Lenny đã cất giấu.

Parker thử gọi cho Ito để hỏi xem anh ta đã phóng được mẫu phim chưa nhưng chỉ thấy máy trả lời tự động. Anh để lại lời nhắn bảo Ito gọi cho anh ngay, rồi cúp máy.

Anh cần biết mình đang chống lại ai, hay cái gì. Biết trước là sẵn sàng trước. Đồng hồ đang chạy dần đến thời điểm mà anh phải kết thúc vụ Lenny Lowell và mở ra một tổ sâu bọ mới. Thật mỉa mai, Parker nghĩ, nếu anh đã đúng về mục đích của âm mưu tổng tiền này cũng như lí do của vụ tổng tiền và cho dù mọi thứ đều suôn sẻ thì đây sẽ là vụ cuối cùng của anh. Trong một thành phố mà danh tiếng và quyền lực là thứ quyết định tất

cả, thông điệp mà không ai muốn gửi đi đó là: Sự thật.

Chương 39

Đám nhà báo cắm trại bên ngoài tòa án y như một trại tị nạn đầy những con người lúng cụng với trang thiết bị điện tử. Đèn sào, máy phát điện, dây rợ lằng nhằng chạy dọc các hướng trên mặt đất, những gã mặc quần soóc túi hộp vắc camera in logo của hãng thông tấn, rồi những người phụ trách âm thanh tay cầm bộ đàm.

Những chiếc xe của các hãng thông tấn đồ đầy bãi đậu. Các chảo ăng ten vệ tinh giương lên như những bông hoa khổng lồ kỳ lạ đang quay về ánh mặt trời. Các xe bán đồ uống lạnh và cappuccino, bánh kẹp sandwich pita, bánh cuộn, kem tươi, kem que trái cây và áo bowling màu

rượu nho in dòng chữ “Hãy trả tự do cho Rob Cole”.

Những phóng viên báo in thì y như đám sói đàn đi đi lại lại, chẳng cần dây rợ hay trang âm ánh sáng gì hết. Các tay săn ảnh vòng những chiếc camera đa chức năng trước cổ, mũ lưỡi trai xoay ngược ra sau và chạy lằng xằng quanh những đám đông để chọn các góc ảnh chưa được chụp. Phóng viên có mặt ở khắp mọi nơi, hút thuốc và nói không ngừng.

Parker nhấn số của Andi Kelly khi anh vừa mới nhìn thấy cảnh này.

- Andi Kelly nghe đây.

- Cái màn này còn quá hồi năm 1994 nữa. – Parker phàn nàn. – Hình như

người ta chưa tìm ra cái gì mới kể từ vụ O.J hay sao ấy. Chẳng lẽ không còn gì thú vị hơn để đưa tin sao?

- Những vụ án của người nổi tiếng lúc nào chả “hot”, Parker.

- Thế còn gì nữa nào? Rồi đến sự trở lại của David Lee Roth và một tóc dài à?

- Thế giới này đang lao xuống địa ngục không phanh mất rồi. Anh đang ở đâu đấy?

- Ở giữa những thằng cha bán DVD lậu seri tường thuật về Cole và chiếc xe tải của kênh 4. Còn em?

- Trên bờ vực của sự suy sụp đến kinh hoàng.

- Ra đây uống espresso đi.

- Anh trả tiền nhé.

- Thế em đã phải trả tiền bao giờ chưa?

- Ngốc.

Parker mua một suất đúp cà phê espresso cho mình và macchiato caramel với kem đánh cho Kelly.

- Có khi em là biến thể của giồng muối mắt đấy. – Parker nhận xét.

- Ừ, tuyệt. Anh làm gì ở đây thế?

- Nói chuyện với em chứ còn làm gì nữa. – Miệng nói nhưng ánh mắt anh lướt khắp đám đông, dò tìm bóng dáng của Kyle hay Roddick. Anh hát đầu về phía đám điên rồ kia. – Đi cùng anh, rồi em sẽ không phải bỏ lỡ thứ gì đâu.

Cô khoát tay về phía phòng xử án và nheo mắt.

- Cole thì đang ở trong kia, cố gắng làm ra vẻ tang thương trước ban bồi thẩm. Sẽ hoành tráng lắm, em đoán thế. Lúc nào hắn chả thích phô diễn cảm xúc.

Họ bước xuống phố một đoạn ngắn, cách xa cái đám hỗn độn kia và quan sát.

- Trông anh có vẻ hơi kiệt sức, Kev. – Kelly nói.

- Cả ngày hôm nay là địa ngục.

- Ngày vẫn chưa hết đâu. – Cô nói. – Anh đã gặp mấy ông bạn bên phòng kia chưa?

- Anh sẽ không làm họ cảm thấy hài lòng đâu. – Ánh mắt anh vẫn lướt khắp

lượt. Giờ thì anh như gã thợ săn, trí não chạy đua, mạch đập chạy đua, và huyết quản cũng chạy đua nốt. Anh không thể giữ cho mình yên tĩnh được. Anh đôi chân nọ chân kia để kiểm chế, đó là chút hơi nước phì ra khỏi nôi áp suất để giúp nó không bị nổ tung lên. – Anh chẳng tử tế gì lắm đâu. Anh đã cuốn hết những gì liên quan đến vụ này rồi biến. Có thể ngay cả khi chúng ta đứng nói chuyện thế này cũng đang bị theo dõi rồi.

- Ai đã hạ anh thế? – Kelly hỏi.

- Hà?

- Kỹ năng điều tra bẩm sinh mạch bảo em rằng có kẻ nào đó đã chơi không đẹp. – Cô cúi xuống và búng vào ống quần anh, chỗ mà anh đã bị ngã khụy gối ở

gara nhà Davis. Có một vết dầu mỡ quanh lỗ thủng bị cào rách trên quần. Lốp vải sợi sọc xanh nâu đất tiền bị lấm đầy bụi.

Đôi mắt Parker mở to như thể lần đầu tiên anh nhìn thấy cái mặt mình vậy.

- À, thằng con... Anh bị ngã lúc rượt bắt thằng Davis. Cái này hiệu Canali đấy.

- Anh đến là ngốc. Tại sao anh lại mặc cái bộ hàng hiệu này để đi đánh nhau?

- Anh là thám tử. Thế đó em biết anh đánh nhau lúc nào nào? – Parker nói, người cúi thấp xuống cong hơn cả cái ống xả mà Davis dùng để nện anh.

- Ô, chắc chắn là hôm nay rồi.

- Với lại anh ăn mặc như thế này để cải trang nữa. Có ai dám nghĩ anh là cóm đâu nào. Cóm thì chả mặc đẹp được thế đâu.

- Thế anh có kê mấy bộ quần áo này vào thuế không đấy?

- Chắc là ông sếp anh sẽ nói không rồi.

- Hiểu rồi. – Kelly nhún vai. – Cái gì cũng có giá của nó. Thế thực ra là có chuyện gì vậy?

- Anh vật nhau với Eddie Davis ở chỗ của nó. Anh có cơ hội để bắt nó. Rồi nó lại có cơ hội để giết anh. Nó lẩn rồi. Giờ thì tất cả cóm ở cái thành phố này đang đuổi theo hắn. Em chưa biết điều gì làm cho hắn trở nên hấp dẫn đến thế phải

không?

- Chỉ trong vòng phút rưỡi kể từ lúc anh hỏi em câu đó ư?

- Cho đến giờ thì anh chỉ biết có thế này. – Parker nói. – Nó là một thằng anh chị hạng bét bị mắc chứng hoang tưởng tự đại. Và nó có một tay luật sư hạng bét có tên là Lenny Lowell.

- Ngạc nhiên quá. Ngạc nhiên quá.

Parker lại lướt quanh đám đông, nhưng chỉ duy có đôi mắt anh là chuyển động. Một gã người chắc nịch mà cả áo sơ mi lẫn cà vạt đều nhàu nát đang đứng rất gần anh hút thuốc. Parker tiến lại gần hẳn và chìa thẻ ra.

- Đây anh bạn, đi chỗ khác đi. – Anh

nói.

Gã kia nhìn anh khó chịu.

- Tôi đứng đây hút thuốc thì sao nào?
Anh tự lo việc của mình đi.

Parker nhăn mặt.

- Không, người lỗi lạc ạ. Anh mới nên ra kia mà tự lo việc của mình.

Anh trở tay về phía tòa án. Kelly đứng chắn ngay trước mặt anh và cố gắng đẩy anh lùi lại.

- Thôi, Kevin...

Parker quay đi và bước quá lên vài chục mét nữa. Kelly vội vã đuổi theo.

- Anh có thể kiềm chế được một chút không?

Parker không tỏ thái độ gì nữa.

- Một người bạn của anh đã tình cờ nghe thấy Giradello và Kyle nhắc đến tên anh trong một bữa tiệc. Và khách mời danh dự của buổi tối hôm đó là Norman Crowne.

Lông mày Kelly nhíu lại khi cô cố gắng sắp xếp các dữ kiện.

- Một tay luật sư hạng bét như Lowell... một tên giết người mạng hạng như Davis... Và dưới mắt Norman Crowne thì mấy gã này không nhỏ hơn một con kiến.

- Anh nghĩ Lowell và Davis đang tổng tiền kẻ nào đó. – Parker nói. – Và anh đoán thằng Eddie bắt đầu không muốn

chia chác nữa. Nhưng làm thế nào mà một kẻ khốn nạn như Davis lại có thể liên quan đến ai để mà tổng tiền được nhỉ?

- 62 phần trăm những mối quan hệ bắt đầu từ nơi làm việc. – Cô châm biếm, nhưng rồi đột nhiên nhận ra điều gì đó. – Ôi lạy Chúa tôi. Anh nghĩ có kẻ nào đó thuê Davis giết Tricia Cole à.

- Và cái kẻ nào đó không thể là Rob Cole. – Parker nói. – Hắn cũng không đàn đến nỗi cứ ngồi nhà mà chờ cảnh sát đâu. Hắn sẽ phải chạy nhóng lên để đi tìm một người làm chứng chứ.

Kelly cố gắng sắp xếp lại những ý kiến này. Parker bắt đầu đi đi lại lại, đầu óc căng thẳng. Những chiếc xe màu đen đỗ

đọc vệ đường và các lái xe vẫn ngồi sau vô lăng. Những cảnh sát đi xe máy của Phòng hình sự Los Angeles ngồi trên yên xe, xe nọ cách xe kia một quãng. Đây là công tác bảo vệ chuẩn bị cho những nhân vật quan trọng sắp rời khỏi phòng xử án. Có ba chiếc Limo, hai chiếc Town Car, một chiếc Cadillac Escalade với cửa kính đen.

Parker tập trung đầu óc vào những chi tiết vô thưởng vô phạt để có thể thờ ơ và kiềm chế được năng lượng.

Anh đi đi lại lại đọc ba chiếc xe rồi tức thì dừng lại. Đầu tiên thì anh không biết tại sao lại thế, rồi anh lại bước qua chiếc xe cuối cùng.

- Sao thế? – Kelly lại gần.

Dưới góc phải của cửa sổ sau có một miếng dán hình tròn nhỏ màu mận chín với phù hiệu vàng và một dãy chữ số màu đen. Đó là thẻ đỗ xe công cộng theo tháng. Những hình ảnh vụt qua óc anh: Anh bước về phía chiếc Lincoln Town Car, tập trung vào từng chi tiết nhỏ nhất và sắp xếp lại trong trí não, nhưng rồi cuối cùng vẫn xoay về một hướng quan trọng nhất: Eddie Davis. Anh nhớ lại cái màu xanh ngắt của bầu trời, màu xanh của bãi cỏ, chiếc xe màu đen, biển số xe, chiếc thẻ đỗ xe nhỏ dán ở góc dưới của cửa sau. Nó không to quá một phần tư cửa sổ.

Hơi thở của Parker gấp gáp dần và anh cảm thấy một tia sáng kỳ lạ lóe lên khi anh cúi nhìn chiếc xe.

CROWNE 5.

Chương 40

Ý nghĩ đầu tiên của Parker có vẻ rất ích kỷ: Sự nghiệp của mình thế là tiêu mất rồi.

- Eddie Davis đang chạy nhông bằng một chiếc Lincoln Town Car màu đen. – Anh hạ thấp giọng.

- Anh quần trí rồi, Kevin. – Kelly nói. – Làm sao một thằng ma cà bông lại chạy nhông bằng chiếc xe của nhà Crowne được.

Parker bấm điện thoại. Khi anh cất tiếng với người ở đầu dây bên kia thì anh chợt nhận ra rằng mình đang run. Anh phải áp chặt điện thoại vào tai để giữ cho nó cố định. Anh tưởng tượng ra mình

nghe thấy cả tiếng kim giây di chuyển trong khi chờ đợi thông tin được trả lời.

Kelly lắc đầu lẩm bẩm.

- Em không thể lý giải được điều gì. Làm sao như thế được?

- Công ty nhà Crowne đã thông báo rằng 18 tháng trước họ đã bị mất hai chiếc Lincoln Town Car màu đen. — Parker nhét điện thoại vào túi.

- Thế là thằng Davis ăn trộm một cái à?

Parker nhìn cô.

- Một tối nọ Eddie Davis đi dạo trên phố và quyết định rằng hắn muốn ăn trộm một chiếc xe, và chiếc xe hắn lược lại ngẫu nhiên là một chiếc Town Car thuộc

quyền sở hữu của nhà Crowne. Có lạ kỳ không?

Kelly cau mày.

- Ô, nếu mà anh nghĩ theo chiều hướng ấy...

- Em đã theo chuyện này từ đầu. Nếu giờ em phải chuyển hướng nghi ngờ một người khác ngoài Rob Cole thì người đó sẽ là ai?

Cô suy nghĩ giây lát trong khi đưa mắt nhìn xung quanh xem có ai nghe lén không.

- Ô, có cô người tình Caroline, kẻ đã tìm ra xác chết của bà mẹ. Mọi quan hệ của cô ta với Rob chắc chắn không phải là mối quan hệ của cha và con. Họ cuốn

lây nhau cứ như bạn cùng lớp ấy. Rồi đến Phillip, em trai của Tricia. Em cho rằng sống trong cái bóng của Tricia thì cũng phát ốm. Cô ta là con người của ông bố, còn Phillip... luôn luôn bị cho ra rìa. Gã này đã ăn tối với Tricia tại nhà hàng Patina vào cái đêm cô ta bị giết chết. Cả nhà hàng đã nhìn thấy họ ở đó và đều biết rằng họ tranh cãi với nhau một chuyện gì đó khá căng thẳng. Hấn kể rằng cô ta nói cô ta sẽ ly dị Cole, rằng tuần tới cô ta sẽ gọi luật sư. Nhưng cô ta chẳng nói với ai về điều đó cả, chỉ có Phillip là nói thể thôi.

Cô ngừng lại và nhăn mặt nhìn đi chỗ khác như thể đang cố gắng quyết định có nên nói tiếp hay không.

- Em nói hết với anh đi. – Parker nói. – Anh biết em còn điều gì đó muốn nói. Anh không muốn bị tra tấn thế này đâu.

- Thế nào là tra tấn. – Cô hỏi về nóng nảy.

- Không thích thế.

Cô thở dài.

- Được rồi. Trước cái vụ này thì em có nghe nói rằng Phillip đã biến thủ một quỹ từ thiện.

- Ai bảo em thế?

- Người chị họ của một người mà con gái của người giúp việc của ông bác chồng của chị chồng bà ta đã từng làm việc cho công ty nhà Crowne. Thông tin via hè ấy mà, và em chưa bao giờ cho

rằng đó là sự thật. Phillip có người làm chứng trong quãng thời gian xảy ra án mạng, nhưng nếu anh ta thuê...

- Hẳn có thể dúi chiếc Town Car cho Davis. – Parker suy đoán. – Sau đó hẳn phao tin là bị mất trộm.

- Nhưng anh lại quên mất một chi tiết rồi, Kev.

- Cái gì vậy?

- Rob Cole đã làm điều đó. Hẳn ở đó, trong nhà và lúc xác Tricia được phát hiện ra thì hẳn không có nhân chứng. Hẳn nổi tiếng vì tính khó kiềm chế. Nếu Tricia phản ứng với hẳn thì đó cũng chính là động cơ để hẳn làm liều.

Chiếc Limo đầu tiên trong dãy bắt đầu

khởi động và lăn bánh về phía trước. Một trong những chiếc xe máy của cảnh sát chạy ngay đằng trước, đèn lóe sáng.

- Chắc họ ra rồi. – Kelly nói.

Cô rảo bước về phía tòa án, nhanh gần như chạy. Parker đi theo sau. Xương bánh chè của anh nhói đau khi anh bắt đầu chạy.

Khu vực dành cho giới truyền thông nhộn nhịp và đầy kích động. Đèn bật sáng, dây rợ kéo dài ra. Từ phía la hét bằng tiếng Anh, tiếng Tây Ban Nha và tiếng Nhật Bản.

Mia mai thay Cole lại có một lượng fan rất lớn ở Nhật Bản, bất chấp những cảnh quay Rob Cole say bí tí và chửi rủa

những chủng tộc khác, bao gồm cả người Nhật, trong khi hẳn được hộ tống từ câu lạc bộ Tây Hollywood về vẫn được tung lên chương trình tin tức và truyền đi khắp thế giới.

Andi xông vào giữa đám người, thân hình mảnh mai là một lợi thế khiến cô có thể len vào những chỗ không thể chen nổi. Parker bèn theo cô, giơ cao thẻ lên và nói bằng vẻ nghiêm trọng, giọng của các cán bộ Phòng hình sự Los Angeles, đề yêu cầu mọi người tránh sang hai bên. Anh tìm thấy Kelly vì cái đầu cô đột nhiên lấp ló giữa hai người đàn ông to cao, nhưng ngay lập tức lại biến mất. Cô cứ chuỗi lên chuỗi xuống, cố gắng nhìn được lối cửa chính vào phòng xử án. Cô quay sang Parker.

- Cúi người xuống.

- Cái gì?

- Anh cúi người xuống, em muốn mượn cái vai của anh.

- Anh không cúi thì sao nào?

- Đừng trẻ con thế, Parker. Nhanh lên.

Anh kiêu cô lên ngay khi cánh cửa vừa mở ra và cảnh đầu tiên đập vào mắt họ là Norman Crowne cùng một đoàn tùy tùng gồm luật sư, trợ lý và vệ sĩ.

Ông Crowne luôn có mặt tại phòng xử án trong suốt quá trình trước khi diễn ra xét xử. Thậm chí trong khi xét xử thì không ai trong đoàn tùy tùng của ông được phép vào phòng xử án. Norman Crowne đã ở đó để thể hiện tầm lòng của

mình với cô con gái thân yêu.

Parker đã nhìn thấy ông ta trả lời phỏng vấn trên truyền hình – một người đàn ông tôn quý, điềm tĩnh với nỗi đau mà ai cũng có thể cảm nhận được. Thật kỳ lạ khi nghe ông trả lời những câu hỏi về Tricia. Không một cảm xúc nào phải gò ép, đóng kịch hay khiên cưỡng. Và người ta cũng dễ dàng nhận ra một người đàn ông kín đáo đang cố gắng một cách khổ sở để che giấu những vết thương lòng bằng vẻ ngoài cao quý, đạo mạo.

Rất đơn giản là người ta không thể có bất kỳ liên tưởng nào về ông với một kẻ như Eddie Davis hay bị một gã nhếch nhác như Lenny Lowell tống tiền.

Cô cháu gái Caroline khoác tay ông.

Cô ta mặc một chiếc áo vest đây vẻ tiết hạnh cùng với áo khoác được cắt may riêng để thu nhỏ hết cỡ sự tròn trịa của chủ nhân. Parker đủ hiểu tâm lý con người để phán đoán ra cái việc Caroline ngã vào vòng tay ông bố dưỡng qua nét mặt gượng gạo của cô ta.

Cha đẻ của Caroline, một tên vô lại vũ phu, đã sớm biến mất khỏi cuộc sống của cô, để lại cho cô một khoảng trống mà lẽ ra đó là chỗ của bố mẹ mình và gieo vào cô tâm lý hoài nghi về những sự tốt đẹp. Và trong suốt thời niên thiếu, khi mà những cô gái đang định hình về giới tính và vật lộn với hormon dậy thì thì Rob Cole xuất hiện để lôi Tricia khôn khổ thoát khỏi sự cô đơn. Hắn đã bỏ qua cái hình dáng xám xịt, tính cách vụng về nhút

nhát của Tricia đề ngó vào đồng đô la
đằng sau cô. Hấn là Chàng Hoàng Tử
Quyến Rũ, và ai cũng phải si mê hấn vì
điều đó. Cuộc sống này quả như cỗ tích.

Chẳng khó khăn gì để hình dung ra rằng
Caroline đã rước câu chuyện mơ mộng
đó vào mình, hoặc cô đã tự lao vào
người cha dượng. Hấn đã khiến cho trái
tim cô phải đập loạn lên.

Các nhà tâm lý học nói rằng những cô
gái luôn thích cạnh tranh với mẹ để gây
sự chú ý của cha dượng. Và nếu những
ông bố kiểu này mà vô luân, ích kỷ, yếu
mềm thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Theo sát hai ông cháu nhà Crowne là
anh con trai Phillip. Ông bố đã mỏng
mảnh như thế, gã con trai còn gầy gò và

xanh xao hơn với mái tóc mỏng thưa thưa.

Hắn là phó chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Crowne, chắc chỉ phụ trách việc ngồi đếm kẹp giấy hoặc một thứ gì đó tương tự. Norman chỉ là một kẻ thừa hành, một kẻ chỉ có tên trên danh nghĩa. Có lẽ đó là lý do tại sao Phillip trông lúc nào cũng yếu ớt đằng sau cái bóng của ông bố.

Em trai của Tricia Crowne bộc lộ sự giận dữ hơn là nỗi đau mất chị. Hắn quan tâm đến việc trả thù hơn là công lý. Việc Tricia bị giết có vẻ như xúc phạm đến hắn. Và việc Rob Cole đã giết chị hắn còn là điều xúc phạm hơn. Biết được chân tướng của Cole, Phillip chưa bao giờ coi Cole là anh rể mình. Và giờ hắn

ghê tởm Cole như một kẻ bị cáo không liên quan.

Tuy nhiên thật khó có thể hình dung ra người nào trong gia đình nhà Crowne lại quen biết một kẻ như Eddie Davis.

Parker nhìn theo sát bước chân họ. Hai nhân viên cảnh sát hộ tống họ ra xe.

Ông Crowne không có gì để bình luận vào lúc này.

Ông tôi đang rất mệt.

Cha tôi cũng như tất cả chúng tôi đều coi những quyết định của tòa sáng nay là sự chiến thắng của công lý.

Khi họ chưa ra đến chiếc Limo thì sự chú ý của đám đông lại chuyển sang phía tòa án.

Gia đình nhà Crowne đã trở thành tin cũ. Giờ thì Rob Cole và chỗ dựa của hắn mới trở thành tâm điểm.

Luật sư của Cole: Martin Gorman là một người đàn ông cao lớn với mái tóc màu đỏ và dáng hình kiểu Popeye. Ông ta cao hơn hắn thân chủ, vì thế có thể đặt một tay lên vai như thể đang dẫn đường hoặc bảo vệ cho hắn vậy. Trợ lý của Gorman là Janet Brown, người thấp đậm, ánh mắt tinh nhanh như chuột nhắt. Trông cô ta và nạn nhân có một sự giống nhau đến kỳ lạ. Cô ta là thành viên kỳ cựu trong nhóm của Gorman. Nếu một phụ nữ như Janet Brown có thể tin tưởng Rob Cole, giúp hắn ta thoát khỏi tội giết vợ thì liệu hắn có thể là một kẻ xấu xa được không?

Còn Rob Cole, hãnh cười toét miệng một cách duyên dáng, nụ cười dường như chẳng ẩn giấu điều gì bên trong.

Cole là loại đàn ông mà Parker chỉ thoát nhìn đã nghĩ: Một gã khôn kiếp. Diane không phải là người duy nhất nhìn thấy điều này. Parker nhận ra điều đó ngay tức thì. Nhưng anh không hoàn toàn đồng ý với Diane chỉ bởi vì anh nhận rõ ra sự thù địch của cô với cái gã vừa thú vị vừa hấp dẫn này. Anh cũng đã từng là một Rob Cole như thế, khi còn trẻ và dễ nhìn hơn thế này.

Chỉ có sự khác biệt là một gã đều cáng quyen rũ ở tuổi 30 thì hãnh còn đầy kiêu ngạo. Nhưng thời gian làm cho con người ta khác đi. Ở tuổi 50 người ta cần

phải thay đổi. Nhưng Rob Cole thì đến 75 tuổi vẫn cứ mặc áo bowling và khoác lác với bất kỳ kẻ nào còn mù quáng tin vào thương hiệu của hắn. Anh chỉ đóng vai ngôi sao có một chu kỳ trong đời, còn Cole thì ngày nào cũng đóng vai ấy. Mỗi ngày đều là một vở opera ba màn mà trong đó hắn là Camille. Trước công chúng thì hắn khoác vai người đàn ông tốt bụng bị hàm oan. Cao quý và khỗ hạnh. Môi mím chặt, thái độ nghiêm trọng, đầu ngẩng cao. Mái tóc muối tiêu cắt cao.

Hầu hết những người nhìn thấy Rob Cole đều không muốn nhìn thấy thứ gì sâu hơn bên trong. Họ chỉ biết hắn với vẻ ngoài là một ngôi sao, có vậy thôi. Người ta chỉ muốn tin vào một khuôn mặt

đẹp chứ không quan tâm đến những gì ẩn giấu đằng sau nó. May cho Rob là hắn có một khuôn mặt, ngoài ra chẳng còn gì nữa.

Gorman đã diện cho hắn một bộ vest dành cho phiên tòa quan trọng như thế này với comple màu chì cắt may hoàn hảo, sơ mi cũng màu chì còn cả vạt kẻ chéo. Một vẻ ngoài phô diễn vẻ trang trọng trước phiên tòa và có trọng lượng để chống lại những lời buộc tội bất lợi cho hắn. Sẽ không ai nhìn thấy hắn mặc áo bowling và quần jean bó chèn cho tới khi phiên tòa kết thúc.

Nhiều nhân vật quan trọng mong muốn sớm được nhìn thấy Rob Cole trong bộ đồ kẻ sọc của nhà tù. Chỉ duy nhất

Parker có một linh cảm rằng mặc dù Rob Cole đúng là một thằng mặt hạng thật nhưng cái điều duy nhất mà hắn không làm, cho dù có nhiều người nghĩ thế, là tội ác.

Điện thoại của Parker reo vang khi Cole và những người đi cùng hắn bước qua. Andi vẫn ngồi trên cổ anh, quay bên nọ bên kia và điều khiển anh bằng hai đùi y như anh là một chú voi Ấn Độ vậy. Anh cố móc chiếc điện thoại ra khỏi túi áo.

- Parker nghe đây.

- Parker, tôi Ruiz đây. Anh đang ở đâu

vậy? Đang tham dự một cuộc đình công à?

- Đại loại thế. – Parker hét lên, một tay bịt tai bên kia. – Cô muốn gì nào? Đặt đầu tôi lên đĩa là?

- Tôi chỉ làm việc của mình thôi mà.

- Ừ, tôi cho rằng bác sĩ Mengele cũng sẽ nói thế đấy.

- Cái gã đưa thư của anh vừa gọi cho tôi.

- Hả?

- Tôi nói, cái gã...

- Không, tôi nghe thấy rồi. Làm sao cô biết đấy là nó?

- Nó nói tên nó là J.C Damon.

- Rồi sao nữa?

- Nó nói 5h25 nó sẽ có mặt ở quảng trường Pershing.

- Chờ tí nhé.

Parker ngược lên và ra hiệu cho Kelly.

- Thôi xuống đi.

Cô vòng một chân và tụt xuống khỏi lưng anh, rồi vồ nhẹ vào hông. Cô chạy ra chỗ tay phóng viên ảnh đi cùng còn Parker thoát khỏi đám đông.

- J.C Damon đã gọi cho cô và bảo cô nói với tôi rằng tôi ra quảng trường Pershing vào lúc 5h25. – Anh nhắc lại. – Cô nghĩ tôi là thằng ngốc à, Ruiz? Cô nghĩ cô sẽ chụp mũ và cho tôi vào lưới chứ gì?

- Đây không phải là dàn xếp.

- Vâng, thì cô là trinh nữ. Cô còn cách gì khác để bán tôi nữa không?

- Này, mẹ nhà anh, Parker. Chỉ vì hình như tôi cảm thấy mình có tội trong vòng hai giây và nghĩ rằng mình nên làm một điều gì đó cho lịch sự. Cái thằng đó gọi cho tôi và hỏi về anh, nói rằng nó biết anh qua Abby Lowell. Nếu anh không muốn đến thì biến đi. Tôi sẽ gọi cho bọn kia.

- Thế cô chưa kể câu nào với Bradley Kyle đây chứ?

- Anh nghĩ thế à? Tốt thôi. – Cô nói với vẻ bị xúc phạm. – Anh không tin bất kỳ điều gì tôi nói với anh thì hãy cứ đi

mà làm điều mình muốn.

Cô ta ngắt máy.

Parker nhét máy lại vào túi và đứng đó nhìn những chiếc xe màu đen cuối cùng khuất dạng. Các phóng viên truyền hình đã sẵn sàng với những spot quay cảnh tòa án để đưa lên bản tin lúc 5 giờ.

Anh sẽ là thằng ngốc nếu tin vào Ruiz. Phòng Chống Cướp của – Giết người đã lĩnh vụ này. Cô ta đã tự tiện đưa hết các loại giấy tờ anh để lại, đưa cả địa chỉ của Davis nữa. Cô ta là một con chuột cống của Sở mật vụ. Chẳng có điều gì cô ta nói là đáng tin cả. Khéo mà Bradley Kyle còn đứng ngay ở đó khi cô ta gọi cho anh.

Andi đã thoát ra khỏi đám đông truyền thông và băng qua bãi cỏ để đến chỗ anh.

- Tất cả trò vui đến đây là hết rồi. Giờ thì tìm không gian nào đó lãng mạn và kể cho em nghe chuyện làm thế nào mà một trong những người nhân đức đáng yêu nhất Los Angeles lại liên quan đến một thằng giết người gàn dở như thế.

- Anh phải đi kiểm tra mấy việc.

- Lại từ chối rồi. – Cô nheo mắt. – Anh định đi đâu thế? Lại đi gặp một phóng viên khác à?

- Anh đến quảng trường Pershing.

- Ngoài mấy thằng bán ma túy ra thì còn cái quái gì ở quảng trường Pershing

chứ.

- Một màn xiếc. – Parker đi về xe của mình. – Em nên rủ theo một cậu phóng viên ảnh nữa. Anh nghĩ sẽ có thêm mấy thằng hề đấy.

Chương 41

Quảng trường Pershing là một ốc đảo xanh nằm giữa lòng thành phố Los Angeles, một bàn cờ đan xen giữa cái tốt và cái xấu. Bên kia phố Olive sừng sững biểu tượng cho sự xa hoa của những năm 20: Khách sạn Millennium Biltmore, nơi những quý bà trong chiếc áo bó nịt, đeo vòng cổ ngọc trai thường đến thưởng thức loại trà hảo hạng và tại đây những buổi khiêu vũ dành cho các cô gái mới lớn không phải là thứ đã thuộc về dĩ vãng. Ở dãy nhà phía bên kia là những gã thất nghiệp với cặp mắt đói khát không ngừng lảng vảng trước cửa nơi đối diện với khung cửa sổ gắn những thanh sắt nặng trĩu, những phụ nữ Tây Ban Nha thường ghé thăm Beverly Hills qua cửa

vào dịch vụ, tay đẩy xe nôi và đi mua sắm ở những cửa hàng quần áo rẻ tiền nơi mà chẳng ai biết nói tiếng Anh. Cách đó năm dặm nhà là nơi phát chẩn sự công bằng, tòa án liên bang, vậy mà ở đây lại có một gã điên vô gia cư đang kéo túi rác đằng sau bức tượng Tướng Pershing.

Công viên trải dài thành một hình vuông màu xanh được phân chia bởi những dải bê tông và bậc thang dẫn từ khu vực lên xuống phía dưới. Những khối bê tông màu sáng vuông vức tựa như lô cốt mà bên trong là cầu thang cuốn dẫn xuống gara đậu xe. Nhô ra ở giữa là gác chuông màu tía cao 120 feet.

Trong suốt mùa Giáng sinh, sân trượt băng ở phía cuối công viên rất nhộn

nhịp. Chỉ có ở Los Angeles người ta mới trượt băng dưới thời tiết bảy mươi độ với cái phong hình lá cọ căng phía sau. Hàng tháng nay sân băng không còn hoạt động.

Jace thấy nơi này được xây dựng rất qui củ. Ở giữa có quá nhiều bê tông. Những bức tượng điêu khắc rất đẹp, không có nhiều tượng theo kiểu truyền thống ngoại trừ những khối hình cầu khổng lồ màu gỉ sắt được gắn trên bề bê tông ở khắp mọi nơi.

Nhưng điều tuyệt vời nhất của quảng trường Pershing là một không gian mở. Từ trên cao, Jace có thể quan sát gần hết khu công viên. Nó nhìn thấy những dòng người qua lại, những nhân viên an ninh

cứ thỉnh thoảng lại chui ra từ gara dưới mặt đất, mắt ngó quanh để đảm bảo không một gã lang thang nào có thể lọt vào khu vệ sinh dành cho những khách hàng trả tiền. Xác định được vị trí của bọn lang thang là họ đã thấy yên tâm rồi.

Với những người đóng bộ com lê chỉnh tề thì một ngày làm việc đã kết thúc, họ rời khỏi những tòa nhà cao tầng ở trung tâm để lái xe về Valley hoặc Westside, Pasadena hoặc Orange County. Khu trung tâm là một nơi mới mẻ và náo nhiệt nhưng Jace không thấy dân Híp pi chen chúc với bọn lang thang địa phương hoặc những người trẻ tuổi dẫn con đi dạo qua những gã nghiện vật vờ ở quảng trường Pershing.

Cách chỗ nó mười lăm feet, có hai gã đang chia chác một cái túi nhỏ đựng thứ gì đó. Một thằng nghiện ngồi trên băng ghế dài bên vệ đường. Phía bên kia vòi phun nước bằng bê tông, một nhóm thiếu niên đứng vây quanh trò Hacky Sack. Nhóm làm phim đã cắm ở đó cả ngày và đang trong quá trình dựng ánh sáng cho cảnh quay đêm ở quảng trường.

Mới hơn năm giờ nhưng mặt trời khuất sau những tòa nhà cao tầng. Giờ chỉ còn người dân khu Westside mới được hưởng ánh sáng mặt trời. Quảng trường Pershing chìm trong thứ bóng tối nhân tạo của khu phố cũ, không ra ngày mà cũng chẳng phải là đêm. Nhiều nơi đã tắt đèn.

Jace giấu Quái vật vào giữa hai cái xe tải chở thiết bị đỗ ở con phố bên kia quảng trường. Nó quanh quẩn ở đây đã ba giờ đồng hồ, không ngừng dõi mắt theo những kẻ trông có vẻ giống cớm hay Kẻ truy đuổi và đợi Abby Lowell xuất hiện. Nó đã đi hết cả khu công viên để thám thính những vị trí trên cao và tính toán lộ trình chạy trốn.

Nó cho rằng cô ta sẽ xuất hiện. Nếu đúng là cô ta có dính dáng đến âm mưu tông tiền như nó nghĩ thì hẳn cô ta sẽ đến một mình. Cô ta sẽ không muốn bị cảnh sát theo dõi trong khi một mặt đang bị Kẻ truy đuổi kia dọa giết. Nhưng việc cô ta có mang theo tiền không lại là một chuyện khác.

Toàn bộ kế hoạch sẽ chỉ xoay quanh việc chọn đúng thời điểm. Thời điểm, kế hoạch, tập trung vào bước chân... và sự may mắn. Nó chú ý đến những yếu tố đầu tiên nhiều hơn bởi nó nhận ra rằng mình không còn nhiều may mắn nữa.

Hắn giờ này Tyler đang rất lo lắng cho nó. Jace biết thằng em trai chán hắn đã hàng trăm lần thử liên lạc với nó bằng điện đài. Nghĩ đến Tyler, nó thấy buồn vô cùng. Thậm chí nếu kế hoạch này có kết quả, Jace không nghĩ rằng nó có thể thoát khỏi mọi chuyện một cách bình yên vô sự, rằng cảnh sát sẽ không còn để ý đến nó và họ sẽ không tìm ra Tyler. Bản năng mách bảo rằng, nó và Tyler sẽ phải bỏ trốn.

Ý nghĩ phải tách thằng em trai khỏi nhà Chen khiến nó cảm thấy phát ốm. Tyler ở với họ chắc chắn sẽ tốt hơn sống cuộc đời của một tên tội phạm bị săn đuổi cùng với Jace, nhưng nó không thể bỏ Tyler lại. Nó đã hứa với mẹ sẽ trông nom thằng em nhỏ bé, đảm bảo cho nó được an toàn và sống như một đứa trẻ hạnh phúc. Chúng là một gia đình. Jace là gia đình duy nhất của Tyler. Nó không tính đến gã phục vụ ở quầy rượu, người có thể là cha thằng bé. Một kẻ chỉ phân phát tinh trùng không đáng được coi là gia đình.

Nhưng Jace tự hỏi lí do nó giữ lời thề với bà Alicia liệu có phải là vì chính bản thân nó chứ không phải vì Tyler. Thằng em trai là tất cả những gì nó có, là

chỗ nương tựa, nơi duy nhất nó có thể trốn tránh sự cô đơn. Vì Tyler mà nó có nhà Chen. Vì Tyler nó có mục đích sống và hi vọng cho một tương lai tốt đẹp hơn. Thiếu Tyler nó sẽ trở thành kẻ phiêu bạt đơn độc.

Jace có cảm giác như tim nó đã chui xuống tận dạ dày, rung lên và thấm đầy axit như một miếng bọt biển. Nó gạt bỏ những ý nghĩ không hay về cuộc sống của hai đứa. Nghĩ ngợi về chuyện đó chẳng có ích gì, và cũng không còn thời gian nữa vì Abby Lowell vừa bước ra từ gara xe. ...

Cô đã thay bộ vest hoàn hảo của Prada mặc ở ngân hàng và chọn một chiếc quần

bằng da lạt đà với bột, một chiếc áo nịt cao cổ màu đen cùng áo vest chân màu xanh nhạt. Một cô gái sành điệu.

Parker quan sát bằng ống nhòm khi cô ta đi về phía phố Fifth ở cuối công viên, nơi một thằng nhóc có mái tóc xanh đang ngồi trên ghế dài. Ngoài chiếc túi Louis Vuitton, cô ta còn xách theo một cái túi ni lông nhỏ.

Parker đang đứng trong một căn phòng trang trí lộng lẫy trên tầng năm khách sạn Biltmore, nhìn ra phố Olive. Quảng trường Pershing trải dài trước mắt anh. Một sân chơi mà anh không định tham dự.

Anh không tin Ruiz với câu chuyện bịa đặt về cuộc gọi của Damon. Parker cho

rằng Abby Lowell đã đến Phòng Chống cướp của giết người và bọn họ bày ra một hoạt cảnh nho nhỏ để nhử Parker, từ đó có thể chụp lưới lên đầu anh và gạt anh ra khỏi đường đi. Nếu Damon thực sự xuất hiện và Bradley Kyle biết chuyện đó thì đời nào họ mời Kev Parker đến dự tiệc.

Còn về kế hoạch của quý cô Lowell thì anh không dám chắc. Cặp mắt nâu tròn tuyệt đẹp của cô ta ẩn giấu một điều gì đó, anh chắc chắn như vậy. Nhưng Eddie Davis lại là kẻ đã dọa giết cô ta.

Những kẻ tổng tiền thường vì hai mục đích: tiền và quyền. Đó không phải là loại tội phạm có thể hoạt động theo nhóm. Càng nhiều người dính vào thì

càng ít quyền hạn và khả năng phạm sai lầm càng cao.

Bên kia đường, Abby Lowell nhìn gã tóc xanh rồi ngồi xuống một cái ghế băng khác với chiếc túi ni lông đặt trên lòng.

Đưa tiền, Parker nghĩ. Đó là những gì bọn chúng đang dàn dựng, làm ra vẻ cô ta đến đó trao đổi với Damon để lấy tấm phim.

Anh nhìn quanh công viên bằng chiếc ống nhòm, tìm kiếm sự xuất hiện của Kyle và Roddick. Rồi anh ngửa ống nhòm kiểm tra các mái nhà theo thói quen. Anh tự hỏi Kelly đang ở đâu. Có lẽ là tầng trệt Smeraldi, đang nhấm nháp món bánh kem dừa và nhìn qua cánh cửa sổ hướng ra quảng trường, đợi trận chiến

bắt đầu.

Nhóm làm phim đang lắp thiết bị cho cảnh quay đêm, thấp đèn phía sau các bức tượng để tạo cho chúng vẻ huyền bí hoặc đáng sợ, tùy theo yêu cầu của kịch bản. Họ sẽ ở đó đến nửa đêm để quay xong một cảnh. Sẽ mất nhiều công sức để dàn dựng ánh sáng và máy quay theo ý đạo diễn hình ảnh. Rồi tùy thuộc vào đạo diễn và ngân sách, lại mất nhiều công sức để quay tiểu cảnh. Họ sẽ làm lại, bàn bạc về nó, lại làm lại rồi bàn bạc tiếp. Họ sẽ quay từ hướng này, rồi hướng khác, sau đó là cận cảnh. Tất cả những bề bộn của công việc làm phim. Giống như khi nhìn người khác ngủ.

Parker chỉnh ống nhòm đến chỗ hai

chiếc xe tải chở thiết bị trên phố Fifth. Không có gì bất thường.

Phía sau công viên, Abby đang ngồi đợi trên chiếc ghế dài, vẻ bồn chồn. Cô ta liếc nhìn gã tóc xanh nhưng gã vẫn cứng đờ như đá, trông có vẻ như mắc chứng rối loạn tâm lý.

Năm giờ mười phút.

Một gã mặc áo lính, mũ lưỡi trai che gần hết khuôn mặt đang ngồi gục trên bức tường thấp tè cạnh những bức tượng. Trông gã cũng chẳng khác gì cái thứ vô tri vô giác đang ngồi trên ghế dài kia. Rồi gã hơi nghiêng đầu sang một bên, về phía phố Fifth, về phía Abby Lowell. Parker kịp liếc nhanh thấy gương mặt đó trước khi gã lại cúi xuống. Trẻ, da trắng,

những vết thâm tím.

Damon.

Parker chưa từng gặp thằng nhóc đó nhưng trong từng tế bào anh biết rằng đó chính là J.C. Damon. Thằng nhóc có vẻ gì đó rất căng thẳng trong khi cố tỏ ra lãnh đạm. Nó cứ liếc trộm về phía chiếc ghế đá rồi cựa quậy để bao quát mọi thứ trong tầm nhìn.

Parker đưa ống nhòm về phía Abby Lowell, rồi khu vực phía sau cô ta, một nửa vòng tròn với bán kính chừng hai mươi feet, để tìm bóng dáng những cảnh sát. Anh mở rộng cầu vồng để bao quát cả khu vực đối diện Damon. Không thấy dấu hiệu của Kyle, Roddick hay bất kì ai anh quen mặt.

Năm giờ mười hai phút.

Một lần nữa, anh quan sát khu vực xung quanh Abby Lowell, nơi thẳng nhóc mà anh tin chính là Damon đang ngồi. Rồi anh lại nhìn sang phía bên kia.

Parker buông chiếc ống nhòm treo trên cổ xuống và lao ra khỏi căn phòng. Anh tìm thấy cầu thang, chạy vội xuống tiền sảnh rồi về phía cửa.

Parker lách giữa những chiếc xe để sang đường. Anh đập đánh rầm xuống mũi chiếc Volvo khi gã lái xe bám còi inh ỏi một cách tức giận.

Đến gần đó, anh thấy Damon đã nhảy khỏi bức tường và đang tiến đến chỗ Abby Lowell. Thẳng nhóc tóc xanh cũng

đứng dậy và quay về phía cô ta.

Parker guồng chân. Thằng nhóc tóc xanh không phải một vé của phương trình. Nó đang đi về phía cô ta và xòe một tay ra.

Damon vẫn đi tiếp.

Abby Lowell đứng dậy.

Trong tầm nhìn, Parker chợt nhận thấy có kẻ đang di chuyển ở phía bên kia quảng trường, hấn nhảy ra từ chỗ cầu thang cuốn dẫn xuống khu đậu xe. Áo măng tô lòi xòe, cổ dựng đứng.

Bradley Kyle.

Parker sửng lại.

Tiếng động cơ xe máy tiến đến gần.

Âm thanh như được khuếch đại. Trong giây lát cảnh tượng đó như đứng im trước mắt Parker.

Rồi có tiếng thét của một ai đó và tất cả trở nên hỗn loạn.

Chương 42

Jace chẳng thèm để ý đến thằng nhóc có mái tóc màu xanh. Chắc nó đang định xin xỏ gì đó. Nhưng nó cũng khiến một người trở nên sao lãng. Abby Lowell nhìn nó đầy lo lắng và khó chịu.

Tim Jace đập loạn xạ. Nó dúm cái phong bì vào tay cô ta, chộp lấy chiếc túi màu đen, vắt chân lên cổ mà chạy. Rồi nó thò một tay vào trong áo để bóc dải băng dính gắn chiếc phong bì trên bụng.

Bất chợt một âm thanh giống như tiếng cưa xích vang lên trong đầu nó. Sau đó là tiếng thét. Mọi thứ dường như xảy ra cùng một lúc.

- Đứng im. Cảnh sát đây.

Nó không thể xác định được tiếng kêu đó phát ra từ hướng nào. Nó buông thõng hai tay. Cặp mắt của Abby Lowell trợn ngược thành một màu trắng.

Thằng nhóc tóc xanh có súng.

- Nằm xuống. Nằm xuống.

Chiếc xe máy gầm rú từ phía phố Olive của quảng trường đang tiến thẳng đến chỗ họ.

Jace thậm chí không còn thời gian để thở, hoặc để nghĩ rằng tên cảnh sát tóc xanh sẽ bắn nó. Nó xô Abby ngã xuống chiếc ghế đá.

Jace ngã dúi theo cô ta, đúng lúc ấy chiếc xe đâm thẳng vào gã cảnh sát tóc xanh và máu bắn ra từ mọi phía.

Mọi người chạy toán loạn, kêu khóc, gào thét.

Có tiếng súng nổ. Nó không biết ai đang nổ súng và ai bị bắn nữa.

Jace lồm cồm bò dậy. Nó ngẩng lên nhìn chiếc xe. Xe màu đỏ, mũ bảo hiểm màu đen. Gã lái xe xoay tròn chiếc xe một góc tám mươi độ gần như sát mặt đất. Nó quay về phía Jace như một cái tên lửa. Jace bật dậy và chạy hết tốc lực vì mạng sống của nó.

Parker bắt đầu chạy ngay khi anh nhìn thấy chiếc xe máy. Một chiếc Kawasaki Ninja ZX12R màu đỏ. Eddie Davis. Chắc hẳn hẳn đã quay về nhà trước khi

cảnh sát khu Hollywood ập tới, quăng chiếc Town Car lại và nhảy lên xe máy. Chiếc xe phóng thẳng về phía Damon, Abby Lowell và thằng nhóc tóc xanh lúc này đang đứng quay lưng với mỗi đe dọa từ phía sau.

Parker lao tới, định mở miệng kêu lên. Nhưng anh không còn được nghe thấy tiếng kêu của chính mình nữa. Chiếc xe đã đâm thẳng vào Tóc Xanh. Một cảnh tượng kinh hoàng, cả cái cơ thể đó gập lại một cách kì dị, máu văng khắp nơi.

Davis phanh kít lại khiến chiếc xe gần như ngã sát đất. Nó đứng thẳng ngay tức khắc và van ga được mở hết cỡ.

Tiếng gào khóc khắp mọi nơi. Nhóm làm phim chạy tán loạn, một số chạy về

phía chiếc xe, số khác lao ra phố giờ hai tay cầu cứu.

Parker rút súng ra.

Bên phải anh, Bradley Kyle cũng lăm lăm vũ khí và bắt đầu bắn.

Damon nhảy ra sau chiếc ghế đá.

Abby Lowell cố gắng chạy theo.

Davis rô ga.

Parker nổ súng.

Chiếc xe quặt mạnh sang bên phải và đuổi theo Damon.

Jace nghe thấy hấn ở rất gần. Nó rẽ vào phố Fifth. Con phố vắng tanh. Xe cộ

vòng lại đi đường khác khi thấy những người nhóm làm phim ra hiệu. Hai chiếc xe tải chở thiết bị chắc phải cách đó hàng dặm. Mọi người đứng cạnh chiếc xe và nhìn nó. Họ không thể làm gì.

Nó lượn sang phải thành một vòng cung để có thể nhìn ra sau mà không bị chậm lại. Đèn xe làm nó chói mắt. Khoảng cách quá gần.

Chỉ còn bốn bước nữa là đến chỗ chiếc xe tải.

Ba bước nữa.

Nó cảm giác như không phải mình đang chạy, nó không thể thở được nữa.

Hai bước.

Nó lách vào giữa hai chiếc xe, quặt

sang trái. Loạng choạng, loạng choạng, loạng choạng tiến về phía trước. Nhờ thứ duy nhất là ý chí mới có thể lôi nó đứng dậy.

Chiếc xe máy lao lên vỉa hè và vòng ra phía sau mấy chiếc xe tải. Jace chui vào giữa hai cái xe khác. Nó vồ lấy Quái vật, nhảy lên xe, dò dẫm tìm pedal và bắt đầu guồng chân.

Nếu nó có thể trốn sau mấy chiếc xe, nếu nó có thể sang bên phố Olive trước khi chiếc xe máy đến gần...

Nó đứng hẳn trên pedal để đạp từ phố Fifth sang phố Olive, qua ngã tư còi xe kêu inh ỏi và đèn nháy liên tục về phía nó, may mắn là nó không kết thúc cuộc đời trên một cái kính chắn gió. Nó nhảy

lên vỉa hè.

Liếc về phía sau, Jace có thể thấy chiếc xe máy đang lao như bay ở bên kia đường. Hắn sẽ đến ngã tư trước Jace mất.

Cột đèn giao thông giữa phố Olive và phố Fourth đã chuyển thành màu đỏ. Không còn gì trở ngại, chiếc xe gắn máy nhảy khỏi vỉa hè, lao đến phố Fourth với một cú quặt trái thật mạnh.

Guồng chân, guồng chân, guồng chân, bấp đùi Jace rã rời. Nó muốn tăng tốc nhưng không thể làm được điều đó. Chiếc xe máy lao qua ngã tư, kéo theo một tràng còi dài khi hắn luồn lách giữa những chiếc ô tô trên con đường một chiều.

Đến góc phố, Jace rẽ trái. Nó thấy gã thợ săn đang luồn lách giữa những chiếc ô tô phía trước và chuẩn bị sang đường.

Sau khi tiếp tục rẽ trái, Jace đi xuyên qua một trung tâm mua bán nhỏ có đài phun nước và sững lại. Trước mặt nó là Bunker Hill Steps dốc thẳng đứng, một cái cầu thang đôi bằng đá với thác nước chảy giữa hai bên. Trông nó tựa như một vách đá dẫn xuống phố Fifth, nơi lúc này giao thông đã trở nên ùn tắc. Còi xe vang lên âm ỉ.

Jace ngó xuống dưới. Chết hoặc là chạy thoát. Nó nuốt nước bọt. Đằng sau nó những tràng còi dài vẫn vang lên. Nó có thể nghe thấy tiếng xe máy đến rất gần.

Khi quay lại nó thấy ánh đèn pha đang rọi tới, nó hít một hơi thật sâu và lao qua những bậc đá.

Một vài người lao tới giúp thẳng nhóc tóc xanh. Kyle thì chạy vụt qua để đuổi theo chiếc xe máy và Damon. Parker đến chỗ Abby Lowell. Cô nằm sau chiếc ghế đá như thể đang quan sát những diễn biến vừa xảy ra.

- Cô Lowell? Cô có sao không? – Giọng anh lạc giữa những âm thanh âm ì xung quanh. Tiếng gào thét của mọi người, tiếng còi xe rền rĩ.

Sau lưng chiếc áo màu xanh nước biển của cô dính đầy máu. Cô đã trúng đạn.

Anh chông chân lên ghế, cúi xuống và cẩn thận gạt mớ tóc dài ra để nhìn rõ gương mặt cô.

Cặp mắt nâu nhìn anh với vẻ sợ hãi đến ngây dại. Hơi thở khò khè như người mắc bệnh hen.

- Tôi không động đây được. Tôi không động đây được. Ôi Chúa ơi! Chúa ơi!

Parker không đỡ cô ta dậy vì sợ rằng đầu đạn đã cắm sâu vào bên trong. Có thể cô ta sẽ mất máu đến chết ngay trước mặt anh nhưng nếu anh xoay cô ta lại mà một mẫu xương hay một mảnh đạn đi chệch hướng thì cô ta sẽ bị liệt suốt đời. Một sự lựa chọn chết tiệt.

- Xe cứu thương sẽ đến đây trong hai

phút nữa – Parker nói và ấn hai ngón tay lên cổ cô ta. Mạch đập nhanh như ngựa đua. – Cô cảm thấy thế nào? Có thấy cái gì đập từ phía sau không?

- Ở trên vai. Đúng vậy. Ở sau lưng nữa. Hai lần. Tôi bị bắn à? Ôi Chúa ơi. Tôi bị bắn sao?

- Đúng vậy.

- Ôi Chúa ơi!

Cô ta khóc nức nở như người điên. Trông cô lúc này không giống với loại người tự chủ, một phụ nữ dám dũng cảm đối mặt với sự thật rằng người cha bị giết đang nằm trên sàn ngay dưới chân mình.

- Cô đến đây làm gì? – Parker hỏi. Anh

lấy chiếc khăn tay sạch từ trong túi ra, từ từ nhét phía dưới cô ta để tìm đầu vết thương. – Ai đã dàn dựng chuyện này?

Cô ta gào khóc đến nghẹt thở và phát ọe.

- Ai bảo cô đến đây? – Parker lại hỏi. Anh rút chiếc khăn ra, máu nhuộm đỏ cả chiếc khăn tay.

- Chính là nó. – Cô ta vừa nói vừa khóc. – Ôi Chúa ơi. Tôi chết mất.

- Cô không chết được đâu. – Parker điềm tĩnh. – Bác sĩ đến đây rồi. Một phút nữa họ sẽ đến chỗ cô

Đội cứu thương chạy đến chỗ Tóc Xanh và cố gắng cấp cứu cho hắn. Hắn nằm dưới đất như một con búp bê bị gãy

đang nhìn thấy thế giới bên kia.

- Này. – Parker kêu lên. – Có người bị thương ở đây. Cô ta đang mất máu.

Một người trong đội cứu thương ngẩng lên.

- Đến ngay đây.

Parker quay lại nhìn Abby.

- Ai đã gọi cô? Ai gọi cho Davis?

Cô ta không thể để ý đến điều mà Parker đang muốn biết nữa.

Dù sao cũng không quan trọng. Anh thấy bất ngờ trước sự xuất hiện của Damon và bản khoản có phải thực sự thẳng thắn đã liên lạc với anh. Và nếu đúng là như vậy thì chuyện này có ý

nghĩa gì.

Anh hi vọng sẽ có cơ hội tìm ra điều đó.

Quái vật nảy tung tung trên những bậc đá. Đi quá nhanh. Jace bóp phanh, chỉnh đầu xe sang hai bên để giữ thăng bằng.

Nó cảm thấy ngột ngột. Nó đã mơ thấy điều này hàng trăm lần. Cảm giác mất kiểm soát, mất thăng bằng, lao xuống dốc, đầu óc rối loạn. Y như đang bị hơ trên một ấm nước sôi vậy. Cơ buồn nôn dâng lên cổ họng.

Bánh xe đập bồm bộp trên những bậc thang, phần đuôi xe sắp lộn lên phía trước. Jace cố gắng chỉnh lại thế ngồi

nhưng chiếc Quái vật đồ nhào và lăn trên mười lăm bậc thang cuối dẫn xuống vỉa hè. Jace cũng lăn lông lốc theo sau, nó cố gắng túm lấy thứ gì đó để khỏi bị rơi xuống.

Sau khi tiếp đất nó lập tức ngược nhìn lên đài phun nước, phía phố Fourth. Chiếc xe gắn máy đang đổ ngay phía trên. Trong lúc nó đang ngó lên thì gã điên với cái van ga trong tay đã kịp quyết định, góc đèn pha đột ngột đổ về phía trước.

Thằng điên chết tiệt.

Jace túm lấy chiếc xe nằm chổng chơ dưới đất, nhảy lên xe và nhằm thẳng hướng phố Fifth. Nó vòng qua góc phố ở Figueroa, rẽ về phía khách sạn

Bonaventure. Nó liên tục ngó về phía sau nhưng không thấy bóng dáng chiếc xe gắn máy đâu.

Đến đây thì nó dừng lại, ngay chính tại nơi nó đã bắt đầu cái ngày kinh khủng ấy, dưới những cây cầu chòng chẹo nổi từ trung tâm thành phố đến Cảng Freeway. Ba ngày trước tại đây nó còn đi lang thang với mấy thằng bạn đưa thư trong lúc đợi cuộc gọi của người điều vận, tất cả bọn chúng đều ca cẩm rằng thể nào trời cũng mưa.

Gã thợ săn nếu còn sống sót sau cú tiếp đất xuống phố Fifth sẽ cho rằng Jace đã rẽ vào một con phố nào đó. Hắn sẽ không nghĩ đến việc tìm kiếm ở đây. Jace hi vọng như vậy.

Jace nấp sau một cột bê tông không lồ, đứng từ ngoài phố không thể nhìn thấy được. Nó cởi ba lô ra và thả xuống đất, tiếp đó là áo khoác, cảm giác nóng nực khiến nó thấy buồn nôn. Chiếc áo sơ mi của nó đẫm mồ hôi, biểu hiện của sự sợ hãi. Người nó run lên liên hồi như bệnh nhân sốt rét, hai chân bủn rủn, nó khụy xuống.

Những chuyện chết tiệt như thế này chỉ có thể xuất hiện trên phim, nó nghĩ khi nằm cuộn tròn trên đất.

Chuyện quái gì thế nhỉ? Chuyện quái gì thế nhỉ? Chuyện quái gì vừa xảy ra vậy?

Những hình ảnh cứ lóe lên trong đầu nó. Nó sẽ gặp ác mộng đến hết cuộc đời mất. Thằng ăn xin tóc xanh. Bọn cớm,

súng. Gã lái xe máy.

Hắn là thằng quái nào? Một loại quái vật sao? Trong chiếc xe ô tô hắn đã đủ đáng sợ rồi. Giờ với mũ bảo hiểm và chiếc xe gắn máy thể thao, trông hắn chẳng khác nào con quỷ địa ngục trong Ma trận.

Làm sao hắn biết mà đến đó? Làm sao cảnh sát lại biết? Jace không hiểu tại sao Abby Lowell lại đánh đu với cả hai bên? Cô ta làm vậy là nhằm mục đích gì? Dù sao chắc chắn cô ta cũng đang giấu giếm điều gì đó.

Jace đã thử gọi cho gã thám tử mà cô ta nói rằng đang điều tra vụ án này, cái gã Parker ấy. Nhưng nó không gặp được gã ta, và thậm chí nếu người phụ nữ mà

nó nói chuyện qua điện thoại có hành động ngay lập tức thì họ cũng không thể kịp dàn trận trong công viên được. Gã tóc xanh đã có mặt ở đó hàng tiếng đồng hồ trước khi Jace gọi điện.

Abby Lowell định vượt mặt nó. Cô ta nghĩ rằng có thể tống nó vào tù và bỏ đi mà không mất xu nào. Vậy nên cô ta đã gọi cho Parker từ trước, có thể là ngay sau khi nói chuyện với Jace. Nhưng nếu cô ta là tác giả của chuyện này thì cô ta sẽ phải ra đi mà không có cuộn phim, và cuộn phim là thứ mà tất cả đều muốn có. Cuộn phim vẫn nằm trong chiếc phong bì dính trên bụng Jace.

Thậm chí nếu đúng là cô ta đã gọi điện cho cảnh sát, chuyện đó cũng không giải

thích được sự xuất hiện của con quái vật kia.

Nó có thể làm cái quái gì bây giờ?

Mạch nó đập chậm dần. Nó rùng mình, mồ hôi trên da đã khô lại bởi không khí se lạnh về đêm. Nó không muốn suy nghĩ gì nữa. Nó chỉ còn một mình. Ánh sáng dưới cầu thật kì lạ, bóng tối lốm đốm những vệt sáng của đèn đường phía trên, giống như ánh trăng xuyên qua một cánh rừng bê tông vậy. Tiếng còi rền rĩ phát ra từ con đường thẳm vào bộ não đã kiệt sức của nó tựa như những âm thanh đơn nhất.

Nó co mình lại, rúc vào chiếc áo khoác. Nó lôi từ trong ba lô một chiếc chăn đơn. Cái máy điện đàm rơi ra khi

nó tung tâm chấn.

Nó bật lên và bật máy. Nó áp chiếc máy lên tai nhưng không ấn nút gọi.

Giọng nói của nó sẽ để lộ sự sợ hãi, sự sợ hãi sẽ theo những làn sóng đến chỗ Tyler. Tyler sẽ cảm thấy kinh khủng khi không biết người anh vĩ đại của nó đang gặp chuyện gì, mà nếu biết rằng anh trai nó đang sợ hãi thì còn tệ hơn.

Nó có thể nói gì với thằng nhóc đây? Nó không biết phải làm gì nữa. Người ta muốn giết nó. Rẽ lối nào nó cũng gặp rắc rối giống như đang đi trong bụi rậm vậy.

Nó có cảm giác trống rỗng như thể nó chính là một cái vỏ sò, chỉ cần ai đó đá cho nó một cái thật mạnh, lớp vỏ sẽ vỡ

tan thành hàng nghìn mảnh và nó sẽ thoát ra.

- Trinh sát gọi Biệt kích. Trinh sát gọi Biệt kích. Nghe rõ trả lời.

Máy điện đàm kêu rè rè bên tai Jace. Nó không chút giật mình. Dường như giọng nói của thằng em trai đã ở sẵn trong đầu nó rồi

- Lính biệt kích, anh bắt chước đấy à? Thôi đi, Jace. Đến đây đi.

Nó có thể cảm thấy sự lo lắng, bất an trong giọng nói của Tyler. Nhưng nó không đáp lại. Nó không thể. Nó biết nói gì với Tyler sau khi đã biến cuộc sống của hai đứa trở nên thế này?

Nó khép chặt hai mắt và thì thào.

- Anh xin lỗi. Anh rất xin lỗi.

Chương 43

Tyler nhét máy điện đàm vào ba lô và cố gắng không bật khóc. Nó định lấy một thanh bánh granola ra ăn cho quên đi. Dù sao cũng đã đến giờ ăn tối. Nhưng mới chỉ nghĩ đến chuyện ăn uống thôi nó đã thấy phát ốm.

Nó quay vào thư viện Central, căn cứ hoạt động của nó trong phần lớn những ngày qua. Không hiểu sao nó cảm thấy thật yên ổn giữa nơi này, một tòa nhà to lớn, vững chãi, tuyệt đẹp chứa đầy thứ nó thích, đó là những cuốn sách. Tất cả những kiến thức, sự khôn ngoan, nhận nhip và đầy huyền bí vây quanh nó, nó cảm thấy một giá trị nho nhỏ ở những từ mà nó đang đọc.

Nhưng lúc này nó thực sự cảm thấy mệt và nó vẫn chưa có một kế hoạch nào mà không liên quan tới những siêu năng lực giống như của Người Nhện. Nó tự hỏi không biết trong tòa nhà này có cuốn sách nào có thể mách nó phải làm gì tiếp theo. Nó cứ nghĩ giá mà được nói chuyện với Jace, nhưng cả ngày hôm nay Jace không trả lời điện đàm, điều đó khiến nó thấy lo lắng.

Tại sao Jace mang máy điện đàm theo mà lại không sử dụng? Liệu có phải anh nó không trả lời vì đang nằm ngoài vùng phủ sóng hoặc máy hết pin? Hay anh nó không trả lời vì không thể trả lời? Và không thể trả lời liệu có phải vì anh nó đang ở trong tù, trong bệnh viện do bị bắn, hoặc là đã chết?

Hoặc đơn giản là anh nó đã đi khỏi Los Angeles đến Mexico hay một nơi nào đó và Tyler sẽ không bao giờ nhìn thấy anh nữa. Cũng giống như khi mẹ chết. Jace đưa bà bước ra khỏi cửa để đến bệnh viện và không bao giờ quay lại. Không chào tạm biệt, không nói Mẹ yêu con hay Mẹ sẽ rất nhớ con. Cứ thế là biến mất.

Cảm giác trống rỗng đến đáng sợ cứ lớn dần lên giống như một người khổng lồ đang há miệng để nuốt chửng lấy nó. Tyler co chân lên ghế và vòng tay ôm gối thật chặt trong khi nước mắt cứ không ngừng rơi.

Jace lúc nào cũng nói là nó thích chuốc lấy rắc rối. Đó không phải sự thật, Tyler

nghĩ, hoặc nếu có đi chẳng nữa chắc chắn nó sẽ đem trả những rắc rối đó cho chủ nhân của chúng.

Nó nghĩ rằng nếu đến những nơi mà nó biết là những người đưa thư bằng xe đạp hay lái văng tới, có thể nó sẽ tìm thấy Jace.

Jace chẳng bao giờ kể chuyện gì cho nó, nhưng đã từ lâu Tyler thường lên mạng và tìm thấy mọi thông tin về những người đưa thư bằng xe đạp làm việc trong thành phố. Nó biết rằng có khoảng một trăm người đưa thư làm việc cho 15 công ty khác nhau. Nó biết rằng “tag price” là giá gốc mà khách hàng phải trả cho việc vận chuyển. Nó biết sự khác nhau giữa W-4 (bị giữ lại một phần

lượng) và 1099 (làm một thầu khoán độc lập).

Tyler biết rằng những người đưa thư thường tụ tập ở một nơi nào đó giữa những ca làm việc. Vì vậy nó đã đi bộ đến ga phố Spring ở khu phố Tàu, bắt chuyến tàu Gold Line đến ga Union, đổi sang tàu Red Line, xuống ga quảng trường Pershing rồi đi bộ theo phố Fifth đến góc đường cắt phố Flower.

Phía bên kia đường, những người đưa thư đang túm tụm trước cửa thư viện, nhưng không thấy Jace. Nó bước vào cửa hàng đồ ăn nhanh Carl's Jr và thấy vô số những kẻ bộ dạng kì quặc, một gã đầu trọc với hình xăm kín đầu, những thằng nhóc đeo khuyên khắp người, các loại

tóc xanh, tóc đỏ, tóc uôn dài, nhưng không có Jace ở đó.

Đến góc phố Fifth và phố Flower, Tyler đi tới đi lui trước cửa khách sạn Westin Bonaventure, mắt dỗi sang bên kia đường nơi những người đưa thư đang tụ tập dưới chân cầu, nhưng nó ngại hỏi họ về anh trai nó, bản thân nó cũng thấy sợ bởi họ có vẻ ngoài không lấy gì làm tử tế, nó sợ sẽ nói chuyện không đúng người, khiến Jace gặp thêm rắc rối.

Nhưng nếu Jace ở bên kia và nhìn sang phía khách sạn, chắc chắn sẽ thấy Tyler đang đi lại. Chẳng ai hỏi han gì nó ngoại trừ người gác cổng khách sạn, hẳn ông ta thấy nghi ngờ. Tyler vội lẩn khỏi đó.

Suốt cả buổi chiều, Tyler hết lượn qua

chỗ tụ tập của những người đưa thư lại vòng về thư viện, lần nào nó cũng nghĩ sẽ gặp được Jace, nhưng chuyện đó không xảy ra. Nó cố liên lạc với Jace qua điện đàm nhưng cũng không được. Lúc này trời đã tối, nó sợ phải quay lại phố Fourth.

Trung tâm thành phố vào ban ngày rất nhộn nhịp nhưng khi những người làm việc ở các tòa nhà công sở bắt đầu đi về nhà thì chỉ còn lại những kẻ đáng sợ, những gã điên, bọn nghiện hút, côn đồ. Đó không phải là nơi dành cho một thằng nhóc lượn lờ.

Nó biết rằng bà Chen đang rất lo cho nó. Lo lắng đến phát ốm. Ý nghĩ đó khiến nó cảm thấy mình thật có lỗi. Ngày hôm

nay đã vài lần nó định gọi cho bà nhưng rút cục lại không biết phải nói gì. Đến giờ nó vẫn chưa biết. Nó chưa biết sẽ phải làm gì.

Nó sợ rằng có thể các thám tử đã ghi âm điện thoại của bà Chen và nếu nó gọi đến, cảnh sát sẽ tìm ra nó. Nó cũng sợ rằng bà Chen sẽ bị bắt vì tội chứa chấp tội phạm hay đại loại thế. Có lẽ chợ cá đang bị theo dõi, cảnh sát sẽ bắt Tyler nếu nó quay lại đó.

Tyler ngồi xuống một chiếc ghế dài gần nhà vệ sinh. Thư viện đóng cửa vào lúc tám giờ. Nó đã nghĩ đến việc sẽ ngủ lại đây nếu tìm được một chỗ trốn kín đáo. Nhưng nếu nó mắc kẹt trong tòa nhà thì sẽ không nhận được sóng điện đàm, nhờ

Jace muốn liên lạc với nó thì sao? Và lại, Tyler có thể hình dung ra vẻ lạnh lẽo đến đáng sợ của nơi này khi đèn tắt và tất cả mọi người ra về hết.

Nó sẽ quay lại chính nơi mà nó đã bắt đầu: cô đơn và sợ hãi.

Tyler đút tay vào túi chiếc áo ni trùm đầu và chợt sờ thấy tấm card mà thám tử Parker đã đưa cho nó. Dường như ông ta không phải là người xấu và có vẻ rất hài hước. Khi ông ta nói với Tyler rằng không muốn thấy Jace gặp chuyện xấu, Tyler đã rất muốn tin ông ta. Những thám tử khác chắc chỉ có thể nói với nó rằng mặt trời mọc ở phía Đông và cho rằng Tyler thật đáng ngờ.

Phải luôn tin vào bản năng của mình,

Jace thường bảo nó như vậy.

Lúc này đã là sáu giờ mười chín phút. Bản năng mách bảo rằng nó muốn về nhà. Nó có thể trèo lên ống khói trên mái nhà rồi lén vào và nói cho bà Chen biết rằng nó vẫn ổn. Bà Chen và nó sẽ phải nói chuyện với nhau bằng cách viết ra giấy hoặc ra hiệu, đề phòng nơi đó đã bị ghi âm. Khi bà đã an tâm, nó có thể lăn ra ngủ trên chiếc giường của mình rồi lén ra thật sớm và quay lại trung tâm thành phố để tìm anh trai. Đó không phải là một kế hoạch xuất sắc, nhưng dù sao vẫn là một kế hoạch.

Tyler khoác chiếc ba lô lên vai và bước thẳng ra ngoài. Có chuyện gì đó đang diễn ra ở phía bên kia phố Fifth,

dưới chân Bunker Hill Steps. Mọi người xúm lại chỉ trỏ, trò chuyện rôm rả. Hai chiếc xe cảnh sát đỗ bên lề đường, đèn nhấp nháy. Giao thông tắc nghẽn cùng với tiếng còi xe inh ỏi.

Dù là chuyện gì Tyler cũng không muốn dính vào. Nó rảo bước trên vỉa hè về phía phố Olive, chiếc ba lô đập bồm bộp sau lưng theo mỗi bước chân. Toàn những thứ thiết yếu cho cuộc sống của nó – vài thanh bánh granola, máy điện đàm, trò chơi điện tử, chai nước, sách giáo khoa, truyện tranh và từ điển bỏ túi.

Tyler hình dung nếu nó trèo lên một ngọn đồi thật dốc, cái ba lô sẽ trở nên quá tải và kéo nó ngã xuống, nó sẽ phải nằm đấy giống như một con rùa cho đến

khi có người đi qua và lật nó lên. Ngày mai nó sẽ để sách giáo khoa ở nhà.

Nó băng qua đại lộ Grand và cứ thế đi tiếp, nhưng giao thông vẫn chẳng khá hơn chút nào, càng đến gần phố Olive và quảng trường Pershing, nó càng thấy lộn xộn hơn, nhiều người, nhiều xe cảnh sát hơn.

Cả khu quảng trường sáng bừng ánh đèn pha cùng những dải ngăn cách màu vàng, người ta chạy qua chạy lại, hò hét. Tyler có cảm giác như nó đang bước vào một phim trường, cảnh tượng không thật chút nào. Nó lách vào giữa cho đến khi đứng sát được dải phân cách, nó ngهن tai lên nghe.

- ... họ đang đứng ở đó và tiếp theo tôi

thấy...

- ... Đứng im! Cảnh sát đây! Và chúa ơi, nó giống như là...

- ... thật điên rồ! Tôi cứ tưởng người ta đang quay phim, thậm chí khi...

- ... gã đi xe máy. Anh muốn nói đó không phải là một pha biểu diễn sao?

- ... bắn...

- ... hét lên...

- ... chiếc xe đáng sợ!

Tyler đã lách được đến sát dải băng màu vàng ngăn cách hiện trường vụ án. Nó không thấy ai bị còng tay, cũng không thấy xác chết nào dưới đất. Nhưng cách chỗ nó chừng hai mươi feet có hai người

đàn ông đang tranh cãi, mà nó biết cả hai người đó. Thám tử Parker và thám tử Kyle. Một cảnh sát tốt, một cảnh sát xấu.

Thám tử Kyle mặt đỏ gay, như thể cả cái đầu của ông ta chuẩn bị vỡ ra như một cái nhọt. Thám tử Parker tỏ ra vô cùng giận dữ, một cảnh sát mặc đồng phục phải đứng chặn trước mặt để ngăn ông ta không đánh nhau với thám tử Kyle.

Hai tay Tyler nhói đau như có kim châm, cả bụng nó cũng vậy, nó thấy hai chân bủn rủn. Tyler biết rằng hai thám tử đó đều điều tra một vụ án: Jace.

- ...bắn...

- ...hét lên...

- Bùm! Và gã đó lăn ra chết...

Tyler nhìn quanh xem chiếc Quái vật có đang dựng ở đâu đó hay nằm chổng chơ dưới đất không.

- ... Bùm! Và gã đó lăn ra chết...

Tyler bước lùi lại và va phải một người phía sau. Đầu óc nó choáng váng. Nó cho rằng mình sắp phát ốm rồi.

Parker vẫn gào lên với Kyle. Kyle cũng hét lên với ông ta.

- Tôi không bắn cô ta. Tôi phải nói với anh điều đó bao nhiêu lần nữa? – Kyle chỉ tay vào Parker – Tôi phải nói với anh bao nhiêu lần cái điều khốn kiếp này nữa, Parker. Anh không còn nhận vụ này, và cho dù tôi có làm gì anh cũng không

có quyền xen vào.

- Anh chẳng có quyền gì với tôi hết, Bradley – Parker quát lại và nghiêng người qua viên cảnh sát mập mập vẫn đang đứng chặn trước mặt để ngăn anh lại. – Những điều anh nói và làm không ảnh hưởng tới cuộc sống của tôi hơn một con bọ đậu.

Anh bước lùi lại và giơ hai tay lên cho viên cảnh sát mặc đồng phục thấy rằng anh không định làm gì nguy hiểm cả, rồi bước vòng qua viên cảnh sát. Ông ta ghé tai thám tử Kyle và nói điều gì đó mà chỉ hai người bọn họ mới có thể nghe được.

Parker quay đi, mới bước được ba bước thì đã nhìn thấy Tyler.

Chương 44

Parker đã ở lại với Abby Lowell cho đến khi các y tá khênh cô vào trong xe cứu thương. Cô sẽ được đưa thẳng đến phòng mổ. Phải vài giờ sau mới có thể nói chuyện được, và khi người ta cho phép khách vào thăm thì Phòng Chống cướp của giết người cũng được toàn quyền kiểm soát ai ra ai vào trong phòng.

Hai cảnh sát lái xe máy làm nhiệm vụ bảo vệ cho đoàn làm phim đã đuổi theo Davis. Hai chiếc máy bay lên thẳng của phòng cảnh sát Los Angeles được cử tới cùng với những chiếc máy bay săn tin trong thành phố bu lại hiện trường như thể những con chim kèn kèn lượn quanh xác chết. Giao thông tắc nghẽn khiến các

đơn vị khác trên phố không thể tham gia cuộc đuổi bắt, nhưng điều đó cũng không ngăn được những ánh đèn nhấp nháy và tiếng còi báo động.

Bọn chết tiệt, Parker nghĩ.

- Anh làm cái quái gì ở đây vậy, Parker? – Bradley Kyle mặt đỏ bừng, khói xịt ra từ hai lỗ tai.

- Tôi biết là tôi đã khước từ lời mời của anh đến buổi dạ hội này – Parker nói – Nhưng anh không thể tỏ ra ngạc nhiên như vậy khi nhìn thấy tôi, phải không Bradley?

Kyle không thêm phủ nhận lời buộc tội đó. Thêm một vết đen chống lại Ruiz. Hắn ta quay đi và gào lên.

- Có ai nhìn thấy biển số chiếc xe máy không?

- Nó thuộc về Eddie Davis. – Parker mỉa mai. – Anh cũng mời hấn đến à? Anh định diễn lại cuộc đọ súng ở OK Corral sao? Xin chúc mừng, mẹ kiếp anh gần như giết được người ta rồi đây. Hay là anh định bắn Damon? Nó sẽ trở thành một một cái bung xung hoàn hảo sau khi chết đấy nhỉ.

- Tôi chẳng bắn ai hết.

Parker nhìn quanh, vờ như kinh ngạc.

- Thế tôi lại bỏ lỡ anh chàng trên đồi cỏ rồi sao? Tôi không bắn cho tới khi Davis tẩu thoát và mọi sự rõ ràng cả. Anh đã bắn trước tôi.

Kyle không nhìn anh.

- Hay anh định nói với tôi rằng gã xấu số kia đã làm việc đó? – Parker hỏi về hoài nghi. – Xác chết của hắn đã bóp cò súng và bắn vào lưng Abby Lowell tới hai lần?

Jimmy Chew nhảy vào giữa, quay lưng về phía Kyle.

- Này mấy anh, thư giãn đi nào. Một xác chết của cảnh sát ở hiện trường là đủ lắm rồi, đúng không?

- Tôi không bắn cô ta. – Kyle gào lên như một thằng điên. Parker hi vọng các phóng viên truyền hình đã kịp ghi lại cảnh đó.

Kyle nhảy bổ sang bên cạnh Chew chỉ

để chĩa một ngón tay về phía Parker.

- Tôi phải nói với anh điều đó bao nhiêu lần nữa? Tôi phải nói với anh bao nhiêu lần cái điều khôn kiếp này nữa, Parker. Anh không còn nhận vụ này, và cho dù tôi có làm gì anh cũng không có quyền xen vào.

Parker phá lên cười vẻ chế nhạo.

- Anh chẳng có quyền gì với tôi hết, Bradley. Những điều anh nói và làm không ảnh hưởng tới cuộc sống của tôi hơn một con bọ đậu.

Anh lùi lại, giơ hai tay về phía Jimmy Chew ngụ ý rằng anh không định dùng vũ lực, rồi bước qua viên sĩ quan.

- Thật tiếc là Ruiz đã không đến dự

tiệc – Parker nói – Cô ta có thể tịch thu vũ khí của anh và bắt đầu cuộc điều tra của Sở mật vụ ngay bây giờ.

- Vậy sao? – Kyle cười nhếch mép. – Tôi nghe nói là cô ta bận rộn lắm cơ mà.

- Cô ta chẳng làm cái quái gì hết. – Parker nói. – Cô ta làm lãng phí thì giờ của người khác, trong đó có tôi. Tôi không bắn ai cả. Tôi không lượn lờ như con chó của Tony Giradello, cố gắng kéo dài cái trò chơi vờ sò chó má này.

- Anh không biết mình đang nói gì đâu, Parker.

- Không á? Tôi biết Eddie Davis lượn lờ trên chiếc Lincoln Tow Car giống hệt những chiếc Town Car của tập đoàn nhà

Crowne. Anh nghĩ rồi sẽ thế nào, Bradley? Tôi biết thằng Davis và Lenny Lowell đã tống tiền một kẻ nào đó và mẹ kiếp, tôi hoàn toàn biết lí do tại sao. Thế còn anh? Anh biết gì nào?

- Tôi biết anh đã lấy toàn bộ hồ sơ về cuộc điều tra và đánh cắp bằng chứng trong két sắt của Lowell, bao gồm hai mươi lăm nghìn đô la tiền mặt. – Kyle nói. – Đó là trọng tội đấy.

- Vớ vẩn. – Parker nói. – Tôi có lệnh của tòa án. Khoản tiền đã được niêm phong và đóng dấu an toàn. Nó vẫn chưa biến thành tài sản bởi tôi còn lo việc bị cộng sự và đội trưởng của tôi cắn trộm sau lưng, lại còn bị Phòng Chống cướp của giết người gây sức ép nữa chứ.

- Anh đang gây cản trở việc điều tra đây. – Kyle nói. – Tôi có thể bắt giữ anh.

Parker bước lại gần Kyle và nở nụ cười thâm hiểm.

- Làm đi, Kyle. – Anh nói một cách dịu dàng. – Con chồn bé nhỏ. Làm ngay đi. Tất cả giới truyền thông ở Los Angeles đang dõi theo đây. Có sẵn Jimmy ở đây để tra còng tay cho tôi rồi, sau đó cậu ra ngoài kia và giải thích với các phóng viên lí do tại sao cậu có cuộc nói chuyện với Tony Giradello tại bữa tiệc quĩ cho các ủy viên công tố, trong đó có nhắc đến tên tôi và cái tên Eddie Davis.

Kyle không phủ nhận mà cũng không cãi lại. Diane không chắc về cái tên đó, ngoài việc nó bắt đầu bằng chữ D.

Parker đã nghĩ đến Damon, nhưng đó là trước khi Obi Jones nhận ra Eddie Davis.

- Tôi chẳng việc gì phải giải thích hết. Tôi đang làm công việc của mình.

- Đúng rồi. – Parker nói. – Ngoài ra còn rất nhiều việc xung quanh đó nữa.

Ghê tởm và tức giận, anh quay đi thì chợt thấy Kelly giữa đám đông và thẳng nhóc anh gặp ở chợ cá đang nhìn anh với cặp mắt trợn tròn. Andi Kelly đứng ngay đằng sau nó.

Parker không phản ứng. Anh không muốn Bradley bắn khoản anh đang nhìn cái gì.

Anh đưa mắt nhìn thẳng nhóc rồi đến

chỗ Andi, rồi lại nhìn thẳng nhóc. Thân giao cách cảm đúng là một thứ có ích, nhưng anh chưa thể làm được điều đó. Kelly hẳn đang nghĩ anh bị lên cơn tai biến.

- Parker. – Giọng nói vang lên phía sau. Đó là Kyle. – Anh không thể cứ thế mà đi được.

Parker quay lại nhìn hẳn.

- Dù tôi đã nghe rất nhiều tin đồn về anh, Bradley, nhưng anh không thể đăng nào cũng muốn được. Không phải với tôi. Và đúng như anh đã nói đây, đây không còn là vụ của tôi nữa.

- Anh là một sĩ quan cảnh sát. Anh đã bóp cò và bắn người khác.

- Mẹ kiếp, đúng là không thể tin được.
- Parker lẩm bẩm. Anh nhìn Jimmy Chew. - Này, Jimmy, lại đây.

Chewalski bước lại gần, Parker mở bao súng và đưa cho viên sĩ quan khẩu SIG của anh.

- Anh nộp lên phòng đạn dược với lý do có một sĩ quan liên quan đến vụ bắn súng. Hãy cho Sở mật vụ biết vụ này đnag xảy ra ở đâu.

- Tuân lệnh, thưa sếp. – Chew nói và nhìn Kyle một lúc theo kiểu mày-là-đồ-khôn-kiếp rồi quay đi.

Kyle giờ trông như một thằng bé hư vừa nổi cơn tam bành và bạn nó đã mang hết đồ chơi đi về nhà.

- Anh là nhân chứng. – Anh ta nhận
nhó.

- Đúng vậy. – Parker nói. – Tôi sẽ rất
vui lòng trình diện vào ngày mai và trình
một bản báo cáo dài và chi tiết về việc
anh đã bắn vào lưng một phụ nữ như thế
nào.

Anh quay đi, định tìm lại người bạn bé
nhỏ của mình nhưng thằng nhóc đã biến
mất, cả Kelly cũng vậy. Parker chui qua
dải băng phân cách, bỏ lại đằng sau
những ánh đèn, đám đông và âm thanh ồn
ào. Anh sẽ đi ngược về phía Biltmore để
được ngồi ở một nơi vắng vẻ và thưởng
thức một thứ đồ uống vắng vẻ.

Anh rời khỏi quảng trường, bước lên
via hè và liếc sang trái. Thành phố đang

cố gắng giữ lại bức tường dọc bên sườn công viên. Khi mà quanh thành phố mọc lên vô số những dự án xây dựng, người ta nhận thấy nhu cầu thải ra một lượng lớn gỗ dẩn nên đã làm một đường hầm từ vỉa hè lên dài chừng hai mươi yard. Một không gian nghệ thuật cho những nghệ sĩ graffiti, về đêm thì trở thành một nơi hiếu khách đối với những gã lang thang và loài chuột. Thằng nhóc đang đứng ngay ở cửa hầm.

Parker đứng lại, đút hai tay vào túi và nhìn thẳng bé.

- Thú vị thật, lại gặp cháu ở đây. – Parker nói . – Lúc nào cũng thấy cháu quanh quẩn. Không phải cháu làm việc cho Sở mật vụ đấy chứ?

- Không ạ.

- Cái gì đã đưa cháu đến đây vậy?

- Xe điện ngầm.

Parker nở nụ cười mệt mỏi.

- Ai cũng là một con lừa thông minh. – Anh thử dài và tiến về phía đường hầm. – Chú muốn nói đến nhiệm vụ của cháu cơ. Cháu rời khỏi khu phố Tàu và một đứa bé thông minh như cháu hẳn phải biết rằng đây không phải là một nơi tuyệt vời để đi dạo một mình khi trời tối. Chết tiệt, chú cũng không đi dạo ở đây một mình được. Bố mẹ cháu đâu? Họ để cháu chạy vòng quanh thành phố thế này sao?

- Không hẳn. – Thằng nhóc ậm ừ và ngó quanh chứ không nhìn Parker. – Nếu

cháu kể cho chú chuyện này, chú hứa là sẽ không bắt cháu chứ?

- Còn tùy. Cháu đã giết người à?

- Không ạ.

- Cháu là mối đe dọa cho xã hội?

- Không ạ.

- Cháu là kẻ thù của quốc gia sao?

- Cháu không nghĩ vậy.

- Vậy thì dù cháu làm gì, chú cũng sẽ tha cho cháu. – Parker nói. – Tuy nhiên, có vẻ như chú sắp bị đuổi việc rồi đây.

- Cháu không thích người đàn ông đó. – thằng bé thú nhận. – Ông ta là kẻ xấu. Cháu đã gặp ông ta ở chợ cá của bà Chen sáng nay.

Parker chau mày.

- Thật sao? Vậy hẳn ta làm gì ở đó?

- Ông ta đến xem chiếc xe của bà Chen nhưng có vài cảnh sát khác đã đưa nó đi rồi, điều đó khiến ông ta nổi điên lên. Sau đó ông ta còn hỏi han rất nhiều và tỏ ra thô lỗ.

- Hmm... - Parker ghé sát để nói. - Chú nghĩ hẳn ta có vấn đề về lòng tự trọng.

- Ông ta làm Boo Zhu khóc. Boo Zhu cũng bị ngh-i ng-ờ.

Parker thích cái cách thằng bé nói mà không mở miệng. Ý nghĩ nảy ra trong đầu nó nhưng lưỡi nó không hoạt động nhanh bằng trí óc.

- Cháu biết đấy. – Parker nói. – Hẳn ta chắc cũng rất xấu tính với những sinh vật nhỏ bé. Loại trẻ con đã từng nuôi rất nhiều chuột bạch, cháu hiểu chú muốn nói gì rồi đấy.

Thằng nhóc chẳng hiểu gì nhưng nó lịch sự không nói ra. Một thằng bé kì lạ.

- Vậy cháu muốn chú không bắt cháu vì đã nói ra điều đó hả?

Thằng bé hết nhìn quanh rồi lại ngó lên trên như sợ có gián điệp hay kẻ nghe trộm.

- Chú sẽ nói với cháu cái này. – Parker nói. – Chú đang định qua đường để ăn tối. Cháu có đói không? Có muốn đi cùng không? Chú đang nghĩ tới bánh

hamburger pho mát đây.

- Cháu ăn chay. – Thằng nhóc trả lời.

- Tất nhiên rồi. Vậy thì cháu có thể ăn hết đậu phụ. Đi nào.

Thằng bé đi cùng anh nhưng không đi gần. Khi họ đứng đợi đèn giao thông ở ngã tư, Parker nói.

- Cháu biết đấy, chú nghĩ chúng ta nên bắt đầu bằng một cái tên. Cháu thấy sao?

Nó liếc nhìn vẻ nghi ngờ.

- Chú không thể biết gì về cháu chỉ với một cái tên được. – Parker nói. – Cháu có thể gọi chú là Kev

Đèn đổi màu. Parker chờ đợi.

Thằng nhóc nuốt nước bọt đánh ực và

hít một hơi thật sâu.

- Tyler. – Nó nói. - Tyler Damon.

Chương 45

Tyler Damon kể cho Parker nghe câu chuyện cổ tích về hai anh em nhà Damon. Đôi mắt xanh rất to thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài sảnh cửa hàng Biltmore trên phố Olive, khiến anh thấy mình như rơi vào phiên bản của cuốn sách Harry Potter vậy. Trái tim Parker cũng đập mạnh theo thằng nhóc. Đứa trẻ khốn khổ này lo lắng cho anh trai nó, và lo cho cả chính mình nữa. Anh có thể cảm thấy cuộc sống của nó chỉ có thể dựa vào số phận. Và giờ thì nó ngồi đây, kể lại tất cả mọi chuyện cho một cảnh sát.

- Chuyện gì sẽ xảy ra với chúng cháu?
- Nó hỏi một cách đau khổ.

- Cháu sẽ ổn thôi, Tyler. - Parker nói.

- Các chú đang đi tìm anh trai của cháu nên thế nào rồi cậu ấy cũng sẽ ổn. Chúng ta sẽ cùng nhau thực hiện điều đó nhé?

Đôi vai gầy nhom nhô lên tận tai. Nó dán mắt vào đĩa đồ ăn.

- Anh ấy chẳng trả lời bộ đàm.

- Hôm nay thì cậu ấy nhiều việc lắm. Chú có cảm giác rằng tối nay chúng ta sẽ may mắn hơn.

- Thế nhờ cái người đi xe máy đuổi kịp anh ấy thì sao?

- Nó còn xe đâu mà đuổi nữa. Theo những gì chú nghe được trên phố thì anh trai cháu đã vù đi bằng xe đạp và cái gã kia lao đầu xuống Bunker Hill Steps. Giờ chắc chết rồi.

- Nhưng anh ấy có thoát được không?

- Anh cháu biến mất ngay sau đó. – Parker trả tiền và đứng dậy. – Nhanh lên nhóc, đi làm nhiệm vụ thôi.

Đôi mắt Tyler mở lớn.

- Thật ạ?

- Cháu phải là người đồng hành với chú. Chú sẽ không làm việc được nếu như không có cháu.

- Cháu phải gọi điện về cho bà Chen đã.

- Chúng ta lên xe rồi gọi cũng được. Bà ấy sẽ không cho cháu ăn quật đâu, đúng không nào?

Thằng bé lắc đầu.

- Cháu chỉ không muốn bác ấy phải lo lắng thôi.

- Rồi chúng ta sẽ gọi.

Họ đi ra ngoài qua sảnh chính và gặp đúng Andi Kelly đang loanh quanh ở đó. Parker giơ tay lên và ra dấu “Anh sẽ gọi cho em” chứ không đứng lại. Anh cần lấy lòng Tyler Damon, muốn nó tin tưởng nên không thể gây thêm sự chú ý của ai khác nữa.

Họ vào xe. Thằng bé cố gắng không tỏ ra ngạc nhiên với chiếc xe thể thao mui trần. Parker bỏ mui cho kín đáo và cũng vì đã tắt mặt trời nên khá lạnh. Anh định trong đầu rằng sẽ đưa thằng bé đi chơi đâu đó bằng chiếc Jaguar này sau khi mọi chuyện qua đi.

- Này, Jace có bạn gái chưa?

- Chưa ạ.

- Bạn trai?

- Không.

- Cậu ta không có bạn bè gì để ở nhờ à?

- Cháu không nghĩ thế. – Tyler nói. – Anh ấy bận quá không có thời gian chơi bời đâu.

Thằng bé giải thích về lý do sẽ phải đi tìm anh nó ở đâu. Parker nghĩ vài phút.

- Anh cháu có mang theo nhiều tiền không?

- Chúng cháu không có nhiều tiền.

- Thẻ tín dụng?

Tyler lắc đầu.

Dù sao thì chắc Tyler cũng không thể ngủ trong khách sạn được, Parker nghĩ bụng. Quá lộ liễu. Quá nhiều người. Quá nhiều vấn đề rắc rối có thể xảy ra.

Anh gọi về cho Trạm từ thiện đêm và hỏi một người bạn ở đó xem có người nào giống nhân dạng của Jace Damon đến đó hay không, và nếu anh ta thấy thì nhớ gọi lại ngay cho anh.

Cú điện thoại tiếp theo gọi cho bà Chen khiến bà nguôi đi nỗi lo sợ Tyler bị bắt cóc hay thậm chí gặp chuyện gì đó còn tồi tệ hơn. Bà ta muốn được nói chuyện với Tyler và hai bác cháu trao

đôi với nhau bằng tiếng Quan thoại. Tyler cứ thỉnh thoảng lại ngược lên nhìn Parker nhưng anh giả bộ như không nghe thấy gì. Sau đó cậu bé đưa lại điện thoại cho anh.

- Tôi cần Tyler giúp cho vài việc tối nay, thưa bà. Tôi phải tìm bằng được cậu Jace trước khi có bất kỳ kẻ nào làm điều đó. Và tôi không thể đi tìm mà không có Tyler đi cùng.

Parker có thể đọc được sự im lặng ở đầu dây bên kia biểu lộ sự không đồng tình.

- Tôi sẽ không để xảy ra chuyện gì với nó đâu. – Parker hứa.

- Rồi anh sẽ mang nó về ngay trong

đêm nay chứ?

Đó là một câu hỏi hơn là mệnh lệnh. Bà đang lo lắng. Đúng là đàn bà, Parker nghĩ bụng, lúc nào cũng sợ trễ lạc. Anh không biết những người độc thân thì có cảm giác ấy không, trong đó bao gồm cả anh.

- Tôi sẽ đưa nó về càng sớm càng tốt.

Lại im lặng. Giọng bà ta có vẻ căng thẳng khi tiếp lời.

- Ngày mai nó phải đến trường.

Parker không để tâm đến sự không đồng nhất trong cuộc đàm thoại này. Thực ra bà ta chỉ muốn cuộc sống của họ trở lại bình thường mà thôi.

- Tôi sẽ đưa nó về càng sớm càng tốt.

– Anh nhắc lại. Anh cũng định nói rằng anh có thể viết kịch bản một bộ phim dựa trên câu chuyện này rồi tung nó lên màn ảnh nhưng rồi lại thôi.

- Hãy chăm sóc nó nhé. Hãy để mắt đến cả hai đứa.

- Tôi sẽ làm thế. – Parker nói rồi cúp máy.

Tyler nhìn anh, quan sát gương mặt anh, cố gắng đọc được điều gì đó như thể đang giải một bài toán. Nó sẽ phải thất vọng thôi, Parker nghĩ thầm, một đứa trẻ có chỉ số IQ 168 nhưng vẫn chỉ là một đứa trẻ với nỗi sợ hãi con nít và bất lực trước một đời sống thực.

- Cháu có nick không? – Parker hỏi.

Đứa trẻ ngần ngừ đôi chút, vẻ như không muốn nói.

- Khi nói chuyện qua bộ đàm, cháu là Trinh sát. – Nó bật mí. – Còn Jace là Biệt kích.

Parker gật đầu.

- Trinh sát. Chú thích cái tên này. Thắt dây an toàn vào Trinh sát. Chúng ta đi.

Chương 46

Nó cần phải thoát khỏi mấy tấm phim này. Chỉ cần đưa chúng cho người nào đó không muốn giết nó là được. Để lấy được thứ gì từ mấy tấm phim này thì thật là ngốc nghếch, nhưng nó cần tiền để trả cho Eta. Chỉ là để tự an ủi mình thôi, Jace cho rằng thế.

Nhưng mà không. Đây không phải lỗi của nó. Nó đã trả lời cú điện thoại. Nó không có động cơ gì bên trong. Nó không tự đặt mọi thứ vào tình huống đó. Eta cũng vậy. Đây là do những kẻ có dã tâm đã tính toán từ trước. Nó và Eta chỉ bước chân vào đó mà thôi. Và giờ thì nó phải thoát ra khỏi chuyện này.

Hơi lạnh về đêm mỗi lúc càng trở nên

âm ướt. Nó có thể ngửi thấy mùi đại dương trong không khí nữa. Nếu không phải ngồi co ro dưới chân cầu thì Jace rất thích những buổi tối như thế này. Nó sẽ khoác một chiếc áo ấm và trèo lên sân thượng nhà Chen để ngắm ánh đèn đêm. Nó thích bầu không khí mềm mại khuếch tán khi đại dương đang bốc hơi. Cảm giác ấy là một trong số những điều ít ỏi nó thích khi ngắm nổi cô đơn.

Nó đứng lên, cố gắng không rên rỉ khi gân và khớp đông cứng lâu rồi mà lại bị duỗi ra đột ngột. Nó cần phải tiếp tục cử động, nếu không sẽ không thể cử động được nữa. Rồi một kẻ nghiện ngập nhàn rỗi nào đó sẽ đi qua và thụi cho nó một quả vào đầu để cướp mất cái chăn này.

Nó có nên đưa mấy tấm phim này cho một phóng viên hay một kênh truyền hình nào đó không, nó nghĩ bụng. Như vậy tất cả người dân Los Angeles sẽ biết chuyện này và đoán được ngay ai là kẻ sẵn sàng trả tiền cho những tấm phim. Rồi biết đâu toàn bộ cơn ác mộng này sẽ được dựng lại thành một chương trình ăn khách. Nó sẽ viết lại những trải nghiệm của chính mình, ngay bây giờ, rồi đưa cho một nhà sản xuất phim.

- Trinh sát gọi Biệt kích. Trinh sát gọi Biệt kích. Biệt kích, anh có nghe thấy không?

Cái giọng ghen ghét phát ra từ túi áo khoác của Jace. Nó phải đấu tranh với chính mình để không được trả lời.

- Nhắc máy đi, Biệt kích. – Giọng Tyler van xin. – Jace. Nhắc máy đi. Em gặp chuyện rồi.

Parker chớp lấy vai thằng bé và vờ như đang giằng co. Tyler tự đưa tay lên bịt miệng khiến giọng nói lạc hẳn đi.

- Tyler.

- Ja...

Nó lại giữ chặt miệng mình để cắt ngay âm thanh vừa thoát ra.

Parker chớp lấy chiếc máy bộ đàm.

- Đưa mấy tấm phim đây hoặc thằng nhóc này sẽ chết.

- Để cho nó yên. Mẹ cha mày.

- Tao muốn tấm phim. – Parker hét lên.

- Mày sẽ có tâm phim nếu như mày thả em trai tao ra.

Parker chỉ dẫn để họ gặp nhau ở tầng sâu nhất dưới gara để xe ở khách sạn Bonaventure trong vòng nửa tiếng đồng hồ tới.

- Nếu mày làm đau nó. – Damon cảnh báo. – Tao sẽ giết mày.

- Nếu mày còn làm trò như ở công viên thì tao sẽ giết cả hai đứa. – Parker đáp.

Anh tắt máy bộ đàm và nhìn sang đồng đội nhí.

- Thế là xong rồi. – Tyler nói.

Parker gật đầu.

- Ừ, xong rồi. Nhưng nếu cháu gọi cho

cậu ấy và yêu cầu cậu ấy gặp cháu vì có một cảnh sát ngồi cạnh bảo cháu thế thì cháu nghĩ là cậu ấy có đến không?

- Không.

- Cháu nghĩ là giờ thì cậu ấy sẽ phát điên lên chứ?

- Vâng.

- Cháu muốn anh cháu phát điên lên hay chết hơn nào?

Thằng bé im lặng trong giây lát khi Parker khởi động máy và phóng ra cửa trước.

- Cháu ước gì chuyện này không xảy ra.
- Tyler nói.

- Chú biết.

Họ im lặng trong khi chờ đợi bóng dáng Jace hiện ra trong sương mù.

- Chú Kev? – Thằng bé lí nhí.

- Gì thế, Trinh sát?

- Ban nãy cháu hỏi chú... Ý cháu là sau khi chuyện này qua đi, cháu và anh Jace có được ở cùng nhau nữa không?

- Cháu định nói gì?

- Jace luôn nói rằng sẽ có người của Hội Bảo trợ Gia đình và Trẻ em đến tìm chúng cháu và rồi mọi thứ sẽ không được như thế nữa.

- Cháu là đồng nghiệp của chú, chú sẽ không để cháu biến mất đâu.

- Nhưng nếu những thám tử khác biết

cháu ở với nhà Chen và biết Jace là anh trai cháu thì họ sẽ làm phiền chú.

- Đừng lo lắng quá thế nhóc. Bradley Kyle còn nhiều việc khác cần phải quan tâm hơn. Cứ tin ở chú.

Tyler ngồi thẳng dậy, đột ngột kêu lên.

- Anh Jace kia.

- Được rồi, cúi thấp người xuống. – Parker sang số. – Cậu ta sẽ không nhìn thấy cháu cho tới lúc chúng ta xuống dưới đó.

Anh phóng vào gara, ngay sau Jace, chỉ cách một khoảng.

- Anh cháu có súng không? – Parker hỏi.

- Không ạ.

- Có biết tiếng Trung Quốc không?

- Không ạ.

- Thế có biết cách điều khiển người khác bằng thôi miên không?

- Có người làm được thế sao? – Tyler hỏi.

- Chú mới nhìn thấy trong phim ninja thôi.

Tầng sâu nhất chỉ có vài chiếc xe. Đa phần người ta muốn đậu xe ở chỗ gần cầu thang máy nhất nên nếu xảy ra động đất thì họ rất dễ tắc lại ở đó.

Jace vẫn đạp xe chậm chậm, hết như đây là một con cá mập đang chuyển động

để tồn tại. Parker dừng xe lại và mở khóa tự động.

- Được rồi, Trinh sát. Cháu ngồi lên được rồi.

Jace vẫn ngồi trên Quái vật, đạp chậm chậm để lỡ có bề gì thì có đà vọt cho nhanh. Liền sau đó nó thấy Tyler chạy về phía mình.

- Chạy đi Tyler. – Jace gọi. – Chui vào cầu thang máy, chạy ngay đến chỗ bảo vệ.

Nhưng thay vì làm điều đó, Tyler lại chạy thẳng ra chỗ nó. Jace vút chiếc xe đánh rầm xuống đất và chộp lấy thằng em, lôi xềnh xệch nó ra chỗ cửa thang. Nếu Kẻ truy đuổi vẫn đang theo sát

chúng thì hẳn không có lý do gì để không giết luôn cả hai đứa. Không gì bằng một nhân chứng đã chết.

- Tyler. Đi nhanh lên.

Tyler chạy vòng quanh nó.

- Đừng la hét nữa. Anh phải nghe em.

Đúng là một cơn ác mộng, Jace nhủ thầm. Nó thò tay vào trong áo khoác, rút chiếc phong bì đựng tấm phim âm bản ra và cố gắng ném mạnh nó ra càng xa càng tốt, xa ngược hướng với cái gã có chiếc mũ trần màu ánh bạc mà Tyler từ đó lao ra.

Không phải Kẻ truy đuổi.

- Anh phải nghe em. – Tyler nhắc lại.

Cái gã đứng gần chiếc xe kia dang hai tay ra, một tay gã cầm chiếc phù hiệu.

Jace ủi Tyler ra đằng sau và lùi lại hai bước.

- Cái mẹ gì thế này?

- Jace, tôi là Kev Parker. Tôi đến đây để giúp cậu thoát ra khỏi cái mớ bòng bong này.

Chương 47

Trong đời mình, không biết bao lần người ta nói rằng Eddie Davis không bao giờ có thể trở thành thứ gì khác. Lý do thì nhiều. Nhiều kẻ còn mắng hấn, nói hấn vừa đần vừa lười và không chịu phát triển bản thân mình. Những người khác, bao gồm mẹ của hấn thì than phiền về nghiệp chướng. Đời đã ấn điều ấy cho Eddie. Hấn tin vào lý do thứ hai này.

Hấn khôn ngoan, lăm ý tưởng nhưng dĩ nhiên chẳng ý tưởng nào liên quan đến nhu cầu học hành hay lao động vất vả cả. Chỉ có thằng ngốc mới muốn làm việc thôi. Nhiều kẻ còn ghen tị với hấn vì hấn đã tạo ra một cuộc sống bí ẩn đặc biệt và điều đó làm họ lúc nào cũng chống lại

hắn. Cái vòng luẩn quẩn đó đã làm hỏng đời hắn.

Và giờ thì cái mớ bòng bong này là một ví dụ. Hắn đã vạch ra một kế hoạch hoàn hảo và cái kẻ mà hắn tin cậy lại quay ra phản hắn. Ôi lạy Chúa, mà đó lại chính là luật sư riêng của hắn. Nhưng kế hoạch của hắn vẫn thực là thiên tài. Hắn đã hạ tên luật sư khi mà trò chơi đã kết thúc. Lenny không thể phản bội hắn được nữa. Eddie cần một người giữ hộ những tấm ảnh của khách hàng đã trả tiền cho hắn. Tỷ lệ ăn chia là 70-30. Dĩ nhiên hắn xứng đáng được hưởng nhiều hơn vì đó là ý tưởng của hắn và hắn còn phải ra tay giết chóc nữa. Lenny chẳng thể cưỡng lại một phi vụ ngon như thế.

Chúng đã lột được của khách hàng hai lần rồi, và đã thỏa thuận thực hiện một cuộc thanh toán cuối cùng để đổi lấy tấm phim. Thế rồi Eddie nghe nói các thám tử đã nhúng mũi vào và hỏi dò về hắn. Các thám tử đã điều tra vụ án mạng đó. Đối với hắn thì điều đó chỉ duy nhất có nghĩa là: Lenny đã bán rẻ hắn và muốn biến đi cùng cả đồng tiền, cùng tấm phim mà chúng đã kiếm được trong một phi vụ có thể xài dài dài. Lenny đã gạt hắn ra khỏi trò chơi và té đến Tahiti hay một nơi nào đó mà không ai có thể tìm ra gã.

Luật sư là người phải đem theo các bí mật xuống mồ cơ mà?

Lenny Lowell đã mang bí mật của Eddie xuống mồ sớm hơn lẽ thường. Và

thế là đúng.

Eddie đã dàn xếp cuộc trao đổi cuối cùng, bảo Lenny rằng khách hàng sẽ đến đó nhưng lại không nói gì với khách hàng cả. Kế hoạch của hắn là chặn đường tám phim lại và giết người đưa thư để cảnh báo Lenny. Sau đó, tên luật sư sẽ phải chịu trận thay cho hắn, phải nói dối vì hắn, phải cung cấp nhân chứng cho hắn và làm bất cứ điều gì mà hắn cần.

Nhưng tất cả mọi thứ đã xôi hỏng bỏng không chỉ vì thằng đưa thư chết tiệt và điều đó đã làm Eddie điên lên. Tất cả là do lỗi của Lenny, nên nếu hắn không giết được thằng đưa thư thì phải giết Lenny cho bõ tức. Hắn bắt Lenny nhả tám phim cuối cùng kia ra, rồi lấy chiếc cúp phang

vào đầu gã. Khi đập vào đầu ai đó là lúc hấn rất thỏa mãn.

- Ôi. – Eddie tru lên và quay ra nhìn con mụ làm đau hấn bằng ánh mắt điên khùng. – Mẹ mày. Đau rồi đấy.

Người đàn bà nhìn đi chỗ khác và xin lỗi hấn bằng tiếng Mexico. Chí ít thì câu nói cũng có vẻ như một lời xin lỗi.

Hấn quay đi và rút chai tequila cùng bao thuốc ra. Một tên cớm đã bắn trúng hấn. Viên đạn khứa một mạng sườn dài đến 3 inches. Nếu nó cắt 2 inches về phía bên trái thì đã chạm thận rồi và hấn sẽ chết chắc. Hấn đã nghĩ rằng hấn may mắn nhưng không phải thế.

Nếu hấn may mắn thì cái áo giáp của

hắn đã không bị bể phần sắt ở dưới lúc ở trên Bunker Hill Steps. May mắn duy nhất là hắn không bị gãy cổ mà thôi. Rồi hắn cũng có thể mò về đến chiếc ô tô mà chạy thoát.

Giờ thì hắn ngồi ở cái hố phân này, một chỗ được gọi là “trạm xá” ở phía Đông Los Angeles, được một con mẹ suốt ngày cọ toilet cho người da trắng khâu vá.

Hector Munoz, cái gã điều hành chỗ này, trăm phần trăm không phải là bác sĩ, nhưng gã vẫn cứ ngậm miệng mà cắn 200 đô la bởi vì gã có thể cung cấp Oxycodone là thứ thuốc mà Eddie đang cần.

Eddie để điện thoại lên chiếc bàn sắt đằng sau hắn, chiếc bàn đầy những kéo,

kim tiêm và cả cái bô hăn dùng làm gạt tàn nữa. Giờ thì nó rung lên. Hăn biết đó là ai. Hăn đang chờ cú điện thoại này. Hăn chỉ nói dối được hai giờ nữa thôi. Khách hàng của hăn đang chờ những tấm phim. Giờ thì Eddie buộc phải thông báo rằng hăn không làm chuyện đó được. Hăn chộp lấy chiếc điện thoại.

- Đây?

- Ông sẽ có tấm phim. – Hăn chưa bao giờ nghe giọng của gã thanh niên này trước đây. Cái thằng đưa thư ấy. – Chỉ vì tôi không muốn chết, thế thôi. Chẳng đáng phải như thế. Tôi đã nghĩ Abby Lowell chịu trả tiền. Tôi không bao giờ nghĩ cô ấy lại gọi cho cóm cả. Cô ấy nói là cô ấy sẽ đến đó cùng ông...

- Làm thế chớ nào mà mày lại có số của tao thế?

- Cô ấy cho tôi.

Giọng nó đang run lên vì sợ. Nó run là phải. Thằng nhóc này chẳng được tích sự gì ngoài việc cứ làm hấn bực. Hấn bị vỡ cả kính chắn gió, vỡ cả áo giáp Ninja, nó làm hấn mất thời gian và tiền bạc. Mẹ kiếp, lẽ ra hấn phải giết thêm hai người nữa thì mới hả giận được. Thế mà giờ thằng nhóc này lại nghĩ là nó có thể hạ được hấn.

- Mày muốn gì? – Eddie ngắt lời.

Cô y tá cóc lại thọc mạnh kim. Hấn quay ngoắt lại vung khuỷu tay lên, đánh cô ta ngã dúi xuống chiếc bàn sắt, khiến

âm ĩ cả lên. Người phụ nữ đưa tay lên ôm mặt khóc.

- Thắt chỉ vào nhanh lên rồi biến đi.

Người phụ nữ bắt đầu lấp bắp một tràng. Hector Munoz đẩy cửa bước vào sau khi vừa ở câu lạc bộ thoát y về, đó cũng là một hoạt động kinh doanh nữa của gã. Nụ cười của gã có vẻ căng thẳng. Hàng ria mỏng dính dán vào môi trên trông y như con sâu róm.

- Eddie? Muchacho*?

- Đóng cửa vào.

Eddie lại áp điện thoại vào tai.

- Mà y muốn gì?

- Tôi muốn thoát khỏi chuyện này. —

Thằng nhóc nói. – Chỉ muốn thoát khỏi chuyện này thôi. Tôi thậm chí còn không biết ai ở trong tấm phim kia. Tôi chỉ biết rằng nếu người ta phải giết người vì tấm phim đó thì hẳn nó rất có giá. Cứ vớt cho tôi hai cọc tiền thôi, đủ để tôi ra khỏi thành phố...

- Câm miệng lại. – Eddie ngắt lời. – Hai mươi phút nữa có mặt ở công viên Elysian.

- Đến đó để ông giết tôi thì sao? Mẹ kiếp. Tôi có thứ mà ông muốn, vì thế ông phải đến chỗ tôi.

- Mà ở đâu?

- Dưới chân cầu Fourth and Flower.

- Làm sao tao biết được mày sẽ không

cho tao dính bẫy?

- Cóm ấy à? Họ đã nghi tôi giết gã luật sư rồi, ai mà dám gọi cho họ chứ. Nếu tôi muốn gọi cóm đến thì tôi đã đứng lại quảng trường Pershing rồi.

- Tao vẫn chưa thích lắm. – Eddie nói.

- Thế thì đừng đến nữa. Quên nó đi vậy. Để tôi bán cho một tờ báo lá cải vậy.

- Được rồi, đừng có đẩy bóng sang ngang nữa. Nhưng ở đó có nhiều cóm lắm. Quá liều lĩnh. Vì Chúa, mà tao lại vừa trộm một chiếc xe.

- Đây là chuyện của ông.

Eddie chỉ muốn luồn tay qua đầu dây bên kia để nghiền nát cái thằng chó chết

này ra.

- Này, tao sẽ đưa cho mày 50 ngàn, nhưng mày phải cho tao hai giờ để tao gom tiền đã, và phải hẹn ở chỗ nào mà cóm không thể đến được trong vòng 3 phút.

Eddie suy nghĩ trong giây lát. Hắn cần một chỗ không quá đông người và phải thuận đường để tẩu thoát.

- Olvera Street Plaza nhé. Hai tiếng nữa được không nhóc? Đừng chơi tao, nếu không tao sẽ lột da cái thằng cóm của mày và cưa cổ mày đấy. Nghe rõ chưa?

- Rồi, thế nào cũng được. Chỉ cần mang tiền đến thôi.

Eddie cúp máy. Cửa lại mở và Hector mò vào. Hắn gầy nhom và da bóng nhẫy. Đầu cứ lúc lắc như giống chó Chihuahua vậy. Cô nàng người Mexico bé nhỏ vội lao về phía hắn và nói lấp bắp hàng tràng, ra dấu về phía Eddie. Eddie rút thêm một điều thuốc rồi cất bao lại vào túi áo.

- Hektor, cho tao mượn xe.

Nụ cười của Hektor lại méo mó.

- Được rồi, mượn gì cũng được. - Gã rút chùm chìa khóa trong túi quần và quăng cho Eddie. - Chiếc Toyota màu xanh có sơn hình ngọn lửa dọc hai bên thành xe ấy.

- Tuyệt.

- Định làm gì đây hả người?

Eddie nhìn gã bằng ánh mắt chết chóc.

- Chuẩn bị giết người. Gặp lại sau nhé.

Chú thích

Muchacho: Tiếng Tây Ban Nha – “Cậu
đấy à?” (Chú thích của người dịch)

Chương 48

Cuối tuần, trung tâm mua bán trên phố Olvera thường đông đúc du khách. Những gia đình người Mexico đến xem các vũ công Aztec hoặc thưởng thức màn biểu diễn của ban nhạc Mariachi. Vào những đêm cuối mùa đông, không còn bóng dáng khách du lịch mà chỉ còn khách vắng lai đang đi tìm ghế đá để ngủ.

Jace đi loanh quanh ở góc trung tâm, cảm giác như một con dê bị đóng cọc làm mồi cho sư tử, chờ đợi kẻ đã nhiều lần định giết nó. Nó chờ đợi kẻ đã biến cuộc đời nó thành một cơn ác mộng, kẻ đã giết hại một phụ nữ vô tội. Jace để mặc cho sự oán hận lấn át cả nỗi sợ hãi. Nó sẽ góp phần trừng trị kẻ đã giết Eta.

Nó đã thuyết phục Parker cho nó làm việc đó. Đây là phận sự của nó đối với Eta.

Đám lá trên thân cây sung xào xạc bởi những cơn gió thổi tới khiến nó hoảng hốt khi đang căng tai chờ đợi tiếng bước chân nện trên vỉa hè hay âm thanh của cò súng.

Jace đưa Tyler đến đây rất nhiều lần. Từ khu phố Tàu đến đây rất nhanh và đó thực sự là một nơi lí tưởng cho những ai có ngân sách hạn chế. Những màn biểu diễn miễn phí, hội chợ ngoài trời với các loại hàng hóa và áo phông rẻ tiền.

Công viên này được cho là trung tâm đầu tiên của thành phố Los Angeles từ năm 1781. Ở một thành phố đổi thay

được coi như một quy luật hàng đầu, những công trình kiến trúc bằng gạch đỏ và con đường lát đá cổ kính tạo cho người ta ấn tượng như đang ở một thế giới khác. Và một người ngôn lịch sử và mọi thứ như Tyler thì đương nhiên rất thích nơi này.

Nếu có chuyện gì xảy ra với thằng bé, chính tay Jace sẽ băm nhỏ Kev Parker ra. Không còn thời gian để đưa Tyler về nhà nữa. Họ phải lên kế hoạch và vào vị trí trước khi Davis đến. Hắn yêu cầu hai giờ đồng hồ. Không thể biết được hắn định làm gì trong khoảng thời gian đó. Có thể hắn cũng có ý định giống như họ, đến sớm từ trước theo kế hoạch.

Parker giao cho Tyler nhiệm vụ canh

chùng, rồi để nó ngồi trong ô tô với chiếc máy bộ đàm.

Một gã da đen to lớn đang nằm trên ghế đá bên cạnh, ngủ ngáy và nồng nặc mùi rượu bourbon. Trông gã hết như một con hải sư nằm lăn trên bãi biển. Ánh trăng rọi xuống mờ rẻ rách đắp trên người gã. Lại thêm một kẻ ngoài cuộc vô tội nữa sắp phải chết, Jace trầm nghĩ. Nó gậy mũi giày vào người gã.

- Này ông, dậy đi. Đứng dậy đi nào.

Người đàn ông không nhúc nhích. Jace tóm lấy cổ chân gã ta và giật mạnh.

- Này ông ơi, ông phải ra khỏi đây thôi.

Gã say vẫn tiếp tục ngáy. Jace đành

quay đi. Nếu gã là kẻ coi trời bằng vung thì có khi lại an toàn. Nghĩ thế Jace rời khỏi đó.

Một vệt sáng từ phía bên kia trung tâm rơi vào người nó. Parker. Davis đang tới.

Cái thứ đang nhét dưới bụng Eddi chẳng khác nào một món đồ chơi kích dục. Hắn xiết chặt tay khiến từng đầu dây thần kinh rung lên. Hắn yêu công việc này biết bao.

Mẹ kiếp, hắn thấy mình thông minh thật. Hắn xuất hiện với một kế hoạch

hoàn hảo, cắt đứt tất cả những đầu mối lỏng lẻo của vụ này rồi phóng vào bóng tối chạng vạng. Hắn nghĩ tới lúc được nằm dài trên bãi biển ở Baja với xì gà, rượu tequila và vài cô nàng cởi trần người Mexico sẵn sàng làm đủ trò quái dị mà hắn muốn.

Hắn có thể thấy thằng nhóc đang đi tới đi lui quanh khu trung tâm, chắc đã bình ra quần rồi. Thằng ngu. Nhưng chắc hẳn nó cũng không ngu đến nỗi không mang theo súng hay thứ gì đó để tự bảo vệ mình.

Thứ nó không dẫn theo đó là còm. Eddie đã thăm dò rồi. Xung quanh không có cảnh sát mặc thường phục hay xe ô tô theo dõi. Chỗ này vắng tanh ngoại trừ

mấy thằng vô gia cư với những chiếc xe mua hàng dựng bên cạnh ghế đá.

Eddie đang đi ngoài ánh sáng. Thứ duy nhất hấn mang theo đó là con dao của gã.

Parker đã đưa cho Jace một khẩu súng, một khẩu súng ngắn 22 li mà ông ta lấy từ chiếc va li để trong thùng xe. Đó dường như là hành động điên rồ đối với một cảnh sát nhưng Jace nhanh chóng nhận ra rằng Kev Parker chẳng phải loại người truyền thống đạo mạo. Ông ta lái xe mui trần, không bộ đàm cảnh sát, chỉ có duy nhất một cái máy quét. Ông ta không có cộng sự, ít nhất là không thấy đi cùng. Họ dừng lại để đón một người phụ nữ điên khùng là phóng viên.

Nếu Jace không nhìn thấy thẻ căn cước

của Parker, chắc chắn nó sẽ không thể tin nổi ông ta là một cảnh sát. Trước hết ông ta ăn mặc quá bảnh bao đối với một cảnh sát. Thậm chí giày của ông ta trông cũng có vẻ rất đắt tiền, mà dấu hiệu dễ nhất để bạn có thể nhận ra cảnh sát là một đôi giày xấu xí.

Jace vẫn không thích cái ý nghĩ phải đặt niềm tin vào ông ta. Tất cả chuyện này xảy ra quá nhanh. Nhưng nó không còn sự lựa chọn nào khác. Cách duy nhất nó có thể sống sót mà thoát khỏi mớ bòng bong này là có ai đó hạ gục được Eddie Davis.

Nó thấy Davis đang đến gần, cái bóng đen mặc áo khoác dài sẫm màu to bằng một máy bán hàng tự động cỡ nhỏ. Lòng

bàn tay nó bắt đầu vã mồ hôi, chất axit dâng lên trong cổ họng giống như vạch đỏ trên chiếc nhiệt kế.

Chỉ vài phút nữa thôi là tất cả sẽ kết thúc. Hi vọng duy nhất của Jace là nó còn được sống để kể lại câu chuyện này.

Parker quan sát Eddie Davis đang đi qua khu trung tâm buôn bán bằng một cái ống nhòm ban đêm. Phòng cảnh sát Los Angeles không đủ khả năng để cấp phát dù chỉ là một chiếc bút bi không cháy mực, nhưng Parker không giới hạn ngân quỹ. Anh để một kho báu các loại đồ trong thùng xe.

Gắn giữa chiếc ống nhòm là một micro parabôn nhỏ không dây truyền âm thanh tới cái tai nghe mà anh đang đeo. Bên kia

là tai nghe của máy điện đàm kết nối với Tyler lúc này đang ở trong xe ô tô.

Anh để thằng nhóc lại với Kelly mà chẳng rõ người nào đáng tin cậy hơn. Họ đón Kelly trên đường đi. Nếu linh cảm của Parker là đúng thì cô ta sắp có một câu chuyện chết tiệt để viết đây.

- Tiền đâu? – Jace hỏi khi Davis vẫn còn cách mười feet.

- Đang trên đường đến.

- Cái gì? Ông chưa từng nhắc đến một người nào nữa. – Jace run lên. Gã đứng trước mặt nó là một kẻ giết người.

- Mà có hỏi đâu. – Davis nói. – Tao không mang theo tiền mặt. Mà nghĩ gì? Rằng tao đã ăn trộm thẻ ATM à?

Hắn đứng dưới ánh đèn đường tựa như một thứ gì đó trong Bình minh của cái chết. Trên mũi hắn là một dải băng màu trắng. Một bên mắt sưng húp và trông hắn như thể bị ai nện cả cục gạch vào bên mặt trái.

Hắn đứng khoanh tay vẽ hờ hững như thể hắn và Jace là hai người lạ nói chuyện với nhau trong lúc đợi xe buýt.

- Còn mấy tấm phim đâu rồi?

- Chúng an toàn. – Jace nói. Nó chạm tay vào khẩu súng trong túi. Nó chẳng biết gì về cách sử dụng súng. Parker đã nói với nó rằng Cần gì biết? Cứ ngắm và bắn.

- Những bức ảnh đó hắn phải liên quan

tới một kẻ cỡ bự nào đây, đáng để đánh đổi lấy tất cả những thứ này, những người bị giết vì chúng.- Jace nói.

Nụ cười của Davis hệt như một con cá sấu đang há mõm.

- Giết người là một trò thú vị.

Hắn tiến lên một bước.

Jace rút khẩu 22 li ra khỏi túi.

- Ông ở đây được rồi. Tôi không muốn ông lại gần.

Davis hơi gất lên.

- Mà y làm tao đau mông quá đấy nhóc. Làm sao tao biết là mà y có tám phim? Nhỡ mà y đến đây để cướp của tao thì sao?

- Có thể tôi đến đây để giết ông. – Jace nói – Người phụ nữ mà ông đã giết ở công ty chuyển phát Speed ấy. Bà ta là người tốt.

- Thì sao? – Davis nhún vai. – Tao chỉ làm việc của mình. Chẳng có gì cá nhân ở đây cả.

Jace muốn bắn hắn ngay lập tức, nhằm thẳng vào giữa bộ mặt ấy. Đó là những gì hắn đáng phải nhận. Những người đóng thuế không cần lãng phí thêm một đồng niken nào cho hắn nữa.

Đây là vì Eta...

- Cháu hi vọng anh cháu không bị giết. – Tyler nói với vẻ nghiêm trọng. Sự thật là nó đang rất sợ hãi, nó nghĩ nó sắp nôn

ra mắt.

- Kev sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Hai người ngồi lom khom ở ghế trước xe của Parker. Thậm chí Andi còn cúi thấp hơn cả thằng bé. Tyler chẳng cần cúi nhiều thì cũng không ai nhìn thấy nó được.

- Cô là bạn gái của chú ấy à? – Nó hỏi.

- Ừm... Kev sống một mình. Cô không gặp chú ấy một thời gian dài mãi cho đến tuần vừa rồi. – Cô nói. – Chú ấy là người tốt. Trước đây thì không nhưng bây giờ chú ấy đúng là người tốt. Hồi trước chú ấy là một gã ngốc.

- Rồi sao ạ?

- Rồi chú ấy nhìn vào bản thân mình và

không thích điều chú ấy đang thấy. Cô chắc rằng chú ấy là người đầu tiên trong lịch sử quyết định thay đổi một điều gì đó và đã làm được

- Chú ấy có vẻ rất tuyệt, so với một cảnh sát.

- Cháu không thích cảnh sát sao?

Tyler lắc đầu.

- Tại sao thế?

Nó nhún một bên vai.

- Bởi vì thế ạ.

Nó quay đi để tránh ánh mắt của cô đang nhìn nó. Ánh đèn pha lóe lên khi một chiếc ô tô rẽ về phía họ.

Tyler nhảy lên ghế, lần mò tìm máy

điện đàm rồi ấn nút.

- Trinh sát gọi chỉ huy, Trinh sát gọi chỉ huy. Có xe nữa đến! Có xe nữa đến!

Nếu có điều gì làm Parker cảm thấy đáng ghét nhất, thì đó chính là sự bất ngờ, trừ khi sự bất ngờ đó chính là anh. Davis đã gọi cho chúng, và chuyện đó là thế quái nào? Hắn không cần ai phải can thiệp vào để lấy tám phim từ tay một thằng nhóc, mà cũng không đời nào chịu trả tiền cho chúng.

Anh ấn nút micro.

- Nghe rõ. Một xe nữa đang đến.

Anh bắt đầu đếm lùi.

- Mà đúng là đồ chó. – Jace nói

Davis không phản ứng lại.

- Đúng rồi đấy. Lúc nào mọi người cũng bảo tao thế. - Hắn định thò tay vào bên trong áo khoác. - Tao muốn hút thuốc.

- Giơ tay lên để tao nhìn thấy. - Jace ra lệnh.

Davis thở dài thườn thọt.

- Nghiệp dư quá.

- Đúng vậy. - Jace đáp lại. - Nghiệp dư nên hay mắc lỗi. Tự dung hoảng hốt và bóp cò khi không định làm như vậy.

Nụ cười lại dãn ra trên bộ mặt man rợ của Davis.

- Mà mày muốn giết tao quá rồi thì mày có

thể thường thức được rồi đây. Có khi mà lại trở thành người nổi nghiệp tao không chừng.

Jace không nói gì. Cái thứ ghê tởm kia đang cố gắng giật sợi dây xích của nó và khiến nó mất tập trung. Tay nó mỗi như vì cứ phải giơ khẩu súng trước mặt. Thằng chết tiệt với cái bọc tiền đâu rồi không biết?

Ánh đèn pha chập chờn rọi đến chỗ nó. Suýt nữa thì nó phạm sai lầm khi định quay đầu lại để nhìn.

Không khí xung quanh dày đặc như ở giữa biển. Thật khó thở. Âm thanh duy nhất mà nó có thể nghe thấy là tiếng ngáy của người đàn ông da đen đang nằm trên ghế đá.

- Tiên đến đây rồi cung. – Davis nói.

Parker đang đợi thành viên mới của gánh hát xuất hiện. Nhận được cảnh báo của Tyler, sự nhạy cảm của anh đối với mọi tác nhân kích thích tăng lên đến mức gần như không thể chịu đựng được. Mọi âm thanh đều dường như quá to. Không khí về đêm như ép chặt lấy da thịt anh. Anh nghe rõ thấy từng hơi thở của mình và trái tim mỗi lúc đập một nhanh hơn.

Anh nghĩ tới Phillip Crowne.

Đứa con gái, Caroline có thể có động cơ nhưng anh không hình dung được một cô gái ở tuổi ấy có thể làm được điều đó – khiến mẹ mình phải chết, dàn dựng để người yêu chịu tội rồi chôn vùi tất cả trong im lặng. Không. Ở phụ nữ trẻ đang

yêu luôn có những đam mê và kịch tính, họ luôn thể hiện quá mức cả hai điều đó.

Rob Cole cũng không đời nào chịu nhận tội cho cô ta. Những gã như Cole thậm chí còn không nhận trách nhiệm cho chính hành động của mình chứ đừng nói là người khác. Nếu Rob Cole nghĩ rằng Caroline đã giết Tricia thì chắc hẳn hẳn sẽ hát vang lên bài ca đó.

Parker nghĩ đến gã em trai cô ta. Andi Kelly nói với anh rằng người ta trông thấy Phillip Crowne ăn tối với em gái hẳn đúng vào cái đêm cô ta bị giết. Nội dung cuộc trò chuyện rất nghiêm trọng. Phillip yêu cầu Tricia nói về chuyện li dị Cole, nhưng cuộc thảo luận lại nhanh chóng biến thành những cái huýt sáo của

Tricia về hành động bòn rút quỹ từ thiện của hắn.

Không ai có khả năng chứng minh rằng Phillip đã tự cứu giúp bản thân hắn nhưng rồi mọi người lại tập trung vào việc treo cổ gã Rob Cole. Scandal của một người nổi tiếng thú vị hơn nhiều so với vụ biển thủ mà từ lâu ai cũng biết. Chẳng có gì quyến rũ và hấp dẫn ở Phillip Crowne, trong khi Rob Cole có tất cả những nguyên liệu cho một trò giải trí yêu thích của nước Mỹ: lật đổ một thần tượng.

Ngoài ra Rob Cole có đầy đủ động cơ, phương tiện, cơ hội. Hắn ở ngay tại hiện trường vụ án khi chuyện xảy ra. Hắn không có chứng cứ ngoại phạm thuyết

phục lúc xảy ra vụ giết người. Parker sẵn sàng đánh cược rằng Phillip Crowne không nhận được hơn một cái nhìn chiếu lệ của Phòng Chống cướp của giết người. Và hẳn cũng chẳng đau khổ gì khi là con trai của một trong những kẻ có thể lực nhất trong thành phố. Norman Crowne đứng đằng sau ban hội thẩm. Phillip Crowne và Tony Giradello lại biết nhau từ hồi học chung trường luật.

Nếu Eddie Davis và Lenny Lowell tổng tiền Phillip, có thể suy ra Phillip Crowne đã đến cầu xin thằng bạn thân Giradello. Không khó để Parker hình dung ra rằng Giradello đã bán công lý cho Crowne. Không gã nào trên hành tinh này đói khát và tham vọng hơn Anthony Giradello.

Tất cả biến thành những mẫu ghép hình bóng loáng và đắt tiền. Giradello không thể để cho hai đứa nhãi nhép như Davis và Lowell hạ gục thằng bạn giàu có hoặc phá đám cái phiên tòa sắp biến tên hấn thành một từ cửa miệng. Nếu liên kết với Bradley Kyle và Moose Roddick, hai kẻ cũng được hưởng lợi từ việc Rob Cole bị kết án, hấn có thể điều khiển được tình hình và giải quyết mọi vấn đề.

Parker chợt cảm thấy lạnh toát với ý nghĩ rằng ở quảng trường Pershing có thể Kyle đã không hề bắn nhầm. Davis là một đầu mối. Jace Damon có cuộn phim. Abby Lowell là điều bất ngờ.

Anh ước gì có thể quay ngược lại thời gian. Đây là một mớ bòng bong của

những kẻ giàu có tai tiếng và là thảm kịch của loài người. Anh nghĩ tới Eta Fitzgerald cùng bốn đứa con mất mẹ và ước gì anh có thể đánh đổi vụ án này để làm cô ta sống lại. Nhưng điều duy nhất anh có thể làm là đóng đinh kẻ đã giết cô và những kẻ có liên quan đến việc cô bị giết hại.

Một bóng người tiến gần đến khu trung tâm buôn bán, chỗ Davis và Damon. Khoảnh khắc sự thật được hé lộ sắp đến gần.

Parker giương ống nhòm lên, điều chỉnh tâm kính... và cả thế giới như sụp đổ dưới chân anh.

Chương 49

Jace không nhận ra cái người đang đi về phía mình, ở đằng sau Eddie. Từ khoảng cách này, ánh sáng hết sức mù mờ. Và khi cái người kia tiến lại gần hơn nữa, Jace cũng chỉ thấy thấp thoáng qua đôi vai to bè của Eddie.

- Thằng này chỉ cần tiền thôi. – Hấn nói.

Davis hơi ngoái lại. Jace vẫn hướng khẩu 22 li thẳng mặt hấn nhưng đã kéo lại ngang ngực.

Davis đứng nghiêng để có thể nhìn được người kia mà vẫn quan sát được Jace.

Người kia nói.

- Tâm phim đâu?

- Tiền đâu? – Jace hỏi, chỉ trong vòng một giây nó đã có thể nhận ra rằng kẻ thứ ba kia là một phụ nữ.

Cô ta nhìn Davis.

- Nó là ai thế?

- Người trung gian. – Davis đáp.

- Anh không làm được việc gì nên hơn à?

- Tôi đã xử Tricia Cole rất đẹp cho cô rồi còn gì.

- Tôi đã trả tiền cho việc đó rồi. Và đó là tất cả những gì tôi liên tục phải làm. – Giọng cô ta run lên vì giận dữ. – Trả tiền, trả tiền và trả tiền.

- Này, cô muốn dây với chó thì phải thế cưng ạ. Đâu có giống như cô gọi người hầu ra để giết con rắn trong vườn. Cô muốn một kẻ phải chết thì đây là kết quả.

- Tôi không làm chuyện này nữa. – Cô ta nói, cố gắng nuốt nước mắt. – Dừng lại thôi. Tôi muốn dừng lại. Tôi không bao giờ nghĩ rằng mọi chuyện lại thành ra thế này. Tôi chỉ muốn hắn phải trả giá thôi. Nhưng khi nào thì tôi có thể dừng cái việc phải trả tiền này lại?

- Ngay bây giờ. – Davis nói. – Lay Chúa, thôi cái việc khóc lóc đi. Thằng nhóc kia có tấm phim. Và cô trả cho nó 50 ngàn. Cô trả phí tìm kiếm cho tôi. Thế là xong. Tuần tới Cole sẽ ra hầu tòa. Cô

đã làm tốt cái phần của cô khiến cho hắn không có nhân chứng rồi. Giradello thì không thể đợi nổi cái việc treo cổ hắn lên.

- Tiền đâu? – Jace hỏi lại bằng vẻ mặt kiên nhẫn và bị kích động.

Người phụ nữ đang xách theo một chiếc túi ni lông màu đen. Cô ta quăng nó lên phía trước khoảng 4 feet.

Jace nhìn chiếc túi và gật đầu với Davis.

- Xem bên trong đi.

Davis tiến đến chỗ chiếc túi, ngồi xuống và rạch nó ra.

- Có rồi nhóc. Mà lại mà kiểm tra đi.

Jace bước xê sang một bước và cố gắng nhìn vào bên trong túi mà không phải cúi người. Mọi việc diễn ra quá nhanh đến nỗi thậm chí nó không nhìn thấy ánh sáng loáng của lưỡi dao Davis vung lên và xia vào bụng nó.

Parker hét lên trong máy bộ đàm.

- Chạy đi.

Vút cái mắt kính sang bên, anh lao vút ra khỏi chỗ nấp. Nhưng thậm chí khi anh hét lên “Cảnh sát đây” thì Diane Nicholson vẫn bắn vào đầu Eddie Davis.

Dan Metheny nhảy ra khỏi chiếc ghế đá công viên, vũ khí trong tay, miệng hét lên.

- Đứng im. Mẹ kiếp.

Nhưng Diane vẫn tiếp tục chạy khi Metheny nổ đến 5 phát súng. Parker quát anh ta.

- ĐỪNG NỔ SÚNG. ĐỪNG NỔ SÚNG.

Anh chỉ xuống đất lúc chạy vọt qua và hét lên với Metheny.

- ĐỂ CHO NÓ SỐNG.

Anh chạy hết tốc lực theo Diane bằng cái đầu gối khốn khổ và liên tục hét gọi tên cô.

Anh chỉ còn cách cô gần 20 mét. Cô vẫn tập thể thao thường xuyên nên chạy rất nhanh. Cô đang hướng về phía chiếc xe của mình.

Cô đã về đến chiếc Lexus, giật mạnh cửa xe và chui vào trong.

Khi Parker đến nơi thì động cơ đã nổ. Chiếc xe vọt qua mặt anh. Parker nhảy phắt lên mui xe. Anh quăng súng đi để có thể bám chặt cả hai tay khi Diane ngoặt vô lăng. Chiếc xe ngoặt xiên xẹo và hất Parker sang một bên y như chú bò tót hất người chẵn bò.

Anh ngã lăn ra đất, lăn tròn nhưng ngay lập tức đứng vội lên.

Tuy nhiên chiếc Lexus không đi nổi 100 mét vì xe của Jimmy Chewalski đã hụ còi lao tới từ hướng ngược lại và chặn ngang đường tẩu thoát của nó.

Parker đã đến được chỗ chiếc xe, thở hên hên trong khi Diane lao ra khỏi xe. Cô bị vấp, ngã khụy gối xuống, cô ngược lên nhìn Parker, khẩu súng vẫn ở

trong tay.

- Diane. – Parker nói. – Vì Chúa, bỏ súng xuống.

Cả Chewalski và người đồng nghiệp đều đã rút súng ra, miệng thì la hét.

Với vẻ lãnh đạm, Diane không nhìn họ mà chỉ nhìn Parker. Thái độ của cô biểu lộ một nỗi đau đớn mà Parker chưa bao giờ có thể hình dung nổi. Khuôn mặt của cô lúc này đã xé nát lòng anh.

- Chúa ơi, Diane, anh xin em. – Parker van xin. – Em bỏ súng xuống đi.

Diane thấy mình như đã thoát hồn khỏi xác và giờ linh hồn của cô đang quan sát diễn biến mọi chuyện.

Cô vẫn đang cầm súng. Còn những tay

cảnh sát kia thì chĩa súng vào cô.

Cô vừa bắn một người vào đầu.

Cô đã thuê hẳn giết vợ người tình cũ.

Cô không biết con người này, con người đang tồn tại trong cô có thể làm được những điều ấy.

Tình yêu điên cuồng đã biến thành lòng căm hận. Đã hơn một lần cô nói với hẳn rằng cô sẽ làm bất kỳ điều gì vì hẳn: nói dối vì hẳn, chết vì hẳn, hy sinh phẩm giá vì hẳn, và từ bỏ tất cả những gì mà cô có được. Cái ý nghĩ ấy giờ làm cô phát ốm.

- Diane, anh xin em. – Parker chìa tay ra. Nét mặt của anh làm trái tim cô tan chảy. – Em bỏ súng xuống đi.

Làm sao mình có thể làm việc này

chứ? Cô tự hỏi chính mình. Làm sao mình lại có thể gặp chuyện này chứ?

Đã quá muộn để có câu trả lời. Đã quá muộn để thay đổi bất cứ điều gì. Đã quá muộn...

Chương 50

Tyler cảm thấy máu trong người đông cứng khi nó nghe thấy tiếng súng nổ.

- Jace. – Nó hét lên, tay chộp lấy chiếc bộ đàm và nhấn nút. – Trinh sát gọi Chỉ huy. Trinh sát gọi Chỉ huy.

Nó quay sang Andi Kelly. Đôi mắt cô cũng mở to hết như nó. Cái người có chiếc xe Lexus đã ra khỏi công viên và chạy về phía chiếc xe ban nãy đỗ ngoài phố. Có người đang đuổi theo sau, anh ta chạy hết tốc lực và khi lướt qua ngọn đèn đường thì thấy rõ là Parker.

- Jace. Jace. – Tyler hét mãi tên anh mình. Nó mở bật cửa xe và vội vã chạy về phía plaza.

- Tyler. – Andi Kelly kêu lên.

Cô tóm kịp nó và giữ chặt lấy cánh tay. Tyler vùng ra và vừa đá vừa giật mạnh, miệng hét lên.

- ĐỂ cháu đi. ĐỂ cháu đi.

Nhưng cô không để cho nó đi. Cô giữ nó lại thật chặt. Tiếng thét của nó nhỏ dần và rồi lả đi trong cánh tay cô.

Người ta có một thuật ngữ là “Suicide by cop”*. Nếu một người muốn chết mà lại không có gan nhét họng súng vào miệng và bóp cò thì có thể nhờ cảnh sát

làm hộ cho việc đó. Nếu như người ta đã muốn làm điều ấy thì chẳng có cách gì ngăn nổi. Tất cả những gì người đó phải làm chỉ là đưa súng cho cảnh sát để nhờ bóp cò.

Cổ họng Parker nghẹn lại khi anh chìa tay cho Diane.

- Diane. Em yêu. Xin em, bỏ súng xuống đi.

Vẻ tuyệt vọng trên khuôn mặt cô trở nên kinh khủng. Cô đang bị khuất phục trước ánh mắt của anh. Anh tiến thêm một bước.

Từ phía sau, Jimmy Chew kêu lên.

- Kev, dừng lại gần.

Chew tỏ ra lo lắng vì Diane đang chìa

súng vào Parker.

Parker tiến thêm một bước nữa.

Ánh đèn đường khiến những giọt nước mắt trên má cô lấp lánh. Cô ngược nhìn anh.

- Em xin lỗi. Em rất xin lỗi...

Anh tiến bước nữa.

Run rẩy và yếu ớt, cô cố gắng để khẩu súng sang một bên. Nó rung lên trong tay cô như một con chim gãy cánh.

- Được rồi. – Parker thì thầm. Thật ngốc khi nói như thế. Được rồi về cái gì? Cái gì sẽ được rồi sau khi kết thúc chuyện này? Chẳng có gì cả. Nhưng anh vẫn cứ nhắc lại. – Được rồi, em yêu. Được rồi.

Khẩu súng rơi ra khỏi đôi tay kiệt lực của cô và cô tan chảy trong cánh tay anh, khóc thôn thức.

Parker ôm cô chặt hết mức có thể. Anh cũng đang run. Mắt anh cay xè. Anh ôm chặt lấy cô và đu đưa.

Anh có thể nghe thấy tiếng bộ đàm từ chiếc xe của cảnh sát ở phía sau họ. Tay đồng nghiệp của Chew đang gọi về trạm để xin cử thám tử và người giám sát đến.

Parker hy vọng Chúa sẽ không cử Ruiz hay Kray.

Tiếng còi xe cứu thương cũng đang hú. Nó đến từ phía bên kia plaza. Metheny vừa gọi cứu thương đến và cũng điện về tổng đài để xin thám tử và giám sát viên.

Chẳng mấy chốc, khu plaza sáng lóa đèn và người túa ra đông đúc. Anh ước gì tất cả lũ người kia biến mất. Anh không muốn ai nhìn thấy cảnh này. Diane là một người kiêu hãnh và kín đáo. Chắc chắn cô cũng không muốn ai nhìn thấy cô như thế này.

Đó là một ý nghĩ kỳ lạ, anh nhủ thầm. Cô đã bắn một người vào đầu. Cô thú nhận đã thuê Eddie Davis giết Tricia Crowne Cole. Nhưng anh không quen con người này. Anh chỉ biết người đàn bà mà anh đang ôm trong tay. Anh ước gì mình có thể hiểu cô nhiều hơn nữa.

Jimmy Chew đặt tay lên vai anh.

- Kev. - Anh ta khế khàng. - Họ đến rồi.

Parker gật đầu. Anh dẫn Diane ra xe và đặt cô ngồi lên ghế sau. Chew đưa cho anh chiếc chăn lấy từ cốp xe. Parker cuốn nó quanh người cô và hôn lên má cô. Miệng thì thầm điều gì đó mà chính anh cũng không hiểu nổi. Rồi anh rời khỏi xe và quay sang Chewalski.

- Jimmy... cậu có thể canh chừng đừng để ai làm phiền cô ấy được không? Tôi... tôi phải ra đằng kia...

- Được rồi, Kev.

Parker gật đầu và cố gắng nói cảm ơn nhưng không thốt lên nổi. Anh bước đi vài bước, đưa tay lên vuốt mặt, hít thở thật sâu và cố gắng gạt bỏ mọi thứ. Anh có việc cần phải làm. Đó là điều duy nhất khiến anh không ngã quy ra.

Anh bước về phía plaza mà không ngoái lại. Ở đó, Metheny đang quỳ trên đất, đôi tay to bè giữ đầu Davis.

- Nó còn sống không? - Parker hỏi.

- Cho đến giờ thì còn.

Metheny ấn ngón tay cái lên lỗ đạn trên thái dương Davis. Phát súng của Diane đã sượt qua trán và xuyên thẳng sang thùy tai trước. Davis vẫn còn nguyên vẻ kinh ngạc nhưng Parker không biết liệu hắn còn ý thức không. Tuy nhiên hắn vẫn còn thở.

Metheny ngược lên nhìn anh.

- Tôi cảm giác như đang trần giữ nút đê Hà Lan ấy. Chỉ cần tôi bỏ ngón tay ra một cái là óc nó sẽ phọt ra ngoài.

- Eddie, có nghe thấy gì không? – Parker cúi xuống hẳn, nhưng Davis không trả lời. – Mẹ kiếp.

- Con mẹ này khiếp thật. – Metheny nói. – Anh có chứng kiến hết không?

- Không. – Parker đáp.

- Tôi cũng không nhìn rõ. Anh có biết cô ta không?

Parker không trả lời. Anh không biết phải nói thế nào.

Anh bước qua người Davis và đi về phía Jace Damon. Thằng nhóc đang nằm ngửa, mắt nhìn trừng trừng.

- Muỗi đốt voi đúng không? – Parker hỏi.

Thằng nhóc gật đầu.

Parker quỳ xuống và giúp nó ngồi dậy.
Jace ngồi lên và thở khò khè.

- Lẽ ra cậu không nên bước lại gần nó.
- Parker nói. - Tôi đã bảo cậu đừng lại gần. Tôi đã đưa súng nên cậu phải tránh ra xa. Dĩ nhiên súng chưa nạp đạn...

Damon quay phắt sang nhìn anh giận dữ, miệng thốt được mỗi một từ.

- Cái gì?

- Lạy Chúa, tôi không bao giờ đưa súng đã nạp đạn cho một dân thường cả. Để mà cái mông tôi cũng không còn chỗ làm à. - Parker thì thào. - Dù sao thì cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Metheny đã yểm trợ đằng sau cậu rồi.

Thằng nhóc cuối cùng cũng thở hắt ra.

- Metheny là gã quái nào thế?

Parker hát đầu về phía người đồng nghiệp cũ.

- Tôi không muốn cậu biết anh ta cũng ở đây. Tôi không muốn cậu nhìn về phía anh ta, sẽ gây sự chú ý cho Davis.

- Ô, cảm ơn vì đã nghĩ đến tôi. – Jace đáp. Nó cố gắng hít thở thật sâu. – Tôi đoán là tôi bị gãy xương sườn rồi hay sao ấy.

Nó ngồi xồm thẳng lên tí nữa và phanh áo ra, để lộ chiếc áo giáp mà Parker đã trang bị. Và ơn Chúa là tất cả những gì mà Parker có thể nghĩ được. Thằng nhóc bị trúng mũi dao của Davis và lẽ ra đã bị

gãy một chiếc xương sườn rồi, nhưng lưỡi dao đã không đâm thủng nổi lớp vải chắc gấp năm lần phần thép.

- Chỉ cần ngồi nghỉ và thư giãn thôi. – Parker bảo nó thế khi anh thấy chiếc xe cứu thương xuất hiện. – Chúng tôi sẽ gọi nhân viên y tế đến kiểm tra cho cậu sau khi xem xét anh bạn kia của cậu.

Anh đặt tay lên vai Jace.

- Cậu đã rất dũng cảm, Jace.

- Đây là vì Eta. – Jace nói. – Ít ra cũng là một phần vì thế.

Parker gật đầu.

- Tôi biết. Nhưng cô ấy chết không phải do lỗi của cậu. Davis đã làm thế.

- Nhưng nếu tôi...

- Thế nếu Davis và Lowell không dàn dựng màn tổng tiền kia thì sao nào? Nếu tất cả những điều này không xảy ra thì sao chứ? Nếu tất cả chúng ta bay đến sao Hỏa và bắt đầu lại cuộc sống ở đó thì sao? Có quá nhiều chữ nếu trước khi điều đó xảy ra với cậu.

Thằng nhóc gật đầu nhưng mắt vẫn nhìn xuống đất với vẻ có lỗi.

- Jace. – Parker nói. – Cậu không biết tôi. Cậu cũng không biết tôi là một kẻ chẳng ra gì. Nhưng tôi nói với cậu là cậu đã làm tất cả những gì cậu phải làm trong suốt câu chuyện này rồi. Những điều đó chẳng phải dễ dàng gì nhưng cậu đã làm những gì phải làm. Tôi không biết trong

số mười người đàn ông, có người nào đủ dũng cảm được như cậu không.

- Jace.

Một tiếng kêu thét kích động vang lên trong một phần tở giây trước khi Tyler bỏ nhà vào anh trai. Parker cúi xuống và lùa tay vào tóc thẳng bé.

- Làm tốt lắm, Trinh sát.

Tyler nhìn anh rạng rỡ.

- Cháu và cô Andi đã xịt lớp chiếc Lexus đây.

Parker quay sang Andi, lúc này đang nhún vai và nhăn mặt, với vẻ chờ đợi lời trách mắng của anh. Nhưng thay vì làm việc đó, anh đi vài bước về phía cô, tay chống nạnh.

- Ô, đúng là một vụ kinh khủng. – Anh nói.

Kelly quan sát khuôn mặt anh, giọng như thăm phán.

- Ai đến sau đây, Kev? Phillip à?

- Diane Nicholson.

- Cái gì? En chưa hiểu.

- Ừ, anh cũng thế. – Parker nhìn về phía plaza đầy xe cứu thương và các nhân viên y tế. – Có vẻ như cô ấy đã thuê Davis giết Tricia và dàn xếp để Rob Cole phải ngã ngựa.

- Ôi lạy Chúa tôi. Diane Nicholson ư? Cô ấy ở phòng giám định pháp y đúng không?

- Ủ.

- Tại sao lại thế?

Anh lắc đầu, mắt nhìn đám nhân viên y tế đang xúm quanh Davis.

- Bị đâm à? Đâm hai nhát à?

- Bị bắn. – Metheny trả lời. - Xuyên từ bên nọ sang bên kia.

Các nhân viên y tế xoay đầu Davis sang bên nọ bên kia.

- Ôi trời, óc anh ta.

- Nó chẳng tiếc đâu. – Metheny nói. – Vì nó có dùng bao giờ đâu.

Đó cũng là những gì mà Parker định nói thế, nhưng thói quen bông đùa bậy bạ để giải tỏa stress của các cảnh sát không

phải để dành cho anh lúc này. Giờ người anh đông cứng lại rồi.

Kelly chạm vào tay anh.

- Kev? Anh ổn chứ?

- Không. – Anh thì thậm. – Anh không ổn...

Nói đoạn anh quay đi chỗ khác.

Chương 51

Ruiz nhận được cú điện thoại báo có vụ bắn nhau. Cô ta xuất hiện trong bộ vest trắng và sandal cao gót. Parker đang ngồi tựa trên cốp xe cảnh sát, không còn hơi sức đâu để bình luận nữa.

Cô bước về phía anh, lắc đầu vẻ thất vọng.

- Anh đang nghĩ cái quái gì đấy?

- Im đi.

- Xin lỗi, gì cơ?

- Tôi nói im đi. – Parker chậm rãi. – Tôi không cần đồng phân của cô đâu, Ruiz.

Nhưng giọng nói cay nghiệt của anh

chẳng hề làm cô ta lùi bước.

- Anh đã đặt một công dân vào tình thế nguy hiểm. – Cô ta nói.

- Nó sẽ không kiện lên tận thành phố nếu quả thật đó là những gì mà cô lo lắng cho nó. – Parker nói. – Thằng nhóc muốn đóng góp vào đó. Nó muốn làm vì Eta. Vẫn còn tồn tại một số ít người biết giá trị của danh dự và trách nhiệm.

- Đừng có móc máy tôi, Parker. – Cô gân cổ lên. – Anh đã tống tiền kẻ tình nghi giết người. Theo những gì tôi biết thì anh còn dính đến tiền của lũ buôn ma túy nữa.

- “Tất cả những gì cô biết” chẳng có ý nghĩa quái gì, đúng không? Hãy thử nói

xem Kyle có đến quảng trường Pershing khi cô gọi cho tôi không? Đẹp mặt nhỉ, cô cúp máy rồi quay sang thổi kèn cho hẳn đúng không?

Cô ta không trả lời và điều đó làm anh nổi xung lên.

- Anh đã xì cho Kyle?

Ruiz mở xác tay, lấy ra bao thuốc và châm lửa.

- Tôi. – Cô ta nhả một làn khói xanh. – Nhưng Damon đã gọi cho anh thật.

- Và cô gọi cho cả Davis để tụi phòng kia có thể dàn xếp mọi thứ chứ gì. Trong công viên vào giờ cao điểm. Tình huống mất kiểm soát ở một nơi không thể kiểm soát nổi. Tôi sẽ nói rằng như thế là chơi

tôi.

Anh sẵn đến và giật điếu thuốc ra khỏi miệng Ruiz.

- Không được hút thuốc ở hiện trường tội ác, Ruiz. Tôi chưa dạy cô điều gì hay sao?

Anh di điếu thuốc dưới đế giày rồi cho vào thùng rác.

- Parker, tôi vẫn chưa nói xong với anh kia mà. – Cô nện giày cao gót cồm cộp để đuổi kịp anh. – Tôi cần lấy lời khai của anh để kê vào báo cáo sơ bộ.

Anh nhìn cô như thể cô đang bốc mùi vậy.

- Sao họ không cử một thám tử thực sự đến nhỉ?

- Tôi phải làm cho đến khi nào kết thúc công việc giấy tờ ở Sở mật vụ.

- Ô, đó là việc của cô. Tôi đã nói với cô tất cả những gì cần nói rồi.

Anh định bước tiếp, nhưng rồi hơi lưỡng lự.

- Nhưng những điều đó chưa chính xác đâu.

Ruiz chờ đợi, sẵn sàng nhận một tràng chửi rủa mới.

- Tôi phụ trách bản thảo cho Matt Connors.

Lẽ ra anh nên nói với cô ta anh là giống lưỡng tính mới phải. Như thế thì phản ứng của cô cũng chỉ đến thế mà thôi.

- Cái gì?

- Đây là bí mật vĩ đại của tôi. – Parker nói. – Tôi phụ trách bản thảo và tư vấn kỹ thuật cho ông ta.

- Cái ông ở xưởng phim ấy à?

- Ừ.

- Lạy Chúa. – Cô thở hắt ra. – Tại sao anh không nói với chúng tôi?

Parker cười cay đắng rồi bước đi, vừa đi vừa lắc đầu. Ở cái thành phố này, sự nghiệp của anh có lẽ sẽ phát triển rất nhanh nếu anh chuyển sang làm hẳn ở lĩnh vực điện ảnh. Nhưng anh không muốn gây sự chú ý. Tất cả những gì anh muốn ở Phòng cảnh sát hình sự Los Angeles là một cơ hội để sử dụng sức

mạnh trí óc và sức vóc của mình. Nhưng anh có nói cả vạn lần với Renee Ruiz thì cô ta cũng không hiểu nổi. Điều nực cười đau đớn nhất ở đây là trong cuộc đấu tranh để khôi phục mọi thứ, anh lại chứng kiến sự sa ngã của người phụ nữ mình đang yêu. Định mệnh. Trên đời này mọi thứ đều phải trả giá.

- Mình muốn đòi lại mọi thứ. – Anh lâm bảm vậy khi nhìn thấy Bradley Kyle.

Kyle cất tiếng.

- Đạo này cậu lại dính vào con chó này à, Parker? Hay tôi nói nhầm. Tôi nghe nói cậu và Nicholson...

Parker lấy hết sức bình sinh vung khuỷu tay phải. Kyle bị quay tròn trước

khi ngã lăn quay ra đất. Những người xung quanh đứng sững lại nhưng không ai tiến về phía anh cả.

Parker quay sang Moose Roddick.

- Tất cả tài liệu về vụ Lowell đang để trong cốp xe của tôi. Đến mà lấy.

Những chiếc xe của phóng viên cũng vừa xuất hiện. Trục thẳng bay về về. Họ đến rất đúng lúc để kịp đưa vào bản tin 11h. Nhưng sẽ chẳng ai có thông tin về những gì xảy ra đằng sau ở đây. Vụ này rồi sẽ lại thu hút một đám đông công chúng vào ngày mai. Rob Cole sẽ có thêm 15 phút nữa để nổi tiếng. “Người đàn ông tốt bị kết tội oan” sẽ được thả tự do. Hoặc theo một quan điểm ít tích cực hơn thì hẳn là một thằng đàn đến nổi bị

ghép vào tội giết người.

Parker không biết toàn bộ câu chuyện về hắn nhưng anh sẵn sàng đánh cược rằng Rob Cole không phải là một anh hùng và sẽ chẳng có kết cục vui vẻ gì ở đây cả.

Anh đi về phía ô tô và rút điện thoại ra. Anh có tin nhắn. Ito nói rằng tấm ảnh đã được rửa xong.

Chương 52

Diane ngồi trên chiếc ghế ở góc phòng thăm vấn, hai tay ôm đùi, má tì trên đầu gối. Không phấn son, không chút tự chủ. Parker chưa từng thấy ai trông yếu đuối đến vậy. Không phải vẻ yếu đuối của một đứa trẻ phó mặc cho số phận mà là một phụ nữ trưởng thành không còn chút khả năng tự vệ.

Parker đóng cửa lại rồi ngồi xuống mép bàn.

- Chào em.

- Chào anh. – Cô nói nhỏ, như thể giọng nói phát ra từ một căn phòng khác.

Cô kéo hai bên ống tay chiếc áo len màu đen xuống đến khi chỉ còn thấy mấy

đầu ngón tay thò ra. Cô dùng chiếc áo để thấm những giọt nước mắt phút chốc lại rơi xuống. Ánh mắt cô đảo quanh căn phòng màu trắng, không dừng lại ở bất kì điểm nào được hơn vài giây. Cô không nhìn anh.

- Em có lạnh không? – Anh hỏi và tuột chiếc áo khoác ra.

Nếu cô có nói không thì cũng chẳng sao. Anh muốn tìm một lí do để được chạm vào cô. Anh khoác chiếc áo lên vai cô và khẽ chạm lên má cô.

- Ai đang giám sát? – Cô hỏi và nhìn sang tấm gương hai chiều treo trên bức tường ở phía bên kia căn phòng.

- Chẳng có ai cả. Chỉ có hai chúng ta.

Em có luật sư không?

Cô lắc đầu.

- Anh sẽ lo chuyện đó.

- Kev, anh không phải...

- Xong rồi.

Cô thở dài và quay đi.

- Cảm ơn anh.

- Vậy là... em đã thuê Eddie Davis giết Tricia Crowne-Cole và dàn dựng để Rob Cole chịu tội. – Parker hỏi mà cảm thấy cơ thể như kiệt quệ, anh nghĩ giọng nói của anh không thể vang xa hơn chiếc ghế bên cạnh – Em sẽ phải chịu một bản án cao vì đã dàn dứ với người có vợ.

Cô quay đi và nhắm mắt lại. Âm thanh

duy nhất còn lại trong căn phòng là tiếng rè rè phát ra từ chiếc đèn huỳnh quang. Đã khá muộn. Parker chuyển cô đến Phòng Trung tâm trước khi Phòng Chống cướp của giết người kịp ra tay. Cuộc tranh chấp “lãnh thổ” sẽ còn được hoãn lại đến sáng mai. Ngủ đêm trong phòng tạm giam nào chẳng giống nhau. Nhưng sẽ không ai thăm vấn cô mà không có sự hiện diện của luật sư.

- Chỉ có chúng ta, Diane. – Anh nói. – Anh có mặt ở đây không phải với tư cách một cảnh sát. Chết tiệt, thậm chí đến giờ này ngày mai anh cũng không còn là một cảnh sát nữa. Anh chính là anh thôi. Bạn của em.

- Trong đầu em cứ vang lên điều đó. –

Cô thì thâm. – Đó không phải là em. Em không thể tin được đó lại chính là em. Em quá khôn ngoan, quá độc ác. Em quá tinh táo để xét đoán một con người. Em suốt ngày nghe lũ bạn khóc lóc vì gã này gã kia, vì những hứa hẹn thề thốt cũng như những lời bào chữa mà họ cố nghĩ ra khi những lời hứa đó không được thực hiện. Và em đã nghĩ, Có chuyện gì với cô ta vậy? Cô ta thật ngu ngốc. Người phụ nữ có lòng tự trọng mà như thế à? Cô ta thật đáng thương. Và rồi em đã tìm ra. Đó là sự điên rồ. Điên dại, si mê, niềm vui sướng không thể kiềm chế. Nó giống như một loại ma túy.

- Đó là cái gì?

- Tình yêu. Người ta viết rất nhiều về

nó nhưng không mấy ai thực sự tin vào nó. Em đã luôn muốn thử cái cảm giác đó và tìm thấy một người có chung cảm giác với em.

- Cole nói với em là hẳn ta cảm thấy thế à?

- Chưa từng ai khiến anh có cảm giác ấy ngoài em. Không ai hiểu anh như em. Anh chưa từng được yêu ai giống như yêu em. – Cô hé môi cười. – Em biết. Em biết. Có chuyện gì với cô ta vậy? Cô ta thật ngu ngốc. Giờ nhìn lại, em vẫn nghĩ vậy. Em thật đáng thương. Nhưng em tin vào tất cả những điều hẳn ta nói bởi em cũng cảm thấy như vậy. Em nói những điều đó và em thực lòng. Em muốn tin rằng hẳn cũng thật lòng. Lẽ ra

em không nên gặp hẳn.

Cô lại tựa cằm lên gối, ánh mắt vô định.

- Hẳn ta là một diễn viên. – Anh nói –
Hẳn ta diễn vai đó lâu lắm rồi.

- Một chàng trai đáng thương bị hiểu lầm. – Cô nói. – Nạn nhân của sự nổi tiếng. Mặc kẹt trong một cuộc hôn nhân không tình yêu. Cuối cùng anh ta cũng tìm được tình yêu của đời mình. Giá mà cả hai được bên nhau. Nhưng em đã kết hôn... hẳn cũng có vợ... và Tricia thật ‘yêu đuối’. Rồi đột nhiên em không còn là người phụ nữ đã có chồng nữa... và mọi chuyện trở nên khó khăn, hẳn nói rằng Tricia gần như muốn tự vẫn... hẳn có bốn phận... hẳn phải hi sinh bản

thân... và làm điều đúng đắn...

Cô khép mắt lại. Những chiếc đèn huỳnh quang vẫn kêu vo vo. Parker nghĩ rằng có thể cô đã thiếp đi nhưng anh kệ cô thế. Không lâu nữa mọi thứ sẽ thay đổi, cô sẽ bị người ta vây quanh, sẽ không còn những cuộc trò chuyện lúc đêm khuya khi chỉ có hai người trong căn phòng như thế này nữa.

Cô khe khẽ hát mấy nhịp bài hát mà cô đã nghe trên radio. “Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng nó lại xảy ra với tôi. Những chuyện như thế này chỉ có thể xảy ra với loại con gái bỏ đi.”

- Tại sao lại phải giết Tricia? – Parker hỏi. – Tại sao không phải là Cole? Hắn đáng phải chịu như vậy.

- Anh không biết được cảm giác tức giận của em đâu. – Cô thì thâm. – Cuộc hôn nhân của em đã đứng bên bờ vực khi gặp Rob. Em cô đơn và yếu đuối. Hẳn ta biết cách dày vò những cảm giác đó. Và rồi Joseph chết... Cảm giác tội lỗi thật kinh khủng. Không phải vì em đã gây ra cái chết của anh ấy mà vì em không phải là một người vợ tốt, em đã lừa dối anh ấy. Và Rob cũng biết phải làm gì với những cảm giác ấy.

- Em tin hẳn ta. Em trao cho hẳn tất cả những gì em có. Sao hẳn dám nhận món quà đó rồi phá nát chứ?

Người cô run lên. Cô nhắm mắt, cố gắng cưỡng lại nỗi đau thâm kín mà anh biết rằng chính anh cũng không thể hình

dung ra được. Anh chờ đợi khoảnh khắc đó qua đi với sự nhẫn nại của một người biết rằng sắp có chuyện không hay xảy ra mà không thể làm gì được.

- Rồi một hôm, em bước vào thang máy của tòa nhà Crowne. Em đến đó vì khoản tiền trợ cấp của Joseph. Và Tricia xuất hiện. – Cô nói. – Chỉ có em và cô ta đi lên tầng cao nhất của tòa nhà. Cô ta đứng nhìn em với bộ dạng bảnh chọe, hợm hĩnh.

- Cô ta biết sao?

- Vâng. – Cô phá lên cười dù không cảm thấy chút hài hước nào. – Cô ta biết. Cô ta biết mọi chuyện. Cô ta biết những điều mà lẽ ra không thể biết nếu không được tận mắt chứng kiến.

Máu trong người Parker trở nên lạnh toát khi anh hiểu ra hàm ý điều cô vừa nói.

Diane mỉm cười.

- Anh biết đấy. Em không phải là trò chơi của một mình Rob Cole. Em là trò chơi của cả hai bọn họ.

- Ôi Chúa ơi. – Parker thốt lên. Anh rùng mình vì cảm giác buồn nôn.

Những giọt nước mắt lăn tròn trên má Diane như những viên ngọc trai.

- Cô ta nói với em bằng giọng điệu mà em chưa bao giờ được nghe. ‘Anh ta luôn quay lại với tôi.’ Trông cô ta chẳng có vẻ gì là yếu đuối cả.

Parker có thể hình dung ra cảnh tượng

đó trong đầu. Diane chắc hẳn sẽ vờ như không nghe thấy bởi cô là người biết kiềm chế và kiêu hãnh. Trong khi lòng cô cảm thấy như tan nát.

- Vài ngày sau em nhận được một gói hàng. Một cuộn băng video ghi lại cảnh em và Rob trên giường, hẳn ta nói với em những điều em muốn nghe, muốn tin. Rồi chúng đến, cả hai bọn chúng, Tricia và Rob, diễn lại y như cảnh đó rồi cuối cùng phá lên cười với nhau.

Tim Parker như thất lại khi nghĩ tới cảnh tượng tàn nhẫn đó. Diane rời khỏi ghế và bắt đầu đi lại, hai tay vòng quanh người như thể đang bị trói.

- Trong em như tan vỡ. Dường như có gì đó từ bên trong, một vết thương mưng

mủ vỡ ra và chất độc lan khắp cơ thể. – Cô nói. – Em bắt đầu uống rượu. Rất nhiều. Một tối nọ em đến quán bar và khóc lóc với người phục vụ quầy rượu. Một người đàn ông ngồi gần đó nghe thấy. Hắn ta nói rằng có thể giúp em, với một cái giá.

- Eddie Davis. – Parker nói.

- Giờ nghĩ lại, em không thể tin được rằng chuyện đó đã xảy ra. Em không thể tin rằng mình đã thuê một kẻ giết người, đã nghĩ ra một kế hoạch và thực hiện theo kế hoạch đó. Tất cả giống như một cơn ác mộng kì lạ.

- Em mời Rob đến nhà ăn tối đúng vào cái đêm Tricia bị giết. Em nói với hắn là để nói chuyện và dàn xếp mọi thứ giữa

bọn em. Rằng sẽ không có chuyện gì khó chịu ở đây cả. Hấn thực sự nghĩ hấn và em vẫn có thể làm bạn. Hấn đã nói ra điều đó đúng vào cái ngày hấn than khóc rằng không thể bỏ rơi Tricia yếu đuối đáng thương, rằng cảm xúc của hấn đối với em đã thay đổi, rằng chuyện quan hệ chăn gối thì vẫn rất tuyệt nhưng những thứ khác thì đã kết thúc. Nhưng tại sao bọn em lại không thể làm bạn? - Cô nhếch mép. - Sao những thằng đàn ông lại nghĩ rằng có thể xảy ra chuyện đó chứ? Chúng lôi kéo phụ nữ, lừa dối, đối xử với cô ta chẳng khác nào một con chó, để rồi cuối cùng biến cô ta thành một trò tiêu khiển. Thật hoang tưởng. Tàn nhẫn.

Parker im lặng. Không thể bào chữa

cho những gì Rob Cole đã làm.

- Mọi chuyện rất dễ dàng. – Ánh mắt cô trống rỗng khi cô soi vào tâm trí mình và nhìn những trang kí ức đang được mở ra. – Hấn uống rất nhiều, lúc nào cũng vậy. Đó là một phần vở kịch của Rob, rằng sức ép khiến hấn phải tự điều trị để vượt qua tất cả. Em đã bỏ một chút GHB vào ly cuối. Không nhiều. Chỉ đủ để đảm bảo rằng khi về đến nhà, hấn sẽ say đứ đừ. Em chắc rằng hấn thậm chí không nhận ra ảnh hưởng của chất ma túy. Hấn chỉ nghĩ rằng hấn đã uống quá nhiều.

- Đến tối muộn em nhận được cuộc gọi đến hiện trường một vụ giết người.

- Tricia?

- Davis đã giết cô ta khi Rob ở ngay trong nhà. Hắn dàn cảnh giống như Rob đã làm điều đó.

- Cole không có chứng cứ ngoại phạm vì hắn ta ở đó và hắn cũng không thể nói với ai rằng hắn vừa vui vẻ với người tình trước khi xảy ra vụ giết người. Hắn không ngu đến vậy. Hắn phải biết rằng em sẽ được triệu tập như một nhân chứng chứng thực, và em sẽ đóng đinh hắn.

Cẩn thận, điềm tĩnh, khôn khéo. Anh sẽ dùng những từ đó để miêu tả về Diane, nhưng không phải trong hoàn cảnh này.

- Tuy nhiên tại sao em giết Tricia? – Parker hỏi. – Sao không phải là Rob? Hắn mới là kẻ trực tiếp gây ra tội ác.

- Bởi vì nếu hắn được chết một cách nhanh chóng thì chưa đủ để trừng phạt. Tổng hắn vào tù... nơi hắn sẽ phải thức dậy mỗi sáng và đối mặt với một cuộc sống địa ngục, nơi hắn sẽ không còn lợi thế vì là Rob Cole nữa, sẽ không được làm bất kì điều gì hắn muốn mà không sợ hậu quả.

Cô nói đúng. Danh tiếng của Rob Cole, vẻ ngoài quá hoàn hảo với thái độ vênh váo sẽ không giúp gì được cho hắn ở một nơi như San Quentin. Hắn sẽ bị biến thành một tấm bia mà không thể cưỡng lại.

- Còn vụ tổng tiền?

- Xảy ra ngay sau đó. Em có tiền. Joseph để lại cho em một cuộc sống khá

đầy đủ. Davis cho rằng hắn đáng được thưởng thêm vì đã hoàn thành công việc một cách xuất sắc. Em đã trả cho hắn. Nhưng rồi hắn lại muốn nữa. Hắn gửi cho em bức ảnh chụp em đang trả tiền cho hắn. Phiên tòa sắp đến. Tất cả mọi người đều nói rằng Giradello sẽ thắng một cách dễ dàng, nhưng Davis nói rằng có thể hắn sẽ làm hỏng mọi chuyện.

- Bằng cách tự nhận tội? – Parker nói.

- Hắn không quan tâm. Hắn nói rằng hắn sẽ biến mất, hắn sẽ chui xuống đất. Nhưng điều đó không thể ngăn hắn phát tán những bức ảnh và câu chuyện kia. Hắn thực sự thích thú với ý nghĩ khiến tất cả mọi người đều biết rằng hắn đã giết Tricia và sau đó bỏ trốn. Hắn nghĩ hắn

có thể bán câu chuyện này cho các nhà làm phim trong khi sống một cuộc đời đầy náo nhiệt.

- Em đưa cho hắn chiếc Lincoln của Joseph. Nhưng thế vẫn chưa đủ.

Cô đến trước tấm kính tối màu và soi vào hình ảnh phản chiếu của chính mình.

Và rồi đến người tình của cô nữa, Parker nghĩ, điều tra vụ án, lắp ghép câu chuyện lại với nhau, chấp nối hai tội ác tưởng như không hề liên quan. Cái vụ lớn của anh. Giờ anh muốn vứt hết tất cả những thứ này đi.

- Em đưa cho bọn chúng 250.000 đô la để đổi lấy toàn bộ những thước phim nhưng rồi tình hình trở nên xấu hơn, càng

lúc càng tồi tệ...

Cô vẫn không rời mắt khỏi hình phản chiếu của mình trong gương, như thể cô đang cố nhận ra một người mà cô không thể nào nhớ ra nổi.

- Em chỉ muốn hắn phải trả giá. – Cô khẽ nói với vẻ căng thẳng. – Em muốn cả hai bọn chúng trả giá vì những gì chúng đã làm với em. Em muốn Rob bị trừng phạt. Em muốn hắn phải đau khổ giống như em.

Sự kiềm chế cuối cùng đã không còn, nước mắt cô rơi như mưa. Tiếng khóc nức nở như từ sâu thẳm tâm hồn. Tiếng khóc như có cái gì đó đang chết ở trong lòng.

Parker xoay cô lại và khẽ ôm lấy cô như một đứa trẻ. Những điều cô đã làm không giống với người phụ nữ mà anh vẫn biết. Như cô đã nói, người phạm những tội ác đó hẳn không thể là cô. Và người phụ nữ mà anh biết cuối cùng sẽ phải trả giá. Anh không thể làm gì ngoài việc ôm cô vào lòng và ở bên cô khi những con quỷ trong cô đang cấu xé bằng những chiếc móng vuốt sắc nhọn của chúng.

Chương 53

Parker rời khỏi tòa nhà và đứng một lúc trong bóng tối. Lúc đó đã là gần sáng. Đường phố vắng lặng đen thẫm và ẩm ướt sương mù. Không có ai ở quanh đó cả. Anh tự hỏi điều gì đã xảy ra nếu như anh bước đi và không bao giờ quay trở lại nữa.

Những ý nghĩ cứ mơ hồ lẫn lộn. Anh không phải túyp người dễ dàng rời bỏ thứ gì. Chúa đã giúp anh điều đó. Giờ thì anh cảm ơn Chúa rằng anh không còn cảm thấy gì ngoài sự tê liệt.

Andi Kelly đang nằm cuộn tròn trên xe, lù xù trong chiếc áo jacket dày cộp của anh để ở ghế sau. Cô nhảy nhồm dậy như con thú bật trong chiếc hộp bí mật khi

Parker mở cửa xe chui vào.

- Giống trộm xe quá nhỉ. – Anh nói. – Em đúng là nhà báo bẩm sinh.

- Ban nãy em đã nhón trộm chiếc chìa khóa dự phòng của anh. Em vào được nhưng lại không khởi động xe được.

Cô ngo ngoặt trên ghế và quay sang nhìn anh chăm chăm. Parker nổ máy và bật máy sưởi. Đèn tín hiệu lóe lên màu xanh.

- Anh thế nào, Kev?

- Miễn bình luận.

- Hết sức rồi à.

- Miễn bình luận. Anh không thể nói gì lúc này, Andi. Không phải bây giờ. Đau

lắm.

- Anh không cần phải như thế. – Cô nói. – Em chỉ muốn chia sẻ thôi mà. Em luôn biết cách lắng nghe.

- Làm sao mà thế được. – Anh châm chọc. – Em có im lặng bao giờ đâu.

- Em đa tài lắm, em có thể dùng mảnh khốe.

- Ô, em luôn có thứ gì đó dùng được nhỉ.

- Diane Nicholson có phải là bạn anh không? – Cô hỏi một cách dè dặt.

Parker gật đầu. Anh dán mắt vào đồng hồ công tơ mét, một thứ trần tục và vô nghĩa, hy vọng những dòng cảm xúc đang dâng lên trong anh sẽ dịu dần. Anh đang

đau đớn. Đau đớn thay cho Diane và đau đớn vì cô.

- Em thực sự lấy làm tiếc.

Anh lại gật đầu, óc anh như muốn nổ tung lên. Andi nhặt chiếc túi trên sàn xe, lục lọi bên trong và lấy ra một bình rượu. Cô đưa nó cho anh.

- Làm một ngụm nhỏ đi. Ông nội em vẫn khuyên thế hồi chúng em còn nhỏ. Ông cứ như bảo mẫu ấy. Ông dạy tụi em chơi bài poker để rồi ông lột hết tiền của tụi em.

Parker cố gắng cười thành tiếng. Anh cầm bình rượu và rót một hớp rượu scotch hảo hạng vào cổ họng.

- Eddie Davis đã tỉnh và nói được rồi.

– Andi nói. – Anh bạn Metheny của anh nói đúng, hắn thực là chưa bao giờ dùng não vào việc gì cả. Bộ não kỳ diệu để trong đầu hắn chỉ là một đồng nhày bản thủ và khó ngữi. Theo nguồn tin của một bệnh viện thì hắn sẽ hồi phục chỉ trong vài ngày tới.

- Khốn kiếp. – Parker thốt lên. – Nó không đáng được cứu chữa và bước đi sau khi bị bắn vào đầu như thế. Thằng Rob Cole cũng sẽ ị lên đầu người khác mà ra khỏi nhà tù. Ngày mai hắn sẽ lại trở thành công dân tự do.

- Ừ, nhưng hắn có giết ai đâu. – Andi nói.

Không hoàn toàn như thế, Parker nghĩ thầm, nhưng anh không nói ra điều đó.

- Anh biết không, hắn sẽ bán bản quyền câu chuyện cho một hãng phim và nhất định đòi đóng vai chính trong đó.

- Thôi đi. Em làm anh ước gì chính mình cũng bị một phát súng vào đầu như thế. – Parker nói. – Có thông tin gì về Abby Lowell không?

- Cô ấy rất vững vàng. Chỉ đến khi nào những vết sưng quanh xương sống xẹp dần đi thì người ta mới có thể nói chính xác được rằng cô ấy có gặp thương tổn vĩnh viễn hay không. Một hai ngày nữa thôi.

Họ im lặng một lúc lâu. Giọng hát khê khàn của Diana Krall phát ra từ stereo trên xe, trầm đục và buồn bã. Một bản hợp âm hoàn hảo cho một đêm như thế

này.

- Anh cảm thấy cả thế giới này đang tan ra và mỗi người chúng ta trôi dạt trên một hòn đá tảng rồi tan ra như bụi bay trong gió. – Parker nói.

- Không phải thế đâu. Anh đâu có một mình, Kev. – Andi nói. – Không ai trong chúng ta như thế cả.

- Em không thuyết phục được anh đâu.

- Anh sẽ làm được. Anh về nhà đi. Hãy ngủ hai ngày liền. Hãy gọi cho em bất cứ khi nào anh cần sự chia sẻ. – Cô nhún nhún đôi lông mày.

Anh mỉm cười miễn cưỡng.

- Anh vui vì chúng ta lại gặp nhau, Andi.

- Em cũng thế.

- Anh sẽ đưa em ra xe nhé.

- Xe em đỗ ngay đây mà – Cô ra dấu về phía chiếc Miata màu ánh bạc đang đậu ngay bên cạnh.

Cô nghiêng người và hôn lên má anh. Cô cũng choàng tay qua vai anh nữa.

- Bảo trọng nhé, Kevin.

Anh gật đầu. Nhưng khi phóng xe qua những đường phố vắng lặng để trở về khu phố Tàu, anh nhận ra rằng anh đang ước gì anh không phải quan tâm đến bản thân mình nữa. Anh đã chiến thắng trong trận này nhưng bị mất mát quá nhiều. Đây là một đêm mà lẽ ra anh phải tìm đến một nơi ấm áp để chui vào, nhưng người

mà anh muốn chia sẻ chiến thắng này đã đi xa rồi. Anh cảm thấy mát mát trong lòng. Cảm thấy mát mát thay cho chính cô. Vĩnh viễn. Và giờ chẳng còn việc gì để làm nữa ngoài việc khóc lên thành tiếng.

Chương 54

Thêm một buổi sáng tuyệt diệu của miền Nam California. Ánh mặt trời rực rỡ, xe cộ đông đúc và những tin tức giật gân.

Tất cả những bản tin sớm của các kênh truyền hình trong thành phố đều phát đi đoạn phim “Hiểm họa ở quảng trường Pershing” và tiếp theo là “Cuộc đấu súng trên phố Olvera.” Phần lớn những cảnh đó được một sinh viên của trường đại học Nam California ghi lại, cậu ta đến công viên để làm phim tài liệu về nhóm làm phim đang dựng cảnh quay.

Các hãng tin đều cử phóng viên đến hiện trường, nhưng lúc đó đã là sáu giờ sáng và đương nhiên chẳng có chuyện gì

xảy ra. Cũng không ai còn điều gì giá trị để mà tường thuật lại nữa.

Xào xáo và nhai lại những sự kiện thiếu chi tiết và các phỏng đoán, đó là công việc của phóng viên truyền hình trong thiên niên kỉ mới.

Parker xem vô tuyến nhưng không bật tiếng, cái tên Diane ở bên dưới được phát đi phát lại. Tất cả những cảnh sát, giám định pháp y và y tá ở hiện trường đều biết cô. Không thiếu những kẻ sẵn sàng bước ra ánh sáng để bình luận hay diễn tả sự bất ngờ của họ. Các kênh truyền hình đều đã phát tấm hình của cô ở góc phải màn hình.

Thật đau đớn khi nhìn thấy ánh mắt trống rỗng với nước da tái xanh nhợt nhạt

của cô. Đó không phải là người phụ nữ mạnh mẽ, đầy nghị lực mà anh vẫn biết. Đó là một Diane nào đó khác. Một Diane mà cô đã từng nhắc đến, một người lạ đối với chính cô. Trong người phụ nữ ấy tồn tại sự sợ hãi, giận dữ và một nỗi đau đớn đến kì lạ, đã đẩy con người ta vượt qua những ranh giới mà lẽ ra họ chưa cần phải bước qua. Người phụ nữ ấy đã thuê kẻ giết người. Người phụ nữ ấy đã bắn vào đầu một người đàn ông. Người phụ nữ ấy đã lên kế hoạch, dàn dựng khiến một kẻ có thể sẽ bị trừng phạt bằng cái chết.

Trong người phụ nữ ấy tồn tại nỗi khao khát tình yêu và sự yếu đuối của một đứa trẻ. Người phụ nữ ấy đã bị một kẻ lệch lạc về tính dục lạm dụng và ngược đãi

trong một trò chơi tàn nhẫn.

Parker rời khỏi chiếc tivi màn hình plasma để đi lên gác thư giãn, khép lại mọi thứ trong đầu và thực hiện những động tác vẫn thường giúp anh giữ bình tĩnh và tập trung trong suốt những năm vừa qua. Ngày hôm nay những động tác của anh đầy căng thẳng cùng với sự giận dữ, năng lượng bị kìm nén bởi sức mạnh của cảm xúc.

Khi nỗi thất vọng đã vượt quá sự kiên nhẫn, anh đành bỏ cuộc và đứng đó thật lâu, ánh mắt hướng về phía khu phố Tàu, lắng nghe những âm thanh của thành phố đang thức giấc và bắt đầu một ngày mới.

Điều anh thích nhất ở thành phố Los Angeles là cảm giác như mỗi ngày đều

thật mới mẻ, đầy ắp những giấc mơ sắp trở thành sự thật. Ngày hôm nay, những gì anh cảm thấy chỉ là đối lập của sự hy vọng. Ngày hôm nay, rất có thể anh sẽ đánh mất cái sự nghiệp mà phải thật khó khăn anh mới gượng lại được. Hôm nay, người phụ nữ anh yêu sẽ bị buộc tội giết người và một kẻ vô đạo đức chuyên đi cường bức cảm xúc của người khác sẽ được thả ra qua một quyết định ngầm và tiếp tục cuộc đời như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Parker thở dài và quay vào để chuẩn bị đối mặt với tất cả. Điều tốt nhất nên làm trong một ngày tồi tệ đó là vượt qua và kết thúc nó với hi vọng rằng ngày mai sẽ tốt đẹp hơn.

Nơi Parker rẽ qua đầu tiên trong ngày là bệnh viện. Lí do thứ nhất là lúc này hãng còn rất sớm, anh sẽ không phải chạm trán mấy gã bên Phòng Chống cướp của giết người. Dĩ nhiên hôm nay họ sẽ thăm vấn Abby Lowell nhưng cũng chẳng vội gì mà phải làm ngay. Eddie Davis chưa thể đi đâu được. Và lý do thứ hai là bởi vì anh vẫn còn một chiếc huy hiệu, nó sẽ giúp anh vào gặp cô mà không bị hỏi han gì.

Trông cô tựa như một thây ma nằm quần tãm chẫn màu trắng, và chỉ những chiếc máy theo dõi sức khỏe mới cho thấy dấu hiệu của sự sống nơi cô. Cô nhìn lên chiếc ti vi treo trên tường, gương mặt vô hồn, ánh mắt trống rỗng. Cô đang xem chương trình Ngày hôm

nay. Phóng viên thời sự của đài NBC đứng ở quảng trường Pershing và bình luận về sự kiện vừa xảy ra, cuộn phim của cậu sinh viên được phát lại, Katie Couric có vẻ lo âu khi hỏi phóng viên có người ngoài cuộc nào bị thương không.

- Mười lăm phút của cô bắt đầu. – Parker nói và gõ vào mặt đồng hồ.

Abby đưa mắt nhìn anh và im lặng. Parker kéo một chiếc ghế đầu đến cạnh giường rồi ngồi xuống.

- Người ta nói với tôi rằng tiến triển bệnh của cô rất tốt. – Anh nói. – Chân tay cô đều có cảm giác.

- Chân tôi không động đậy được. – Cô nói.

- Nhưng cô biết là chúng vẫn còn ở đây. Đó cũng là một dấu hiệu tốt.

Cô nhìn anh một hồi mà không biết phải nói gì, rồi hết nhìn lên tivi lại quay sang anh.

- Cảm ơn anh vì đã ở lại với tôi trong công viên tối qua. Anh thật tử tế.

- Không có gì – Anh nở một nụ cười xã giao. – Thấy không? Tôi cũng không xấu xa lắm đâu.

- Anh cực kì xấu xa. – Cô nói. – Anh đã đối xử với tôi như tội phạm vậy.

- Giờ thì tôi có thể xin lỗi. – Parker nói – Nhưng công việc luôn buộc tôi phải nghi ngờ người khác. Chín trên mười lần tôi chứng minh được là mình

đúng.

- Còn lần thứ mười thì sao?

- Tôi sẽ gửi hoa đến.

- Anh đã bắt được gã đưa thư chưa?

Anh gật đầu.

- Nhưng nó không hề liên quan đến cái chết của bố cô.

- Hẳn định bán cho tôi cuộn phim. Tôi nghĩ rằng hẳn cùng hội với Davis.

- Tại sao cô lại muốn có chúng?

- Tôi có cần sự hiện diện của luật sư ở đây không nhỉ? – Cô hỏi.

Parker lắc đầu.

- Việc cô định trả tiền để đổi lấy cuộn

phim không có gì là phạm luật cả. Nhưng cô liên quan đến tám phim à?

- Không.

- Thế cô có vai trò gì trong vụ tổng tiền không? – Anh không chắc là cô không dính líu gì. Hành động của cô sau tất cả những chuyện này không hề gây thơ chút nào.

- Tôi đã phát hiện ra là Lenny có liên quan. – Cô nói. – Tôi cứ tưởng rằng ông ấy không thể làm tôi bất ngờ và thất vọng hơn được nữa. Nhưng tôi đã lầm.

- Thật khó khăn khi phải đón nhận bài học đó từ một người mà cô quan tâm.

- Tôi không muốn tin đó là sự thật. Tôi cảnh báo, năn nỉ ông ấy hãy dừng mọi

chuyện lại, như thể có thể thay đổi sự thật rằng ông đã phạm tội tống tiền. Ông nói với tôi rằng ông sẽ làm. Ông nói rằng ông không thể thoát ra được và ông sợ Eddie.

- Làm thế nào ông ta lại liên quan đến chuyện này?

- Davis là một khách hàng. Hắn đến gặp Lenny và khoe khoang về vụ giết người. Rồi hắn nhờ Lenny giúp hắn trong vụ tống tiền. Hắn cần một người chụp ảnh và kẻ đó sẽ không phản bội hắn.

- Và Lenny đã đồng ý. – Parker nói. – Mọi thứ là một khoản tiền lớn, hoặc do lời thú nhận từ thủ phạm của một vụ giết người tàn bạo khiến cho lời đề nghị ấy thật khó từ chối.

Một y tá bước vào phòng, sau khi xem xét máy theo dõi sức khỏe và kiểm tra tình trạng của Abby, cô ta đưa mắt nhìn Parker để ra hiệu cho anh ra ngoài. Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Abby, anh có thể nhận ra cô đang cảm thấy khó thở.

- Có phải Lenny đã tiết lộ tên của Davis cho phòng ủy viên công tố? – Anh muốn có câu trả lời cuối cùng.

Những giọt nước mắt ứa trên hai hàng mi của Abby. Máy theo dõi nhịp tim của cô bắt đầu phát ra tiếng bíp bíp nhanh hơn.

- Tôi đã làm việc đó. – Cô thì thầm thú nhận. – Tôi đã nghĩ rằng nếu Giradello theo dõi Davis...

Thì hẳn Davis sẽ bị bắt vì tội đã giết Tricia Crowne Cole. Những thước phim chỉ chụp Davis và Diane. Họ sẽ không tìm được bất kì điều gì chống lại Lenny, ngoại trừ lời khai của một kẻ đâm thuê chém mướn. Nhưng Davis đã có những kế hoạch khác.

- Cô đã nói chuyện với chính Giradello?

- Không. Với phụ tá của ông ta.

- Cô có cho biết tên không?

- Tôi không thể.

Và làm sao Anthony Giradello có thể nghiêm túc đón nhận lời tiết lộ nặc danh về một vụ án đang là chiếc chìa khóa để bắt đầu sự nghiệp chính trị của hắn?

Chắc chắn là không. Hấn muốn hạ gục Rob Cole. Điều khó hiểu ở đây là hấn lại muốn Kyle và Roddick gí mũi vào chuyện này.

Parker nhìn Abby Lowell nằm đó với nỗi sợ hãi và đau đớn sau những mất mát mà cô phải trải qua. Và anh có thể hình dung ra vẫn nét mặt đó của cô khi ngồi trong góc một căn phòng cá độ, người cha vút cô ở đó như thể một thứ hành lí mà tiện trên đường về ông ta sẽ nhặt lên.

Cô khép mắt lại. Nữ y tá cau mày với Parker. Anh khẽ nói lời tạm biệt rồi bước ra ngoài.

Chương 55

- Em cứ nghĩ Phòng trợ giúp thất nghiệp là ở tòa nhà khác. – Andi Kelly nói khi thấy Parker đang đi qua đám đông lúc nhúc trước tòa án về phía mình. Chẳng bao lâu nữa, Rob Cole và bè lũ của hắn sẽ xuất hiện để nói với cả thế giới rằng hắn đã được trả tự do.

Parker đã cởi cà vạt và cổ áo sơ mi. Bộ comple của anh đã bị nhàu từ lúc ngồi hai tiếng đồng hồ trong phòng họp ở tòa nhà Parker.

- Bị treo giò. – Anh nói. – Ba mươi ngày không lương.

- Đừng quên rằng anh đã phá ba vụ án một lúc cho họ chỉ bằng một cú đột kích.

- Anh không bao giờ thêm xin xỏ.

Thực ra thì những câu mà lãnh đạo văn phòng thám tử, trưởng phòng Chống cướp của-giết người và Bradley Kyle, giờ đang thâm tím mặt mày như gấu trúc sau khi bị Parker đâm vào mũi ở Plaza phố Olvera, cứ tuôn ra trong cuộc họp là không phục tùng, lớt phớt, gây nguy hiểm.

Parker thì nhấn mạnh vào sự dính líu không rõ ràng của Phòng Chống cướp của-giết người vào vụ Lowell khiến anh bị tống khứ ra khỏi vụ đó. Anh cũng chỉ ra rằng đã có quá nhiều người bị giết ở quảng trường Pershing. Nhưng không ai muốn nghe những điều đó. Anh có nhắc đến chuyện Kyle đã bắn vào lưng một

phụ nữ và Sở mật vụ sẽ phải điều tra vụ này. Kyle sẽ phải ngồi bàn giấy cho đến khi có kết quả điều tra và rồi thế nào sau đó cũng phải bị treo giò.

Chí ít thì Parker cũng hài lòng khi biết Bradley Kyle sẽ chẳng còn cơ hội thăng tiến được nữa. Hắn cũng có thể bị thuyên chuyển khỏi Phòng Chống cướp của-giết người hoặc bị sa thải nếu như hắn còn trơ tráo như thế. Dĩ nhiên sau đó người ta sẽ phải mở phiên tòa tố tụng lấy lời khai của Abby Lowell và những người có mặt ở quảng trường Pershing ngày hôm đó.

Sau khi Parker khai xong, lãnh đạo văn phòng thám tử hỏi liệu anh còn muốn nói thêm điều gì nữa không. Parker đứng lên

và hỏi thẳng Bradley Kyle rằng tại sao Giradello lại không nghi ngờ Eddie Davis trong vụ Crowne. Trước khi Davis giết thêm người thì đương nhiên hẳn chưa hề được thẩm vấn. Tất cả nhìn nhau. Họ chưa lường trước được mức độ nguy hiểm của Eddie Davis qua một chỉ điểm nặc danh. Và dĩ nhiên, Tony Giradello cũng không muốn có thêm một kẻ tình nghi khác bị thẩm vấn trước khi diễn ra phiên tòa chỉ để chắc chắn một điều rằng Rob Cole, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là kẻ giết người không ghê tay. Vì thế Kyle và Roddick cứ kéo dài thêm thời gian khiến bao người phải trả giá vì điều đó.

- Anh từ chức. – Anh bảo Andi. – Anh nộp súng công vụ, nộp lại thẻ, để hết trên

bàn và quay gót.

Kelly mở to mắt.

- Ôi, quyết liệt thế.

- Ừ, thế đấy.

- Nhưng anh đã phải rất vất vả để khôi phục lại mọi thứ, Kev. Nếu anh làm thế, bọn họ sẽ thấy rằng...

- Anh không cần bọn chúng thấy cái gì hết, Andi. – Anh lắc đầu. – Chẳng liên quan gì cả. Anh cho rằng mình cần phải chứng minh một điều gì đó cho bản thân mình nhưng chẳng còn gì để anh phải chứng minh nữa cả. Anh phải tiếp tục cuộc sống của anh thôi.

- Ô, đó là sức mạnh tinh thần lớn nhất mà em từng biết.

Cơn chấn động bắt đầu từ phía cửa vào phòng xử án và lan ra đám đông bên ngoài như một làn sóng. Cánh cửa được mở ra và Người Đàn Ông Bị Oan Ưc xuất hiện cùng với những người khác. Parker chỉ muốn vả vào cái nụ cười làm điệu của hắn.

Rob Cole xứng đáng bị trừng phạt như bất kỳ một kẻ phạm tội ác có hệ thống nào nhưng giới báo chí, mới vừa hôm qua còn ra sức phỉ báng hắn thì giờ lại đón chào hắn như một người anh hùng. Cole thực chất không hơn gì một thằng ngốc té giếng được đội cứu hộ tình nguyện vớt lên. Các bản tin sáng và talk show lúc ban đêm sẽ chỉ như một thứ trò hề và hắn rồi sẽ được làm khách mời của Larry King hay thành viên ban giám khảo

châm cuộc thi hoa hậu Mỹ.

Đúng là cái đất nước này.

Cuộc họp báo ngắn gọn và ghê tởm. Parker đứng sau Andi, ở vị trí ưu tiên chỉ sau khu vực dành cho camera truyền hình. Rồi Rob Cole tiến lên bục để đáp lễ đám đông hâm mộ và cho chữ ký.

Parker đứng nhìn sự điên rồ đó, quan sát những người phụ nữ cứ cố nhao vào Cole và hét gọi tên hắn. Những hình ảnh ấy làm da dầy anh nhộn nhạo cả lên.

Hắn liếc nhìn sang mé bên phải, một người phụ nữ cao ráo trông rất ấn tượng với mái tóc tết bằng đang chờ đến lượt mình nhưng không hò hét, không mỉm cười mà chỉ nhìn Cole bằng đôi mắt màu

xám lạnh lẽo như một tảng băng. Một cảm giác bồn chồn cồn lên cổ Parker.

Bên trái anh, Andi đang bình luận gì đó và anh phải nghiêng người để nghe cô nhắc lại. Trong khoảnh khắc, người phụ nữ mắt xám chọt rút súng ra khỏi túi xách và chĩa thẳng vào ngực Cole, bóp cò.

Vẻ ngạc nhiên hiện trên khuôn mặt Cole là điều khiến Parker nhớ nhất. Khoảnh khắc tỏa sáng trong niềm vui chiến thắng của Robbie đã rời khỏi hắn theo cách như vậy.

Màn tiếp theo thật hỗn loạn. Người ta la hét, người ta chạy nháo nhác. Parker thoáng thấy các nhân viên từ văn phòng cảnh sát trưởng chạy tới, vũ khí sẵn sàng.

Ngay lập tức tất cả mọi người vây lấy người vừa nổ súng.

Chị ta đứng nguyên đó, súng vẫn ở trong tay.

Parker nhào vào chị ta trong vòng một giây trước khi các cảnh sát kịp rút súng. Anh hạ chị ta ngã xuống sàn và ngay tức khắc khẩu súng rời khỏi tay. Giờ thì chị ta khóc thôn thức, chỉ lặ đi lặ lại mỗi một câu.

- Hãy nhìn xem những gì hắ đã làm với tôi.

Trong cuộc lục soát ngôi nhà của Rob Cole và Tricia Crowne-Cole sau đó, người ta đã tìm thấy rất nhiều cuốn băng video. Hầu hết là quay cảnh Cole với

những người phụ nữ khác, cả Diane và người đàn bà nổ súng kia nữa. Trong đó hắn đã làm tình với họ, ăn tối với họ, nói với họ rằng họ là người bạn tâm hồn của hắn, rằng chưa có ai làm cho hắn cảm thấy như thế trước đây. Và cả những lời hứa mà hắn chưa bao giờ có ý định thực hiện với những người đàn bà đáng thương ấy.

Đương nhiên cũng có cả những cuốn băng quay cảnh Cole và Tricia trong buồng ngủ của họ. Cole trần truồng, còn Tricia thì cực kỳ lộ bịch với bộ quần áo lót để cố làm cho mình trẻ và thon thả hơn. Tricia đóng giả những người phụ nữ kia, cầu xin tình yêu của Cole và xin hắn hãy ở lại. Rồi cả hai đứa cười như hai con chó rùng.

Một vụ xì căng đan mới tinh xuất hiện.

Báo chí muốn được biết tại sao những cuộn băng kia không xuất hiện trong suốt quá trình điều tra vụ Tricia nhưng vào thời điểm đó thì chẳng có lý do gì để tìm kiếm chúng cả. Trong vụ điều tra cái chết của Tricia Crowne Cole, chẳng có lý do gì để phải tìm kiếm thêm nữa. Họ có nạn nhân, có kẻ tình nghi số một đang ở trong nhà cùng với nạn nhân. Rob Cole có động cơ, phương tiện và cơ hội. Vũ khí giết người vẫn còn hằn trên mặt nạn nhân. Thế thì Phòng Chống cướp của – giết người còn phải tìm thêm gì nữa?

Parker xem các bản tin truyền hình và nhủ thầm rằng chắc Chúa trời vẫn tồn tại, cho dù chẳng điều gì có thể làm lại được

nữa, những mạng sông đã vĩnh viễn bị hủy hoại. Anh đã thuê Harlan Braun, luật sư chuyên bào chữa cho các ngôi sao, để đại diện cho Diane. Một trong những người phụ nữ cũng là nạn nhân của Cole đã đứng lên đại diện cho các nạn nhân để kiện Tricia Crowne Cole đã gây đau khổ tột cùng cho họ.

Cô ta cũng tham gia tất cả các buổi nói chuyện trên truyền hình sau đó.

Chủ nhật nào Parker cũng đến nhà tù để thăm Diane.

Andi Kelly thì đang viết một cuốn sách.

Quy luật cân bằng sinh thái khẳng định rằng nếu như một con vật bị giết thịt thì

không có gì là lãng phí cả. Rob Cole đã ăn tất cả những động vật ăn xác thối, vì thế tất cả bọn chúng chỉ muốn vặt cả răng lẫn xương hăn.

Cuối cùng, chẳng có gì ở lại với Cole ngoại trừ nỗi ô nhục. Hăn xứng đáng được hưởng những điều đó.

Chương 56

Jace ngồi trên ghế ở tầng thượng của gia đình Chen, nhìn Tyler và ông Chen chơi đùa với những chiếc ô tô điều khiển từ xa. Hai ông cháu vừa điều khiển xe vừa cười toe toét và nói chuyện với nhau bằng tiếng Trung Quốc trong khi những chiếc xe lượn vèo vèo xung quanh. Lần đầu tiên một nụ cười thanh thản nở trên gương mặt Jace.

Đó là một sáng thứ bảy hoàn hảo. Ánh mặt trời ấm áp và nó cảm thấy thật khỏe khoắn. Sau vài ngày nghỉ ngơi, những cơn đau dần biến mất và nó cũng cảm thấy bớt căng thẳng. Giờ thì nó thấy những cực nhọc trong đời nó chẳng đáng gì kể từ sau khi nhận rõ rằng sống ở trên

đời đã là sự may mắn.

Parker đưa Jace đến Phòng Chống cướp của giết người ở Trung tâm Parker từ hôm trước để nó tường thuật lại tất cả những gì đã diễn ra trong những ngày dài vừa qua. Jace không muốn đi bởi sự sợ hãi và nghi ngờ trước kia vẫn còn bám riết lấy nó. Nó gằn như nín thở trong suốt toàn bộ thời gian ấy, chờ đợi người ta hỏi nó về Tyler và gia đình nhà Chen, nhưng chuyện đó đã không xảy ra.

Parker nói với nó rằng cảnh sát sẽ không quan tâm đến đời tư của nó. Phòng cảnh sát Los Angeles đã quá thừa thãi các loại chương trình nghị sự rồi nên sẽ không quan tâm tới những dịch vụ xã hội nữa. Còn các cơ quan dịch vụ xã hội

cũng quá bận rộn với đủ thứ rắc rối nên cũng chẳng sức đâu đi đánh hơi xung quanh phòng cảnh sát Los Angeles. Hệ thống vẫn đang vận hành hàng ngày như thế. Thêm vào đó, Parker cũng nói rằng nếu đúng là Jace đã mười chín hoặc hai mươi tuổi, hoặc cho dù nó có định nói với người ta rằng nó bao nhiêu tuổi thì về mặt pháp lí nó đã là người trưởng thành và có quyền giám hộ em trai.

Nội dung cuộc phỏng vấn sẽ rất trọng tâm và thu hẹp. Chuyện gì đã xảy ra và xảy ra khi nào. Chỉ nói duy nhất sự thật mà thôi.

Parker ở bên cạnh nó trong suốt khoảng thời gian ấy, cũng hỏi nó vài câu và thỉnh thoảng xen vào những câu chuyện hài

hước giúp nó giữ được bình tĩnh và tập trung. Parker là người tốt, kiểu người mà Jace nghĩ rằng nó có thể quen biết và đặt niềm tin.

Sau đó Parker đưa nó đi ăn trưa và tóm tắt cho nó về vụ án. Eddie Davis bị buộc tội giết bốn người mà đầu tiên là được thuê giết Tricia Crowne Cole. Trò chơi tội ác một người điều khiển, với nhiên liệu là lòng tham và niềm vui khi cướp đi mạng sống của người khác.

Sự thật là ba mạng sống, trong đó bao gồm cả Eta lẽ ra đã có thể được giữ lại nếu như gã trợ lý của công tố viên Anthony Giradello bắt giữ Eddie Davis ngay sau khi Abby Lowell gọi điện và tiết lộ sự liên quan của Davis tới vụ án

mạng của nhà Crowne.

Một cuộc điều tra đang được tiến hành.

Điều quan trọng nhất đối với Jace là tất cả đã ở lại phía sau và cái gia đình chấp vá nhỏ bé của nó được an toàn. Gia đình – nó yêu âm thanh ấy. Nó cho rằng có lẽ nó cũng nên giải bày ý nghĩ đó.

Sau này nó sẽ làm gì, nó không dám chắc. Xương sườn gãy và những vết thương khác sẽ khiến nó phải nằm im trong vài ngày. Nó sẽ không quay lại nghề đưa thư nữa. Tyler sẽ không thể chịu được sự căng thẳng khi cứ phải suốt ngày lo lắng liệu có phải anh nó đang chạy trên phố hay bị một kẻ nào đó giống như Eddie Davis đuổi theo hay không.

Jace lẽ ra nên lo lắng cho tương lai, nhưng giây phút này nó cảm thấy thật tội nghiệp khi được nhìn thẳng em trai nhỏ bé được sống như một đứa trẻ. Nó tội nghiệp khi nghĩ rằng chúng đã có một mái nhà, một gia đình và biết rằng gia đình không cần chung dòng máu mà chỉ cần chung nhịp đập trái tim.

Chiếc xe đua Jag màu xanh lá cây của Parker rẽ vào con ngõ và dừng ở phía sau nhà Chen, nơi chiếc Mini Cooper của bà Chen đã từng đỗ khi lần đầu tiên anh đến đây. Bà Chen bước ra khỏi văn phòng với chiếc áo cổ chui bằng lụa đen và quần vải cotton trắng tinh, mái tóc vẫn gọn gàng

- Anh định thay xe cho tôi đây à, thám

tử Parker? – Bà nói với một nụ cười hóm hỉnh. – Anh tốt thật đấy.

- Tôi sẽ thay chiếc xe của bà, bà Chen.
– Anh nói.

- Và khi nào điều kì diệu đó sẽ xảy ra? Đến khi tôi già bằng bố dượng tôi và mắt mờ đến nỗi không thể lái xe đi trên đường được nữa phải không?

- Ngày hôm nay. – Anh hứa. – Cảnh sát Hollywood đã xong việc với chiếc xe của bà. Đích thân tôi đã gọi điện yêu cầu họ hôm nay phải đưa nó đến trả cho bà.

Bà vờ bĩu môi.

- Nhưng giờ tôi lại thích chiếc xe này hơn. Anh có muốn đổi không?

Parker bật cười. – Bà thật biết thưởng

thức những thứ có giá trị, bà Chen.

- Tất nhiên rồi. – Đôi mắt đen của bà long lanh. – Sở thích của tôi rất đơn giản, ngài thám tử ạ. Tôi chỉ thích những thứ tốt nhất.

- Vậy thì bà sẽ nói đồng ý chứ nếu tôi muốn bà làm bạn gái của tôi?

Hai gò má bà ửng hồng.

- Tôi sẽ không nói điều đó... cho đến khi anh chở tôi đi một vòng bằng chiếc xe kia.

Parker vòng tay quanh người bà và ôm thật chặt. Bà chống cự lại và nói líu lo bằng tiếng Trung Quốc. Nhưng khi anh đứng lùi lại thì bà đỏ mặt và mỉm cười e lệ như một nữ sinh trung học.

- Hôm nào tôi sẽ lái xe đưa bà ra bãi biển. – Anh hứa. – Chúng ta sẽ ăn trưa và tôi sẽ tán công bà bằng rượu và sự quyến rũ. Bà biết là tôi có thừa sự quyến rũ mà.

Bà liếc nhìn anh.

- Dứt khoát là anh có thừa một điều gì đó, thám tử Parker.

- Chú Kev.

Giọng Tyler vọng xuống từ tầng mái. Chỉ nửa giây sau đã thấy thằng bé chạy ào ra cửa.

- Ôi, xe đẹp quá.

- Cháu thấy thế à? – Parker nói. – Chú đến để đưa cháu và anh trai đi một vòng đây.

- Tuyệt vời.

Mười phút sau họ đã ở trên đường, chiếc Jag lao như bay, gió lùa vào tóc họ, Tyler và Jace ngồi trên ghế, dùng chung một thắt lưng an toàn.

- Thế này không phải là phạm luật sao?
- Tyler hét to.

Parker liếc nó thật nhanh.

- Cháu là ai vậy? Cảnh sát à?

- À há. Giờ cháu có một chiếc huy hiệu rồi mà.

Parker đã tặng thằng nhóc một chiếc huy hiệu thám tử danh dự vì đã góp công trong buổi tối mà họ tóm Eddie Davis.

Anh nhận ra rằng mình rất thích đóng

vai một người chú. Tyler Damon là một thằng nhỏ tuyệt vời. Và Jace cũng vậy. Ngoan và dũng cảm. Nghĩ đến cuộc sống khắc nghiệt mà hai đứa từng trải qua mới thấy chúng thật đáng kinh ngạc.

Parker nghĩ rằng Jace sinh ra đã là một đứa trẻ trưởng thành. Ở tuổi mười chín mà nó ý thức được về nghĩa vụ và trách nhiệm của mình hơn chín mươi phần trăm những người mà Parker biết. Jace dành cuộc đời của nó để nuôi nấng và bảo vệ đứa em trai, làm bất kì điều gì có thể để Tyler có một cuộc sống tốt đẹp hơn. Nó làm một lúc hai công việc rồi lại bắt tàu đến trường Pasadena City vài lần một tuần để có được một tấm bằng.

Dường như đối với Parker không ai

xứng đáng được gặp những điều may mắn hơn Jace Damon. Và anh định sẽ làm điều đó cho nó.

Anh lái chiếc Jag rẽ vào cổng Paramount và dừng lại trước phòng bảo vệ.

- Chào ông Parker. Rất vui được gặp ông.

- Tôi cũng vậy, Bill. Tôi với mấy anh bạn trẻ này đến đây để gặp ông Connors.

- Ông Connors là ai? – Tyler hỏi.

- Một người bạn cũ của chú. – Parker nói. – Matt Connors. Chú làm thêm cho ông ấy.

Jace nhìn anh vẻ nghi ngờ.

- Đạo diễn Matt Connors?

- Biên kịch, đạo diễn, nhà sản xuất.
Matt đội rất nhiều loại mũ.

- Chú làm việc gì cho ông ta?

- Chú... cố vấn. – Parker rào đón. –
Tôi qua chú đã nói chuyện với ông ấy.
Ông ấy rất mong được gặp cháu.

- Tại sao ạ?

- Vì cháu có hàng tá chuyện để kể,
nhóc ạ. – Parker nói. – Và cháu cũng nên
kể câu chuyện đó cho Matt Connors.

Anh đỗ xe và họ chui ra ngoài. Đã
được Bill gác cổng thông báo trước,
Connors đón họ ngay ở chỗ đậu xe.

Matt Connor có vẻ ngoài ưa nhìn theo

kéo Paul Newman hồi còn trẻ, bốn mươi lăm tuổi, vẻ điển trai của ông đủ để đứng trước máy quay, nhưng ông cũng đủ thông minh để không làm việc đó. Trong danh sách những người thành đạt ở Hollywood, cái tên Connors không nằm dưới những người như Spielberg là mấy.

- Kev Parker, người bạn thất lạc đã lâu của tôi, vị cứu tinh của kịch bản phim. – Connor hoan hỉ ôm lấy Parker rồi lùi lại và nói – Thế những ghi chú chết tiệt của anh về Prior Bad Acts đâu rồi?

- Tôi còn bận cứu thành phố khỏi nạn bạo lực và tham nhũng. – Parker nói.

Connor đảo mắt.

- Ôi vậy sao. Đây có phải là người đại

diện của anh không? - Ông nhìn Jace và Tyler.

- Trông giống điệp vụ bí mật hơn. - Parker nói - Đây là Jace Damon và cậu em trai Tyler. Tôi đã kể cho anh về hai đứa rồi đấy.

- Đúng rồi - Connors nói và nhìn hai đứa như thể trong đầu ông đang định hình vai diễn cho chúng.

Ba người bắt tay nhau. Jace có vẻ hoài nghi về cuộc gặp này. Tyler thì trợn tròn mắt.

- Bọn cháu có thể xem người ta làm hiệu ứng đặc biệt trên máy tính không ạ? - Tyler hỏi - Cháu đã đọc tất cả về những kỹ thuật mới nhất trong việc dựng

hình ảnh đồ họa và...

Thằng nhóc nói liền lâu như một cuốn bách khoa toàn thư.

- Tyler có chỉ số IQ một trăm sáu mươi tám. – Parker bình luận.

Connors nhướn mày.

- Chà chà. Hơn cả tôi và anh cộng lại.

- Vậy chúng ta sẽ đi xem một vòng chứ ạ? – Jace hỏi. Parker nhận thấy nó đang cố kiềm chế sự háo hức.

Connors dang rộng hai tay.

- Matt Connors, hướng dẫn viên tham quan hân hạnh được phục vụ quý ngài. Chúng ta đi một vòng nào. Chú sẽ cho các cháu xem nơi tất cả những điều kì

diệu xảy ra.

Họ rời khỏi bãi đậu xe, hai thằng nhóc đi bên cạnh Parker và Connors. Ánh mặt trời California ngập tràn như dát vàng, thế giới của những giấc mơ đang trải ra trước mắt họ.

- Thế nào Kev, – Connor nói. – anh có gì để kể nào?

Parker đặt một tay lên vai Connors và nói.

- Bạn của tôi, chúng tôi có một câu chuyện cho anh, đòi lấy một khoản hào phóng để giúp cậu bé ăn học cho đến khi tốt nghiệp. Tôi đoán là cậu Jace đây sẽ rất vui lòng kể câu chuyện đó.

Connors gật đầu, quay sang Jace và

nói.

- Còn cháu, nhóc? Cháu có thích công việc làm phim không?

Jace sững lại nhìn ông.

- Một bộ phim? Về cháu? Về những chuyện đã xảy ra?

- Đúng vậy. – Connors nói – Chú đã có một tựa đề hoàn hảo. Chúng ta sẽ đặt tên là Kẻ đưa thư phải chết.

“Giọng văn tốc độ và những tình tiết nghẹt thở đã làm tăng thêm tính hồi hộp... rất đáng thưởng thức.”

Chicago Tribune

“Mọi tình tiết đều diễn biến như thật,

từ những câu bông đùa của cảnh sát, văn hóa của những người làm nghề đưa thư sống ngoài lề xã hội cho đến những mâu thuẫn tột cùng về tiền bạc, quyền lực và chính trường ở Hollywood.”

Minneapolis Star Tribune

“Hoag không kể chuyện một cách ồn ào, huyên náo nhưng cô có khả năng khiến độc giả phải ấn tượng với những chiến thắng trong chính những nhân vật của mình.”

Fort Lauderdale Sun-Sentinel

“Một cuốn sách hoàn hảo. Nó được viết rất tốt và có tất cả những gì mà

độc giả trông đợi... Không thể bỏ cuốn sách xuống giữa chừng... Đừng bỏ lỡ cuốn này.”

Kingston (MA) Observer

“Cực kỳ hồi hộp... Những dữ kiện không ngừng chuyển động với tốc độ nghẹt thở khiến người đọc căng thẳng từ đầu đến cuối...”

Romance Reviews Today

“Những độc giả trung thành của Hoag và người hâm mộ thể loại tiểu thuyết điều tra hình sự chắc chắn sẽ yêu mến nó.”

Booklist

“Lôi cuốn... một chiến thắng về phong cách... một cuốn sách li kỳ có cấu trúc chặt chẽ”

Publishers Weekly

“Hoag đã tạo dựng được danh tiếng của mình trở thành một trong các nhà văn thể loại li kỳ được yêu thích nhất nhờ cuốn sách này. Đó không chỉ là sự pha trộn giữa các tình tiết bí ẩn, hồi hộp nhiều tầng lớp mà còn ở lối xây dựng tính cách nhân vật tuyệt vời... một cuốn sách đầy kỹ thuật công phu dành thú vị không thể bỏ lỡ.”

Curled Up with a Good Book

“Kẻ đưa thư phải chết sẽ được bổ sung vào danh sách những tác phẩm đỉnh cao khác của Hoag. Đây là một cuốn sách li kỳ với những tình tiết và những nhân vật tuyệt vời. Danh tính của kẻ giết người thực sự là một bất ngờ lớn”.

Somerset (PA) Daily American

Tặng Jester, người bạn nhỏ đã ở bên cạnh tôi khi tôi cần cậu nhất và cũng đã ra đi quá sớm. Nhớ mãi. Và yêu thương mãi.

Hãy yên nghỉ nơi vĩnh hằng

Như thường lệ, tôi có rất nhiều người

cần phải cảm ơn vì đã giúp đỡ tôi trong những vấn đề về kỹ thuật, tâm lý học cũng như đã cố vũ tôi về mặt tinh thần trong suốt quá trình viết cuốn sách.

Lời chân thành đầu tiên tôi xin cảm ơn thám tử Jeffrey Sandefur và thám tử Humberto Fajardo Phòng cảnh sát hình sự Los Angeles, cũng như thám tử đã nghỉ hưu John Petievich của Phòng cảnh sát hình sự Los Angeles, luật sư Jim Stith, Eileen Dreyer, người luôn có câu trả lời cho tất cả những câu hỏi về những kẻ thô tục, bệnh hoạn hay có thói quen kỳ dị.

Tiếp đến là giáo sư Toni Bernay và giáo sư Robert Gerner; Gray O'Brien và các nhân viên ở Trung tâm vật lý trị

liệu Robert Forster. Tất cả các bạn đều biết rõ công sức đóng góp của các bạn cho cuốn sách này.

Đôi với Nita, Irwyn, Danielle, Andrea..., tôi xin cảm ơn về lòng kiên nhẫn cực kỳ của các bạn. Chắc hẳn các bạn đã chịu đựng và mệt mỏi muốn chết và tôi rất lấy làm biết ơn vì điều đó. Cảm hứng thì không đợi ai nhưng tất cả đều chờ đợi cảm hứng.

Và cuối cùng, tôi gửi lời cảm ơn đến Lynn Cardoso, Betsy Steiner và gia đình nhà Divas-Eileen, nhà Karyn, nhà Kim vì đã lắng nghe, chia sẻ, thấu hiểu, góp ý. Bạn bè là rất cần thiết. Bạn bè là thân thiết. Mùa và những người đàn ông cứ đến rồi đi, nhưng những người

bạn gái thì còn lại mãi mãi.

Các tác phẩm của Tami Hoag liên tục xuất hiện trong danh sách bán chạy của quốc gia kể từ ấn phẩm đầu tay của cô phát hành vào năm 1988. Hiện cô đang sống ở Los Angeles.

“Cuốn sách này lại một lần nữa chứng minh lý do vì sao Tami Hoag lại thành công”

San Francisco Chronicle

Cậu nhân viên đưa thư bằng xe đạp Jace Damon đã thực hiện chuyến giao hàng cuối cùng sau một ngày làm việc dài, đó là một gói hàng do một trong những luật sư nhếch nhác nhất Los

Angeles nhờ chuyển hộ, Lenny Lowell. Và khi Jace đang trên đường giao gói hàng đó, cậu đã bị rượt đuổi, bị bắn và cuối cùng đã thoát thân cùng với gói hàng. Cùng lúc đó, Lenny Lowell đã bị giết hại và Jace trở thành kẻ tình nghi số một.

Ở một thành phố mà tiền bạc, sự nổi tiếng, xì căng đan là thứ đáng để gây chú ý thì một kẻ nằm dưới đáy như Lowell chẳng gây sự quan tâm của bất kỳ ai. Nên khi có rất nhiều quan chức quan tâm đến vụ này thì thám tử điều tra Kev Parker rất muốn tìm hiểu nguyên nhân. Parker bắt đầu tìm kiếm những câu trả lời mà hoặc sẽ dẫn anh tìm đến chỗ kẻ giết người, hoặc sẽ khiến anh sớm kết thúc sự nghiệp. Parker đã có một bài học từ

nhều năm trước, đó là trong một thành phố mà mọi thứ đều được xây dựng từ danh tiếng và những huyền thoại, kẻ cung cấp sự thật có thể sẽ không bảo toàn được tính mạng.

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.